

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_208174

UNIVERSAL
LIBRARY

Osmania University Library

Call No. Tm 894.8111

Accession No. Tm 200

Author V128T

Title

This book should be returned on or before the date last
marked below.

—

Madras University Tamil Series—No. 15

GENERAL EDITOR :

RAO SAHIB S. VAIYAPURI PILLAI, B.A., B.L.

TIRIKADUKAM AND ŚIRUPAÑCAMŪLAM

TIRIKADUKAM
AND
ŚIRUPAÑCAMŪLAM

EDITED BY

RAO SAHIB S. VAIYAPURI PILLAI, B.A., B.L.,

Reader in Tamil.
University of Madras.

UNIVERSITY OF MADRAS

1944

திரிகடுகமும் சிறுபஞ்சமூலமும்

(பழைய உரையுடன்)

சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்

தமிழ்-ஆராய்ச்சித்துறைத் தலைவர்

ராவ் ஸாகிப் S. வையாபுரிப்பிள்ளை, B.A., B.L. ;

பதிப்பித்தன

சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்

1944

PREFACE

Tirikaḍukam and Śīrupaṇcamūlam now edited with their old commentaries belong to the class of literature known as Kīlkkanaḱku. The commentary on the former appears now in print for the first time; while that on Śīrupaṇcamūlam appeared as long ago as 1875. Since the works are the common pabulum of the school-world, several recent authors have published them with their own commentaries. But, so far, they have not been critically edited.

I have availed myself of the present opportunity to discuss the date of the Kīlkkanaḱku works in general. Among other evidences, word-study is here employed in settling problems of chronology, and this is a new line of inquiry, so far as Tamil Literature is concerned. By its very nature, this line of evidence cannot lead to precise dates; but it is helpful in fixing definite limits. I have tried to show that the Kīlkkanaḱku group must have been composed between A.D. 450 and 750. Future investigation might necessitate a revision of the upper limit. But it seems very probable that they were composed round about A.D. 650.

The great religious revival which began with the seventh century A.D. had far-reaching effect both on the Tamil Language and its Literature. It was a popular movement which spread rapidly throughout the Tamil Land and stirred the Tamil society to its depths. The Nāyanārs and Ālwārs were the accredited leaders of this revival and they sought to rouse the loyalty and enthusiasm of the people by their soul-stirring songs. For this purpose, they employed a vivid style of speech, rich with current idiom of the people, intimate and compelling in its appeal. Besides, they set their hymns to music, and this too required a simple, living diction for its effect. Colourful words in current use, however new they might be to literature, found ready acceptance with them. Popular idiom and syntax were adapted without hesitation. In short, the hymnal literature signalled the triumph of popular speech over the 'cultured dialect' of the day. In the history of Tamil Literature, and of the Tamil Language, as also of the South Indian music, the whole movement occupies a place of unique importance.

With this popular movement synchronised the early ethical works grouped under *Kiḷkkaṇakku*. *Vaḷḷuvar* who prized clarity and precision above all, was ready, on occasions, to compromise the classic dignity of his distichs by the adoption of popular forms like 'ānāl' which served his ends. Indeed, every work in this group of literature contains similar popular forms current about the beginning of the 7th Century A.D. Examples are given in the Tamil introduction and in the excursus at the end of this book.

The nature and significance of the current, popular forms must be clearly understood. They were the result of a long process of development from the speech of the Sangam period and the development was largely due to the common people who employed it in everyday life. Mr. L. Pearsall Smith rightly observes,* 'As a matter of fact, education, culture and enlightenment, although they help progress in other ways, are intensely conservative in matters of speech and while for their own purposes the educated classes have to connive at changes in the vocabulary, any grammatical advance is opposed by them with all the powers they possess....the progress in English is due not to the increase of education, but to its practical disappearance among those who used the national speech.' This is true of Tamil, as of every other language. These changes in the language were fundamental, and they were noticeable not only in word-forms but in vocabulary as well. Sanskrit words were freely borrowed, and ideas from Sanskrit works freely adopted. In fact a new epoch had dawned. We have passed beyond the limits of Old Tamil, and stepped into the region of Middle Tamil. The *Kiḷkkaṇakku* works were among the first to appear in this developed speech. But the linguistic changes which inaugurated the new epoch are yet to be studied in detail.

The *Kiḷkkaṇakku* works are important in another way also. The history of ethical thought, the social conditions which determined its nature and course, and the analysis of the several strands which have made up its composite texture are of vital importance to a study of our medieval culture and civilization. And this study opens up a new vista of research to scholars. It may be that some of the ideas in *Kiḷkkaṇakku* works are echoes from

*English Language—Home University Library Series—P. 17-18.

Sanskrit smrithis. But making full allowance for this, we would still find in this literature several ethical conceptions, original and distinctive.

Such a study, however, is foreign to my purpose. I am here concerned with the linguistic and the textual problems which these works offer, and I have dealt with some of them in my Tamil introduction. In the preparation of this edition, several cadjan manuscripts have been collated, and this has resulted in a considerable improvement both of the texts and the commentaries.

My thanks are due to the Syndicate of the Madras University for their kindness in sanctioning the publication.

University of Madras,
20-10-1943.

S. VAIYAPURI PILLAI,
Reader in Tamil.

ADDENDA

1. While discussing the origin of the name 'Ēlādi' (p. 27, Tamil Introduction) I suggested that it referred to the 'Ēlādi Cūrṇam' consisting of six ingredients. This is borne out by the old Commentary on St. 19 of that work. The Commentary runs as follows:—

எலாதி யென்பது ஆறுகலம் இப்பாட்டு ஏழுவகையாக எண்ணியது
எலாதிக்குக் கண்ட சர்க்கரையுங் கடல் ஏழுமாதலின் எனக்
கொள்க.

2. On p. 28 of Introduction, I stated that the original sense of the name 'Ātan' could not be ascertained. St. 175, read with St. 389, of 'Pura-nānūru, gives us a clue. A chieftain named Mudiyan has the title Ātan Nungan. He is compared to the Sun as he never swerves from his duty of protecting his subjects. May it be that 'Ātan' is a Tamilised form of 'Āditya' or Ātapa'?

3. In St. 63 of 'Śirupañcamūlam' the expression 'Karam-pōla-k-kallānōy kāṇum' occurs. I took it to mean 'like Karma causing diseases insidiously (in an unseen manner)'. I find, however, a term 'Kara-ṣiṣa or Kritrima-ṣiṣa' in Aṣṭāṅga Hṛidaya (uttarastāna 35, 48-59). This is artificial poison administered in secret and working insidiously. The expression 'Karam' most probably refers to this.

4. On page 14 of the excursus, I concluded that 'Tiṇai molī-y-aimpadu' (and so its author Kaṇṇaṇ Cētanār) must be ascribed to a date posterior to Appar, the Saivaite Saint. Mm. Dr. V. Swaminatha Iyer, however, thinks that this Cētanār's father Sāttandaiyār is identical with a Sangam poet of the same name. (vide s. v. Sāttandaiyār in Pāṭinōr-varalāru of Puṇanānūru).

If this were true, Kaṇṇaṇ Cētanār would naturally figure among Sangam Poets; but he does not. The Linguistic evidence adduced in the excursus is in full agreement with this fact of non-inclusion and its validity is once more attested. There is absolutely nothing to support the view of the Doctor, except similarity of names.

உள்ளுறை

PREFACE

முன்னுரை

பக்கம்

... 1—63

I	பதினெண் சிழக்கணக்கில் அடங்கிய நூல்கள்	...	1— 6
II	சிழக்கணக்கு என்பதன் பொருள்	...	7— 8
III	சிழக்கணக்கு நூல்களின் காலம்	...	9—12
IV	காலவரையறைக்குரிய சான்றுகள்	...	13—24
V	திரிகடுகம் சிறுபஞ்சமூலம் இவற்றின் பெயர்க் காரணம்	...	25—27
VI	திரிகடுகம் :	...	28—45

ஆசிரியர்
நூலின் அமைப்பு
முன் பின் நூல்களோடு தொடர்பு
நீதிப்பொருளை வற்புறுத்தும் முறைகள்
சில சொல்வழக்காறுகள்
நூலின் பழைய உரையும் புத்துரையும்
பதிப்பிற் குகனிய பிரதிகள்

VII	சிறுபஞ்ச மூலம் :	...	45—63
-----	------------------	-----	-------

ஆசிரியர்
நூலும் பஞ்ச தந்திரமும்
நூலின் அமைப்பு
நீதிப் பொருளை வற்புறுத்தும் முறைகள்
முன் பின் நூல்களோடு தொடர்பு
சில சொல்வழக்காறுகள்
நூலின் பழைய உரையும் புத்துரையும்
பதிப்பிற் குகனிய பிரதிகள்

திரிகடுகம் பழைய உரையுடன்	...	1—23
செய்யுள் முதற்குறிப்பகராதி	...	25—26
நாற்பொரு ளகராதி	...	27—36
சொல் லகராதி	...	37—54
பொதுவுண்மை யகராதி	...	55—56
பாடபேதங்கள்	...	58
பிழை திருத்தம்	...	59
சிறுபஞ்சமூலம் பழைய உரையுடன்	...	1—24
செய்யுள் முதற்குறிப்பகராதி	...	25—26
நாற்பொரு ளகராதி	...	27—45
சொல் லகராதி	...	46—68
முதுமொழி யகராதி	...	69
பாடபேதங்கள்	...	70—72
பிழை திருத்தம்	...	73
இப்பதிப்பில் காட்டிய மேற்கோள் நூல்கள்	...	74
ஒரு குறிப்பு	...	75
பிற்சேர்வு	...	1—18

முன்னுரை

I

இப்போது வெளியிடப்பெறும் திரிகடுகம், சிறுபஞ்ச மூலம் என்ற நூல்களின் மூலபாடங்கள் பலராலும் அச்சிடப்பட்டனவே. ஆனால் இவை திருந்திய பாடத்தோடும் தத்தம்பழைய உரையோடும் இப்போதுதான் முதன்முறை வெளிவருகின்றன.

இந்த இரண்டு நூல்களும் பதினெண்கீழ்க்கணக்கு என்னும் தொகுதியைச் சார்ந்தவை. பதினெண் கீழ்க்கணக்கு என்னும் வழக்கு மயிலை நாதராலும் (நன். உரை 387), பேராசிரியராலும் (தொல்-பொருள். செய். 470, 547 உரை) குறிக்கப்பட்டுள்ளது. எனவே கி. பி. 13, 14-ம் நூற்றாண்டளவில் இவ்வழக்குப் பிரசித்தமா யிருந்தமை புலனும்.

இத்தொகுதியில் அடங்கிய நூல்கள் இன்ன என்பதுபற்றிச் சுமார் 50 வருஷகாலம் விவாதம் நடைபெற்றுவந்திருக்கிறது. முதன்முதலாக இதனை ஆராயத்தொடங்கியவர் ஸ்ரீ சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை யவர்களே¹.

1. 1887-ல் கலித்தொகைப் பதிப்புரையில் (பக். 17),

நாலடி நான்மணி நானும்ப தைந்திணைமுப்

பால்கடுகந் கோவை பழமொழி மாமூலம்

இன்னிலைசொல் காஞ்சியுட னேலாதி யென்பவே

தைநிலைய வாங்கீழ்க் கணக்கு

என்ற செய்யுளைக் கொடுத்து, அதன்கீழ் “இவற்றுள் கோவை என்றது ஆசாரக்கோவையை. முப்பால் என்றது திரிகடுகம், ஆசாரக்கோவை, பழமொழி, பஞ்சமூலம் ஆகிய போன்று நாலடி வெண்பாவா னியன்று அக்காலத்திலேயே வழங்கிய மூன்று சிறுத் தருமநூல்களை யென்றும், இன்னிலைசொல் என்றது இன்னிலை, இன்சொல் என்னும் பெயரிய இரண்டு நூல்களின் பெயரே யென்றும் உத்தேசிக்கின்றேன்.. சிலர் ஐந்திணையை ஐத்தொகை யென்று பாடமோதுவர்... ‘இன்னிலைய காஞ்சியுட னேலாதி யென்பவே’ என்றும் பாட முண்டு...சிலர் முப் பாலே...சங்கத்தாரைப் பங்கப்படுத்தி அழித்து விட்ட தெய்வப்பலமைத் திருவள்ளுவ நாயனரது பொய்யாமொழித் திருக்குறளென்று மயங்கித் தமொறுப ” என்று எழுதிச் செல்லுகின்றார்கள்.

பின்னர் 1889-ல் இலக்கணவிளக்கப் பதிப்புரையில் “மா - ஈ - ஈ - ஸ்ரீ கோ. ஸ்ரீநிவாச ராகவாசாரியார் அவர்கள் தாம் எழுதிய நாலடியார் நூல்வரலாற்றில்,

கீழ்க் கணக்கு நூல்களைக்குறித்துப் பல தடைவிடைகளைப் பிள்ளையவர்கள் நிகழ்த்தியிருக்கிறார்கள். முதலாவது முப்பால் என்பது வள்ளுவரது திருக்குறளைக் குறிப்பதன்று எனவும், வேறொரு சிறிய நூலாக இருத்தல் வேண்டுமெனவும், அவர்களால் கருதப்பட்டுள்ளது. ஆனால் முப்பால் என்பது திருக்குறளினையே குறிப்பதாகும்.

திருவள்ளுவ மாலையில்¹ கல்லாடரும், சித்தலைச் சாத்தனாரும், மருத்துவன் தாமோதரனாரும், நாகன் தேவனாரும், கோதமனாரும், முகையலூர்ச் சிறுகருந்தும்பியாரும், ஆசிரியர் நல்லந்துவனாரும், கீரந்தையாரும், பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனாரும், உருத்திரசன்ம கண்ணாரும், உழைபூர் முது கூற்றனாரும், களத்தூர் கிழாரும், அக்காரக்கனி நச்சுமனாரும், தேனீக்குடிக்கோனாரும் திருக்குறளை முப்பாலென்றே வழங்கியுள்ளார்கள்.

இலக்கணவிளக்கப் பாட்டியலின் உரையில் தொகைச் செய்யுளின் இலக்கணங் கூறுமிடத்து (சூ. 51, உரை) 'பற்பல' என்றதனால் 'வள்ளுவர் முப்பால், நாலடி...முதலாயின வெல்லாம் ஆமென்றறி' எனக் காணப்படுகின்றது. அன்றியும் திருக்குறளுக்குரிய பெயர்களைக் கூறும் பழைய செய்யுள் ஒன்று 'முப்பால்' என்பதனையும் உடன் சேர்த்து எண்ணுகிறது.

'நாலடி நான்மணி நானுற்பதைத்திணை முப்பால் கடுகங் கோவை பழமொழி' என்பவற்றுள் ஐந்திணை அகப்பொருட்டுறைத்தாய் ஐம்பது செய்யுளான் மாறன் பொறைமனார் இப்பற்றியதோர் நூலாகக் கீழ்க்கணக்குத் தொகை பதினெட்டாய் தெவ்வாரோ வென யான் கொண்ட கொள்கை மாற, ஐந்திணையென்றது திணைகளைப் பற்றிச் சொல்லும் ஐந்துநூல்கள் எனக்கூறி ஐந்திணையம்பது, ஐந்திணை யெழுபது, திணைமொழியைம்பது திணைமாலே நூற்றைம்பது இந்நான்கும் அவ்வைந்திணையைச் சேர்ந்தனவென்றும், இவை போன்றது இன்னு மொன்று இருத்தல் வேண்டுமென்றும் சொற்றனர். கவித்தொகைப் பதிப்புரை எழுதிய பின்னர் மேற்கண்ட நான்கு நூல்கள் எனக்கும் அகப்பட்டன. ஐந்திணை விஷயத்தில் யான் கூறிய கூற்றுச் சரியன்றென்று ஒத்துக்கொள்வது மன்றி ஆசாரியார் அவர்களுக்கு என்வந்தனமும் கூறுகின்றேன்.' என்று எழுதினர்.

மேலும், "ஸ்ரீ திரு. த. கனகசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் தமக்கு அகப்பட்டதோர் மிகப்பழைய கீழ்க்கணக்குச் சுவடியில் 'நாலடி நான்மணி' என்னும் செய்யுள் அதிகம் சிதைவு பட்டுக் கிடப்பதில், ஐந்திணை யென்பதற்கு ஐந்திணையம்பது, ஐந்திணை யெழுபது, திணைமொழியைம்பது, திணைமாலே நூற்றைம்பது என்னும் நான்குமே உரையிற் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்றும், கைநிலை யென்பது அப்பெயரான் உரையோடுள்ளதோர் தனி நூலாகக் கண்டிருக்கிற தென்றும் எழுதி அறிவித்தனர்." என்றும் அப் பதிப்புரையிலேயே கூறினார்கள்

1. இதன்கண் 9, 10, 11, 12, 15, 17, 18, 19, 30, 31, 39, 44, 46, 49 என்ற எண்களுள்ள செய்யுட்களைக்காண்க.

இச் செய்யுள் வருமாறு :—

சீரார் திருக்குமன் உத்தரவேதம் திருவள்ளுவர்

பேரார் பொய் யாமொழி வாயுறை வாழ்த்துப் பெருந்தெய்வதால்

ஊரார் பொதுமறை முப்பால் தமிழ்மறை யொன்பதும்நம்

காராளர் கற்றுணர் செய்யுட்கு நாமங்கள் கார்க்குமுலே

இவற்றால் திருக்குறளினையே முப்பாலென நம் முன்னோர்கள் வழங்கி
ஞார்களுள்பது வெளிப்படடை.

இத்திருக்குமன் பதினெண்கீழ்க் கணக்கு நூல்களுள் ஒன்றென்பதும்
தொன்றுதொட்டுவரும் வழக்காகும். பேராசிரியரும், நச்சினுக்கினியரும்
(செய்யுளியல், கு 47. உரை) பதினெண் கீழ்க்கணக்கில் இரண்டடிச் செய்யுள்
உள்ளது என்று குறிப்பிட்டுத் திருக்குறளிலிருந்து உதாரணமும் காட்டு
கின்றனர். ‘மாஞ்சீர் கலியுட்புகா’ என்னும் காரிகைச் செய்யுளின் (40)
உரையில் ‘திருவள்ளுவப்பயன், நாலடி நானூறு முதலாகிய கீழ்க்கணக்
குள்ளும்’ என மிகத் தெளிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

இக்காரணங்களால் திருக்குமன்பற்றி ஸ்ரீ சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை
யவர்கள் கொண்ட கருத்துப் பொருந்தாமை யுணரலாம்.

இரண்டாவது இன்னிலை, இன்சொல் என இரண்டு நூல்கள்
உளவாகக்கருதி, இவை கீழ்க்கணக்கு நூல்களைச் சார்ந்தனவாதல் வேண்டு
மென அவர்கள் உத்தேசித்தார்கள். ஆனால் பின்னர் வெளிப்பட்ட திணை
நூல்களால் இக்கொள்கையை அவர்கள் தாமே கைவிட நேர்ந்தது.

இறுதியாக, கைநிலை என்பது பதினெண் கீழ்க்கணக்கைச் சார்ந்த ஒரு
தனிநூல் என்பதும், உரையுடன் சுவடிகளில் காணப்படுகிற தென்பதும்,
நாலேந்திணை என எடுத்துத் திணைபற்றிய நான்கு நூல்களாகக் கொள்ளப்பட
வேண்டும் என்பதும், இங்ஙனம் கொள்ளுமிடத்துப் பதினெட்டு நூல்களும்
இன்னவென விளங்குந் திருந்து என்பதும் அவர்கள் நன்கு அறிய வைத்தார்
கள். இதுவே உண்மையான துணிவாகும் என்பது 1903—ல் செகதமிழ்ப்
பத்திராசிரியரும், சேதுசர்ஸ்தான விதவானும், பேராசாயச்சியான நுமான்
ஸ்ரீ ரா. ராகவையங்கார் அவர்கள் பதிப்பித்து வெளியிட்ட திணைமலை
நூற்றைம்பது என்ற நூலின் முகவுரையால் நன்குவிளங்கும். டாக்டர்
உலே. சாமிநாதையர் அவர்களும் தமது ஐங்குறு நூற்றாம்பதிப்பின் (1903)
முகவுரையில் கைநிலை என்ற நூலினைக் குறித்ததோடு அதன்கண் திணை
கோத்துள்ள முறையைக் காட்டியு மிருக்கின்றார்கள். அம் முறையை நன்றாக
ஊன்றிக் கவனித்தால் நாலேந்திணை எனக் கூட்டாது, ஐந்திணை என்றே
கொண்டு திணைபற்றிய ஐந்து தனிப்பட்ட நூல்கள் எனக் கருதியுள்ளமை
புலனாம். இக் கருத்தே தோன்ற ஸ்ரீ ரா. ராகவையங்கார் அவர்களும்

‘நன்னிலையதாகும் கணக்கு’ என்ற ஓர் பாடத்தைக் காட்டி ‘இப்பாடத்துக்கு ஐந்திணை யென்பது ஐந்து திணை நூல்கள் என்க. அவை ஐந்திணையென்பது முதலிய நான்கும் கைந்நிலையுமாம்’ என்று அடிக்குறிப்பாக எழுதியுள்ளார்கள். கடைசியாக, சகம் 1771-ல் (கி. பி. 1849) வேம்பத்தூர் முத்து வேங்கட சுப்பரதிகியாரால் இயற்றப்பட்ட பிரபந்ததிரிகை என்னும் நூலில்,

ஈரோன்பதின் கீழ்க்கணக்கினுட் பழம்வகை யியம்பு நாலடி நானூறும்
இன்னுமை நாற்பது நான்மணிக்கடிகை சத மினிய நாற்பான் காரதே
ஆருளவழி நாற்ப தைந்திணையு மைம்பதும் ஐம்பதுட னிருபானுமாம்
அலகிலா சாரக்கோ வைசதம் திரிகடுக மையிருப நாகுமென்பர்
சீருறும் பழமொழிகள் நானூறு நூறதாஞ்சிறுபஞ்ச மூலம் நூறு
சேர்முது மொழிக்காஞ்சி யேலாகியென்பதாம் சிறுகைந்நிலையுபதாகும்
வாரிதினைமாலே நூற்றைம்பதாத்திணைமொழி வழத்தைம்பதாம் வள்ளுவ
மாலையீ ரோன்பதாய்ச் சாற்று பிரபந்தம் வழுத்துவர்கள் புலவோர்களே.

என்ற செய்யுளொன்று (44) காணப்படுகிறது. இதில் ‘கைந்நிலை’ என்பது பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களுள் ஒன்றென்பதும், அதன்கண் அறுபது செய்யுட்கள் உள்ளன வென்பதும் தெளிவாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. கைந்நிலை என்ற நூல்தானும் 1931-ல் ஸ்ரீ இ. வை. அனந்தராமையர் அவர்களால் வெளியிடப்பட்டது. இப்பதிப்பின் இறுதியில்,

நாலடி நான்மணி நானூற்ப தைந்திணைமுப்
பால்கடுகு கோவை பழமொழி மாமூலம்
இன்னிலை காஞ்சியோ டே லாதி யென்பதூஉம்;
கைந்நிலையு மாகுங் கணக்கு

என்ற செய்யுட் பாடாந்தரத்தையும் அவர்கள் கொடுத்திருக்கின்றார்கள்.

உண்மை இங்ஙன மிருப்ப, ‘இன்னிலைசொல் காஞ்சியோடு’ என்ற பாடத்தின் ஆகரவால் இன்னிலை யென்ப பெயரிய நூல் ஒன்று உளதாகல் வேண்டுமென்று ஸ்ரீ நாமோதரம் பிள்ளையவர்கள் உறுமாக்கருதியதனை மேற்கொண்டு சாலஞ்சென்ற விதவான் த. மு. சொர்ணம்பிள்ளை யவர்கள் எடுகூறும் முயற்சியில் ஈடுபட்டார்கள். இன்னிலை என்ற பெயருள்ள ஓர் எட்டுநூற்றியை அவர்கள் பெற்று அதனை ஸ்ரீ வ. உ. சிதம்பரம்பிள்ளை யவர்களிடம் கொடுத்தார்கள். இவ்வரிய நூலை இயற்றியவர் பெயர்கையார் என்றும், இதனைத் தொகுத்தவர் மதுரையாசிரியர் என்றும், கடவுள் வாழ்த்துச் செய்தவர் பாரதம்மாடிய பெருந்தேவனார் என்றும் இதன் பதிப்பாசிரியராகிய ஸ்ரீ வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளை அவர்கள் எழுதியுள்ளார்கள் இயற்றியவர், தொகுத்தவர், கடவுள்வாழ்த்துச் செய்தவர் என்று

மூலரைக்கூறும் சிறப்புப் பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களில்வேறென்றற்கு மில்லாத தனிச்சிறப்பாகும்! இந்தூல் 1915-ல் பதிப்பிக்கப் பெற்றது. இந்தூர் செய்யுட்களை இளம்பூரணர் எடுத்தாண்டதாக ஐந்து இடங்கள் காட்டப்பட்டுள்ளன. இவை யனைத்தும் இளம்பூரணருரை எட்டுப்பிரதியிலும், அச்சப் பிரதியிலும் காணப்படவில்லை. பொருளதிகாரத்தில் செய்யுளியல் தவிர ஏனைய இயல்களுக்குத் தமிழ்நாடு முழுவதிலும் உள்ள எட்டுப் பிரதி ஒன்றேயாம். இரண்டாவது ஒரு பிரதியில்லை என்பது இங்கே மனங்கொள்ளத் தக்கது. பேராசிரியரும் நச்சினர்க்கினியரும் இந்தூலை எடுத்தாண்டதாக ஸ்ரீ பிள்ளையவர்கள் கூறுகிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் காட்டும் இரண்டு இடங்களிலும் பூதத்தார் அலையடக்கு எனக் காணப்படுகிறதே யன்றிப் பொய்கையாரைப் பற்றியேனும், இன்னிலையைப் பற்றியேனும் ஒன்றும் குறிப்பிடப்படவில்லை. கடைசியாக, யாப்பருங்கல விருத்தியில் ஒரு செய்யுள் இன்னிலையின்கண்ணே உள்ளது எனப் பிள்ளையவர்கள் காட்டுகிறார்கள். ஆண்டும் அச் செய்யுள் ஒளவையார் பாடியதாகக் கொள்ளக்கிடக்கின்றது. இன்னிலையில் உள்ள செய்யுட்கள் சில பண்டைத் தமிழிலக்கண நெறியினின்றும் வழுவின்வாகக் காணப்படுகின்றன. உதாரணமாக 'வேலம் றரீஇய விரிசடைப் பெம்மான்' என்ற கடவுள் வாழ்த்துச் செய்யுளில் தரீஇய என்பது தந்த எனப் பெயரெச்சமாக வந்துள்ளது. இங்ஙனம் வருதல் தமிழ்மரபே யன்று. இவ்வாறே தட்பம் என்பது பாசம் என்ற பொருளிலும், உழண்டை என்ற புதுப்பதம் துன்பம் என்ற பொருளிலும், தண்ணீர் என்பது அருள் என்ற பொருளிலும், பூயல் என்ற புதுப்பதம் பொருந்துதல் என்ற பொருளிலும், நாப்பண் என்பது சுவர்க்கம் என்ற பொருளிலும், வட்டல் என்பது திரட்டுதல் என்ற பொருளிலும் வந்துள்ளமை தமிழறிஞர்களுக்கு வியப்பாகவே இருக்கும். கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் இவை போன்ற பிரயோகங்கள் காணப்படவில்லை. தமிழ்மொழிக்கே இவ்வழக்குக்கள் புகியனவாம். இக்காரணங்களால் இன்னிலைஎன்பது இக்காலத்து யாரோ ஒருவர் புதுவதாக இயற்றிச் சங்கப்புலவர் ஒருவரது தலையில் சுமத்திய சுற்பிகுநூல் என்றே கொள்ளத்தக்கது. இப்பொய்நூலை ஸ்ரீ செல்வக் கௌசராய முகலியார் அவர்கள் கூட்டித் தமது பழமொழிப் பதிப்பிலும், ஆசாரக்கோவைப் பதிப்பிலும் கீழ்க் கணக்கு நூல்களில் ஒன்றென வைத்து எண்ணி யெழுதியது பெரு வியப்பே.

இந்தூலினை ஓர் உரையாசிரியரும் எடுத்தாளவில்லை யென்பது மேற் கூறியவற்றால் விளங்கும். இதற்கு மாறாக, கைந்திலைச் செய்யுட்கள் சிலவற்றை 'இளம்பூரணரும், நச்சினர்க்கினியரும், நாற்கவிராச நம்பியும் எடுத்தாண்டிருக்கின்றனர்.

1. தொல், களவியல் 21, இளம்; தொல், களவியல் 22 இளம், நச்; தொல், கூறியியல், 9 இளம், நச்; அகப்பொருள் விளக்கம், வரையியல் 6.

மேற் கூறியவற்றால் கைந்நிலை என்ற நூல்தான் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் பதினெட்டனுள் ஒன்று என்பது தெளிவாம். இதனை ஐந்திணை என்று சொல்வதனும் கொள்வதா அல்லது 'கைந்நிலையுமாகுங் கணக்கு' என்ற இறுதி அடியினால் கொள்வதா என்று நாம் நோக்குதல் வேண்டும். நாலந்திணை யென்று கூட்டுவது வலிந்து பொருள் கொள்வதேயாகும். 'கைந்நிலையவாங் கீழ்க்கணக்கு' என்ற பாடத்தில் கைந்நிலை என்பது கீழ்க்கணக்கு என்ப தற்கு அடையாதல் வேண்டும். 'நன்னிலையதாகுங் கணக்கு' என்ற பாடத் தில் கைந்நிலை என்பதே குறிப்பிடப் படவில்லை.

இன்னிலை காஞ்சியொ டேலாதி யென்பதூஉங்
கைந்நிலையு மாகுங் கணக்கு

என்று முதலில் அளபெடையோடும், பின்னர் அளபெடை யின்றியும் வரும் உம்மை பயின்ற பாடத்தில் ஐயப்பாடு தோன்றுதற்கிடமுண்டு. எனவே ஐந்திணை என்பதனுள் கைந்நிலையை அடக்கிக் கூறுவதே பொருத்தமான தாகும். கீழ்க்கணக்கு நூல்களை வகைப்படுத்திக் கூறும் செய்யுளின் உண்மை வடிவம்,

‘நாலடி நான்மணி நானுற்ப தைந்திணைமுப்
பால்கடுகங் கோவை பழமொழி மாமூலம்
இன்னிலை காஞ்சியுடன் ஏலாது யென்பவே
கைந்நிலைய வாங்கிழக் கணக்கு.’

என்பதாகலாம். 'ஐந்திணை' என்பதன்கண் ஐந்திணை யைம்பது, ஐந்திணை யெழுபது, திணைமொழி யைம்பது, திணைமலை நூற்றைம்பது, கைந்நிலை என்ற ஐந்து நூல்களும் அடங்கும்.

II

இனி, கீழ்க்கணக்கு என்பதன் பொருள்தான் யாதெனச் சிந்தித்தல் வேண்டும்.

கீழ்க்கணக்கு நூல்களைத் தொல்காப்பியர் கூறும் அம்மை என்ற வனப்பினுள் உரைகாரர்கள் அடக்குவார்கள். இவ்வனப்பிற்கு

¹சின்மென் மொழியாற் றுய பனுவலின்

அம்மை தானே அடிநிமிர் பின்றே (தொல், செய், 235)

என இலக்கணம் வகுக்கப்பெற்றுள்ளது. சில எழுத்துக்களான வந்த எண்ணுச் சுருங்கிய சொற்களால், அடி நிமிர்பில்லாததாய்த் தாயபனுவலின் இலக்கணத்தோடு அமைந்தது அம்மையாகும். 'தாயபனுவல்' என்றது 'அறம் பொருளின்பமெனு மூன்றற்கும் இலக்கணம் கூறுவன போன்றும், இடையிடையே அன்றாயும் தாவிச்செல்வது' எனப் பொருள் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. இவ்வனப்பிற்கு உதாரணமாகப் பதினெண் கீழ்க்கணக்குத் தரப்பட்டுள்ளது. ஆனால் இச்சூத்திரம் கீழ்க்கணக்கு நூல்களின் யாப்பமைதியும் பொருளமைதியும் உணர்த்துகின்றதேயன்றி, அப்பெயர்க்குக் காரணம் கூறுவதன்று. இங்ஙனமே மிகப்பிற்பட்ட காலத்தெழுந்த பன்னிரு பாட்டியலில்,

அடிநிமிர் பில்லாச் செய்யுட் டொருதி

அறம் பொருள் இன்ப மறிக்கி அவ்வத்

திறம்பட வருவது கீழ்க்கணக்காகும் (பன்னிரு. 348)

எனவருஞ் சூத்திரமும் யாப்பமைதியையும் பொருளமைதியையுமே உணர்த்துகின்றது.

அகவலுங் கலிப்பாவும் பரிபாடலும்

பதிற்றைந் தாதி பதிற்றைம்ப தீரு

மிகுத்துடன் றொகுப்பன மேற்கணக்கெனவும்

வெள்ளைத் தொகையும் அவ்வகை யெண்பெறிந்

ள்ளாறு கீழ்க்கணக் கெனவும் கொளலே (பன்னிரு. 346)

என்ற சூத்திரத்தால் அடிநிமிர் பில்லாச் செய்யுளாவது வெண்பாவென அறிகின்றோம். இங்கே அடிநிமிர்துவரும் அகவல் முதலியவற்றால்இயன்றது

1. இச்சூத்திர முதலியன இயற்றியவர் பெயர் குறிக்கப்படவில்லை. பிற பாட்டியல்களிலும் இச்செய்தி காணப்படுமாறில்லை. எழுத்தியல், சொல்லியல், இனவியல் என்னும் மூன்றியல்களிலும் இறுதியிற் சில சூத்திரங்கள் ஆசிரியர் பெயரின்றியே யுள்ளன. இவை பிற்காலச் சேர்ப்பாக இருக்கலாமா?

மேற்கணக்கு எனவும், அடி நிமிர்வு இல்லாத வெண்பாவினால் வருவது கீழ்க் கணக்கெனவும் கூறப்படுவதால், கீழ்க்கணக்கு என்றதன் காரணம் ஒருவாறு புலனாம். அடி நிமிர்தல் இல்லாமையாகிய கீழ்ப்பட்ட கணக்கில் வருவன கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் எனக் கொள்ளப்பட்டன.

ஆனால் இங்கே குறித்த சூத்திரத்தில் காணப்படும் 'மேற்கணக்கு' ஓர் ஆசிரியராலும் எடுத்தாளப்படவில்லை. இதன் காரணம் அறியக்கூட வில்லை. ஒருகால் 'கீழ்க்கணக்கு' என்ற வழக்கினை மனத்துக் கொண்டு 'மேற்கணக்கு' என்ற குறியீட்டினைப் புதுவதாகப் படைத்துக்கொண்டு கொகைநூல்களையும், பத்துப் பாட்டினையும் இக்குறியீட்டால் வழங்கத் தலைப்பட்டனரென்று எண்ண இடமுண்டு. பன்னிரு பாட்டியலில் தவிர வேறு எந்தாவிலும் 'மேற்கணக்கு' என்பது காணப்படவில்லை.

'கீழ்க்கணக்கு' என்பது அங்ஙனமன்று. வேறுசில இடங்களிலும் இவ் வழக்குக் காணப்படுகின்றது. திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்

தொழுது நூமலர் நூவித் துதித்து நின்று
அழுது காழற் றரற்றுக்கின் றுரையும்
பொழுது 'பொக்கிப் புறக்கணிப் பாரையும்
எழுதுங் கீழ்க்கணக்கு இன்னம்ப ரீசனே (V. 21, 8)

என்று அருளிச் செய்திருக்கின்றார்கள். இதனால் 'கீழ்க்கணக்கு' என்பது ஒரு கணக்குவகை யென்பது பெறப்படுகின்றது. 'கீழ்' என்ற அடைமொழியினாலே சிறுகணக்கு, கைக்கணக்கு என்பன போன்ற ஒரு பொருளில் இக்குறியீட்டுமொழி வழங்கப்பட்டிருந்தால் வேண்டும் எனத் தோன்றுகிறது. நாவுக்கரசு சுவாமிகள் கொண்டுள்ளது போன்ற ஒருகருத்து பட்டினத்துப்பிள்ளையார் அருளிச்செய்த கோயில்நான்மணிமாலையில்

... நின்
தமர்பெயர் எழுதிய வரிநெடும் புத்தகத்து
என்னையும் எழுது வேண்டுவன் (4, 21-23)

என்று வரும் அடிகளிலும் காணப்படுகின்றது. பண்டைக்காலத்தில் தமிழகத்தில் வழங்குமாக எழுதிவைக்கப் பெற்றுள்ள கணக்கு வகைகளுள் 'கீழ்க்கணக்கு' என்பதும் ஒன்றாக இருந்தல் வேண்டும். அதன் இயல்பு இப்பொழுது அறிதற்கரிதாகி விட்டது. இந்திய கணிதசாஸ்திர நூல்களில் கீழ்க்கணக்கு என்றதனினுடிலுத்த வழக்காறு யாதும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

III

இனி, பதினெண் கீழ்க்கணக்கின் காலத்தைக் குறித்து ஆராய்தல் வேண்டும்.

கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் சங்கம் மருவிய நூல்கள் என்பது கர்ண பரம்பரை வரலாறு. இவ்வகை நூல்கள் சிலவற்றின் அச்சப்பிரதியில் 'சங்கம் மருவிய பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களுள் ஒன்று' எனக் காணப்படுகிறது. முதுமொழிக் காஞ்சியின் எட்டுப்பிரதி ஒன்றில் 'இஃது இடைச்சங்கத்தி லுண்டாகிய தமிழ் என்றறியவும்' என்று எழுதப்பட்டுள்ளது! ஒரு கீழ்க் கணக்குப் பழைய எட்டில்,

மாப்புலவ ரெல்லாரும் மாக்கூடற் கண்ணிருந்து
பாற்படுத்த நென்மழியின் பானான்கின்—வாய்ப்புடைத்தாய்ப்
பண்பாய்ந் துரைத்த பதினெட்டுக் கீழ்க்கணக்கும்
வெண்பாவின் பாவுரைத்தார் மிக்கு

என்று வரும் வெண்பா வொன்று காணப்படுகின்றதென ஸ்ரீ ரா. ராகவையங்கார் அவர்கள் கூறுகிறார்கள். இச் செய்யுளில் புலவரெல்லாரும் கூடற் கண்ணிருந்து அயற்குரைத்த கீழ்க்கணக்கு என்று வருவதனை நோக்குமிடத்து, சங்கம் மருவிய நூல்கள் இவை என்பதற்கு ஆதாரம் உளதுபோல் தோன்றுகிறது. அன்றியும் திரிகடுகநூலின் இறுதியில்,

உலகிற் கடுக முடலினோய் மாற்றும்
அலகி லகலோ யகற்றுள்—நிலைகொள்
திரிகடுக மென்னுந் துகழ்தமிழ்ச் சங்கம்
மருஅநல் லாதன் மருகது

என்றொரு வெண்பாக் காணப்படுகிறது. இவ் வெண்பாவினையும், மேற்காட்டப்பட்டுள்ள வெண்பாவினையும் ஒருங்கு சேர்த்துக் கருதுங்கால் கூடற்கண் இருந்த புலவர்கள் தமிழ்ச் சங்கத்தினர் என்று கொள்ளக் கிடக்கிறது.

ஆனால் மதுரையிலேயே பல சங்கங்கள் இருந்தனவாக நாம் அறிகிறோம். எந்தச் சங்கத்தை மேற்காட்டிய செய்யுட்களும், பரம்பரை வரலாறுகளும் கருதுகின்றன என்பது நிச்சயமாகத் தெரியக்கூடவில்லை. சங்கச் செய்யுட்களை இயற்றிய புலவர்களுள் இருவர் பெயர்களை கீழ்க்கணக்கு நூல்களின் ஆசிரியர் பெயர்வுரிசையில் காணப்படுகின்றன. அவ்விருவரும் கபிலர், பெய்கையார் என்பவர்களே. இவர்களுள் பாரியின் நண்பராகியும், சங்கச் செய்யுட்களில் (கலித்தொகையை நீக்கி) 206 செய்யுட்களை இயற்றியவராயும் உள்ள கபிலர் என்னும் பெயருடைய புலவர் இன்னா நார்பது என்றநூலை

இயற்றிய கபிலரின் வேறுவர் என்றே தோன்றுகிறது. பாரியின் நண்பருக்கு மதுவும், மாமிசமும் உண்ணாதல் உடன்பாடாகும்.

மட்டுவாய் திறப்பவும் மைவிடை வீழ்ப்பவும்
அட்டான் றுனாக் கொழுந்துவை யுன்சோறும்
பெட்டாங்கு ஈயும் பெருவளம் பழுதி
நட்டனை மன்னோ முன்னே

என்று ஒரு புறநானூற்றுச் செய்யுள் (113) அறிவிக்கின்றது. பிறிதோர் செய்யுள் (119) “பாரியின்நாடு செம்புற்றின்கண் ஈயலை இவ்விய மோடோடு கூட்டி அடப்பட்ட புரிங்கறியை யுடைத்து முன்பு; இனி அது கெடுங்கொல்லோ?” எனக் கபிலர் இரங்குவதாக உணர்த்துகின்றது. அச்செய்யுளின் அடிகள் வருமாறு:

செம்புற் றீயலின் இன்னலைப் புளித்து
மென்றினை யாணர்த்து நந்துங் கொல்லோ?

இன்ன நாற்பது என்ற நூலை இயற்றியவருக்குக் கள்ளும், ஊனும் உடன்பாடல்ல. அவற்றால் இன்னுமை மிக விளையும் என்று கூறுகின்றார்.

கள்ளுண்பான் கூறுங் கரும்பு பொருளின்னா (31)

ஊனைத்தின் ஊனைப் பெருக்குதல் முன்னின்னா (23)

என்பன இன்ன நாற்பது. இக்கொள்கை யுடையார் ஊனைத்தின்று வாழ்ந்தார் என்று கூறுவது பொருத்தமாகத் தோன்றவில்லை. அன்றியும் சங்கப்புலவராகிய கபிலர் அந்தணராவார். ‘அந்தணன் புலவன் கொண்டு வந்தனனே’ என்று இவரே கூறிய செய்யுள் (புறம் 201) தெரிவிக்கின்றது. இன்ன நாற்பதில் அந்தணர் மூன்று இடங்களில் குறிப்பிடப் படுகின்றார்கள். அம்மூன்றிடங்களிலும் அவர்களுடைய பெருமைபை விளக்குவதாக ஒன்றும் காணப்படவில்லை. இதற்கு மாறாக அவர்களை இழித்துக்கூறுவது போலவே தோன்றுகிறது. இதனை நோக்குமிடத்தும், இன்ன நாற்பது என்ற நூலை இயற்றியவர் கபிலதேவர் என்று எட்டுப்பிழைகளிற் காணப்படுவதனை நோக்குமிடத்தும், இவர் அந்தணர் அல்லர் என்று நினைக்க இடமுண்டு.

இனி, களவழி இயற்றிய பொய்கையாரை எடுத்துக்கொள்வோம். இவரும் சங்கப்புலவர்களுள் ஒருவராகிய பொய்கையாரின் வேறுவர் என்றே கருதற்பாலர். களவழிநூல் சோழன் செங்கணனுக்கும், சேரமான் கணைக்காலிரும்பொறைக்கும் நேர்ந்த போரினைப்பற்றி எழுந்தது. சோழனது வெற்றித்திறத்தை மிகுத்துக் கூறுவது ஆனால் சங்கச் செய்யுட்களில் நற்றிணையில் ஒரு செய்யுட்கும், புறநானூற்றில் இரண்டு செய்யுட்களுக்கும் ஆசிரியராகிய பொய்கையார் சேரமான் நோக்கோதை மார்பனைப் பாடியவர்.

எனவே, இவர் களவழி பாடியவர் ஆகார் என்று நினைத்தல் தகும். இருவரும் ஒருவரையெனக் கொள்ளுதற்குத்தக்க ஆதாரமின்மையும் இங்கே மனங் கொள்ளுதற்குரியது.

பதினெண் கீழ்க்கணக்கு இயற்றியவர்களைக் குறித்து உரைகாரர்கள் கூறும் ஒரு வாக்கியமும் மேலை முடிபை வலியுறுத்துவதாக உள்ளது. தொல்-செய்யுளியலில் 'நெடுவெண்பாட்டே முந்நான் கடித்தே' என்ற 158-ம் சூத்திர உரையில் 'பதினெண் கீழ்க்கணக்கி லுள்ளும், முத்தொள்ளாயிரத் துள்ளும் ஆறடியின் ஏறாமல் செய்யுள் செய்தார் பிற்சான்றோரும் எனக் கொள்க' என்ற பிபாரசிரியர் எழுதுகின்றனர். ஆகவே பதினெண் கீழ்க்கணக்குச் செய்வார்கள் பிற்காலத்துச் சான்றோர்கள் எனவிளங்குகிறது; சங்கத்துச் சான்றோர் அல்ல. பிற்சான்றோர் சங்ககாலத்திற்குப் பிற்பட்டவர் என்பது நச்சினுர்க்கிரியர் 'ஹன்றி மற் றும் செவிலிக் குரித்தே' (தொல்-செய்-175) என்ற சூத்திரத்தின் உரைபிற கூறுவனவற்றால் தெளியலாம். அய்யனாரில் 'நெடுவெண்பாட்டில் சில அடிகளைக் கொடுத்து, இங்ஙனம் சான்றோர் பாட்டி னுட் கூறினரென்றும், 'பிற்சான்றோரும் செம்முகச் செவிலியர் பொய்க்கொடி பகர என்றார்' என்றும் எழுதுகின்றார். இதனால் பிற்சான்றோர் பத்தாற்பாட்டினை இயற்றிய சங்கத்துச் சான்றோருக்குப் பிற்பட்டவரென்பது மிகத் தெளிவாக அறியங்கிடக்கூறலாம். ஆகவே பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களை இயற்றியவர்கள் சங்ககாலத்திற்குப் பிற்பட்ட வாழ்ந்த சான்றோர்களாவர். சங்ககாலிலுள்ள கருத்துக்கள் பலவற்றையும் இவர்கள் எடுத்தாண்டுள்ளார்கள். ஓட்டம் மட்டும் இங்கே காட்டி அமைகின்றேன்.

கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் பெரும்பாணாற்றுப்படையில்

மனைபுகுற கோழியொடு ஞமவி துன்னுது

வளைவாய்க் கிள்ளை மறைவினி பாரிற்றும்

மறைகாப் பாளர் உறைபதி (299-301)

எனக் கூறுகின்றனர். இங்கே கோழியும் நாயும் அந்தணர் அகத்திலே வருதல் இல்லையென்று கூறப்படுகிறது. கபிலர் தமது இன்னு நாற்பது என்ற நூலில்,

பார்ப்பாரில் கோழியும் நாயும் புகளின்னா (3)

என்று சொல்லியுள்ளார். முற்கூறியதனைத் தழுவிக்கபிலரது வாக்கியம் எழுந்தது எனக்கொள்ளுதல் தவறாகமாட்டாது.

ஆகவே கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் இயற்றியவர்களுள் பெரும்பாலார் சங்கப்புலவர் வர்சையிற் காணப்படாமையானும், பெயரொற்றுமையுள்ள இருவர் தாமும் (கபிலர், பொய்கையார்) சங்கப்புலவரே எனற்குத் தக்க சான்றின்மையானும், இந்நூல்களை இயற்றியோர் பிற்காலத்துச் சான்றோர் என்றும் வழக்கினாலும், சங்கச் செய்யுட்களின் கருத்துக்கள் கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் பரிக்ஷித்துவருதலானும், இக்கீழ்க்கணக்கு நூல்களின் ஆசிரியர்கள் சங்கப்புலவர்கள் ஆகார் என்பது திண்ணம். இவர்கள் இயற்றிய

நூல்களைச் சங்கம் மருவிய நூல்கள் என்று கூறுவது உண்மையாயின், இக் கூற்றுப் பிற்காலத்து நிறுவப்பெற்றதொரு தமிழ்ச் சங்கத்தினைக் குறித்ததாகல் வேண்டும்.

இம் முடிவினை வலியுறுத்துதற்கு வேறொரு சிறந்த சான்றும் இங்கே காட்டுதற்குளது. சங்கத்துச் செய்திகள் பலவற்றையும் கீழ்க்கணக்கு நூல்களைச் சார்ந்த பழமொழி பண்டைக்காலத்தில் கிழந்தனவாகக் குறிப்பிடுகிறது. உதாரணமாக, பேகன் மயிலுக்குப் போர்வை அளித்ததும், பாரி முல்லைக்குத் தேர் அளித்ததும் சங்ககாலச் செய்திகள். இவைகளைப் பழமொழி இயற்றிய முன்றுறையரையனுர்

முல்லைக்குத் தேரும் மயிலுக்குப் போர்வையும்
தோல்லை யளித்தாரைக் கேட்டறிதும்—சொல்லின்
நெறிமடற் பூந்தாழை நீநீர்ச் சேர்ப்ப
அறிமடமும் சான்றோர்க் கணி (361)

என்ற செய்யுளால் உணர்த்துகிறார். பழைய உரைகாரர் ‘தொல்லை யளித்தாரை’ என்பதற்குப் பண்டு கொடுத்தாரை என உரை வகுக்கின்றார். இதனால் பழமொழி என்ற நூல்தானும் சங்க காலத்திற்கு மிகப் பிற்பட்ட காலத்துத் தோன்றியிருந்தல் வேண்டும் என்பது பெறப்படுகிறது. இதைப் போன்று வேறு சிறி சில சங்ககாலச்செய்திகளும் பழமொழியில் குறிக்கப் பட்டுள்ளமை இங்கே உணரத்தக்கது.

இனி, சங்ககாலத்து இன்றிப் பிற்பட்டெழுந்த சரித்திரச் செய்தியும் இப்பழமொழியில் காணப்படுகிறது. மனுக்குண்ட சோழன் சரித்திரம் சங்க நூல்களில் காணப்படவில்லை. இச் சரித்திரம் பழமொழியில்,

சால மறைத்தோம்பிச் சான்றவர் கைகரப்பக்
காலை கழிந்ததன் பின்றையும்—மேலைக்
கறவைக்கன் றார்த்தாளைத் தந்தையு மூர்ந்தான்
முறைமைக்கு மூப்பிளமையில் (93)

என்று வரும் செய்யுளில் சொல்லப்பட்டுள்ளது. சான்றும் ‘மேலைக் கறவைக் கன்றார்த்தாளைத் தந்தையும் ஊர்ந்தான்’ என்று வந்துள்ளமை கவனித்தற்குரியது. மேலை என்பதற்கு உரைகாரர் ‘முன்பொரு காலத்து’ என்று எழுதினர். இதனால் சங்க காலத்திற்குப் பிற்பட்டெழுந்த சரித்திரம் கூட மிக முற்பட்ட காலத்துச் செய்தியாகப் பழமொழி அறிவிக்கின்றது. எனவே இந்நூல் முதலிய கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் சங்ககாலத்திற்கு மிகமிகப் பிற்பட்ட காலத்தில் தோன்றின என்பது உறுதியாகின்றது.

நக்கீரர் இயற்றிய களவியலுரையில் கடைச்சங்கமிருந்து தமிழராய்ந்தார் பாடிய நூல்கள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன அவற்றுள் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் காணப்படாமையும் மேலை முடிபை வலியுறுத்துகின்றது.

IV

இனி, கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் இன்ன காலத்துக் கோன்றின என அறுகியிடுதற்குரிய சிலசான்றுகளை ஆராய்வோம். இந்தூல்களை எண்ணிட்டுக் கூறும் செய்புனில் முதலாவது பிற்பது நாலடி. இக்கண்கண்ணுள்ள இரண்டு செய்யுட்கள் பெருமுத்தரையர் என்பவரைப் புகழ்ந்து பேசுகின்றன. அச் செய்யுட்கள் வருமாறு :

பெருமுத் தரையர் பெரிதுவந் தீர்பும்
கருணைச்சோ முர்வர் கயவர்—கருணையைப்
பேரும் அறியார் நனிவி நம்பு தாளாண்மை
கீரும் அமிழ்தாய் விடும் (200)

மல்லன்மா நூலத்து வாழ்ப வருளெல்லாஞ்
செல்வ ரெண்ணுங் கொடாதவர் நல்குந்தார்
நல்குந்தக் கண்ணும் பெருமுத் தரையரே
செல்வரைச் சென்றிரவா தார் (296)

இங்கே குறிப்பிடப் பெறும் முத்தரையர்¹ கொடையிற் கிறந்தவராயிருந்தார் என்பதும், பெருஞ் செல்வராயிருந்தார் என்பதும் இச் செய்யுட்களால் விளங்குகின்றன. முத்தரையர் என்ற ஒரு குறுகிலமன்னர் பரம்பரை முற்காலத்திருந்தது. இப்பரம்பரையார்கள் சைன ஆசாரியர்களாலும் பாராட்டப் பெற்றவர்கள் என்பது செந்தமிழ் சாசனத்தில் ஆசாரியர் அறிஞந்தர் இவ்வம்சத்தவரூன் ஒருவரைப் புகழ்ந்து பாடி யிருப்பதனால் விளங்கும். தங்குள போர்த்திறமையினாலும், கொடை மேம்பாட்டினாலும் இவர்கள் கி. பி. 7-ம் நூற்றாண்டிலிருந்துதான் பிரபலமடைந்திருந்தார்கள் என்று சரித்திரம் உணர்த்துகிறது. இவ்வம்ச சரித்திரம் கி. பி. 7-ம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலிருந்து, 9-ம் நூற்றாண்டு முடியப் படைக்கின்றது. 7-ம் நூற்றாண்டுக்குமுன் இவ்வம்சத்தைக்குறித்துச் சரித்திரபூர்வமாக யாதும் அறியோம். செந்தமிழ் சாசனத்தால் பெரும்பிரிவு முத்தரையன் என்ற பெயரோடு இருவர் அறியப்படுகின்றனர். இவருள், முந்தியவன் (சுவாவன் மாறன்) பாட்டன்; பிந்தியவன் (சுவரன்² மாறன்) பேரன். பாட்டனாகிய பெரும் பிரிவு முத்தரையன் நாலடியாரில் குறிக்கப்பட்டவனாகலாம். பிரிவு³ என்பது வேற்றுமொழி யாகலின் தமிழ்நூலில் ஒழிக்கப்பட்டது போலும், கி. பி. 7-ம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதியில்

1. இப்பெயரை முத்தரையர் என்றும், முத்து அரையர் என்றும் பிரித்துப் பொருள் கொள்வா; இரண்டும் பிழையாம். மூத்த அரையர் என்பது குறுகிலங்கள் என்று; 'வீழப்பேரையர்' முதலிய சாசனப் பெயர்களை நோக்குக.

2. சுவரன் என்பது 'பரமேசுவரன்' என்பதன் மூதற்குறை. 'சுவரன்மாப் பூதன்' (தொல்-இளம்-பக 369) என்றதும் காண்க. 3. இதற்கு 'இடி' என்று பொருள்.

அரசுபுரிந்துவந்த முதற் பரமேசுவரவர்ம பல்லவனுக்குப் பெரும்பிடுகு என்று ஒருபெயர் வழங்கிவந்தது. இந்தப் பல்லவன்கீழ்க் குறுநிலமன்னனாக இருந்த முத்தையனும் இப்பெயரே சிறப்புப்பெயராகப் பெரும்பிடுகு முத்தையனென வழங்கப்பட்டான் என்று கொள்ளுதல் சாலும். நாலடியாரின் பழையவுரை 'பெருமுத்தையன் என்னுஞ் சிறப்புப்பெயர் பெற்ற செல்வர் பெரிதுங் காதுவித்து ஈயுங் கருளை' என்று கூறுவது இதனை வலியுறுத்துகிறது. பெருமுத்தையன் காலம் 7-ம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதியாகவே, நாலடியாரும் உதேயசமராக கி. பி. 650-ல் இயற்றப்பட்டிருக்கவேண்டும்.

இனி, கீழ்க்கண்டிரு நூல்களில் பிறவற்றின் காலங்களைத் துணிவதற்குச் சான்றுகள் உள்வொன என ஆராய்வோம்.

முதலாவது வள்ளுவரது காலத்தை நோக்குவோம். இவரால் கடைச்சங்கம் அழிவுற்றது எனக் கர்ண பரம்பரை வரலாறு கூறும். ஆதலால் கடைச்சங்கத்தில் நூல்கள் தொகுக்கப்பெற்ற காலத்திற்குப் பின் பிற்பட்டவர் என்பது தெளிவு. சங்கச் செய்யுட்களாகிய தொகைநூல்களைத் தொகுத்த காலப்பகுதி வேறு, அச் செய்யுட்களைப் புலவர்கள் இயற்றிய காலப்பகுதி வேறு என்பதைச் சிறிதளவும் நாம் மறக்கலாகாது. இச்செய்யுட்கள் கி. பி. முதல் அல்லது இரண்டாம் நூற்றாண்டில் இயற்றப்பெற்றிருக்க வேண்டும் என்றும், இவைகள் நான்காம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் அல்லது 5-ம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் தொகுக்கப் பெற்றிருக்க வேண்டும் என்பதும் எனது குறந்தொகை ஆராய்ச்சி யுரையில் (சுருத்தைத் தமிழ்ச்சங்க வெள்ளிவிழா வெளியீடு, பக்-172-186) தெளிவித்திருக்கின்றேன். இக்கால வரையறை எவ்வகையால் நோக்கியும் பொருத்தம் உடையதாகவே காணப்படுகிறது. ஆகவே வள்ளுவர் கி. பி. 5-ம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் வாழ்ந்தவராதல் உண்மையும் எனக் கொள்ளுதல் ஏற்புடைந்தாகும். இது வேறு சில சான்றுகளாலும் உறுதியடைகின்றது. சங்கநூல்களில் அகநானூற்றைத் தொகுப்பித்தான் பாண்டியன் உக்கிரப்பெருவழுதி. தொகுப்பித்தான் என்ற அளவில் இவனது காலம் 5-ம் நூற்றாண்டின் தொடக்கமாகத் தலையெடுக்கின்றன. இவன் வள்ளுவரது முப்பாலைப் புகழ்ந்து பாடியுள்ளான் என்று திருவள்ளுவமலை உணர்த்துகின்றது. திருவள்ளுவமாலையின் உண்மையியல்பு எவ்வாறாயினும் அது, வள்ளுவர், உக்கிரப்பெருவழுதியின் காலத்தவர் என்று பிற்காலத்தவர் கருதக்கூடிய அளவில் இருவரும் நெருங்கிய காலத்தினராய் இருந்தனர் என்று நாம் கொள்ளுவதில் தவறென்றும் இல்லை. எனவே 5-ம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் வள்ளுவர் வாழ்ந்தனர் என்று கொள்ளுவது நேரிது.

இவரது பெருதாலிலே பாக்கியம் (1141), பூசனை (18), மங்கலம் (60) முதலிய ஷட சொற்கள் காணப்படுகின்றன. மங்கலம் என்ற சொல் தொல்காப்பியத்திலும் உள்ளதாகும். பெருமங்கலம், வண்மங்கலம்

(தொல். புறத். 36), மங்கலமொழி (தொல். பொருள். 50), மண்ணுமங்கலம் (தொல். புறத். 13, 36)! என்ற பிரயோகங்களைக் காண்க. ஆனால் பாக்கியம் என்ற சொல்லும் பூசனை என்ற சொல்லும் சங்கநூல்களில் வழங்கப்படாதன. இங்ஙனம் தனிமொழியேயன்றி ஆகிபகவன் என்ற இருமொழித் தொடரும் வள்ளுவரால் கையாளப்பட்டுள்ளது. இதுபோன்ற வடமொழி வழக்கும் சங்க இலக்கியங்களில் காணாமலில்லை. ஐ.நுவந்தம் (563, 593) என்ற சொல் வள்ளுவரில் இரண்டு இடங்களில் உள்ளது. இச்சொல்லில் ஒரு என்பது தமிழ்; அந்தம் என்பது வடசொல். இவ்விரண்டும் இயைந்து ஒருசொன் னீர்மைப்பட்டு வடமொழியிலுள்ள ஏகாந்தம் என்பதற்குரிய கலவைச் சொல்லாக (hybrid) தமிழில் ஆளப்பட்டுள்ளது. இக்கலவை ஆட்சியும் சங்கநூல்களில் காணப்படாததொன்றும். இங்குக் காட்டியன வெல்லாம் வடசொற்களை எதிர் காண்களில் வள்ளுவர் விரிந்த மனப்பான்மையுடையவர் என்பதை நன்கு தெரிவிக்கின்றன. இம் மனப்பான்மையும் சங்ககாலத்தின்பிற்பிறகாலத்துத் தீதானறியல்களாம். இவற்றாலும் சங்க காலத்திற்குப் பிற்பட்டவர் வள்ளுவர் என்பது நன்கு உணரக்கிடக்கின்றது.

இங்ஙனியு உண்மையாகல வள்ளுவர் வழங்கியுள்ள ஒரு சில தமிழ்ச் சொற்களாலும் அறியலாகும்.

இரப்பன் இரப்பாரை யெல்லாம் இரப்பிற்
கரப்பா பிரவன்மி னென்று (1067)

என்ற குறளில் இரப்பன் என்ற சொல்லும்,

உள்ளுவன் மன்யான் மறப்பின் மறப்பறியேன்
ஒள்ளமர்க் கண்ணாள் குணம் (1125)

உள்ளுவன் மன்யா னுரைப்ப தவர்கிறமாக்
கள்ளம் பிறலோ பசப்பு (1184)

என்ற குறள்களில் உள்ளுவன் என்ற சொல்லும் காணப்படுகின்றன. ஈரிடத்தும் ‘உள்ளுவல்’ எனக்கொள்ளுதல் அபாயமுமேனும், ‘அன்’ ஈறு வள்ளுவர்க்கு உடற்படாததனின் உரைகாரர் ‘உள்ளுவன்’ என்றே கொண்டனர். இவ்விரண்டும் எதிர்தாலுபற்றித் தன்மைபொருளையில் வந்துள்ளன. இதற்குரிய விதகியாக அல் என்பதே தொல்காப்பியனாரால் படிக்கப்பட்டுள்ளது (தொல். சொல். 200). உண்பல், தின்பல் என்பன உதாரணங்கள். பிற்காலத்தில் அல்லீறு அன்னீறாக வழங்கத் தலைப்பட்டது. இளம்பூரணர் ‘கடதறவென்னும்’ (தொல். சொல். 200) சூத்திர உரையில் ‘இப்பொழுது இதனை உண்பன், தின்பன் என அன்னீறாக வழங்குப’ என்றழைக்கின்ற. நெய்நாகநூலாரும் ‘அல்லும் தனித்தன்மையாம்’ (சொல். 39) என்றே கூறியொழிந்தார். இதன் உரையில் “இக்காலத்து அன்னினை அன்னாய் நடக்கவும் பெறும்; என்னை ‘அல்லினை அன்னாய்த் திரியவும்

பெறுமே'; உதாரணம் 'கூறுவன்' என்றார் அமிதசாகரர்" என்று காணப்படுகிறது. இக் கூற்றுக்களால் எதிர்காலம் குறித்துத் தன்மையொருமையில் அன்விதகுதி பெறுதல் மிகப் பிற்பட்டகாலவழக்கு என்று தெரியலாம். ஆகவே இவ்வகை வழக்குகள் காணப்படுகின்ற திருக்குறளும் சங்ககாலத்திற்கு மிகப் பிற்பட்ட காலத்த நாகல்வேண்டும்.

இனி, வேறொருவகைச் சொற்களை நோக்குவோம். வள்ளுவர்

வகுத்தான் வகுத்த வகையல்லாற் கோடி

கொகுத்தாற்குந் துய்த்த லரிது (377)

இல்லதென் இல்லவன் மாண்பானால் உள்ளதென்

இல்லவன் மாணுக் கடை (53)

என்ற குறள்களில் 'அல்லால்', 'ஆனால்' என்ற வினையெச்சங்களை வழங்குகிறது. இவ்விரண்டு எச்சங்களும், சங்கநூல் வழக்கற் காணப்படாதன. 'அல்லால்' திருக்குறளில் 12 இடங்களில் (7, 8, 16, 233, 235, 377, 406, 497, 515, 762, 1095, 1188) வருகின்றது. இதன் சொல்லமைப்பும் ஊன்றி நோக்கத்தக்கது. அல் என்ற வினைந்ருபியாக ஆல் என்ற எச்சவீறு புணர்ந்து வந்ததென்றேனும், அல்லது அல்லாமை என்பது அல்லாமல் எனத்திரிந்து பின் மகரங்கெட்டு அல்லால் என நின்றது என்றேனும், கொள்ளுதல் வேண்டும். 'ஆல்' என வரும் ஒர் எச்ச-ஈதேனும் 'அல்லால்' என்பதுபோன்ற வழக்குக்களேனும் தொல்பாப்பியத்திலாதல், சங்க நூல்களிலாதல் காணப்படுமற்றில்லை. இவ்வழக்கு மிகப்பிற்பட்ட காலத்தில்தோன்றி இன்றளவும் நிலைத்து நிற்கின்றது.

'அன்னே யுன்னை யல்லால் இனி யாரை நினைக்கேனே'

என்று சுந்தரர் 9-ம் நூற்றாண்டி னிடையில் பாடியருளினர். 7-ம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் நாவுக்கரசர்,

'நீதியால் நின்னை யல்லால் நினைபுமா நினைவிலேனே' (IV, 63, 1)
என அருளிச்செய்தனர். 6-ம் நூற்றாண்டில் காரைக்காலம்மையார்,

'கிறத்தான் மடநெஞ்சை சென்றடைவ தல்லால்' (47)
என்று அற்புதத் திருவந்தாதியில் கூறியருளினர். பிற்சங்கநூலெனத்தகும் கவித்தொகையில்,

'ஆயிழாய், நின்கண் பெறினல்லால் இன்னுபிர் வாழ்கல்லா
என்கண் எவனோ தவறு' (88)

என வந்துள்ளது. இவ்வகை வழக்கு இன்னும் மூன்றிடங்களிலும் (15, 83, 102) புலப்படுகின்றது. இந்நூலிற் போலும் 'ஆனால்' என்பது

காணப்படவில்லை. முற்குறித்த சொல்வழக்கின் காலத்தோடு ஒட்டியே இக்கலித்தொகையின் காலமும் இருத்தல்வேண்டும். ஆகவே இது தோன்றியது 4-ம் நூற்றாண்டின் இடைப் பகுதி எனக்கொள்ளலாம். வள்ளுவர் 'அல்லால்' என்பதை மிகுதியாக எடுத்தாளவதிலுமும், சங்க நூல்களில் யாண்டுங் காணப்படாத 'ஆனால்' என்பதனை ஆளுதலிலுமும் இவரை 5-ம் நூற்றாண்டினரென்று கொள்ளுதல் நேரிதாகலாம்.

எதிர்மறையினையெச்சப் பொருளில்வரும் வேறு சில ஈறுகளை நோக்கினும் இம் முடிபே வலியுறுகின்றது. 'மல்' என்னும் ஈறு தொல்காப்பியம் முதலி. இலக்கணங்களில் இல்லை. உரைகாரர்களுள்ளும் சேனாவரையரும் நச்சுணிக்கணிபரும் இவ் சுற்றினைக் குறிக்கின்றனர். 'கூறும் நோக்கிக்குறிப்பறிவான்' (குறள்-701), 'காணும் யுண்ட கடுங்கள்ளை' (கலி. 115) முதலிய பிரயோகங்களை நோக்குமிடத்து எதிர்மறைப் பெயரீறாகிய 'மை' என்பது முதலில் எச்சப் பொருளில் வழங்கின்றதல் வெளிப்படை. இதுவே 'மல்' எனவும், மிகப் பிற்பட்ட காலத்து 'மே' எனவும் திரிந்து வழக்கிற் புகுந்தது. 'மல்' என்பது சங்கநூல்களிற் பிற்பட்ட கலித்தொகையில் காணப்படுகிறது. இதனினும் பிற்பட்ட காலத்தவையாகிய தேவார திருவாசகம் முதலியவற்றில் 'மே' காணப்படுகின்றது. திருக்குறளில் 'சூழாமல்' (1024) 'செய்யாமல்' (101,313) என்ற வழக்குக்கள் உள்ளன. இவைபும் இந்நூல் கடைச்சங்கத்திற் பிற்பட்ட காலத்து என்பதை யுணர்த்துகின்றன.

இங்ஙனமே வேறு சிலவகையீறுகளும் 12-வது முடிபினையே வற்புறுத்துகின்றன. 'எனின்' 'எனில்' 'ஏல்' என்ற 3-வது ஈறுகளும் ஒன்றினின்று ஒன்று முறையே தோன்றியனவாம். இவற்றுள் 'எனின்', 'எனில்' என்பவை னகர-ஈறு லகர-ஈறுகத் திரிந்து வந்த ஒருபெருந்தொகுதிச் சொற்களின் பிரதிநிதியெனக் கொள்வதற்க்கன. 'உனின்' 'உனில்' (குறள் 922) எனவும், 'எண்ணின்', 'எண்ணில்' எனவும், 'கூறின்' 'கூறில்' எனவும் வருவனவாகியவற்றைக் கருதினால், தமிழின் ஒலியியலில் ஒருகாலத்து இம்மாதிரிப் பெருவாழ்ந்து யிருந்தமை அறியப்படும். 'எனில்' என்பது 'ஏல்' எனத்திரிந்தது ஒலி வரலாற்றோடு ஒத்ததேயாம். இரண்டுகுறிலுக்கு மாறாக ஒருநெடில் வந்து ஒலிநிரப்பிச் சொற்கள் பயின்றுள்ளமை யாண்டுங் காணப்படுவதேயாம். 'பகுதி' 'பாதி', 'பெயர்' 'பேர்' முதலியவற்றை நோக்குக. இந்த 'ஏல்' என்னும் எச்ச சுற்றை முன்னிலையெதிர்மறையில் வரும் 'அல்' (மகனெனல்), 'ஆல்' (அழாஅல்), 'ஏல்' (செய்யேல்) என்ற வரிசையில் வரும் 'ஏல்' என்பதினின்றும் வேறுபிரித்துணர்தல்வேண்டும். எச்ச ஈறுகிய 'ஏல்' சங்கநூல்களில் யாண்டுங் காணப்

1 கூறும் குறித்ததன்மேற் செல்லுங் கடுங்கூளி (கலித் 1.)

2 சுற்றும் கெரியோம்பிக் கலியை வாராமே செற்றார்-சம்பந்தர்

மகனெனிகள் சேராமே திருவருளே சேரும் வண்ணம்-அச்சோ, 2.

படாதது ; சொல்வரலாற்றில் பிற்பட்டதேதோன்றியது. இவ் 'ஏல்' திருக் குறளில் காணப்படுகின்றது. உதாரணமாக,

காட்சிக் கெளரியன் கடுஞ்சொல்ல னல்லனேல்
மீக்கூறு மன்ன னிலம் (386)

என்ற குறளில் 'அல்லனேல்' என்பது வந்துள்ளது. இங்ஙனமே 'இன்றேல்' (556, 573, 575, 996, 1014, 1144), 'உண்டேல்' (368, 1075, 1151), 'செய்வானேல்' (625) 'வல்லையேல்' (1118) முதலிய சொற்களும் திருக்குறளில் வழங்கி யுள்ளன. இவ்வழக்குக்களும் இந்நூல் சங்க காலத்திற்குப் பிற்பட்ட தென்பதை நன்குணர்த்துகின்றன.

பிற்காலத்தெழுந்த பிறிதோர் ஈற்றினை மட்டும் இங்கே கூறி அமை கின்றேன். தொல்காப்பியர்

களள்ளொடு சிவணும் அவ்வியற் பெயரே
கொள்வழி யுடைய பலவறி சொற்கே (சொல்-69)

என்று கூறுகின்றனர். இதனால் அஃறிணையியற்பெயர் 'கள்' விசுதிபெற்றுப் பன்மைப்பொருளை யுணர்த்து மென்பது பெறப்படுகின்றது. உதாரணம்: நாய்கள், குதிரைகள். உயர்திணைக்கு இவ்விதி விதிக்கப்படவில்லை. உயர்திணைக்கண் 'கள்' வரும் வழக்குச் சங்க நூல்களிற் காணப்படவுமில்லை. 11-ம் நூற்றாண்டினதாகிய வீரசோழியம் 'கூறியசொற்பின்' (33) என்று தொடங்கும் காரிகையில் பலர்பாற்கண் 'கள்' வருதல் சிறப்பின் றென அறிவுறுத்துகிறது. நேமிநாதத்தில்

களள்ளொடு வந்தா லீருதிணைக்கும் பன்மைப்பால்
ஒள்ளிமூய் தோன்றலு முண்டு (சொல், 6)

எனப் பொதுப்படச் சூத்திரம் காணப்படுகிறது. இந்நூல் சங்க காலத்திற்கு மிகப் பிற்பட்டநூல். இதன் உரைகாரர் 'உயர்திணை ஒருமைப் பெயரும் ஒரோவழிக் கள்ளொடு வந்தால் பன்மைப்பால் தோன்றுவனவும் உள்' என்று கூறுகிறார். எனவே உயர்திணைப் பன்மையில் 'கள்' வருதல் தம்காலத்து அருகித்தோன்றிய வழக்கென்பது அவர் கருத்தாகல் வேண்டும். நன்னூலில்

கிளந்த கிளைமுத லுற்றறல் வீற்றவும்
களளெ னீற்றி னேற்பவும் பிறவும்
பல்லோர் பெயரின் பகுதி யாகும் (கு-277)

என யாதொரு நியதியுமின்றி உயர்திணைப் பன்மையிற் 'கள்' வருதல் உணர்த்தப்படுகிறது.

இப் பலர்பால் விசுவதியைத் திருக்குறள் எடுத்தாளுகின்றது. உதாரணமாக,

வரைவிலா மாணிழையார் மென்றோள் புரையிலாப்
பூரியர்க ளாழு மனறு (919)

என்பது வரைவின்மகளிர் என்னும் அதிகாரத்தில் வந்துள்ள ஒரு குறள். இங்கே 'கீழ்மக்கள்' என்று பொருள்படும் 'பூரியர்' என்ற சொல் 'கள்' விசுவதி புணர்த்து வழங்கப்பட்டுள்ளது. இங்ஙனமே

துறந்தார்க்குத் துப்புரவு வேண்டி மறந்தார்கொல
மற்றை யவர்கள் தவம் (263)

என மற்றையவர் என்பது 'கள்' விசுவதி புணர்த்து ஆளப்பட்டுள்ளது. ஆகவே சங்க காலத்தில்தான் பிற்பட்ட காலத்துப் புகுந்த இவ்வழக்கு வள்ளுவர் திருக்குறளில் காணப்படுதலாலே, திருக்குறளும் சங்க காலத்துக்குப் பிற்பட்ட தூல் என்பது தெளிவாம். நாவுக்கரசு 'செல்வர்கள்' 'அமரர்கள்' (v, 65) என அட்டி புரிந்துள்ளார். காரைக்காலம்மையார் 'உற்றார்கள்' என ஆண்டனர் (திருவிருட்டாடமணி 20). 5-ம் நூற்றாண்டின் முன்னர் இவ்வழக்குக் காணுகலிது. எனவே சுமார் கி. பி. 450-ல் திருக்குறள் தோன்றிய தெனக் கொள்ளுவோமாயின், அது உண்மையொடுபட்டதாகவே இருக்கலாமெனத் தோன்றுகிறது.

இதுகாறும் கூறியவற்றால் நாலடியாரின் காலமாகிய கி. பி. 650 கீழ்க்கணக்கு தூல்களின் பதிக்காலமாகவும், திருக்குறளின் காலமாகிய கி. பி. 450 அந்தூல்களின் முன் எனலையாகவும் கொள்ளத்தக்கன. பின்னெல்லைய உணர்த்தற்கு ஏதேனும் சான்றுகள் உளவேயென நோக்குவோம். காலஞ் சென்ற திரு. செல்வக்கேசவராய முதலியார் பதிப்பித்துள்ள ஆசாரக் கோவையின் முன்னுரையில் அந்தூற்பொருள்கள் 'பெரும்பான்மையாய் வட மொழியிலுள்ள சுக்ரஸ்மிருதியிலிருந்து கொடுத்தவை என வடநாற்புலவர் கூறுகின்றனர்' என்றழைக்கிறார். இலக்கணவிளக்கப் பாட்டியலில் 141-ம் சூத்திரவுரையில் மொழிபெயர்த்தலுக்கு உதாரணமாக ஆசாரக்கோவை கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. இந்நூலையிற்றிய பெருவாயின் முள்ளியார் தாமும் 'ஆரிடத்துத் தானறிந்த மாத்திரையான்.... ஆசாரக்கோவை' யெனத் தொகுத்த செய்தியை உணர்த்துகின்றார். எனவே இந்நூல் வடமொழி நூலின் வழித்தோன்றியது என்பதில் சிறிதும் ஐயப்பாடினல்.

ஆனால் 'ஆரிடத்து' என ஆசிரியர் பொதுப்படக் கூறுவதாலும், 'தொகுத்தான்' என விவரித்தலாலும், ஸ்மிருதிகள் பலவற்றிலிருந்து ஆசாரக்கோவைப் பொருள்கள் தொகுக்கப்பெற்றனவென்று கொள்ளுதலே தக்கது. சுக்ரஸ்மிருதி என்பபதும் உசனஸ் ஸம்ஹிதைக்கும் ஆசாரக் கோவைக்கும் கருத்தொற்றுமைகள் பல காணப்படுகின்றன. உதாரணமாக ஒருசில காட்டுகின்றேன்.

உஸ்நம்ஸுஹிதா

1. ப்ராஜீஹ்வொஹாநி ஸுஹீதா
I. 62; III. 93.

2. சூயஸுஹிஹ்வொஹா
ஸுஹீதா
யஸஸுஹி ஹ்வொஹாஸுஹி
ஸுஹிஹ்வொஹா ஸுஹீதா
ஸுஹிஹ்வொஹா ஸுஹீதா
III. 94.

3. ப்ராஜீஹ்வொஹாஸுஹி ஸுஹீதா
ஸுஹிஹ்வொஹாஸுஹி ஸுஹீதா
ஸுஹிஹ்வொஹாஸுஹி ஸுஹீதா
I. 63 - 4.

4. மூஸுஹிஹ்வொஹாஸுஹி ஸுஹீதா
ஸுஹிஹ்வொஹாஸுஹி ஸுஹீதா
ஸுஹிஹ்வொஹாஸுஹி ஸுஹீதா
ஸுஹிஹ்வொஹாஸுஹி ஸுஹீதா
ஸுஹிஹ்வொஹாஸுஹி ஸுஹீதா
ஸுஹிஹ்வொஹாஸுஹி ஸுஹீதா
I. 30 - 31.

5. நஸுஹிஹ்வொஹாஸுஹி ஸுஹீதா
6. ஸுஹிஹ்வொஹாஸுஹி ஸுஹீதா
ஸுஹிஹ்வொஹாஸுஹி ஸுஹீதா
III. 62.
ஸுஹிஹ்வொஹாஸுஹி ஸுஹீதா
ஸுஹிஹ்வொஹாஸுஹி ஸுஹீதா
III. 65 - 67.
ஸுஹிஹ்வொஹாஸுஹி ஸுஹீதா

ஸுஹிஹ்வொஹாஸுஹி ஸுஹீதா
ஸுஹிஹ்வொஹாஸுஹி ஸுஹீதா
III. 70.

ஆசாரக்கோவை

1. உண்ணுங்கால் நோக்கும் திசை
கிழக்கு. (20)

2. ஒழிந்த திசையும் வழிமுறையான் நல்ல. (22)

3. நீராடிக்கால் கால்குழி வாய்ப்புசி
மண்டலஞ்செய்
துண்டாரே யுண்டா ரெனப்படு
வார் அல்லாதார்
உண்டார் பால் வாய்ப்புசிச்
செல்வர் அதுவெடுத்ததுக்
கொண்டார் அரக்கர் குறித்து.
(18)

4. அரசன் உவாத்தியான் தாய்
தந்தை தம்முன்
நிகரில் குரவரிவ்வைவார்
இவரிவரைத்
தேவரைப் போலத் தொழு
தெழுக என்பதே
யாவரும் கண்ட நெறி. (16)

5. உடுத்தலால் நீராடார். (11)

6. அட்டமியும் ஏனையவாவும்
பதினான்கும்
அப்பூமி காப்பார்க்க
குறுகண்ணும் மிக்க
நிலத்துளக்கு விண்ணதிர்ப்பு
வாலாமை பார்ப்பார்
இலங்குநூல் ஒதாதநாள்.
(47)

7. மாயாகுவநநீமொடு
 வெறுதாஹ்வயி லஸஸம் ।
 சுஜெள வெவ ஸுஸாதெ வ
 விணுஞெரு ந ஸஜாஹரெசு ।
 ந மொயெ ந குபெய வா
 ந மொஷெ நெவ ஸாஹெயெ ।
 ந திஷ்வா ந நிவாஹெ
 ந வவதஜெஹெ ॥
 நஜெஹெவாபதெ
 ந வஜெஹெ சுஜாஹந ।
 ந ஸஸகெஹெ மதெஹெ
 ந வ மஜெஹெ ஸஜாஹரெசு ॥

II. 36 - 38.

8. நியாய ஷகிணெ சுணெ-
 ஸுஹஸெருஜெஹெவ : ।
 சுய குபாஹ ஸகூஹெரு
 ராசுள வெஹெஹெஹெஹெ ॥

II. 34.

இங்குக் காட்டியவற்றுள் பலவும் மனு முதலிய பழைய தர்மசாஸ்திரங்களிலும் காணப்படுவனவே. கீழ்வருவது மனுவில் உள்ளது.

9. பாசுர ஸுஸா ஹுஹிசுர யா
 ந விவிசுர ஸ நொ ஹெஹெ ।
 வயவாநிநியமுஹெ
 விஹாஸெஹெ சுஹெஹெ ॥

Manu. II. 215.

7. புழைபங்குழ ஆப்பி சுடலைவழி
 தீர்த்தம்
 தேவகுல நிழலானிலை வெண்பளி
 யென்று
 ஈரார்தின் கண்ணும் உமிழ்வோ
 டிருபுலனும்
 சோரார் உணர்வுடையார். (32)

8. பகற்றெற்கு நோக்கா ரிரா
 வடக்கு நோக்கார்
 பகற்பெய்யார் தியினுள் நீர்.
 (33)

9. ஈன்றான் மகன் தன் உடன்பிறந்தா
 ளாயினும்
 சான்றார் தமிழ்தா உறையற்க
 ஐம்புலனும்
 தாங்கற் கரிதாக லான். (65)

ஆசாரக்கோவையில் வந்துள்ள 'உண்ணுங்கால் நோக்குந்திசை கிழக்கு' என்பது ஆபஸ்தம்ப தர்ம சூத்திரத்திலும் (I, 11, 31, 1) வசிஷ்ட தர்ம சூத்திரத்திலும் வந்துள்ள கருத்தேயாகும். இவ்விருண்டு சூத்திரங்களும் கி. மு. 300-க்கு முன் தோன்றியன என்பர். 'ஒழிந்த திசையும் வழி முறையால் நல்ல' என்பது கி. பி. 200-க்கு முன் தோன்றியதாகக் கருதப்படும் மனு தர்மசாஸ்திரத்தில் (II, 52) வந்துள்ளது. எனவே இவை சுக்ரஸ்மிருதியினின்றும் கொள்ளப்பட்டன வெனல் பொருந்தாது. ஆசாரக்கோவையிலுள்ள பல கருத்துக்கள் சுக்ர ஸ்மிருதியிற் காணப்படவில்லை. உதாரணமாக 'ஆசாரம் வீடு பெற்றார்' இவரெனக் கூறும் இறுதிச் செய்யுளைக் கூறலாம். இங்ஙனமே சுக்ர ஸ்மிருதியிலுள்ள கருத்துக்கள் பல ஆசாரக்கோவையிற் காணவில்லை. 3-ம் அத்தியாயத்தின் பிற்பகுதியிலுள்ள சிராத்த நியமங்களும், அதன்பின் இறுதியிலுள்ள 9-ம் அத்தியாயத்தில் வரும் கமுவாய் நியமங்களும் உதாரணங்களாம். பிற தர்மசூத்திரங்

களிலும் தர்ம சாஸ்திரங்களிலும் காணப்படாது, சுக்ரஸ்மிருதியில் மட்டும் காணப்படும் கருத்துக்கள் பெரும்பாலும் இல்லையென்றே சொல்லலாம். எனவே ஆசாரக்கோவையின் காலத்தை நிர்ணயிப்பதற்குச் சுக்ரஸ்மிருதி ஒருதலையாகப் பயன்படுதலில்லை. எனினும் பல கருத்தொற்றுமைகள் இருக்கலாலும் ஒரு சில சிலைங்கள் இந்த ஸ்மிருதியின் மொழி பெயர்ப்பாகலாமென்னும்படி அமைந்திருக்கலாலும், ஆசாரக்கோவையைத் தொகுப்பதற்குக் கொண்ட மூலதால்களுள் இதுவும் ஒன்றாக இருக்கலாம். இந்த ஸ்மிருதி கி. பி. 600-க்குப்பிற்பட்ட தென்பது தர்மசாஸ்திரத்தை ஆராய்ந்தவர்கள் கண்டமுடிவு.

பிற்பட்ட ஸ்மிருதிகளிலிருந்து சில கருத்துக்கள் ஆசாரக்கோவையில் கொள்ளப்பட்டுள்ளன. 'நிறையுவா மெஸ்கோலுந் தின்னூர்' (ஆசாரக்கோவை 17) என்பது அவற்றுள் ஒன்று. இது சுக்ரஸ்மிருதியிற் காணப்படவில்லை. லகுஹாரீதஸ்மிருதியில் உள்ளது. இந்த ஸ்மிருதியின் காலமும் கி. பி. 600-க்குப் பிற்பட்டதே. 'மண்டலஞ் செய்துண்ணல்' (ஆசாரக்கோவை 19) என்பது மற்றொன்று. இது சுக்ரஸ்மிருதியில் (1:64) காணப்படுகிறது; ஆனால் இச்செய்யுளின் இயற்கையுயிற் காணப்படும் 'கொண்டாரக்கர் குறித்து' என்னும் கருத்து இதன்கண் இல்லை. இரண்டும் ஒருங்கே காணப்படுவது லகுசாதாதபத்திலும் லகு அத்திரிஸ்மிருதியிலும்² நான். இவ்விரண்டும் கி. பி. 600 க்குப் பிற்பட்டனவே. வடமொழியில் இந்த ஸ்மிருதிகள் கி. பி. 600-க்குப் பின்னோன்றியவை யாரின், இவை தமிழ் நாட்டிற்பரவி, மொழி பெயர்க்கவேண்டும் அவசியம் ஏற்பட்டு, மொழி பெயர்க்கப்படுவதற்குச் சுமார் 150 ஆண்டுகள் சென்றிருக்கலாம். ஆகவே சுமார் கி. பி. 750 ல் ஆசாரக்கோவை இயற்றப்பட்டிருக்கவேண்டும். ஏலாதி முந்ரியினரும் இக்குறிப்பிட்ட காலத்தில் கோன்றியன வாசலாம். இந்நூலில் 'துவாதச புத்திரர்கள்' எனப் பிரபலமாய் வடமொழியில் வழங்கியவர்களின் பெயர்கள் முறையே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

மாண்டவர் மாண்ட அறிவினால் மக்களைப்
பூண்டவர் போற்றிப் புரக்குங்கால்—பூண்ட
உரத்தே கேத்திரசன் கானீனன் கடன்
கருதன் பவுனர்ப் பவன். (30)

மத்த மயிலன்ன சாயலாய் மன்னிய சீர்த்
தத்தன் சகோடன் சவுத்திரன்—புத்திரி
புத்திரன் பொய்யில் கிரிதன் அபவித்தன்
இத்திரத்த எஞ்சினர் பேர். (31)

இப்பெயர்கள் ஆரியசமுதாயத்தின் பழக்கவழக்கங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டன; அப்பழக்க வழக்கங்களின் மீது கட்டப்பெற்ற பிதிராஜித

1. Pandurang Vaman Kane 'History of Dharma Sastra' Vol II Pt I, 656. 2. ibid. P. II. 760. சைவ சமய நெறியிலும் (பொது 275) காண்க.

வுரிமை நியதியை நோக்கமாகக் கொண்டன. இதனை இந்துக்களின் சட்ட சரித்திரப்பயிற்சியுள்ளார் நன்குணர்வர். ஆரியர்க்கே தனியாக அமைந்த உரிமை நியதியைத் தமிழ்நாட்டினர் ஏற்றுக்கொள்ளும் அளவில் ஆரியநாகரிகக்கலப்பு மிகுதிப்பட்ட பின்னரே இந்தச் செய்யுள் இயற்றப்பெற்றதாதல் வேண்டும். இக்காலத்திற்கும் ஆரியவழக்கு அருகிக்காணப்படும் சங்க காலத்திற்கும் வெகு தொலைவு. ஒன்றற்கொன்று நெடுங்காலம் இடைப்பட்டதாகல்வேண்டும். எனவே இச் செய்யுளையுடைய ஏலாதி சங்ககாலத்திற்கு மிகமிகப் பிற்பட்டு 8-வது நூற்றாண்டளவில் தோன்றிய தென்க்கொள்ளுதல் பொருத்தமே.

மேற்கூறியவற்றின் முடிபாகக் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் கி. பி. 5-ம் நூற்றாண்டு முதல் 8-ம் நூற்றாண்டு வரையுள்ள காலப்பகுதியில்¹ இயற்றப் பெற்றன என்று கொள்ளலாம். உன்னை (கிணை பொழி, 31; கிணை மலை, 152), போது (= காலம், கிணைமலை, 153) முதலிய பிற்கால வழக்குகளும் இம் முடிவை வலியுறுத்துகின்றன. கால அடைவில் இந்நூல்கள் தோன்றிய முறையை ஒருவாறாக அறுதியிட்டுக் கீழே காட்டியிருக்கின்றன.

கி. பி. 450—550 களவழி	கி. பி. 650—750 திரிசுடுகம்
முப்பால்	ஐந்திணை ஐம்பது
நான்மணிக் கடிதை	ஐந்திணை எழுபது
முதுமொழிக்காஞ்சி	திணைமொழிஐம்பது
	சைந்நிலை
கி. பி. 550 - 650 கார்நாற்பது	கிணைமலை நூற்
இன்னொற்பது	பைபது
இளமையை நாற்பது	சிறப்பஞ்சுமுல்
பழமொழி	பலாடி
நாலடி	கூராகிணை

இவை உந்தேசமான காலம் அடைபெற்ற முறையுமுடைய நூல்கள் என்று வேண்டும். எனினும் ஒருவாறு இவை அமைவுமுடைய பாடல்கள் சிறிது ஊன்றி நோக்கினால் அறியலாகும். கீழ்க்கணக்கு நூல்களை முற்ற ஆராய்ந்து, சான்றுகள் பலவற்றையும் நுணுகி நோக்கிய பின்னரே நிலைபெற்றதொரு முடிவினைக் கொள்ளுதல் கூடும். அங்ஙனம் ஒரு முடிவு பெறும்வரை, இக்கால அடைவும் முறையும் பயன் படுவனவாகலாம். கீழ்வரும் பட்டிகையில் கீழ்க்கணக்கு நூல்களின் விவரங்கள் பலவும் தொகுத்துக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

1. இவை வச்சிரநந்தி கி. பி. 470-ல் நிறுவிய ஐனை சங்கத்தின் ஆதரவில் இயற்றப்பெற்றதொடங்கின என்றல் சுகம். 'செற்றவழக்கொடு' என்னும் வீரசோழியக் காரிகை (145) யுரையில் 'கீழ்க்கணக்கு' என்ற வழக்குக் காணப் படுதலால், 11-ம் நூற்றாண்டில் இவ்வழக்கு உளதாதல் அறியலாம். இக்காலத்துக்கு முன் இவ்வழக்குக் காணப்பெறுமையும் இங்குக் குறித்த காலவரையறையை ஆதரிக்கின்றது.

பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள்

எண்	நூல்	ஆசிரியர்	சமயம்	காலம் இ. பி.	மேற்கோள்	செய்ய சென்
1	நாலடி	சைன முனிவர் *	சைனர்	650	இளம். யாப் வி வீரசோ. நேமி. மயிலை	400
2	நான்மணிக்கடிகை	விளம்பி நாகனார்	வைஷ்ணவர்	500	யாப் வி. வீரசோ. நேமி. மயிலை சிலப்.	100
3	இன்னலு நாற்பது	கபிலர்	வைதிகசமயி	600	வீரசோ.	40
4	இனிய நாற்பது	பூதஞ்சேந்தனார்	வைதிகசமயி	575	வீரசோ.	40
5	கார் நாற்பது	மதுரைக் கண்ணவ் கூத்தனார்	வைஷ்ணவர்	450	இளம். வீரசோ. மயிலை	40
6	களவழி காற்பது	பொய்கையார்	வைதிகசமயி	700	இளம். மயிலை	50
7	ஐந்திணையம்பது	மாறன் பொறையனார்	?	725	இளம்.	70
8	ஐந்திணையெழுபது	மூவாதியார்	?	750	இளம்.	50
9	திணைமொழி யைம்பது	சாத்தந்தையார் மகனார் கண்ணப்பூதனார்	சைனர்	750	இளம்.	150
10	திணைமொழி நிறைம்பது	மதுரைத் தமிழாசிரியர் மாக்காயனார்				
11	கைகந்தி	மாணாக்கர் கணிமேதாவிடார்			இளம். நம்பியகப், உரை	60
12	முப்பால்	மாறோக்கத்து முள்ளிராட்டு நல்லூர்க்				
13	திரிகடுகம்	காவிதியார் மகனார் புல்லகாடனார்	சைனர்	450	இளம் யாப். வி. வீரசோ. நேமி. மயிலை	1330
14	ஆசாரக்கோவை	திருவள்ளுவர்	வைஷ்ணவர்	675	இளம் வீரசோ. மயிலை	100
15	பழமொழி	நல்லாதனார்	சைவர்	750		100
16	சிறுபஞ்சமூலம்	பெருவாயின் முள்ளியார்	சைனர்	600	இளம். மயிலை. சிலப்	400
17	முதுமொழிக்காஞ்சி	முன்றுறையனார்	சைனர்	750		100
18	எவாதி	மாக்காரியாசான மதுரைக் கூடலூர் கிழார் மதுரைத்தமிழாசிரியர் மாக்காயனார் மாணாக்கர் கணிமேதாவிடார்	?	550	யாப். வி வீரசோ. மயிலை	80
			சைனர்	750		3250

* காவடியின் ஆசிரியரைக்குறித்து, எனது முருகாற்றுப்படைப்பதிப்பின் முன்னுரையை (சொந்தமிழ்ப் பிரசுரம்) நோக்குக.

கீழ்க்கணக்கு நூல்களுள் நீதி ஆசாரங்கள் பற்றியன பதினென்றும், தினையொழுக்கம் பற்றியன ஐந்தும், காலம் பற்றியது¹ ஒன்றும், இடம் பற்றியது ஒன்றும் உள்ளன. நீதி ஆசாரங்கள் பற்றியனவற்றுள், முப்பால், நாலடி என்ற இரண்டும் உறுகிப்பொருள்களைப் பால் இயல் அதிகாரங்களாக வகுத்துக் கூறுகின்றன; இன்னொற்பது, இனியவைநாற்பது, முதுமொழிக் காஞ்சி என்ற மூன்றும் இன்னுமை முதலிய இயல்பு நோக்கிச் செய்யுட் பொருள்களை வகுத்து உரைக்கின்றன. பழமொழி முற்காலத்துத் தமிழ் நாட்டில் வழங்கிய பழமொழிகள் பலவற்றைச் செய்யுட்களின் சுற்றில் வைத்து அவற்றை உதாரணம் முதலியவற்றால் விளக்குகிறது. நான்மணிக் கடிசை அறியவேண்டும் உறுகிப்பொருள்களில் நந்நான்கினை ஒவ்வொரு செய்யுளிலும் அமைத்துத் தெரிவிக்கின்றது. ஆசாரக்கோவை கையாளவேண்டும் ஆசாரங்களைத் தொகுத்து உணர்த்துகின்றது. திரிகடுகம், சிறுபஞ்சமூலம், ஏலாகி இவை மூன்றும் நோய்நீக்கி உடல்-நலம் பேணும் மருந்துச் சரக்கின் பெயர்களை மேற்கொண்டு, உயிர்க்கு நலமாய பொருள்களை முறையே மூன்று, ஐந்து, ஐந்தின்மேற்பட்டனவாக அமைத்து மொழிகின்றன.

திரிகடுகம் என்பது சுக்கு, மிளகு, திப்பிலி என்ற மூன்றினையும் குறிக்கும். இது

‘திரிகடுகம் சுக்கு மிளகு திப்பிலி’

என்று வரும் திவாகர நிகண்டினால் (XII, 31) அறியலாகும். வடமொழி நூல்களிலும் இது காணப்படுகிறது. உதாரணமாக

விபுலீ ஶ்ரிய ஸ்ரஜ்வொணீதி த்ரிகடூகூ

(ஸூத்ரஸ்தானம், அத். 38, 58)

என்று சுச்சுருத்தில் வந்துள்ளது. இங்ஙனமே அஷ்டாங்க ஹ்ருத யத்திலும் (அத் 6, 162-3) திரிகடுகம் விளக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வடநூலில் ‘இது (திரிகடுகம்) உடம்பு ஸ்தூலித்துப் போதல், அக்கினிமார்தம், காசம், யானைக்கால், பீனசம் இவற்றை நிவர்த்தி செய்யும்’ என இதன் குணங்கள் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன.

சிறுபஞ்சமூலாவன சிறுவழுதுணைவேர், நெருஞ்சிவேர், சிறுமல்லி வேர், பெருமல்லி வேர், கண்டங்கத்திரிவேர் என்பனவாம். மூலம் என்பது வேர், மிகப்பிற்பட்ட நூலாகிய பதார்த்தகுண சிந்தாமணியிலுள்ள

சிறிய வழுதுணைவேர் சின்னெருஞ்சி மூலம்

சிறுமலி கண்டங் கூத்திரிவேர்—நறிய

1. இதனைத் தினையொழுக்கம்பற்றியதாகக் கொள்ளலும் தரும்,

பெரியமலி யோரைந்தும் பேசுபன்னோய் தீர்க்கும்
அரியசிறு பஞ்ச மூலம் (495)

என்ற செய்யுளால் இதனை அறியலாம். மதுரைத் தமிழ்ச் சங்க
வெளியீடாகிய பொருட்டொகை நிகண்டிலும்

சிறுபஞ்ச மூலம் கண்டங் கத்திரி
சிறுவழுதுணை சிறுமல்லி பெருமல்லி
நெருஞ்சி யிவற்றின் வேராகும்மே (867)

என்று சிறு பஞ்சமூலப் பொருள்கள் உணர்த்தப் படுகின்றன. திவா
கரம் முதலிய பழைய நூல்களில் இச்சாக்குப் பெயர் கொடுக்கப்படவில்லை.
இப்பெயரினை நோக்கிய அளவில் பெரும்பஞ்சமூலம் ஒன்று உண்டென்பது
எளிதில் ஊகிக்கக் கூடும். முற்றற்றிற் பதார்த்தகுண சிந்தாமணியில்,

பாதிரிவேர் வாகை பருங்குமிழ் மாலூரம்
ஒதுதழு நாதையிவ்வேர் ஓரைந்தும்—போகிம
ருஞ்சிலை துதற்றிநவே யோது பெரும்பஞ்சமூ
லஞ்சிலனோ யேபுமிகி லாய் (496)

என்ற ஓர் செய்யுள் உள்ளது. மாலூரம் என்பது வில்வம். இச்செய்யுட்
கருத்தே தோன்றுமாறு பொருட்டொகை நிகண்டும்

பெரும்பஞ்ச மூலம் வில்வம் பெருங்குமிழ்
தமுதாழை பாதிரி வாகையின் வேர்களை (868)

எனக் கூறுகின்றது. இவ்விருவகைப் பஞ்சமூலங்களும் வடமொழி
நூல்களில் உள்ளனவே. இவற்றை முறையே லகுபஞ்சமூலம்¹ எனவும்
மகப்பஞ்சமூலம்² எனவும், தமிழ் நூல்களில் காணும் பெயர்களுக் கெற்பவே,
அந்நூல்களுட குறிப்பிடுகின்றன. இவைகளை, மத்தும் பஞ்சமூலம் என
ஒன்றும் வகுத்துரைக்கப்படுகின்றது. ஜீவன பஞ்சமூலம், தருணபஞ்ச
மூலம், வல்லி பஞ்சமூலம் என்ற பஞ்சமூலங்களுட வடநூல்களில் காணப்
படுகின்றன. லகுபஞ்சமூலத்தை அடையின்றியே 'பஞ்சமூலம்' என்றும்
'கனிய பஞ்சமூலம்' என்றும் 'ஸ்வல்ப பஞ்சமூலம்' என்றும் பெயர்ப்பு

1. ஸாலிபண்ணி புஷ்பிபண்ணி புஷ்பஹதி கண்டகாஸிகா ।

சுயா மொகூஸாகுஷ்புதி வுஷ்பிஷம் வம்ஸிஷிலகிஷி ॥

(தன்வந்தரி நிகண்டு, ஆனந்தாச்சாரம் பதப்பு. பக். 301.)

2. ஸிவாழிஷ்டபிணுகவாடவாரி காஸீரீவெஷி உஹசு (சுருதம்,
சூத்ரஸ்தானம், அக். 38,69)

வடதாலாகிரியர் வழங்குகின்றனர். இதனுள் அடங்கும் பொருள்களை

கத, தி, கண்கூறுஹதீயபயுகூணெ-பூ விஜாசிமநூவெகி

கநீயஃ

என்ற கலோகத்தால் (சுச்ருதம், சூத்ரஸ்தானம், அத் 38,66) அறியலாம். இதன் குணத்தைக் குறித்து 'உடையம் விபாகமும் மதரமானவை; அதிக உஷ்ண விரியமாவது அதிக சீத விரியமாவது இல்லாமல் நடுத்தரமான குணம் உடையது; மூவகைத் தோஷங்களையும் போக்கவல்லது' என்று அஷ்டாங்க ஹ்ருதயம் (அத் 6,166-7) உணர்த்துகின்றது.

ஏலாதி என்பது குறித்துத் தமிழ் நூல்களில் விளக்கமாக அறியக்கூட வில்லை. வடமொழியில் ஏலாதிக்ருதம், ஏலாதி சூர்ணம், ஏலாதிகணம் என மூன்றுவகை ஏலாதிகள் சொல்லப்பட்டுள்ளன. ஏலாதி க்ருதத்தைக் குறித்து அஷ்டாங்க ஹ்ருதயத்தில் சிகிதஸாஸ்தானம் 5-வது அந்யாயத்திலும் (சுலோ. 22-32), சூர்ணத்தைக் குறித்து அவ்யக்யாயத்தில் 54-வது சுலோகத்திலும் காணலாம். ஏலாதிகணம் அந்நூலில் சூத்திரஸ்தானம் 15-வது அந்யாயத்தில் (சுலோ. 43-44) விளக்கப்பட்டுள்ளது. ஏலாதி கணத்தில் 26 சரக்குக்களும், ஏலாதி க்ருதத்தில் 11 சரக்குக்களும், ஏலாதி சூர்ணத்தில் 6 சரக்குக்களும் அமைந்தனவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. ஏலாதி என்று பெயர்கொண்ட தமிழ் மீத்தூலில் பெரும்பாலும் ஆறு பொருள்களைக் கூறப்பட்டுள்ளன வதலால், ஏலாதி சூர்ணம் என்பதிலே இந் மீத்தூற் பெயர்க்குப் பொருத்தம் உடையதாகத் தோன்றுகிறது. எலம் ஐநுபங்கு, இலவங்கப்பாட்டை இரண்டுமங்கு, நாககேசரம் மூன்று பங்கு, மிளகு நாலு பங்கு, திப்பிலி ஐந்து பங்கு, கக்கு ஆறுபங்கு, இந்த அளவுப்படி இச்சரக்குக்களைக் கூட்டிச் சூர்ணம் செய்ய வேண்டும் என்று அஷ்டாங்க ஹ்ருதயம் கூறும்.

திரிகடுகம் முதலிய மூன்று பெயர்களும் வடமொழிப் பெயர்கள் என்பதில் ஐயமில்லை. இவை முதலியவற்றை விரிதனுரைத்தும் பழந்தமிழ் நூல்கள் முற்காலத்தில் வழங்கியிருந்தல் கூடும். ஆனால் அந்நூல்கள் கி. பி. 4 ஆல்லது 5-ம் நூற்றாண்டில் தோன்றியதாகச் சுருதப்படும் சுச்ருதத் திற்கு முற்பட்டனவா என்பது பெரிதும் ஐயப்பாட்டிற்கு இடனாயுள்ளது. இப்போது கிடைக்கும் பதார்த்தகுண சிந்தாமணி முதலிய நூல்கள் 200 அல்லது 300 ஆண்டுகளுக்குள் தோன்றியவையே. ஆகவே திரிகடுகம் முதலிய பெயர்கள் வடமொழியில் அயுர்வேத நூல்வழக்கைப் பின்பற்றியனவாக இருந்தல் வேண்டும்.

VI

திரிகடுகம் இயற்றியவர் நல்லாதனார் என்று பெயர் சிறந்த புலவர். ஆதன் என்ற பெயர் சங்ககாலத்து வழக்கில் பயின்று வந்துள்ள பெயரே யாம். இப்பெயர் பற்றித் தொல்காப்பியனார் ஒரு சூத்திரம் வகுத்துள்ளார்.

‘ஆதனும் பூதனும் கூறிய இயல்பொடு
பெயரொற் தகரம் துவரக் கெடுமே’ (எழுத். புள்ளி. 53)

என்பது அச்சூத்திரம். ஆதன் தந்தை என்ற இரண்டு இயற்பெயர்ச் சொற்களும் சந்தியில் ஆந்தை எனவரும் என்பது அதிற் கூறப்படுகிறது. ஆந்தை யென்னும் இயற்பெயரும் சங்ககாலத்து வழங்கி வந்ததேயாம். பிசிராந்தை, சிதைக்குடி யாந்தை முதலியவற்றை நோக்குக.

பதிற்றுப்பத்து முதலிய தொகை நூல்களிலும்¹ இப்பெயர் வழக்கு வந்துள்ளது. இவ்வழக்குக்களை நோக்கினால் இவை பெரும்பாலும் சேர மரபினருக்குரிய பெயர்கள் என்பது விளங்கும்.

ஆதன் அழிசி, ஆதன் ஓரி, ஆதன் துங்கன், நெடுவேளாதன், வில்லி யாதன், என்பன சேரர்களோடு தொடர்புடைய குறுசிலமன்னரது பெயர்களென்று எண்ணத்தக்கம்.

முடங்கிக்கிடந்த நெடுஞ்சேரலாதன், குண்டுகட் பாலியாதனார் என்ற இரண்டும் புலவர் பெயர்கள். இப்புலவர்களுள் முன்னவன் சேரவம்சத்தைச் சேர்ந்தவனாதல் வேண்டும். பிற்கூறியவனைக் குறித்து யாதும் அறியக் கூடவில்லை. இவர்களோடு நல்லாதனாரையுஞ் சேர்க்கப் புலவர்கள் மூவர் ‘ஆதன்’ என்ற பெயர்கொண்டு பண்டைத் தமிழகத்தில் விளங்கினாரென்ப புலனாகின்றது.

இப்பெயர்க்குரிய சொற்பொருள் யாதெனத் தெரியவில்லை. ஆனால் இதன் பொருள் எவ்வகையாலோ மாறிவிட்டது. கி. பி. 7-ம் நூற்றாண்டின் ரெனறு தெளியப்பட்ட நாவுக்கரசர்

ஆற்றிற் கெடுத்துக் குளத்தினிற் றேடிய ஆதரைப் போல் (IV, 97,6)
என்று இகழ்ந்து பாடினார். சம்பந்தரும்

1. ஆடு கோட்பாட்டுச் சேரலாதன் (6-ம் பத்து, பதிகம்), ஆதன் அவினி (ஐங். 1-10), ஆதன் அழிசி (புறம், 71), ஆதன் எழினி (அகம். 216), ஆதன் ஓரி (புறம், 153), ஆதன் துங்கன் (புறம். 175, 389). இமைய வரம்பன் நெடுஞ் சேரலாதன் (2-ம் பத்து பதிகம்), ஓய்மான் வில்லியாதன் (புறம், 376, 379), குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதன் (6-ம் பத்து பதிகம்), குண்டுகட் பாலியாதனார் (நம். 220, புறம் 387), செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன் (7-ம் பத்து பதிகம்), சேரமான் பெருஞ் சேரலாதன் (புறம், 65), நெடுவேளாதன் (புறம், 338) பெருஞ் சோற்றதியஞ் சேரலாதன் (புறம், 2), முடங்கிக் கிடந்த நெடுஞ் சேரலாதன் (அகம். 30).

ஆதர் அமனோடு சாக்கியர் தாஞ்சொல்லும்

பேதைமை கேட்டுப் பிணக்குறுவீர் வம்மின் (III பக். 124-10)

எனப்பழிததுக் கூறினர். சுந்தரர்

ஆதன்பொரு ளானேன் அறிவில்லைன் அருளாளர் (I. 5)

எனத்தம்மையே நொந்து கொள்ளுகின்றனர். சிறுபஞ்ச மூலத்தில்

முன்பொருள் செய்யாதார் ஆதரோ (20)

என வருகின்றது. இங்கே பழைய வுரைகாரர் 'ஒன்று மறியாது ஒரு பற்றின்றித் திரியும் ஆதரோ டொப்பர்' எனவிளக்கியுள்ளார். ஆதன் என்பதன் பொருள் விளங்காது போனமையாலும், அச்சொற்கு இழிவுப் பொருள் பிற்காலத்தில் தோன்றினமையாலும், இயற்பெயராக அது வழங்கு தற்குரிய தகுதியை இழந்துவிட்டதெனத் தோன்றுகிறது. திரிகடுகம் இயற்றியவர்தாம் இப்பெயரைக் கடைசியாகத் தாங்கியவர் என்று கூடக் கருத இடமுண்டு. ஏனெனின், இவர் காலத்திற் பதின இப்பெயருடைய ராக ஓர் ஆசிரியரும் தமிழிலக்கிய வலகற் காணப்படவில்லை.

நல்லாதனார் என்ற பெயரில் நல் என்ற அடைமொழி கவனித்தற் குரியது. இந்த அடைமொழி சங்க காலத்தும் மிகுதியாகப் பயின்று வந்ததேயாம். நல்லசகதனார், நல்லந்துவனார், நல்லழிசியார், நல்லுருத்திரனார், நன்னகனார் முதலிய பெயர்களைக் காண்க. இவை முற்காலத்துப் பெயரிடும் மரபுகளுள் ஒன்றைத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன. இயற்பெயர்க்குமுன் நல் என்னும் சொல் மங்கலப் பொருட்டாகச் சேர்த்து வழங்குதல் பண்டை மரபாக இருந்தது. இக்காலத்தும் நல்ல சுண்ணா, நல்ல குற்றாலம், நல்லதம்பி, நல்லையா, நல்லமுத்து முதலிய பெயர்களில் இவ்வழக்களைக் காணலாம். இவ்வழக்கோ டொப்ப வடமொழிப் பெயர்களிலும் 'ஸு' என்று மங்கல வாசியைச் சேர்த்துக் கூறுதல் வழக்காயிருந்தது. ஆபஸ்தம்ப க்ருஹ்ய சூத்திரம்' நிலைபெறுடைமை காரணமாக 'ஸு' என்னும் உபஸர்க்கத்தைப் பெயர்களோடு இயைத்து வழங்குதல் வேண்டுமென்று கூறுகின்றது. ஸு ஜாதா, ஸு தர்சனன், ஸுகேசன் என்ற பெயர்கள் இவ்வழக்கைப் புலப்படுத்துகின்றன. ஆகவே பெயரிடும் மரபிலே ஆரிய வழக்கும் தமிழ் வழக்கும் ஒத்தியல்கின்றமை காணலாம். இங்ஙனமுள்ள ஒற்றுமைகளுந் குரிய காரணங்களை ஆராய்தல் மிக்க பயனுடையதாகும்.

திரிகடுகத்தின் ஆசிரியரான நல்லாதனார் வைணவ சமயத்தைச் சார்ந்தவ ரென்பது அந்தூரில்

கண்ணகன் ஞாலம் அளந்தது உங் காமருசீர்த்
தண்ணும் பூங்குருந்தஞ் சாய்த்தது உம்—நண்ணிய
மாயச் சநடம் உதைத்தது உம் இம்மூன்றும்
பூவைப்பூ வண்ண னடி

என்று வரும் கடவுள் வாழ்த்துச் செய்யுளால் அறியலாகும். இதுவரை வெளிவராத செய்யுளொன்றினால் இவர் ‘திருத்து’ என்ற ஐவரின ரென்பதும் விளங்குகின்றது. இவ்வூர் திருநெல்வேலித் தாலுகாவில் உள்ளது. செய்யுள் வருமாறு :—

¹ செல்வத் திருத்தானார் செம்மல் செருவந்தோள்
நல்லாத நென்னும் பெயரானே—பல்லார்
பரிசொடு நோயன்யப் பண்ணி யாராய்ந்தது
நிரிக்குஞ் செய்த மகன்

‘வேறொரு விஷயமும் இச் செய்யுளால் உணரக்கிடக்கின்றது. நல்லாத னார் ‘செருவந்தோள்’ உடையவனச் சிறப்பிக்கப்படுகிறார். எனவே இவர் புலமைவின் மிக்கவராதலோடு பேர்த்திறமையிலும் மிக்கவராய் நந்தாரெனல் வெளிப்படலாம். ஓர்தால், அதன் என்ற பெயரினர பண்டைப் காலத்து அரசமக்களாய் விளங்கியது போலவே, இவரும் அரசமரபினராய் நிறுத்தல் கூடும். இஃதே எவ்வாறாயினும், பல்லோர் வாழ்க்கைத் துறையில் ஈடுபட்டு அனுபவ முதிர்ச்சி எய்தி அதனால் விளைந்த பயனை உலகத்தார் அடைதல் வேண்டுமென்ற கருத்தோடு நூலாசிரியராக மாறிய அறிஞர் குறாத்தான் நல்லாதனார் எண்ணிடப்பெறுவர்.

இவர் இயற்றிய தாலுக்குத் தனிப்பட்ட பெருமையொன்றுண்டு. இதன் செய்யுட்களுள் ஒவ்வொன்றிலும் காணும் மூன்று பொருள்களையும் ஒருகலைப்பின் கீழ் அடக்கி இந்தூல் கூறுகின்றது. உதாரணமாக எகை, நல்லொழுக்கம், மனவடக்கம் இம்மூன்றும் ‘நல்லிணையார்தும் கயிறு’ (24) எனப் படுகின்றது. உடன்கூறிய பொருள்கள் மூன்றனுள் ஒவ்வொன்றையும் தனிப்படச் சிந்தித்து, அதன்மேலும் அவைமூன்றும் ஒரு சிறந்த பொது வுண்மையில் அமையுமாற்றையுங் கருதி, இந்தூல் இயற்றப் பட்டுள்ளது. இப் பொது வுண்மைகள் பிற்சேர்வில் அகராதி வரிசையில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

இங்ஙனமன்று ஏனே தூல்களின் அமைப்பு, சிறுபஞ்சமூலச் செய்யுட்கள் ஒவ்வொன்றிலும் ஐந்து பொருள்கள் கூறப்படுகின்றன. ஆனால் அப் பொருள்கள் பெரும்பாலும் தனித்தனியுரிய சிறப்போடு அமைந்து விடுகின்றன; அல்லது ஏதோ ஒரு வகையில் தத்தமக்குள்ளே இயைபுடைய வாய் அமைந்து விடுகின்றன; அல்லது ஒன்றன் கூறுகளாக அமைந்து

1. 2 திருத்தமாய்ச்; 4 செருவந்தோள்; 5-7 வல்லவ ரென்னும் பெய ரென்ன; 10-11 நோய் நீங்கிப் பண்ணியா; 10 நோய்வீய்.

விடுகின்றன. உதாரணமாக, பொருளுடையான் கண்ணது போகம்; அறன் அருளுடையான் கண்ணது; அருளுடையான் பழி செய்யான்; பாவம் சேரான்; புறமொழியுய்யான்; என்ற செய்யுட்கருத்தை கூர்ந்து கவனித்து மேலதன் உண்மையைத் தெரிந்து கொள்ளலாம். நான்மணிக் கடினையும் ஏலாகியும் பெரும்பாலும் இங்ஙனமே அமைந்தன.

இந்தூல் வள்ளுவரை ஒருசில இடங்களில் பின்பற்றிச் செல்லுகின்றது.

தெய்வம் தொழாஅள் கொழுநற் றொழுதெழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்யு மழை (55)

என்ற அருமைத்திருக்குறள் தண்டமிழ்ச் சாந்தனார் (மணி 22, 59-60) உளத்தைக் கவர்ந்தது போலவே, இந்தூலாகிரியாது உளக்கையும் கவர்ந்து விட்டது. இந்நூலுள்ளும் 'பெய்யெனப் பெய்யு மழை' என்பது (97) பயின்று வந்துள்ளது.

பருவத்தேகா டொட்ட வொழுக்கல் திருவினைத்
தீரமை யார்க்குங் கயிறு (442)

என்ற குறளின் இரண்டாம் அடி இந்நூலிலுள்ள 'நல்வினையார்க்குங் கயிறு' (24) என்ற அடியை எடுத்துத்தவிய தென்னலாம்.

கண்ணுக் கணிகலங் கண்ணோட்ட மல்கின்றேற்
புண்ணென் றுணரப் படும் (575)

என்றது இந்நூலுள்

‘கண்ணுக் கணிகலங் கண்ணோட்டம்’ (53)

என்று வருவதற்கு அடியாக இருக்கின்றது. திருக்குறட் கருத்துக்களும் தொடர்களும் இந்நூலுள் பல இடங்களிலும் காணலாம்.

இங்ஙனமே இனியவை நாற்பது என்னும் நூலுக்கும் திரிகடுகத்திற்கும் உள்ள தொடர்பு மிகுதியாகக் காணப்படுகிறது. உதாரணமாக,

- (1) ஏவியது மாறா இளங்கிளைமை முன்னினிகே (இனி. 4)
ஏவியது மாற்றும் இளங்கிளையும் (திரி. 50)
- (2) காவோ டறக்குளந் தொட்டல் மிகவினிகே (இனி. 24)
காவோ டறக்குளந் தொட்டானும் (திரி. 71)
- (3) தானங் கொடுப்பான் தகையாண்மை முன்னினிகே
மாணம் படவரின் வாழாமை முன்னினிகே (இனி. 28)

தானங் கொடுக்குந் தகைமையும் மானத்தாற்
குற்றங் கடிந்த வொழுக்கமும் (திரி. 24)

- (4) வெல்வது வேண்டி வெகுளாதான் நோன்பினிகேத

* * *

இல்லது காமுற்றிரங்கி யிடப்பட்டார் (இனி. 25)

வெல்வது வேண்டி வெகுண்டுரைக்கு நோன்பிலியும்
இல்லது காமுற் திருப்பாணும் (திரி. 29)

- (5) ஆற்றுனை யாற்றென் றலைபாமை முன்னினிகேத
கூற்றம் வரவுண்மை சிந்தித்து வாழ்வினிகேத (இனி. 29)

ஆற்றுனை யாற்றென் றலைப்பாணும் அன்பின்றி

* * * கூற்றம்

வரவுண்மை சிந்தியா தானும் (திரி. 46)

- (6) பிச்சைபுக் குண்பான் பிளிநுமை முன்னினிகேத
துச்சிலி நுந்து துயர்கூரா மாண்பினிகேத (இனி. 40)

பிச்சைபுக் குண்பான் பிளிற்றலும் துச்சிருந்தான்
நாளுங் கலாங் காமுறுதலும் (திரி. 58)

எனவருவன கருத்துஞ் சொல்லும் ஒற்றுமை யுடையன. ஆதலின்
ஒன்றினின்று ஒன்று கொள்ளப்பட்டனவாம்.

நன்றிப் பயன்றுக்கி வாழ்தல் நனியினிகேத
மன்றிற் கொடும்பா டுரையாத மாண்பினிகேத
அன்றறிவார் யாரென் றடைக்கலம் வெளவாத
நன்றியி னன்கினிய தில் (இனி. 31)

என்ற செய்யுள்

நன்றிப் பயன்றுக்கா நாணிலியும் சநன்றோர்முன்
மன்றிற் கொடும்பா டுரைப்பாணும்—நன்றின்றி
வைத்த அடைக்கலங் கொள்வானு மிம்முவர்
எச்ச மிழந்து வாழ்வார் (திரி. 63)

என்ற செய்யுட்கு ஆதாரமாயுள்ளது.

இன்னொற்பது என்ற நூலுக்கும் திரிகடுகத்திற்கும் ஒருசில்லிடங்களில்
ஒற்றுமை காணப்படுகின்றது. ஓர் உதாரணம் தருகின்றேன்.

இன்னு, நிறையில்லான் கொண்ட தவம் (இன்னு. 24)

என்பதும்

நிறையில்லான் கொண்ட தவமும்

*

*

*

தூற்றின்கண் தூவிய வித்து (திரி. 81)

என்பதும் தம்முள் ஒத்திருக்கின்றன.

நான்மணிக்கடிகைக்கும் திரிகடுகத்திற்கும் இங்ஙனமே ஒருசில இடங் களில் ஒற்றுமையுள்ளது.

அவைக்குப்பாழ் மூத்தோரை யின்மை (நான்மணி. 22)

என்பதும்

மூத்தோரை யில்லா அவைக்களனும் (திரி. 11)

என்பதும் ஒன்றை யொன்று தழுவியன.

பெண்மை, நலத்துக் கணியென்ப நாணம் (நான்மணி. 11)

என்பதும்

பெண்ணுக் கணிகலம் நாணுடைமை (திரி. 51)

என்பதும் ஒற்றுமைப் பட்டுத் தோன்றுகின்றன.

நாலடியாரினின்றும் ஒப்புமையுள்ள இரண்டிடங்கள் காட்டுகின்றேன்.

கற்றனவும் கண்ணகன்ற சாயலு மிற்பிறப்பும்

பக்கத்தார் பாராட்டப் பாடெய்தும் தானுரைப்பின்

மைத்துனர் பல்கி மருந்திற் றணியாத

பித்தனைன் றெள்ளப் படும் (340)

என்ற நாலடிச் செய்யுளின் கருத்து

தொல்லவையுட் டோன்றுங் குடிமையுந் தொக்கிருந்த

நல்லவையுள் மேம்பட்ட கல்வியும்—வெல்சமத்து

வேந்துவப்ப அட்டார்த்த வென்றியும் இம்மூன்றும்

தாந்தம்மைக் கூறப் பொருள் (9)

என்று திரிகடுகத்துள் வந்துள்ளமை காணலாம்.

உள்ளத் துணர்வுடையா னேதிய நூலற்றால்

வள்ளன்மை பூண்டான்க னெண்பொருள் (386)

என்ற நாலடிச் செய்யுள்

வள்ளன்மை பூண்டான்கட் செல்வமும் உள்ளத்

துணர்வுடையா னேதிய நூலும்

*

*

*

பொத்தின்திக் காழ்த்த மரம் (76)

என்ற திரிகடுகத்திற்கு மூலமாமைனத் தோன்றுகிறது.

பழமொழி என்ற நூலிலிருந்து ஒப்புமைப்பகுதிகள் இரண்டு காட்டுகின்றேன். இந்நூலில்

சொல்லாமை நோக்கிக் குறிப்பறியும் பண்பிறம்ம்
இல்லாள் (255)

என்றதன் கருத்து

கொண்டான் குறிப்பறிவாள் பெண்டாட்டி (97)

எனவருந் திரிகடுகச் செய்யுளில் வந்துள்ளது.

உமிக்குற்றுக் கைவருந்து மாறு (378)

என்ற பழமொழி

உமிக்குற்றுக் கைவருந்துவார் (29)

எனத் திரிகடுகத்தில் வருகின்றது.

நூல்வழக்கிற் பயின்ற பழமொழியை எடுத்தாண்டது போலவே, தங்காலத்து உலக வழக்கில் பரவியிருந்த சில பழமொழிகளையும் திரிகடுகம் எடுத்தாண்டுள்ளது. அவை

தந்நெய்யிற் றும்பொரியு மாறு (66)

துஞ்சுமன் கண்ட கன (8)

தூண்டிலி னுட்பொதிந்த தேரை (25)

தூற்றின்கண் தூவிய வித்து (81)

என்பனவாம். இவை முற்காலத்து வழங்கியனவென்று கருதலாம். இப்பழமொழிகள் இறங்கொழியாதபடி பாதுகாத்ததோடு ஒரு சில உலகவசனங்களையும் திரிகடுகம் நமக்குத் தந்துள்ளது. உதாரணமாக 'கொண்டான் குறிப்பறிவாள் பெண்டாட்டி' என்பது தமிழ்மக்கள் நாவில் பரக்கப் பயின்றுவருவதாம். திங்கள் மும்மாரி (99) என்பது மாதமும்மாரி யென உலகவழக்கிற் பயில்கின்றது.

இங்ஙனமாக முற்பட்டெழுந்த நீதிநூல்கள் பலவற்றையும் திரிகடுகம் பயன்படுத்தியிருக்கின்றது. இதுபோலவே பின்னெழுந்த நூல்கட்கும் இந்நூலாசிரியர் சொற்பொருள்களை உதவியிருக்கின்றனர். ஒரிடம் காட்டி அமைகின்றேன்.

... ... இல்லஞ்
சிறியாரைக் கொண்டு புகலுமிம் மூன்றும்
அறியாமையான் வருங் கேடு (4)

என்று திரிகடுகம் கூறுகிறது. இக்கருத்துத் தொடரும் ஆசாரக்கோவையில்

... ... இல்லஞ்
சிறியாரைக் கொண்டு புகாஅர் (68)

என வந்துள்ளது.

இங்குக் காட்டிய பழமொழிகளானும் செய்யுட்களின் ஈற்றிலுள்ள பொதுவுண்மைகளானும் செய்யுட் பொருளுக்கு அழுத்தமும் வேகமும் உண்டாகின்றன. யாவரும் இதனை எளிதில் உணரலாம். செய்யுட்பொருளை வற்புறுத்துதற்கு இங்ஙனம் கூறல் சிறந்த ஒரு முறையாகும். இந்நோக்கம் முற்றுதற்கு வேறுசில வழிகளையும் இந்தால் கையாளுகின்றது. முதலாவதாக, வற்புறுத்துச் சொல்லக்கூடுகிய பொருள்களை உடன் பாட்டு முகத்தால் ஒரிடத்தும் எதிர்மறை முகத்தாற் பிறிகோரிடத்தும் கூறுதல். இதற்கு ஓர் உதாரணம் தருகின்றேன். ‘கல்லார்க் கினனா வொழுதல்..... கேடு’ (3) என்ற கருத்து ‘கற்றரைக் கைவிட்டு வாழ்தல்.....நல்லுலகஞ் சேராதவாறு’ (100) என மீண்டும் ஒரிடத்து மறுதலையான் உணர்த்தப்படுகிறது. இரண்டாவதாக, வற்புறுத்தவேண்டும் பொருளின் தகுதி நோக்கக் கூறியது கூறல் என்பதனையும் பொருட் படுத்தாது துணிந்து இரண்டு மூன்றிடங்களில் கூறுதல். உதாரணமாக ‘பலநாடி நல்லவை கற்றல்’ (28) என்பது மீண்டும் ‘பல்லவையுள் நல்லவை கற்றல்’ (32) என்று வற்புறுத்தப்படுகிறது. மூன்றாவதாக, ஒரு பொருளை ஒரிடத்துக் கூறி, அப்பொருளின் பின் செயற்பாலதைக் கூறுமுகத்தால் அப்பொருளினையே வற்புறுத்துதல். ‘தாளினொரு பொருளாகக்’ (32) என்பது ‘தாளினுற்றந்த விழுப்பொருள்...காப்பிகழலாகாப் பொருள்’ (48) எனப் பிற் செயவேண்டுங் காப்பினுல் மீண்டும் வற்புறுத்தப்படுகிறது. இது போன்றே ‘மகளிர்... காப்பிகழலாகாப்பொருள்’ (48) என்பது ‘பெண்பாலைக் காப்பிகழும் பேதையும்’ (95) என்று அவ்விதழ்ச்சி பேதையின் செயல் எனக் கூறுமுகத்தால் வற்புறுத்தப்படுகின்றது.

வற்புறுத்தும் வழிகளில் முக்கியமான ஒன்றைத் தனிப்பட எடுத்துக்காட்டுதல் தரும். உயர்திணையையும் அஃறிணையையும் விரவிக்கூறுமுறையே இங்குக் கருதப்பட்டது. இம்முறையைக் குறித்துத் தொல்காப்பியர்

பலவயினனு மெண்ணுத்திணை விரவுப் பெயர்

அஃறிணை முடிபின் செய்யுளுள்ளே (சொல், 51, சேனா)

என விதித்துள்ளார். திணைவிரவி யெண்ணப்பட்ட பெயர்கள் செய்யுளாகத்துப் பெரும்பான்மையும் அஃறிணைச் சொற் கொண்டு முடியும் என்பது இதன் பொருள். சிறுபான்மை உயர்திணைச் சொற் கொண்டு முடியும் என்று உரைகாரர்கள் கொண்டனரேயன்றித் தொல்காப்பியர் வெளிப்படையாகக் கூறவில்லை.

இம்முடிபிற்குரிய காரணங்களையும் அவர் கூறவில்லை. தமிழ் இலக்கியங்களில் இவ்வாறு முடிந்து வருதலும் அருகியே காணப்படும். மிகப் பழைய நூல்களிலிருந்து ஓர் உதாரணமே காட்டப்பட்டுள்ளது. அதுவருமாறு :

கதையிடம் றண்ணல் காமர் சென்னிப்
 பிறைதுதல் விளங்கும் ஒருகண் போல
 வேந்து மேம்பட்ட பூந்தார் மாற
 கடுஞ்சினத்த கொல்களிறும்
 கதழ்பரிய கலிமாவும்
 நெடுங்கொடிய நிமிர்தேரும்
 நெஞ்சுடைய புகல்மறவருமென
 நான்குடன் மாண்ட தாயினும் மாண்ட
 அறநெறி முதற்றே அரசின் கொற்றம்.

இப்புறநானூற்றுச் செய்யுளில் (55) நால்வகைப் படையும் எண்ணிக் கூறப்படுகின்றது. இச்செய்யுளில் ஓசை யின்பம் மனத்தை அள்ளுகின்றது; ஆனால் செய்யுட்கருத்தில் உணர்ச்சி வேகத்திற்கு இடமில்லை. நால்வகைப் படையையும் 'நான்கு' எனக் குறிப்பிடுவதே தக்கதன்றிப் பிறவாறு கூறுதல் தகாது. உணர்ச்சி வேகம் உள்ள இடங்களில் உயர்திணை அல்லது அஃறிணைமுடிபு ஒரு தனிப்பட்ட பொருண்மையுடையதாகின்றது. திரி கடுகம் முதலிய பிற்காலநூல்கள் ஒரு சிலவற்றில் இவ்வுணர்ச்சி வேகமும் அதற்கேற்ற திணைமுடிபும் காணப்படுகின்றன.

பழியஞ்சான் வாழும் பசுவும் அழிவினாற்
 கொண்ட அருந்தவம் விட்டானும் கொண்டிருந்து
 இல்லஞ்சி வாழும் எருதும் இவர்மூவர்
 நெல்லுண்டல் நெஞ்சிற்கோர் நோய் (திரி. 80)

இச் செய்யுளில் பசு, எருது என்பன இழித்துக் கூறுதற் பொருட்டால் வந்தன. இவற்றை 'இவர்' எனக்குறித்தல் நோக்கத்தக்கது. மக்களை யிவை குறிக்குமாறு வழங்கும் வழக்கு இனிவரவுணர்ச்சியின் எல்லையைத் தொட்டுநின்று அவர்களை உட்கூசி யொடுங்கும்படி செய்கின்றது.

இனிவரவுக் குறிப்பின்றி உண்மையாகவே சிறப்பினைக் குறித்து நின்று, சிந்தை மகிழ்ச்சியைப் புலப்படுத்தும் செய்யுளும் இந்நெறியை மேற்கொண்டுள்ளது. உதாரணமாக 'வள்ளன்மை பூண்டான்' (திரி. 76) என்ற செய்யுளைக் கூறலாம். இழிப்புணர்ச்சியினை நேரே குறிக்கும் செய்யுளும் இந்நெறியைக் கையாண்டுள்ளது. உதாரணமாக, 'கொழுநனை யில்லாள்' (திரி. 67) 'வாய் நன்கமையா' (85) என்ற செய்யுட்களைக் காண்க.

கோலஞ்சி வாழும் குடியும் குடிதழீஇ
 ஆலம்வீழ் போலும் அமைச்சனும்—வேலின்
 கடைமணிபோற் றிண்ணியான் காப்பும் இம்முன்றும்
 படைவேந்தன் பற்று விடல் (திரி. 34)

இச் செய்யுளில் உணர்ச்சி வலிமைக்கு இடமில்லை. அரசன் இன்றோரைப் பற்றுகிறதில் நகரத்தை எண்ணிக் கூறு மாத்திரையான் வந்ததே யாகும். அதனால், கூறப்பட்ட பொருள் முன்றலுள் இரண்டு அஃறிணையிருத்தலின் அவ் அஃறிணை முடிபினையே முடிபாகக் கொண்டு இச்செய்யுள் வந்தது.

எனினும் பொதுப்படக்காணும் வாக்கிய அமைதிக்கு இது மாறாயுள்ள தன்மையே இங்குக் கருதத் தக்கது. சொல்லும் பொருளை வற்புறுத்து தற்கு இங்ஙனம் மாறாயமைத்துக் கூறும் நெறியும் ஒன்றும். திரிகடுகத்தில் 'கொல்வது தானஞ்சான்' (88), 'கற்றுரைக் கைவிட்டு' (100) என்ற. செய்யுட்களும் இந்நெறியிற் செல்வன.

மேற் கூறிய காரணங்களுள் சிலவற்றை நன்னூலார் எடுத்து விளக்கினர்.

திணைபால் பொருள்பல விரவின சிறப்பினும்
மிகவினு மிழிபினு மொருமுடி பினவே (377, மயிலை)

திணைகள் தம்முள் விரவின்றவிடத்து சிறப்பு, மிகுதி, இழிவு என்ற காரணங்கள் பற்றி யாதானுமொரு திணைகொண்டு முடியும் என்பது இதன் கருத்து.

தொல்காப்பியரோடு ஒரு சிறிது மாறுபட்டுப் பவணந்தியார் அமைத்த இலக்கண விதிக்கு இலக்கியமா யமைந்து, சொற்பொருளுக்கு வேகமும் அழுத்தமும் கொடுத்தமுறை மேலே கூறப்பட்டது. இனி இலக்கணநெறிக்கு மாறானும், இன்று வரை வழக்கு ஒப்பாதவுமான சில பிரயோகங்களைக் குறித்துச் சில சொல்ல விரும்புகிறேன். 'கருஷ்ணன் வந்தான், ராமனும் வந்தான்' என்பது உலகவழக்கு. இங்கு உம்மை பின் (அதாவது இறுதியில்) கூறப்படுவதனோடு இயைந்து வந்தமை காணலாம். முன்கூறியதனோடு இயைந்து வருதல் வழக்கன்று. இங்குக் கூறிய உலக வழக்கினையே தொல்காப்பியரும்

எஞ்சுபொருட் கிளவி செஞ்சொ லாயிற்
பிற்படக் கிளவார் முற்படக் கிளத்தல் (சொல். 284, சேனா)

எனக்கூறி அமைத்தனர். இச் சூத்திரத்தில் 'பின் முன்' என்பன காலம் பற்றியன வாகும். பவணந்தியாரும்

செவ்வெண் சுற்றதாம் எச்ச வும்மை (நன். மயிலை 426)

எனக்குத்திரம் செய்து முற்காட்டிய வழக்கினையே தெரிய வைத்தனர். இவ்வழக்கு இன்றுவரை நிலைத்து நிற்கின்றது. ஆனால் திரிகடுகத்தில்

உண்பொழுது நீராடி யுண்டலும் என்பெறினும்
பால்பற்றிச் சொல்லா விடுதலும் தோல்வற்றிச்
சாயினுஞ் சான்றாண்மை குன்றாமை இம்மூன்றும்
தூய மென்பார் தொழில் (28)

என வருகின்றது. இங்கே 'உண்டலும் விடுதலும் குன்றாமை' என
மூன்றிரண்டிடங்களில் உம்மையோடும் ஈற்றில் உம்மை யின்றியும்
வந்துள்ளமை காணலாம், இங்ஙனமே 'முந்ரீர்த்திரையின்' (36), 'பேயப்
பிறப்பில்' (61), 'பிணிதன்னை' (89) எனத் தொடங்கும் மூன்று செய்யுட்க
ளுள்ளும் வருகின்றது. வழக்கோடு மாறுபடுதற்குக் காரணம் வேண்டும்.
ஈற்றில் கொடுக்கப்பட்ட சொல்லையடுத்து மூன்று என்னும் தொகை உம்மை
பெற்று வருதல் ஒரு காரணமாகக் கூடும். எனினும் இதனைச் செவ்விய
வழக்கெனக் கூறுதற்கில்லை. வேறொரு செய்யுள் இன்னும் அதிகமாய்
இடர்விளைக்கின்றது.

நண்மொழி நோக்கிப் பொருள்கொளலும் நாம்கேலா
வெண்மொழி வேண்டினும் சொல்லாமை நன்மொழியைச்
சிற்றின மல்லார்கட் சொல்லலும் இம்மூன்றும்
கற்றறிந்தார் பூண்ட கடன் (33)

இங்கே முதலும் கடையும் உம்மை பெற்று நடுவில்வரும் சொல்
உம்மை யின்றி வந்துள்ளமை நோக்கத்தக்கது. ஈண்டுக்காட்டிய இடங்களி
லெல்லாம் 'உம்மை தொக்கது' எனக் கூறிவிடுதல் எளிது. இவ்விடைகளைக்
குறிப்பினால் யாதும் விளக்கமெய்தவில்லை. பொருளின் தெளிவு ஒன்றையே
சிறப்பாகக் கருதி, வழக்கினையும் துணிந்து புறக்கணித்தார் இந்நூலாசிரியர்
என்று கொள்ளுதலே தகுதி. சுட்டிக் கூறியதற்கமைந்த எவ்வகைப் பெயரு
மின்றி, தனித்தனி வாக்கியமாக மூன்றுகூறி, 'இம்மூன்றும்' என முடிந்த
செய்யுட்களும் இந்நூலகத்துச் சில உள்ளன.

நிறைநெஞ் சடையாளை நல்குர வஞ்சகம்
அறனை நினைப்பாளை அல்பொரு ளஞ்சகம்
மறவனை யெவ்வயிரு வஞ்சகமும் மூன்றும்
கிறவதிற நீர்ந்த பொருள் (73)

என்பது அவற்றுள் ஒன்று. இரண்டு பெயர்களை இரண்டு வினையெச்
சங்களாற் பெறவைத்து மூன்றாவதனை நோப்படக்கூறி அமைந்தது பின்வருஞ்
செய்யுள் :

முந்தை யெழுத்தின் வரவுணர்ந்து பிற்பாடு
தந்தையும் தாயும் வழிபட்டு - வந்த
ஒழுக்கம் பெருநெறி சேர்த லிம் மூன்றும்
விழுப்ப நெறிதூரா வாறு (57)

முதலிரண்டு பொருள்களை இரண்டு வாக்கியங்களாற் கூறி, மூன்றாவதனைப் பெயராகக் கூறியது கீழ்ச் செய்யுள் :

தூய்மை யுடைமை துணிவாம் தொழிலகற்றும்
வாய்மை யுடைமை வனப்பாகும் - திமை
மனத்தினும் வாயினும் சொல்லாமை மூன்றும்
தவத்திற் றருக்கினார் கோள் (79)

மூன்றனையும் வாக்கியமாக அமைத்துக் கூறும் முறையால் பொருள் உணர்த்தற் கரிதாய் முடிந்த இடமும் ஒன்றுளது :

உப்பின் பெருங்குப்பை நீர்ப்பின் இல்லாகும்
நட்பின் கொழுமுளை பொய்வழங்கின் இல்லாகும்
செப்ப முடையார் மழையனைவர் இம்மூன்றும்
செப்ப நெறிதூரா வ்ாறு (84)

இங்ஙனமாக, வடமொழிப் பெயர் கொண்ட இந்தால் திருக்குறள் முதலிய முந்து நூல்களை அடியொற்றிச் சென்று, சில நூதன நெறிகளைக் கையாண்டு, இலக்கணவிதி ஒன்றற்கு இலக்கியமாய் நின்று, ஒரோ விடங்களில் வழக்கொடு மாறுபடவுந் துணிந்து, ஒரு தனிப்பட்ட முறைமையிலே அமைந்து நடை பெறுகின்றது.

திரிகடுகத்திலுள்ள சில சொல் வழக்காறுகளும் ஈண்டுக் கவனித்தற் குரியன. சங்க நூல்களில் யாண்டும் இல்லாதனவும், பின்னூல்களில் உள்ளனவுமாகிய சில சொற்கள் இந்நூலி னகத்துக் காணப்படுகின்றன. அலவலை (35, 100), இலிங்கி (18), தட்டித்து (58), திப்பியம் (44), துக்கம் (61), துச்சிருந்தார் (58), தொழும்பு (56), பிரமாணம் (38), வாசி (32), வீரியத்து (77) என்பன அச்சொற்கள். ஒரு சிலசொற்கள் சங்ககாலத் திறுதியில் எழுந்த நூல்களில் காணப்படுகின்றன. உதாரணமாக கணிகை, கொடும்பாடு என்ற சொற்களைக் கூறலாம். இவை பிரண்டும் ஒவ்வொரிடத்துப் பரிபாடலில் வந்துள்ளன.

மாயப்பொய் கூட்டி மயக்கும் விலைக்கணிகை
பெண்ணைப் பொதுமைப் பிணையிலி (பரி, 20, 49-50).

என்ற இடத்துக் கணிகை வந்துள்ளது.

சுடும்பொடுங் சுடும்பொடும் பரவுதும்
கொடும்பாடறியற்க எம்மறிவெனவே (பரி, 2, 75-76).

என்ற இடத்துக் கொடும்பாடு வந்துள்ளது.

கணிகை யென்ற பொருளில் பரத்தை, பொருட் பெண்டிர் முதலிய சொற்களையே தொல்காப்பியரும் வள்ளுவரும் முறையே வழங்கினர். கொடும் பாடு என்னுஞ்சொல் சங்ககாலத்தினிற், தேவாரகாலத்திலும் அருகிக்காணப் பட்டு, பிற்பட்ட காலத்தில் வழக்கொழிந்து போயிற்று. இச் சொல்லில் வரும் 'பாடு' என்பது முதலில் தொழிற்பெயர் விசுவதியாய் நின்று, பின் கொடுமை முதலிய பண்புப் பெயர்களுடனும் இயைந்து, பொருளை வேறுபடுத்தது எனக்கொள்ளுதலே சாலும். இங்ஙனம் 'பாடு' விசுவதியாய் வருதலே பிற்காலவழக்கு என ஐயுறுதற்கு இடனுண்டு.

இச் சொல் வந்துள்ள பரிபாடல் பல காரணங்களால் சங்ககாலத்தின் இறுதியில் தோன்றியதெனக் கொள்ளுதற் குரியது. அக்காரணங்களுள் ஒன்றாய் இப்பிற்காலவழக்குச் சொற்களும் அமைந்து விடுகின்றனவே யன்றி, சங்ககாலத்து இச்சொற்கள் வழங்கியன வெனற்குச் சான்றாய் அமையுமாறில்லை.

துச்சிருந்து என்பது திரிகடுகத்தில் (53) வந்துள்ளது. துச்சில் என்பது முழுவடிவம். இதுவே 'துச்சு' எனக் கடைக்குறைந்து திரிகடுகத்தில் வந்ததாகல் வேண்டும். 'துச்சில்' என்ற சொல் அகத்திலும் (203), பட்டினப்பாலையிலும் (44) வருகின்றது. திருக்குறளிலும்

புக்கில் அமைந்தின்று கொல்லோ உடம்பினுள்
துச்சி விருந்த உயிர்க்கு (340)

என வந்துள்ளது. பரிமேலழகர் 'ஓதுக்கிருந்தே போந்த உயிர்க்கு' எனப் பொருள் கூறினர். திரிகடுகவுரையும் இப்பொருளை தருகின்றது. கடைக்குறைந்த வழக்குப் பிற்காலத்ததாகல்வேண்டும்.

திருவொடும் இன்னது துச்சு (123)

எனப் பழமொழியிலும் வந்துள்ளது.

இங்குக் காட்டிய சொற்களெல்லாம் திரிகடுகத்தின் காலத்தை யுணர்த்து தற்குரிய கருவிகளாய் உள்ளமை தெளிவு.

இனி இந்நூலின் உரையினைக்குறித்துச் சில கூறுதல் வேண்டும். இப்போது அச்சில் வழங்கும் உரைகளுள், திருக்கோட்டியூர் இராமாநுசாச் சாரியாரால் இயற்றப்பட்டு ஆறுமுக நாவலரது வித்தியானுபாலன யந்திர சாலையிற் பதிப்பிக்கப்பெற்ற உரையே மிகுதியாகப் பயிலப்பட்டுவருவதாம். ஆச்சாரியாருரைதானும் சென்னை அரசாங்க நூல்நிலையத்தில் எட்டுப் பிரதியிலுள்ள ஒருரையைத் தழுவி எழுதப்பட்டது. அச்சிலுள்ள இவ்வரை யினைசுண்டு வெளியிடும் பழைய வுரையுடன் ஒப்பிட்டு நோக்கல் அவசியம்.

‘மன்றிற் கொடும்பாடுரைப்பானும்’ (63) என்பது, ‘சபையிலே நின்று கொடிய சொற்களைச் சொல்லுகின்றவனும்’ என்று ஆச்சாரியரால் பொருள் விளக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால் பழைய வுரையில் ‘மன்றத்தின்கண் நின்று மன்றுகோடிப் பாங்குரைப்பானும்’ என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்வுரையே தக்கதென்பது எளிதின் அறியலாம். ‘பெண்டிர் தொடுத்தான் டவைப் போர் புகலும்’ (72) என்பதில் தொடுத்து என்பதற்கு ‘வழக்குத் தொடுத்து’ என்று ஆச்சாரியர் கூறினர். இது பிற்பட்டதோர் வழக்காறு. பழையவுரை ‘வளைத்து’ எனப்பொருள் கூறும்.

அலந்தாங் கமையலென் என்றானைப் பற்றினன்

நலந்தா ராயோவெனத் தொடுப்பேன் போலவும் (கலித். 128)

என்ற விடத்து நச்சினுர்க்கினியரும் ‘வளைத்துக் கொள்வேன்’ என்றே பொருளுழுகினர். இதுவே பழைய மரபு வழிப்பட்ட பொருளாகும். ‘ஆர்வுற்ற’ என்றது நூலில் இரண்டிடங்களில் (66, 98) வருகின்றது. ‘அனுபவித்தவைகளிலே’ யெனவும் ‘விரும்பப்பட்டவைகளிலே’ யெனவும் வேறுவேறு பொருள் கொண்டனர் ஆச்சாரியர். பழையவுரை ஆர்வம் உற்ற எனக்கொண்டு இரண்டிடங்களினும் அமைக்கின்றது. ‘விளியாதான் கூத்தாட்டுக் காண்டலும்’ (12) என்றதற்கு, ‘தன்னை அழையாதவன் ஆட்டு விக்கும் கூத்தைத் தான் சென்று காணுதலும்’ என ஆச்சாரியருரை கூறும். பழையவுரை ‘பாடமாட்டாதான் ஆடுங்கூத்தைக் காண்டலும்’ எனப் பொருள் கூறும். விளித்தல் என்பது பாடுதல் என்னும் பொருட்டாதலை ‘வேங்கை கொய்யுநர் பஞ்சரம் விளிப்பினும்’ என்ற ஐங்குறு நூற்றுச் செய்யுளால் (311) அறியலாம். இதுவே தக்க பொருளுனைத் தோற்று கின்றது. அலவலை¹ என்ற சொல் ‘சிறைசின் றலவலை யல்லாக் குடியும்’ (35) எனவும் ‘முட்டின்றி அல்லவை செய்யும் அலவலையும்’ (100) எனவும் இரண்டிடங்களில் வந்துள்ளது. இப்பதத்திற்குத் திவ்யப் பிரபந்த வியாக்கி யானங்களுட்கண்டபொருள் ‘பஹுஜல்பாகன்’ என்றதாகும். உதாரண மாக ‘அலவலை வந்து அப்பூச்சி காட்டுகின்றான்’ (பெரியாழ் 2-1-2) என்றதன் வியாக்கியானங்களைக் காண்க. சிறுபஞ்சமூல வுரையும் (53) இப்பொரு ளையே உட்கொண்டு பிறரை யேசுவதாகிய ஒழுக்கம் என விளக்கிறது. ‘அலவலை யுடையை யென்றி தோழி’ (கலித். 122) என்ற விடத்து ‘அலமரு தலை யுடையை’ யென்றனர் நச்சினுர்க்கினியர். ஆனால் திரிகடுக்குதின் பழைய வுரை (100) ‘நாணில்லாதான்’ எனப்பொருள் கூறுகின்றது. இப்பொருளே மிகப் பழைய தாகுமெனக் கருதுதல் தகும். ‘அல்லவையுள் தோன்றி அலவலைத்து வாழ்பவர்’ என்ற பழமொழிச் செய்யுளின் (326) பழைய

1. அலவலை என்ற சொல் ‘அலவலை நீர்த்தா லத்தை நின்னலர்’ என்று பெருங் கதையினும் (உஞ்சை 36,286) ‘அலவலைச் செய்திக் கஞ்சினன்’ என்று மணிமேகலை யினும் (17,51) வந்துள்ளது. ஆனால் இரண்டு நூல்கட்கும் பழையவுரை யின்மையால்

வுரையில் 'அலவலைத்து' என்பதற்கு 'நாணமில்லாத செய்கையைச் செய்து' என்று பொருளுரைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இப்பழைய பொருளினக் கை விடுத்து, 'புலம்பல்', 'விடாப் பேச்சுக்காரன்' என்று ஆச்சாரியர் உரை வகுத்திருக்கின்றார். இவ்வரை திவ்யப் பிரபந்த வியாக்கியானப் பொருளின் மீது புதுவதாகக் கட்டப்பெற்ற தொன்றும், பழைய பொருளே பொருத்தமாகும்.

ஆச்சாரியர் செய்யுட் பொருள் முழுவதையுமே பிழைபடக் கூறிய இடமும் ஒன்றுண்டு.

தூய்மை யுடைமை துணிவார் தொழிலகற்றும்
வாய்மை யுடைமை வனப்பாகும்—தீமை
மனத்தினும் வாயினுஞ் சொல்லாமை மூன்றுந்
தவத்திற் றருக்கொர் கோள் (79)

இச் செய்யுளில் 'துணிவாந்தொழிலகற்றும் வாய்மை' எனவும், செய்யாமை என்றொரு சொல் வருவித்து 'வனப்பாகும் செய்யாமை' எனவும், கூட்டிப்பொருள் கொண்டனர். இது செய்யுட்கிடப்பிற்கு ஒத்த உரையன்று;

பொருள் ஆராய்ந்தகொள்ளற்பாலதாயுள்ளது. ஈரிடத்தும் நாணின்மை யென்பது பொருத்தமே. இச்சொல் வினையடியாய் நின்றது பழமொழிச் செய்யுளில் (326). மைவிகுதி பெற்று அலவலைமை என்று வழங்கியதும் உண்டு. 'பலபல நாழஞ் சொல்லப் பழித்த சிசுபாலன் நன்னே அலைலைமை தீர்த்த அழகன்' என்பது பெரியாழ்வார் திருமொழி (4,3,5). இதுவே அலவல் எனவும் அலவை எனவும் வழங்கியுள்ளது. 'அவமறைத் தொழுகும் அலவற் பெண்டிர்' என்பது சிலப்பதிகாரம் (5,124). அடியார்க்கு நல்லார் இங்ஙனம் அலவல் எனப்பாடக்கொண்டு இதனை விகாரம் என்று குறிப்பார். இவர் அலவல் என்பதனை விளக்காது விடுத்தமையால், இவர் காலத்தில் இச்சொல் உலகவழக்கில் இருத்ததாகல் வேண்டும். இவர்கருத்தில் அலவை என்பது திருந்திய வடிவமாதலும் வேண்டும். 'அலவைப் பெண்டிர்' எனவே அரும்பதவுரைகாரர் பாடக்கொண்டனர். அலவை, அலவலை என்பன தம்முள் ஒற்றுமையுடையன வென்பது இரண்டற்கும் 'தோற்றிற்றுச் சொல்லுவான்' என ஒரு பொருளே திவ்வியப்ரபந்த வியாக்கியாதாக்கள் கொள்ளுவதால் விளங்கும். 'மருந்தாகு மென்றங்கோர் மாய அலவை சொற் கொண்டுநீர்' (திருவாய் மொழி 4,6,4) என்றதன் வியாக்கியானங்களைக் காண்க. இங்கே வலவை என்றும் பிரித்தற்கு இடமுண்டு. அலவையும் வலவையும் ஒன்றோடொன்று தொடர் புடையனவெனக் கருதலும் பொருந்தும். வலவை (சிலப் 5,74) என்ற சொற்கும் நாணிலி எனவே அரும்பத உரைகாரரும் அடியார்க்கு நல்லாரும் பொருள்கொண்டனர். 'வலவைக எல்லாதார்' (காலடி 268) என்றவிடத்தும் நாணிலிகள் அல்லாதார் என்றே பழையவுரையில் காணப்படுகிறது. அலவலை முதலிய சொற்களெல்லாம் மனஞ்சுழல்தல் என்று பொருள்படும் அலவு என்ற வினையடியாகப் பிறந்து அச்சுழற்சியால் விளையுஞ் சொற் செயல்களைக் குறிப்பவாயினபோலும், கவித்தொகை 122-ம் செய்யுளின் அடிக்குறிப்பாக (பக். 767) ஸ்ரீ இ. வை. அனந்தராமையர் எழுதியவற்றையும் நோக்குக.

நலிந்து கொண்ட பொருள் என்பது தேற்றம். துணியப்பட்ட நம்செய்கையை விரிக்கின்ற சத்தியமுடையவனுயிருக்கை யென்றது போலிப்பொருளாம். பழையவுரையிற்காணும் பொருள் மிகவும் ஏற்புடைத்தாம்.

பாடத்தைத்தவறாகக் கொண்டு உரையில் வழுவிய ஒரிடத்தைக் காட்ட விரும்புகிறேன். திரிகடுகத்தில் 'ஏவியது மாற்றும் இளங்கிலையும்' (50) என்ற உண்மைப்பாடம் 'ஏவாது மாற்றும் இளங்கிலையும்' என ஆச்சாரியரால் கொள்ளப்பட்டது. இப்பாடத்திற்கு ஏவாத காரியங்களையும் செய்கின்றவன் என்று பொருளுரைக்கப்பட்டது. இவ்வகைச் சுற்றத்தானையாவரும் போற்றிக் கொள்வர். இவனை 'இம்மைக்குறுதியில்லான்' என்று திரிகடுகம் கூறுமாறு கூறுதல் அமையாது. உண்மையான பாடத்தையும் ஈண்டு வெளியிடும் பழையவுரையையும் நோக்கினால் இம்மைக்கு உறுதியிலாமைபின் பொருத்தம் நன்கு விளங்கும். இங்ஙனமாக இப்பழையவுரை பலவகையினும் சிறந்ததாகல் நன்குணரலாம்.

நூலின் மூலபாடங்கள் இப்பழையவுரையால் திருந்த வேண்டுமெனவும் உள. 'மண்ணின்மேல் வான்புகழ் நடடானும்' (17) என்றதன் உரையில் 'மாட்சிமைப்பட்ட புகழை நிறுத்தினானும்' எனக்காணப்படுகின்றது. இதற்குரிய பாடம் 'மாண்புகழ்' என்பதாகல் வேண்டும். 'கற்புடையாட் பூப்பின்கட்சாராத் தலைமகனும்' (18) என்றதற்கு, 'கற்புடைய நன்மனைவி பூத்த காலத்து' என்று பழைய உரைகொடுக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வுரைக்கு ஏற்ப 'கற்புடையான்' என்று பாடமிருத்தல் வேண்டும். 'மேல்தூய்மையில்லாத வெல்களிறும்' (47) என்றதன் உரை 'நன்மையில்லாதகளிறும்' எனவுள்ளது. இதற்கிசைந்த பாடமாகிய 'வெல்களிறும்' என்பது சிலபிரதிகளில் காணப்படுகிறது. 'சாந்தகல் விண்ணார் கயவர்' (52) என்பதற்கு 'கல்லையிர்த்தாற்போல இன்னராயிருப்பார் கயவர்' என்பது உரை. இப்பொருள் பயக்கவேண்டுமாயின் 'சாந்தகலின்னார் கயவர்' என்பது பாடமாகல் வேண்டும். 'திமை மனத்தினும் வாயினும் சொல்லாமை' (79) என்றவிடத்து, 'தீச் சொற்களை மனத்தோடாதலின்மையும் வாயினும் சொல்லாதொழிதல்' என்று உரை தரப்பட்டுள்ளது. இதற்குத்தக்க, 'திமை மனத்தின்மை வாயினும் சொல்லாமை' என்பது பாடமாகல் வேண்டும். ஏட்டுப்பிரதிகளில் கண்டாலன்றிப் பாடங்களைத் திருத்துதல் தக்கதன்று என்று கொள்கையுடையேன். ஆதலால் மேற்குறித்தனவற்றைத் திருத்தத் துணிந்திலேன்.

ஈண்டு வெளியிடும் பதிப்பிற் குதவிய திரிகடுகப் பிரதிகள் நான்கு. இவையனைத்தும் ஏட்டுப்பிரதிகளே. இரண்டு பிரதிகள் மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்திற் குரியன; 239,360 என்ற எண்களைக்கொண்டன. இவற்றை ஒப்புநோக்கிப் பாடபேதங்களைக் குறித்தனுப்பியுதவிய நண்பர் 'செந்தமிழ்' உதவிப் பத்திராசிரியராகிய ஸ்ரீ T. K. இராமாநுஜ அய்யங்காரவர்கள். இவர்கள் தமிழ்ப்புலமையிற் சிறந்து விளங்குபவர்களாதலாலே இப்பிரதி

களை யான் நேரிற் பார்வையிடும் அவசியம் ஏற்படவில்லை. நேரிற் பார்வையிட்டவை என் கைவசமுள்ள ஏட்டுப்பிரதி யொன்றும், சென்னை அரசாங்க நூல் நிலையத்துப் பிரதி யொன்றுமாம். புறத்திரட்டில் இந்நூலி லிருந்து 53 செய்யுட்கள் தொகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இச்செய்யுட்களும் ஒப்புநோக்கப் பட்டன.

‘திரிகடுகம் ஐயிருபதாசு மென்பர்’ என்று பிரபந்ததிபிகை கூறுமாறு இந்நூலில் 100 செய்யுட்களை உளவென்பது தொன்று தொட்டு வந்துள்ள கொள்கை. ஏட்டுப்பிரதிகளில் கடவுள் வாழ்த்துச் செய்யுளை உள்ளிட்டு 102 செய்யுட்கள் உள்ளன. புறத்திரட்டில் வரும் ‘பொருளிலொருவர் கிளமையும்’ (1228) என்ற செய்யுள் ஒரு பிரதியிலும் காணப்படவில்லை. இப்பதிப்பினகத்து இதனை இறுதிச் செய்யுளாகச் சேர்த்திருக்கிறது. ‘கரப்பவர் நீர்மைத்தாய்’ (102) என்ற செய்யுள் பிரதிகள் சிலவற்றிலும் புறத்திரட்டிலும் (1222) உள்ளது. நாவலரது வித்தியாநுபாலன யந்திரசாலைப் பதிப்பில் காப்பு நீக்கி 100 செய்யுட்கள் உள்ளன. இதன் இறுதிச் செய்யுள் ‘பத்திமை சான்ற படையும்’ என்பது. என் கைவசமுள்ள பிரதியிலும் இவ்வாறே காணப்படுகிறது.

இத் திரிகடுகத்தைக் கற்றுவந்த ஒருசிலர் தாமும் சில செய்யுட்களை தாற்பிரதியிற் சேர்த்துள்ளார்கள். கீழ்வருஞ் செய்யுட்கள் இரண்டும் இங்ஙனம் சேர்த்துள்ளவையே.

1. சானேறிப் பாரா வழுவனுந் தன்மனையில்
மானமொன் றில்லா மனையாளும் - சேனை
யுடன்கொண்டு மீளா வரசமியம் மூன்றும்
கடன்கொண்டார் நெஞ்சிற் களு.
2. ஏர்க்குற்றம் பாரா வழுவனும் இன்னடிசில்
பாத்திட்டு யூட்டாத பைந்தொடியும் - ஊர்க்கு
வருங்குற்றம் பாராத மன்னனு மிம் மூவர்
இருந்திட்டென் போயென் னிவர்.

ஒருவர் ‘முச்சொல்லலங்காரம்’ என்னுஞ் சிறுநூலி லிருந்து கீழ்வருஞ் செய்யுளைச் சேர்த்தெழுதிவைத்தனர் :

ஆடு டாடிய காடும் அரசன்
நாலு டாடிய வூரும் அடிக்கடி
தாய்வி டோடிய பெண்ணுமியம் மூன்றும்
பேயு டாடிய களம்.

ஒரு பிரதியின் கலைகள் துதியொன்று எழுதப்பட்டிருந்தது :

கடிமலர்கள் கொய்கிட்டுக் கைரிரண்டும் கூப்பி
அடிபணிய வேண்டித் தளிக்கும் - நொடிவரையின்
வண்டார் கருங்கூந்தல் வஞ்சியிடைக் கிஞ்சகவாய்
வெண்டா மரைமேல் விளக்கு.

VII

சிறுபஞ்சமூலம் இயற்றியவர் காரியாசான் என்ற புலவர். சங்கப்புலவருள் ஒருவரது பெயர் காரிகிழார் எனக்காணப்படுகின்றது. ஒருகால் இரண்டு பெயர்களும் ஒருவரையே கட்டியதாகலானால் சிலர் கருதலாம். காரியாசான் சைனராவர் என்பது சிறுபஞ்ச மூலத்தின் காப்புச் செய்யுளால் அறியலாகும். காரிகிழார் சைனராவர் என்பது அவர் இயற்றிய புறநானூற்றுச் செய்யுளில்

பணியிய ரத்தையின் குடையே முனிவர்
முக்கட்ட செல்வர் நகர்வலஞ் செயற்கே
இறைஞ்சுக பெருமனின் சென்னி சிறந்த
நான்மறை முனிவ ரேந்துகை யெதிரே (6)

என வருவது கொண்டு உய்த்தறியலாம். இதனால் இருபெயர்களும் வேறுவேறு ஆசிரியர்களைக் குறிப்பனவாதல் தெள்ளிது. காரிகிழார் என்ற பெயரினை நோக்கிய அளவில், காரி என்பது நூர் என்பதில் ஐயமில்லை. ஆனால் காரியாசான் என்ற இடத்து, இந் கருத்துப் பொருந்துவதன்று. கணக்கதிகாரம் என்ற தூலை இயற்றியவரும் காரி² பெண்ணும் பெயரினரே. இவரது ஊர் கொறுக்கை¹ எனப்படுகின்றது, காரிநாயனார் (கிருத் தொண்டர் திருவந்தாதி 59) திருக்கடவுளில் அந்தணர் குலத்தில் உதித்தவர்³ எனக்

1 இப் பிரதியின் இறுதியில் 'திரிகடுக வெண்பா முகிந்தது முற்றும். 1016ஸ்வ காந்திகைமீ 13உ முகிந்தது முற்றும். குமரன் துணை கலியாணி அம்பிகை துணை ஆவுடையம்பான் துணை உ. உலகம்மன்துணை, முப்புடாதியம்மன் துணை. உ. சங்கரலிங்கம் துணை. சரவணபவன் துணை' என்று காணப்படுகின்றது.

2. எண்ணி விசையா விருங்கணக் கையெல்லாம்
மண்ணிலகில் யாக்கும் வழங்கினான் - ஒண்ணுதலாய்
பாரை முழுதும் பரித்த புகழ்க் கொறுக்கை
காரி கணக்கனவன் காண்.

3. பெரிய புராணம், காரிநாயனார் புராணம்.

கூறப்படுகின்றார்; காரியூரினர் அல்லர். ஈண்டெல்லாம் காரி¹ என்பதனைக் கருநிறம்பற்றித் தோன்றிய காரண இடுகுறிப் பெயராகக் கருதுதல் வேண்டும். நிறம்பற்றி இப்பெயர் தோன்றுதல் உண்டென்பது

பானி வண்ணன்போற் பழிதீர்ந்த வெள்ளையும்
பொருமுரண் மேம்பட்ட பொலம்புனை புகழ்நேமித்
திருமறு மார்பன்போற் நிறல் சான்ற காரியும்

எனவரும் கலித்தொகையால் (104) உணரலாம். இங்கே கரியசிறமுள்ள எருது குறிக்கப்படுகின்றது. சைவருட் 'காரி' என்றது வழங்கியது போலவே, வைணவருள்ளும் இப்பெயர் வழங்கியுள்ளது. நம்மாழ்வாரைக் 'காரிமாதன்' என்பர். மதுரகவியாழ்வாரும்

கண்டுகொண் டென்னைக் காரி மாறப்பிரான்
பண்டை வல்வினை பாற்றி யருளிணன் (திவ், பிர. கண்ணி நுண். 7)

என்று அருளினர். இங்கே காரியென்றது நம்மாழ்வாரது தந்தையாரை. இப்பெயரும் நிறம்பற்றி யெழுந்த காரண இடுகுறியே. 'மாக்காரியாசான்' என இந்துலாசிரியர் வழங்கப்பட்டிருக்கிறார். மா என்ற அடை காரியாசான் என்ற இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகையை விசேடித்தது எனக் கொள்ளத்தலை தகுதி. ஊர்ப்பெயர் இடையிட்டுவந்ததெனல் அத்துணைப் பொருத்தமின்று. மேலைத்தோடர் வருகின்ற செய்யுள் சிறுபஞ்சமூலத்தின் இறுதியிற் காணப்படுவது; தூல் தோன்றியகாலத்தே பாயிரமாக இயற்றப் பட்ட செய்யுளு எனக் கொள்ளத்தக்கது.

மல்லிவர்தோள் மாக்காயன்² மாணக்கன் மாநிலத்துப்
பல்லவர் நோய்நீக்கும் பாங்கினுற்—கல்லா
மறுபஞ்சந் தீர்மழைக்கை மாக்காரி யாசான்
சிறுபஞ்ச மூலஞ் செய் தான்

என்பது அச்செய்யுள். இதனால் இப்பெயர் காரண இடுகுறிப்பெயர் என்றலே அமைவுடைத்து.

மேலைச் செய்யுளால் வேறுசில குறிப்புக்களும் நமக்குப் புலனாகின்றன. காரியாசான் கொடையிற் சிறந்து விளங்கியவர். இவரது ஆசிரியர்

1. ஒரு வள்ளலும் (சிறுபாண் 92-95), ஒரு குறுநிலமன்னனும் (புறம் 121), ஓர் ஊரும் (புறம் 6), ஓர் ஆறும் (புறம் 47), ஒரு குகையையும் (சிறுபாண் 110), ஓர் எருதும் (கலித் தொகை 104), காரி என்ற பெயரால் வழங்கியமை சங்கதூல்களால் உணரலாம். இப்பெயரை வைரவக் கடவுளுக்கும் ஐயனுக்கும் திவாகரம் வழங்குகிறது. பரிபாடல் (3, 81) வாசுதேவனுக்கும் இப்பெயர் உரியதாகக் கொள்ளும்.

2. மாக்காயன் என்ற பெயர் ஐஜன தூல்களில் வேறிடத்திலும் வந்துள்ளது. (Antagada Dasno VI)

மாக்காயனார் ஆவர். மாக்காயனாரது மாணாக்கர் எனவே, இவரும் ஏலாகி, திணைமலை நூற்றைம்பது என்ற இரண்டு கீழ்க்கணக்கு நூல்களையும் இயற்றிய கணிமேதாவியாரும் ஒருசாலை மாணாக்கர் என்பது தெளியக் கிடக்கின்றது. ஆகவே இந்நூல்களும் சிறுபஞ்சமூலமும் ஒரு காலத்துத் தோன்றிய நூல்களாகும். காரியாசான் மதுரை நகரின் என்பதும் ஒருவாறு ஊகிக்கலாம்.

இவர் கவிதையுணர்ச்சியிற் சிறந்தவர் என்பது அவர் கூறுவது கொண்டேயுணரலாம். பெரும்புலவ னானுக்குப் பலநூற்கள்வி இன்றி யமையாதது என வற்புறுத்துகிறார்; அவன் சிந்தையின் பெருமையினாலே அவனது பாட்டுச் சிறப்புறுவதாகும் எனக் கூறுகின்றார். அவன் செந்தமிழும் நன்கு அறிந்தவனாக இருக்கவேண்டுமென அறிவுறுத்துகின்றார். அறியாதவன் கவியியற்றுதல் நகைக்கிடமாகும் என்றனர்.

... செந்தமிழ் தேற்றான் கவி செயலும்
நாவகமேய் நாடின நகை. (12)

கேட்பவன் கேடில் பெரும்புலவன்-பாட்டவன்
சிந்தையா னாகும் சிறத்தல் (33)

என்ற செய்யுட் பகுதிகளைக்காண்க. இக்கருத்துக்கள் கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் வேறென்றிலும் வந்தனவாகத் தெரியவில்லை.

சிறுபஞ்சமூலம் பஞ்சதந்திரக்கதை ஒன்றினை எடுத்தாண்டுள்ளது ஈண்டுக் குறிப்பிடத்தக்கதாம். 102-ம் செய்யுளில்

... உறுதவமேற் கங்கைக்
கரைப்பூசை போறல் கடை

என வந்துள்ளது. ‘மிக்க தவத்தை மேற்கொண்ட காலத்துப் பிறவுயிரைக் கொன்றுதன்னை காரணமாக மாயத்தால் தவமேடம் கொண்ட பூசையை ஒத்தல் கீழ்மைத்து’ என்பது உரை. இதிறுத்திற்பிட்ட கதை பஞ்சதந்திரத்தில் மூன்றாந்தந்திரத்துள்¹ காணப்படுகின்றது. புறவுக்கும் முயறுக்கும் இடைநிகழ்ந்த வழக்கினைப் பூனதீர்த்த கதையே இங்குக் கூறப் படுவது. இக்கதை இடைச்செருகல் அன்று; பஞ்சதந்திரத்தின் மூலரூபத்தி

1. ஆப்தே பதிப்பில் (1909) 3-ம் தந்திரத்து 2-ம் கதையாகவும், தந்திராக்யாயிதத்தில் (Harvard Oriental Series, Vol. XIV) 4-ம் கதையாகவும், புனர்நிரிதப் பஞ்சதந்திரத்தில் (Reconstructed Text: American Oriental Series Vol. III) 4-ம் கதையாகவும், பூர்ணபத்ரா என்ற ஜைனயதியின் பஞ்சாக்யானகத்தில் (Harvard Oriental Series Vol. XI) 3-ம் கதையாகவும், கீல்ஹார்ன் பதிப்பில் (Bombay Sanskrit Series No. 4) 2-ம் கதையாகவும் உள்ளது.

லேயே உள்ளதென்பது ஆராய்ச்சியாளர் கருத்து. பூனை கங்கைக் கரையிலே யுள்ளது என்பது பூர்ணபத்ராது பஞ்சாக்ஷானகத்திற் காணப்படுகிறதே யன்றி வேறொன்றிலும் காணப்படவில்லை. இவ்வாசிரியர் தமது நூலை இயற்றிய காலம் கி. பி. 1199 ஆகும். இவர் மேற்கொண்ட பஞ்சதந்திரப் படி சுமார் கி. பி. 900-ல் தோன்றி யிருக்கலாமென்பர் (F. Edgerton: புனரீரிமதி பஞ்சதந்திரம் vol. 2 பக் 27). ஆனால் இன்னும் பழையமையான பஞ்சதந்திரப் படியை இவர் மேற்கொண்டிருக்கலாம் எனத் தோன்றுகிறது. ஏனெனின் பஞ்ச தந்திரத்தின் ஒரு படியான தந்த்ராக்ஷாயிகம் சுமார் கி. பி. 300-ல் தோன்றி யிருக்கலாம் என்பர் லான்மன்¹. இவ் வடமொழித் தந்த்ராக்ஷாயிகத்தில் கங்கைக்கரைப் பூனை என்ற கருத்துக் காணப்பெறுமையால், அதனைப் பின்பற்றி எழுந்த பிற்பொருட்படி பூர்ணபத்ரா மேற்கொண்டதாக இருத்தல் வேண்டும். தந்த்ராக்ஷாயிகம் மேற்கொண்ட இவ்விரண்டாம் படியின் காலம் சுமார் 6-ம் நூற்றாண்டு ஆகலாம். இது தமிழிலும் மொழி பெயர்க்கப் பட்டு வழங்குவந்தது. 'பாட்டிடை வைதந் ஞாநிப்பினனும்' என்ற கொல் காப்பியச் செய்யுளியற் நூத்திரத்திற்கு (173), பேராசிரியர் எழுதிய வுரையில் 'சிறுசூரீஇ யுரையும் தந்திரவாக்கியமும் பேரல்வன வெனக் கொள்க' என வருகலால் அறியலாம். இங்ஙனம் தந்திரவாக்கியம் என்பது தந்த்ராக்ஷாயிகம் என்பதே யாதல் வேண்டும். இங்ஙனம் கொள்வோமாயின், சிறுபஞ்சமூலத்தில் காணப்படும் 'கங்கைக்கரைப் பூனை' என்னும் தொடருக் குத் தக்க அடைதி ஏற்பட்டுவிடுகிறது.

பூர்ணபத்ரா மேற்கொண்ட தந்த்ராக்ஷாயிகப் படியோடு சிறுபஞ்சமூலம் தொடர்புடைய தென்பது வேறொரு சான்றாலும் அறியப்படும்.

காடுபோற் கட்கினிய இல்லம் பிற்பொருள்
ஒடுபோல் தாரம் பிறந்த நாய்

என்பது 83-வது செய்யுள். இதன் கருத்து இப்போது வெளிவந்துள்ள தந்த்ராக்ஷாயிகத்திற் காணப்படுகிறது.

காடுவனூர் ஊராறா லு வாரி வுரளி லொழிவது |

சூதீவனூர் ஊராறா லு வாரி வுரளி லொழிவது ||

இதன்கண்ணி, பஞ்சதந்திரப் படி வகைகளில் வேறொன்றிலும் இக்கருத்துக் காணப்படவில்லை. இதனால் பூர்ணபத்ரா மேற்கொண்ட பஞ்ச தந்திரப்படியின் காலமாகிய கி. பி. 600 க்குப்பின் தோன்றியது சிறுபஞ்ச மூலம் என்பது தெளிவாகிறது.

சிறுபஞ்சமூலம் என்று பெயரமைத்து நாலியற்றிய இவ் வாசிரியர்க்கு ஆயுர்வேத நூலிற் பபிற்சி இருந்திருக்க வேண்டும் என்று நாம் எளிதில் ஊகிக்கலாம்.

1. Charles Rockwell Lanmen : Harvard Oriental Series vol. 14, p. 2.

சிக்கர் சிதர் சிதலைபோல் வாயுடையார்
துக்கர் துருநாமர்

என்பது 76-வது செய்யுள். இவ்வடிகளை 'தலைநோயுடையாரையும், பித்துற்றாரையும், வாய்ப்புற்றுடையாரையும், கயநோய் கொண்டாரையும், மூலநோய் கொண்டாரையும்' என்று பழையவுரை விளக்குகின்றது. சிக்கர், சிதர்¹ என்னும் பெயர்களின் காரணம் அறியக்கூடவில்லை. கூடியநோய்க்கு ஒரு பெயர் 'துக்கம்' என்று சரக ஸம்ஹிதை (சிகித்ஸா, VIII, 9) கூறுகிறது. 'துர்நாமம்' என்பது மூலநோயின் ஒரு பெயர் என்று அஷ்டாங்கஹருதயமும் அமரமும் தெரிவிக்கின்றன. இவற்றால் ஆயுர்வேதப் பயிற்சி யுண்மை நன்கு தெளியக்கிடக்கின்றது. இதனாலும், இந்நூல் கி. பி. 600-க்குப் பிற்பட்டதாகத் தெளிவாம். ஒழுக்கம், கொல்லாமை, பொய்யாமை, புலாலுண்ணாமை, கள்ளாமை இவ்வைந்தினையும் சிறுபஞ்ச மூல மருந்தாமென ஒருசெய்யுள்கூறும்.

ஒத்த வொழுக்கம் கொலை பொய் புலால் களவோ
டொத்த இவையல் லொரு நாளிட்டு—டொத்த
உறுபஞ்ச மூலந் தீர் மாரிபோற் கூறீர்
சிறுபஞ்ச மூலஞ் சிறந்து. (2)

இவ்வாசிரியர் ஜைனசமயத்தவர் என்பது முன்பே கூறப்பட்டது. கீழ்க்கணக்கினைச் சார்ந்த நீதிநூல்களில் நாலடி, முப்பால், பழமொழி, சிறு பஞ்சமூலம், ஏலாதி என்ற ஐந்தும் ஜைனர்கள் இயற்றியன. இவற்றுள் சிறுபஞ்சமூலம் பெரும்பாலும் பொது நீதிகளையே கூறுவது. ஏலாதியில் ஜைனர்களுக்குரிய சிறப்புநீதிகள் மிகுதியாகக் கூறப்படுகின்றன. இவற்றோடு ஒத்த பழமையுடையதாய்ப் பிறிதொரு நூலுண்டு. அஃது அறநெறிச் சாரம்². அந்நூலில் பெரும்பான்மை ஜைனநீதிகளும் ஜைன உண்மைகளும் ஜைன ஒழுக்கங்களும் சிறுபான்மை பொதுநீதிகளும் உணர்த்தப்படுகின்றன. இக்காரணம் பற்றிப்போலும் அதனைக் கீழ்க்கணக்குக்களுள் ஒன்றாகச் சேர்த்து எண்ணுகது.

சிறுபஞ்சமூலத்திற் சிறுபான்மை ஜைன நீதிகள் உளவென்றேன். 92-ம் செய்யுளில் கற்புடைமகளிர் துன்பந்தீர்த்தம் பொருட்டு மேற்கொள்ள வேண்டும் ஐவகை நோன்புகள் கூறப்பட்டுள்ளன. இந்நோன்புகள் ஜைனப்

1. இங்குப் 'பித்துற்றார்' என்றதற் கேற்ப, 'செய்யாமை மேற்கோள் சிதடியிற் றவ்வாது' (முதுமொழிக், IV, 5) என்றஇடத்து 'மையல்தன்மை' என்று பழையவுரை பொருள் கூறும். 'சிறப்பில் சிதடும்' (புறம்-28), 'துஞ்சபுலி யிடறிய சிதடன்போல' (புறம்-73) என்ற இடங்களில் 'குருடு' 'குருடன்' என்று உரை கூறப்பட்டுள்ளது.

2. 'தலைமகளிற் தீர்த்தொழுக்கல் (அறநெறிச். 94) என்ற செய்யுளை இளம் பூரணர் (கற்பு. 12) மேற்கோளாகக் காட்டியுள்ளார்.

பெண்பாலார்க்குரியன என்று எளிதில் ஊகிக்கலாம். குராக் குறுங்கானம் போதல் இவற்றுள் ஒன்று. மயிலை நாதர்

இருதிணை ஆண்பெணுள் ஒன்றனை யொழிக்கும்

பெயரும் வினையுங் குறிப்பி னானே (நன்.351)

என்றதன் உரையில் ‘இன்று இவ்வூராரெல்லாம் தைந்ரோடுப, குறுங் கானம் போப எனவும்.....உயர்திணை ஆணொழி வினையும் வந்தவாறு’ என்று கூறினர். இதுவும் குறுங்கானம் போதல் பெண்பாலார்க்குரிய நோன்பு என்பதனை வலியுறுத்துகின்றது. இங்ஙனமே கொலைப்பாவத்தை விவரித்துக் கூறும் 70-வது செய்யுளில், கொன்றவன், கொலையை உடம்பட்டவன், கொல்லப்பட்டதன் ஊனை விலக்குக் கொண்டவன், அவ்ஊனை அட்டவன், அதனை இட வுண்டவன் என ஐவர்மாடும் கொலைப்பாவம் சென்று நிற்கும் என்று உரைக்கப்படுகின்றது. ஜைனதர்ம நூல்களில், பஞ்சமஹா விரதங் களுள் ஒன்றாகிய அஹிம்ஸையின் உட்பாகுபாடுகளே ஈண்டுக் குறிக்கப் படுவன, இவை ‘கிருத, காரிக, அநுமோதனம்’ என்பவற்றின் விரிவேயாம்.

இவ்வாறாக ஒருசில ஜைன நீதிகள் எடுத்துரைக்கப்பட்ட போதிலும், பெரும்பாலும் அனைவர்க்குமுரிய பொது நீதிகளே இந்நூலில் வந்துள்ளன. ஒவ்வொரு செய்யுளிலும் ஐந்து நீதிப்பொருள்கள் உணர்த்தப்பட்டுள்ளன. இந்நீதிகள் ஒன்றோடொன்று தொடர்புடையன வாதல் வேண்டும் என்ற நியதியில்லை. உதாரணமாகப் பின் வரும் செய்யுளைக் காண்க :

தக்கார் வழிகெடா தாகும்; தகாதவர்

உக்க வழியரா யொல்குவார் — தக்க

இனத்தின னாகும் பழி, புகழ்; தக்கம்

மனத்தின னாகும் மதி. (51)

ஆனால் சில நீதிகள் ஒரினத்தார்க்கே உரியன வாயிருத்தலைக் கருதி, அவற்றை முறைப்படுத்து அமைத்து தொடர்புடையவாக நிறுத்தும் இடங் களும் பலவுள்ளன. உதாரணமாக

மக்கட் பெறுதல் மடனுடைமை மாதுடைமை

ஒக்க உடனுறைதல் ஊணமைவு—தொக்க

அலவலை யல்லாமை பெண்மகளிர்க் கைந்தும்

தலைமகனைத் தாழ்க்கு மருந்து. (53)

கொண்டான் கொழுநன் உடன்பிறந்தான் தன்மாமன்
வண்டார்பூந் தொங்கல் மகன்தந்தை - வண்தாராய்
யாப்பார்பூங் கோதை யணியிழையை நற்கியையக்
காப்பார் கருது மிடத்து. (54)

என்பன காண்க. பிந்திய செய்யுளில் மகளிரைக் காப்பவராக ஐவர் கூறப்பட்டுள்ளனர். ஆனால் மது ஸ்மிருதியில்

வாஸுவி துவுஸு திஷுத் வாணிமு ஹாஸுயௌவநெ ।
புத்ராணாம் உதாரி பெருதெ ந ஐஷுத் ஸுததாஸு ॥

எனத் தந்தை, கணவன், மகன் என்ற மூவரே குறிக்கப்பட்டுள்ளார்கள். இம்மூவரும் இல்லாதவிடத்து, கணவனது நெருங்கிய ஸபிண்டனும், அவனு மில்லாதவிடத்து அரசனும் பாதுகாக்கக்கடவர் என நாரதஸ்மிருதி கூறும். உடன் பிறந்தான், மாமன் என்ற இருவரையுங் கூட்டியது ஸ்மிருதி வழக்கிற்கு முற்றும் மாறாகும். இது ஜைனர்களுக்குத் தனிப்பட உரிய வழக்கென்று கொள்ளற்பாலது.

இந்திகளை வற்புறுத்தும் முறைகளும் இங்கு நோக்கத்தக்கன. ஒருசில கூறியது கூறும் வகையால் வற்புறுத்தப்படுகின்றன. உதாரணமாக

பொருளுடையான் கண்ணதே போகம்; அறனும்
அருளுடையான் கண்ணதே யாகும். (3)

என்பது

பொருளின னாகுமாம் போகம் நெகிழ்ந்த
அருளின னாகும் அறம். (36)

என மீண்டும் வற்புறுத்தப்படுகிறது.

இகழ்ச்சிக்குறிப்பின் வாரிலாகச் சில ரீதிகள் வற்புறுத்தப்படுகின்றன. உதாரணமாக

தேவரே கற்றவர்; கல்லாதார் தேருங்கால்
பூதரே; முன்பொருள் செய்யாதார் - ஆதரே;
துன்ப மிலேம்பண்டு யாமே வனப்புடையேம்
என்பர் இருகா லெருது. (20)

என்ற செய்யுளைக் காண்க

நல்லனவற்றை ஒருசேரத் தொகுத்து அவற்றின் நன்மையைக் குறித்தற்குரிய சொல்லொன்றை அடுக்கிக் கூறியும், இவ்வாறே தீயன சிலவற்றைத் தொகுத்துத் தீயசொல் லொன்றை அடுக்கிக் கூறியும் வற்புறுத்தும் முறை ஒருசில இடங்களில் காணப்படுகின்றது.

கற்புடைய பெண் அமிர்து; கற்றடங்கினான் அமிர்து;
நற்புடைய நாடமிர்து; நாட்டுக்கு - நற்புடைய
மேகமே சேர்கொடி வேந்தமிர்து; சேவகனும்
ஆகவே செய்யின் அமிர்து. (4)

கோறலும் நஞ்சு ; ஊனைத் துய்த்தல் கொடுநஞ்சு ;
வேறலும் நஞ்சுமா நல்லாணைத் - தேறினால்
நீடாங்குச் செய்தலும் நஞ்சால் ; இளங்கிளையை
நாடாதே தீதுரையும் நஞ்சு. (13)

ஒருசில நீதிகள் உவமான முகத்தால் உற்புதுத்திக் கூறப்படுகின்றன.

வான்குரீஇக் கூடாக்கு வாலுலண்டு நூல்புழுக்கோல்
தேன்புரிந்த தியார்க்கும் செயலாகா—தாம்புரீஇ
வல்லவர் வாய்ப்பன வென்றார் ஒரோவொருவர்க்
கொல்காதே ரொன்று படும்¹. (27)

என்பதைக் காண்க.

ஒன்றன் பயனாக அதனை அடுத்தவருவது வினையுமின்று சிலவற்றைக்
கூறி உலகியலை வற்புறுத்துதலும் சிலவிடங்களிற் காணலாம்.

வாரசான்ற கூந்தல் வரம்புயர வைகலும்
நீர்சான் றுயரவே நெல்லுயரும் - சீர்சான்ற
தாவாக் குடியுயரத் தாங்கருஞ்சீர்க் கோயுயர்தல்
ஒவா துரைக்கும் உலகு.² (46)

என்பது ஓர் உதாரணம்.

1. இதனை டொத்த செய்யுளொன்று ஒளவையார் பாடியதெனத் தனிப்
பாடற்றிரட்டுக் கூறும்.

வான்குருவி யின்கூடு வல்லரக்குத் தொல்கறையான்
தேன்சிலம்பி யார்க்குஞ் செயலரிதால்—யாம் பெரிதும்
வல்லோமே யென்று வலிமைசொல வேண்டாம் காண்
எல்லார்க்கு மொவ்வொன் றெளிது.

2. வரப்புயர நீருயரும்
நீருயர நெல்லுயரும்
நெல்லுயரக் குடியுயரும்
குடியுயரக் கோலுயரும்
கோலுயரக் கோலுயரும்

என்பது மேலைச் செய்யுளை அடியொற்றிச் செல்லுகிறது. இதனை ஒளவையார் இயற்றியதாக ஒரு சிலரும், ஒட்டக்கூத்தர் இயற்றியதாக ஒரு சிலரும் கதை வழங்குவர்.

ஒருசில நீதிகள் பிறமத கண்டனத்தால் வற்புறுத்தப்படுகின்றன.

உதாரணமாக

போர்த்தும் உரிங்கிட்டும் பூசியும் நீட்டியும்
ஒர்தொரு பான்மறைத் துண்பான்மேய்—ஒர்த்து
அறமறமேற் சொற்பொறுக்க அன்றேல் கலிக்கண்
துறவறம்பொய் இல்லறமெய் யாம். (67)

என்ற செய்யுள் பெளத்தர் முதலியோர்களைக் கண்டித்துப் பொறையை வற்புறுத்தியது. இங்குக் கூறிய வேடங்கள் பெளத்தருக்குரியவாதல்

போர்த்தலுடை நீக்குதல் பொடித்துகள்மெய் பூசல்
கூர்த்தபனி யாற்றுதல் குளித்தழலுள் திற்றல்
சார்த்தரிடு பிசசையர் சடைத்தலைய ராதல்
வார்த்தைபிற செய்தவ மடிந்தமனம் என்றான்

(புறத்திபட்டு, 288 : நீலகேசி பக். 99)

என்னும் குண்டலகேசி¹ ச் செய்யுளால் அறியலாம்.

ஒருசில இடங்களில் பழமொழிகளால் நீதிகள் வற்புறுத்தப்படுகின்றன.

பண்டாரம் பல்கணக்கு கண்காணி பாத்திலல்லார்
உண்டா ரடிசிலே கோழனிற்—கண்டாரா
யாக்கைக்குத் தக்க அறிவில்லார்க் காப்படுப்பிற்
காக்கைக்குக் காப்படுத்த சோறு. (40)

என்ற செய்யுளின் இறுதியடி ஒரு பழமொழியாகும். இது பழமொழியாதல்

ஊக்கி யுழந்தொருவர் சுட்டிய ஒண்பொருளை
நோக்குமின் என்றிகழ்ந்து நொவ்வியார் கைவிடுதல்
போக்கில்லீர் தூஉம் பொருகழித் தண்சேர்ப்ப
காக்கையைக் காப்பிட்ட சோறு. (315)

என்ற பழமொழிச் செய்யுளால் உணரலாம்.

ஒரிடத்து ஒரு பழமொழிச் செய்யுள் சிறிதும் வேறுபாடின்றி இந்நூலு கத்து அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

நட்டாரை யாக்கிப் பகைதணித்து வையெயிற்றுப்
பட்டா ரணியல்கு லார்ப்படிந்—தொட்டித்
துடங்குநு ரில்லகத் தன்பிற் றறவா
துடம்பினு னாய பயன். (சிறுபஞ்ச 18 : பழமொழி 398)

1. குண்டலகேசியின் காலம் சுமார் கி.பி. 7-ம் நூற்றாண்டின் இறுதியாக லாம் என்பது சேவகசிந்தாமணியின் (சுமார் பதிப்பு) முன்னுரையால் உய்த்துணர லாம். இந்நூற் செய்யுளொன்றை அடியொற்றிச் செல்லுகின்ற செய்யுளொன்று சிறுபஞ்சமூலத்தின்கண் வந்துள்ளமை மேற்காட்டியவற்றால் உணரலாம். ஆகவே இச் சிறுபஞ்ச மூலத்திற்கு நான் குறிப்பிட்டுள்ள காலம் பிறிதொரு வகையாலும் வலியுறுக்கின்றது.

பிறிதோரிடத்துப் பழமொழிச் செய்யுளொன்றனைத் தந்து அதன் நெறியிலே இயன்ற பிறிதொரு செய்யுளையும் இந்நூல் அமைத்திருக்கின்றது.

பூத்தாலுங் காயா மரமுள நன்றறியார்
மூத்தாலும் மூவார்தூல் தேற்றுகார் - பாத்திப்
புதைத்தாலும் நாறாத வித்துள பேதைக்
குரைத்தாலும் தோன்றா துணர்வு (சிறுபஞ்ச 23: பழமொழி 399)

பூவாது காய்க்கும் மரமுள நன்றறியார்
மூவாது மூத்தவர் தூல்வல்லார் - தாவா
விதையாமை நாறுவ வித்துள மேதைக்
குரையாமைச் செல்லும் உணர்வு. (22)

இவற்றை நோக்குமிடத்துப் பழமொழிநூல் இச் சிறுபஞ்சமூலத்திற் குக் காலத்தால் முற்பட்டது என்ற கருத்துப் பொருத்த முடையதாதல் காணலாம்.

பழமொழிச் செய்யுளை எடுத்தாண்டது போலவே பிறநூல்களின் கருத்துக்களையும் இந்நூல் எடுத்தாண்டுள்ளது.

மழித்தலும் நீட்டலும் வேண்டா ஷலகம்
பழித்த தொழித்து விடின். (280)

என்று வள்ளுவர் கூறிய கருத்து

நெடுக்கல் குறுக்கல் துறைநீர் நீடாடல்
வடுத்தீர் பகல்வா யுறையே - வடுத்தீரா
ஆகுமந் நான்கொழித் தைந்தடக்கு வானாகில்
வேகும்பம் வேண்டா விடும். (69)

என்றதன்கண் உள்ளது.

வினைவலியுந் தன்வலியு மாற்றான் வலியும்
துணைவலியுந் தூக்கிச் செயல். (471)

என்றதிருக்குமர்

தன்னிலையும் தாழாத் தொழினிலையும் துப்பெதிர்த்தார்
இன்னிலையும் ஈடில் இயனிலையும் - துன்னி
அளந்தறிந்து செய்வான் அரைசமைச்சன் யாதும்
பிளந்தறியும் பேராற்ற லான். (58)

என்ற செய்யுளுக்கு மூலமாகும்.

மணிநீரு மண்ணு மலையும் அணிநிழற்
காடு முடைய தரண். (742)

எல்லாப் பொருளு முடைத்தா யிடத்துதவும்
நல்லா னுடைய தரண். (746)

என்ற குறள்கள்

நீண்ட நீர் காடு களர்நிவந்து விண்டேதாயும்
மாண்ட மலைக்க னுள்ளிட்டு - மாண்டவர்
ஆய்ந்தன ஐந்தும் அரணு வுடையானே
வேந்தனு நாட்டல் விதி. (49)

என்றதன்கண் புலப்படுகின்றன.

யானே யுடைப்படை காண்டல் மிகவினிகே. (5)

என்று இனியவை நாற்பதில் வருங்கருத்து

படை தனக்கு யானே வனப்பாகும். (7)

என்றதேனுதி ஒத்துள்ளது.

தேவ ரனையர் புலவரும்

என்ற நான்மணிக் கடிகைச் செய்யுட் பகுதி (75)

தேவரே கற்றவர் (20)

என்றதன் மூலம் எனத் தோற்றுகிறது.

தலைமகனிற் தீர்ந்தொழுகல் தான்பிறிற் சேறல்
நிலைமையில் தீப் பெண்டிரிற் சார்தல் - கலனணிந்து
வேற்றார் புகுதல் விழாக்காண்டல் நோன்பெடுத்தல்
கோற்றொடியார் கோளழியு மாறு. (94)

என்ற ஆறநெறிச்சாரச் செய்யுளும்

கள்ளுண்டல் காணிற் கணவற் பிரிந்துறைதல்
வெள்கில ளாப்பிற ரிற்சேறல் - உள்ளிப்
பிறர்கருமம் ஆராய்தல் தீப்பெண் கிளைமை
திறவது தீப்பெண் தொழில். (25)

என்ற செய்யுளும் ஒத்தியல்கின்றமை காணலாம்.

நாலடியில்

இல்லம் இளமை யெழில்வனப்பு மீக்கூற்றம்
செல்வம் வலியென் றிவையெல்லாம் - மெல்ல
நிலையாமை கண்டு நெடியார் துறப்பர்
தலையாயார் தாமுய்யக் கொண்டு. (53)

எனவருஞ் செய்யுள்

வடிவிளமை வாய்த்த வனப்பு வணங்காக்
குடிசுல மென்றைந்தும் குறித்த - முடியத்
துளங்கா நிலைகாணார் தொக்கீர் பசுவால்
இளங்காற் றுறவாத வர். (24)

என்ற செய்யுட்டு அடியாதல் அமையும்.

இன்னும் இந்நாடியில்

குஞ்சி யழகும் கொடுத்தானைக் கோட்டழகும்
மஞ்ச ளழகும் அழகல்ல - நெஞ்சத்து
நல்லம் யாமென்னும் நடுவு நிலைமையால்
கல்வி யழகே யழகு. (131)

என வந்துள்ள செய்யுள்

மயிர்வனப்பும் கண்கவரும் மார்பின் வனப்பும்
உகிர்வனப்பும் காதின் வனப்பும் - செயிர்நீர்ந்த
பல்லின் வனப்பும் வனப்பல்ல நூற்கியைந்த
சொல்லின் வனப்பே வனப்பு. (31)

என்றதன் மூலமெனக் கொள்ளத்தக்கது.

இச்சிறுபஞ்சமூலச் செய்யுள்

இடைவனப்பும் தோள்வனப்பும் ஈட்டின் வனப்பும்
நடைவனப்பும் நாணின் வனப்பும் - புடைசால்
கழுத்தின் வனப்பும் வனப்பல்ல எண்ணோடு
எழுத்தின் வனப்பே வனப்பு. (15)

என்ற ஏலாதிச் செய்யுளுக்கும் மூலமாயமைந்ததெனத் தோன்றுகின்றது. இங்ஙனமே

ஒல்லுவ நல்ல உருவவேற் கண்ணினாய்
வல்லுவ நாட்டி வகையினும் - சொல்லிற்
கொடையினும் போகும் சுவர்க்கந் தவத்தால்
விடையாத் தவத்தினால் வீடு. (17)

என்று ஏலாதியில் வருஞ்செய்யுள்

இல்லியலார் நல்லறமும் ஏனைத் துறவறமும்
நல்லியலான் நாடி யுரைக்குங்கால் - நல்லியற்
ருனத்தாற் போகும் தவத்தாற் சுவர்க்கமாம்
ருனத்தால் வீடாகும் நாட்டு. (36)

என்ற செய்யுளின் அடியாகப் பிறந்ததெனக் கொள்ளல் தகும்.

இங்ஙனமாக முன்னை நூல்களை எடுத்தாண்டும் பின்னை நூல்களுக்கு ஆதாரமாய் அமைந்தும் இயன்றுள்ளது இச்சிறுபஞ்சமூலம்.

இந்நூலில் வடமொழிச் சொற்கள் பல எடுத்தாளப்படுகின்றன. உதாரணமாக உதாரம் (12), இலிங்கி (42), சிட்டன் (93,94), சித்தி (93), சுவர்க்கம் (36,66,99) ஞானம் (93), சத்தம் (93), தருக்கம் (93), சமயம் (93), சேவகன் (95,103), பண்டாரம் (40) என்ற வடசொற்கள் இந்நூலில் வருகின்றன. இச்சொற்கள் சங்ககாலத்திற் சூப்பின் தமிழில் வந்து இருந்தன. இங்ஙனம் வழக்கிற் புகுந்த சொற்களை விலக்காது எடுத்தாளுதலால் காலநெறியோடொத்துத் தமிழ் மொழியும் பிறமொழிகளால் வளம்பெற்று வளர்ந்து செல்லுதல் அவசியம் என்பது ஆசிரியர் கருத்தாகுமெனக் கொள்ள வேண்டும். வடசொற்களே யன்றி, தமிழ்மொழியிற் புதுவழக்காகப் பிற்காலத்துத் தோன்றியவற்றையும் ஆசிரியர் எடுத்தாள்கின்றனார். பஞ்சம் என்ற சொல் இப்போது பெருவழக்காகவுள்ளது; இப்பொருளில் வேறென்ற சொல் இக்காலத்துத் தமிழில் காடுதல் ஏலாது. வற்கடம், சிறுநிலைக் காலம், வறட்காலம், வறங்கூர்தல் என்பன முற்பாலத்து வழங்கின; அவை இப்போது வழக்கொழிந்தன. ‘அபயிலக்காலம்’ என்ற ஒரு தொடரும் ‘கருப்பு’ என்ற ஒரு சொல்லும் இப்போது அழிந்துவழங்குகின்றன. பெரு வழக்காகவுள்ள ‘பஞ்சம்’ சங்க இலக்கியங்களிற் பிறப்பட்டனவற்றிற் கூடக் காணப்படவில்லை. அப்பர் தேவாரத்தில்

கன்னெந்ந் காலம் வெதுங்கித் தரங்குடல் நீர்க்குங்கிப்
பன்னெந்ந் காலம் மறைகான் மறுநிறும் பஞ்சமன் டென்
றென்னெந்ந் துளையும் அந்தல் கொச்சே இனாயாத முக்கண்
பொன்னெந்ந் குன்ற மொவறுண்டு கண்டிர் இப்பாவி டுக்கே.
(IV, 113, 10)

என ஓரிடத்தில் வருகின்றது. இதனால் மேல் தூற்றண்டின் தொடக்கத்தில் இச்சொல் உலகவழக்கின்று தூலையில் அருகி ஏலாப்பிற்பென்று கொள்ளலாம். சிறுபஞ்சமால் காலம் இச்சொல் இரண்டிடங்களில் வந்துள்ளது. உலகவழக்குச் சொற்களையே மிகுதியும் போற்றுகின்ற தேவாரத்திற் சூப்பின் பே இலக்கியச் சொற்களையே மிகுதியும் போற்றுகின்ற தூலையில் இதுபோன்ற சொல் ஆளப்பெறுதல் இயற்கையாம். எனவே அப்பாது காலத்திற்குப் பிற்பட்டவர் மாக்காரியாசான் என்று கொள்ளலாம். இச்சொல் மலையாளத்திலும் காணப்படுகிறது: ஆனால் தமிழிலே நந்து அது கொள்ளப்பட்டிருக்க வேண்டும். பிற திராவிடமொழிகளுள் சன்னடத்தில் ‘பஞ்சே’ என்ற பதம் உள்ளது; இதன் பொருள் ‘மலடி’ என்பது. இக்கன்னடச் சொல்லோடு தமிழ்ச் சொல் தொடர்புடையது எனக் கருத இடமுண்டு. பூமியை நிலமகள் என்னும் வழக்கு மிக்க தொன்மை வாய்ந்தது. ‘நிலமகள் அழுத காஞ்சியும்’ என்பது புறப்பாட்டு (365). திருவள்ளுவரும்

இலமென் தசைஇ யிருப்பாரைக் காணின்
நிலமென்னும் நல்லாள் நகும். (1040)

என்றனர். பூமிவறங்கூர்த்ததை 'நிலமகள் மலடுபட்டாள்' என்று வழங்கியது மிகப்பொருத்தமாயுள்ளது. இங்ஙனம் மலடுபட்ட தன்மையைப் பஞ்சம் என நமது முன்னோர்கள் வழங்கினர். 'பஞ்ஜைநெ' என்ற கன்னடச் சொல் வறுமையென்று பொருள்படும். மக்களுள் பெண்பாலர்க் குரிய சொல், இருபாலார்க்கும் இயையுள்ள வறுமைப் பொருள்பெற்று, பின் இடம் வறங்கூர்த்த தன்மையை யுணர்ந்துவதாயிற்று. இது தமிழ் மக்களது மனோபாவணையின் உயர்வை நன்கு காட்டுகின்றது. கன்னடச் சொல்லை 'வந்த்யா' என்ற வட சொல்லோடு தொடர்புபடுத்தப் பட்ட ஆசிரியர் (Rev. F. Kittel). ஸ்த்யா என்ற வடசொல் 'விஞ்சை' எனக் கன்னடத் திலும், விந்தியா என்ற வடசொல் 'விஞ்சை' எனத் தமிழிலும், வருதல் இவ்வுருவோக்கத் தக்கது.

வேறொரு தமிழ்ச் சொல்லை நோக்குவோம். அந்நிகல் என்ற வினைச் சொல் ஓரிடத்து 'அண்டாடே வெல்வழி வெம்முனை வீழாது' (15) என வந்துள்ளது. இங்கே அண்டாடே என்பதற்குப் 'பகைவரைச் செறிபாடே' எனப் பொருளுரைக்கப் பட்டிருக்கிறது. எனவே 'அந்நிகல்' என்பதற்குச் செறிதல், நெருங்குதல், அந்நிகல் என்பன பரிபாய பதங்களாம். இக் காலத்தில் இச்சொல் மிகுதியாக வழங்கப்படுகிறது. ஆனால் சங்க இலக் கியங்களில் இச்சொல் காணப்பெறவில்லை. பிற்பட்ட காலத்தில், கி. பி. 7-வது நூற்றாண்டிற்குப் பின், இச்சொல் நூலவழங்கிற் புகுந்திருக்கலா மென்று தோன்றுகிறது. இதன் அமைப்புச் சிறிது ஊன்றி நோக்கத் தக்கது. 'தேந்' என்பதனைத் 'தேண்டு' எனக் கூம்பர் வழங்கியுள்ளார். 'தேண்டுகேர் கண்டேன் வாழி' என்று கந்தரகாண்டத்தில் (உருக் காட்டு, 77) வருகின்றது. பூந் (திருவாசகம் I, 26) என்பது பூண்டு என வழங்குகிறது. 'ஆண்டிந்நி, கண்டாழம் பேசாமற் கட்டிடாள்' என்பது விறலிசுரனது (22). கூடு (சீவக சிந்தாமணி 2328) என்பது கூண்டா என வழங்குகிறது. 'கூண்டிந் திரிபினைப் பேரல்' என்பது பாரதியார்பாடல். இங்ஙனம் ணகரம் எழுத்துப்பேராக வருதல் பெருவழக்கா தும். ஆதலால் அந்நிகல் என்பதன் விகாரமே அந்நிகல் எனக்கொள்ள வேண்டும். இங்ஙனம் விகாரமாய் 'அந்நிகல்' என்பதன் பொருளையும் என் றுள்ளது. இச் சொல்வழக்காறு மிகப்பிற்பட்ட தென்பது சொல்லாமலே அமைபும். இவ்வுருக்காட்டிய சொற்கள் சிறுபஞ்சமூலத்தின் காலத்தை அடையுமேயென்றிருக்க உதவுவனவாகும்.

இந்நூலின் பழைய வுரையினைக் குறித்துச் சில சொல்லவேண்டுவது அவசியம். மூலத்திலுள்ள சொற்களை விடாது தமிழ்ச் சொல்வதாயுள்ளது இவ்வுரை. பழைய வுரைகளுக்கெல்லாம் இது சிறப்பியல்பு என்னத்தகும். இதனால் சொற்பொருள் துணிவுபெறுகின்றது. ஐயம் நேர்ந்த இடங்களில் உரையினைக்கொண்டும், மூலத்திலுள்ள எழுத்துக்களைக் கொண்டும், மூல பாடத்தை நிச்சயித்தல் இயலுவதாகின்றது. ஓர் உதாரணம் தருகின்

தேன். இந்நூலின் 92-ம் செய்யுளின் முதலடியும் இரண்டாம் அடியின் முற்பகுதியும் பிரதிகளிற் கிடைக்கவில்லை. ஆனால் மறைந்துவிட்ட பகுதிக்கு உரைகிடைக்கின்றது.

‘இராவிருக்கை யென்பதொரு நோன்பும் ‘அமிது பொலிவு பெருததாய வைகலை யுடைய நோன்பும், பனிக்குள் முழுதலும், குராமரத்தை யுடைய குறுங்கானம் போதலும்.’

என இவ்வுரைப்பகுதி யுள்ளது. கிடைக்கும் வெண்பாப் பகுதியில் ‘உராய்த்தன’ என்பது துணிச்சால்லாகக் காணப்படுவதால், இதற்கு இணங்க மூலத்தின் முதலடியும் இரண்டாம் அடியும் முறையே ‘இராவிருக்கை’ எனவும் ‘குராக்கான்’ எனவும் தொடங்குதல் வேண்டுமென ஊகிக்கலாம். இரண்டாமடியில் இரண்டு குறில்களை இன்னும் மறைந்து கிடப்பன. உரையில் ‘பொதுதலும்’ என இருத்தலால் ‘புகல்’ என்பது பாடமாகல் வேண்டுமென நொள்ளல் தரும். இனி, முதலடியில் ‘அமிது பொலிவு பெருகவைகலை யுடைய நோன்பும் பனிக்குள் முழுதலும்’ என்ற உரைக்குரிய மூலப்பகுதி வேண்டும். இதற்கு அவசியமான சொற்களை மோனையும் தீனையும் பிறையாது அமைத்து ‘ஏலாதவைகல் பனிமுழ்கல்’ எனப் பூர்த்திசெய்யப்பெற்றது.

இங்ஙனம் செய்யுளை நிரப்பி யமைத்தற் குப் பழையவுரை உதவுவதோடு, சிதைந்த இடங்களில் உண்மைப்பாடம் துணிதற்கும் பயன் படுகிறது. மேலும் இவ்வுரைகள் வரலாற்று முறையில் பலதிடப்பட்ட கல்வியும் நெடுங் காலம் பரின்று பெற்ற ஆழந்த தமிழணர்ச்சி யுடைய பெருமக்களால் இயற்றப்பட்டனவாக உள்ளன. அன்றியும் பௌத்த முதலிய சமயங்கள் உயிர்த்த துவத்தோடு தமிழகத்தில் வாழ்ந்து உலகியகாலத்தில் பண்டை நூல்கள் பல இயற்றப்பெற்றனவாம். இவற்றிற்கு உரை யெழுதுவோரும் இச்சமய நூல்களின் பரிதிசுயன் னாராயும் இச்சமயங்களைச் சார்ந்தவராயும் இருக்கவேண்டியது அவசியம் பழைய வுரைகாரர்களுள் பலர் இத்தகுதி வாய்ந்தவர்கள். எனவே மூலநூலின் பொருளைச் செவ்வனே உணர்தற்கு இவர்கள் எழுதிய உரைகள் இன்றியமையாக் கருவிகளாயுள்ளன.

சிறுபஞ்ச மூலத்தின் பழைய வுரையும் இந்நெறியான் நோக்கு மிடத்து மிகச்சிறந்த உரையாம். உரையின் நயமும் துட்பமும் மிகவும் பாராட்டத்தக்கன. ஆணுக்கம் (29) என்பதற்குப் ‘பிரமசரியம்’ எனப் பொருள் வரையப்பட்டுள்ளது. ‘சிறிதெனினும் மாணுமை மாண்டார் மனை’ (39) என்பதற்கு ‘மாட்சிமைப் பட்ட தவசிகள் சிறிதாயினும் மனைவாழ்க்கையின்கண் மீள்கைக்கு மாணுதொழிகை (நன்று) என துட்ப

மாகச் சென்று உரை வகுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ‘புல்மேயந்தார்’ (41) என்பது ‘புல்லீனைப் பறித்து வாயிலிட்டார்’ எனப் பண்டைதால் வழக்கினை நன்குணர்ந்து பொருள் எழுதப்பட்டுள்ளது. புல்லீனத்தின்னுதல் தோல் விக்கு அறிகுறியான ஒரு மாபு; ‘பகைவர் புல்லார்க’ (4) என ஐங்குறுநூறு கூறும்; வடமொழியில் இதனை ‘தருண பக்ஷணந்யாயம்’ என வழங்குவர். ‘கரம் போலக் கள்ள நிரய் காணும் அயல்’ (62) என்பதற்கு ‘மாறாய், தமக்கிடமாய்’ தின்று ‘கர்மம் போல்’ மாயநோயைச் செய்யும் அயலிநுப்பு’ என விளக்கப் பட்டுள்ளது. இங்கே கரம் என்பது கர்மம் என்னும் பொருட்டாம்; ‘கர்மம்’ என்பதே கரம் எனத் திரிந்ததெனக்கோடலும் அமையும். இப் பொருள் மிகவும் பொருத்தமாயுள்ளமை எளிதின் அறியக்கிடக்கின்றது. ஐயம் (64) என்பது ‘உண்டோ இல்லையோ’ என்று ஐயப்படும் பிச்சை’ என்று தெளிவுறுத்தப்படுகிறது. இது சொற்காரணங் கூறுவதாய் அமைந்து நமது மொழியியல் அறிவைப் பெருகச்செய்கிறது. ‘துக்கர் துநாமர்’ என்பன முன்னமேயிய விளக்கப்பட்டன. தங்கம் (77) என்பது பற்று (கல்) எனப் பொருள் விரிக்கப்படுகிறது. பழமொழி நூலில் (199) ‘தக்கமில் செய்கைப் பொருள் பெற்றால்’ என்ற இடத்து ‘நிலைத்தல்’ என உரைதரப் படுகிறது. தங்குதல் என்ற வினைபடியாகத் தோன்றிய பொருள்கள் இவையென்பது எளிதின் உரைவாம். இங்ஙனம் புதிதாய் அமைந்த சொற்களுக்கும் இலக்கண நெறியும் மொழியியல் நெறியும் ஒப்பத்தக்க முறையில் பழையுரை அமைந்திருப்பது மிகுதியும் போற்றத்தக்கது.

இங்ஙனமிருப்ப, இவ்வுரையினைப் பின்பற்றாது தகதமக்குத் தோற்றிய வகையில் பொருளை முதற் சிறுபஞ்சமூலத்தை ஒருசிலர் வெளியிட் டிருக்கின்றனர். இது பெரிதும் வருத்தத்தக்கது. இன்னும் மூலபாடத்தையும் தமக்கு வேண்டியவாறே திருத்தி விடுகின்றனர். தனை சிதைதல் முதலிய குற்றங்களையும் நோக்குவதில்லை. உதாரணமாக ‘வழிஇய பிறர் பொருளை வெளவார்’ எனத் தவறான பாடங்கொண்டு உரை யெழுதப்பட்டுளது. ‘வழிஇய’ என்பது விளக்கிராம. இதனை யடுத்து நேர்ச்சிரன்றோ வருதல் வேண்டும்? ‘பிறர்பொருள்’ என திரை வருதல் கூடுமோ? அளபெடை அலகு பெற்றதெனக்கூறியமைப்பர் போலும். அலவலை என்பதற்கு ‘அறப்பக் காரியங்கள்’ எனப்பொருள் வருதலுள்ளார். இதுபோன்ற உரைகள் உண்மைதமிழுணர்ச்சிக்குப் பெரிதும் இடையூறு விளைவிக்கின்றன.

இங்கு வெளியிடும் பதிப்பில் ‘வைதானொருவன்’ என்பது 86 எனவும் ‘நெடியமண்ணுராய்த்தன்’ என்ற பகுதியையுடையது 92 எனவும் எண்ணிடப்

1. Col. Jacob : A Handful of Popular maxims—III. p. 58

2. நூலினதது உரைப்பகுதியில் ‘கர்மபோல் மாய’ என்னு மிடத்து ‘மாயா’ எனபது மட்டும் காணப்படும். இங்குக்குறித்த பாடம் அச்சிட்ட பின்னர் கிடைத்த சுவடியால் தெரியவந்தது.

பெற்றுள்ளன. எனவே இடையே ஐந்து செய்யுட்கள் மறைந்தொழிந்தன. ஏட்டுப் பிரதிகளில் இச் செய்யுட்களுக்கு இடம் விடப்பட்டுள்ளது. இவற்றுள் மூன்று செய்யுட்கள் புறத்திரட்டினால் தெரியவந்தன. அவை இப்பகுப்பில், 87, 88, 89-ம் செய்யுட்களாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. ஏனை இரண்டு செய்யுட்களும் ஒருவாற்றினும் புலப்படவில்லை.

இவற்றுள், 86-ம் செய்யுள் பாடம் பிறழ்ந்துள்ளது. எனினும் 'நொய்தா' எனவும் 'தக்கரே' எனவும் பாடங்கொள்ளல் நலம். 'வைதா நெருவனை அறியா ஆள் ஆண்டு என நொய்தாகச் சுட்டிப் பலரும் இகழ்ந்துரைப்பர். தன்செவிக்கு எட்டாத இவ்வுரையை அங்கனம் வைதான் அறிவானாயின், ஈகையை இனிதாக மேற்கொள்ளும் பொருட்டு அவனை வாழ்த்திய வாழ்த்துரையாகக் கொள்ளுவன்: தச்சர்கள் தம் வாயுள்ளே தமது உளி கொண்டே எறிந்துகொள்ள மாட்டார்கள், ஆதலின்' என ஒருவாறு பொருளுரைத்தல் கூடும். 87-ம் செய்யுள் அச்சம், நன்மை (புகழ்), அறம் (புண்ணியம்), கைம்மாறு, அருள் என்ற ஐந்துவகையால் ஈகை நிகழும் எனக் கூறுகின்றது. 88-ம் செய்யுள் இவ்வகைகளுள் அச்சம், நன்மை, கைம்மாறு என்ற மூன்றும் பாராட்டத்தக்கனவல்ல என்றும் ஏனை இருவகையாலும் இன்சொல் முதலிய ஐந்தும் பொருந்தி ஈகலே சிறந்த ஈகையாம் என்றும் கூறுகின்றது.

இனி எனக்குக் கிடைத்துள்ள பிரதிகளைக் குறித்துச் சில சொல்ல வேண்டுவது அவசியம். ஒருசுவடி மிகப் பழைமையானது; சுமார் 225 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் எழுதப்பெற்றது.* இச்சுவடியில் தண்டியலங்காரமும் சிறுபஞ்சமூலமும் திவாகரம் தெய்வப்பெயர்த் தொகுதியும் உள்ளன, தண்டியலங்காரத்தின் இறுதியில்

‘² சங்கரலிங்கம் துணை. சத்தியவாகீசவரலிங்கம் துணை. ஆவுடையம்மன் துணை. குமரன் துணை. சரசோதியே நம: 895-ம்-ஐ விகாரினு சித்திரைமீ 28 உ ஞாயிற்றுக்கிழமை நாழிகை 39 ⁷/₈ சிவநாமயோகம் நாழிகை 37; பவகரணம் நாழிகை 8; சவுசத்தியாச்சியம் நாழிகை 3; ராத்திரி நாழிகையில் தியாச்சியம் 2 ஆக இப்படிக்கு (சங்கர?) நயினர் கோயிலிலிருக்கும் திருமூலம் பண்டாரத்தின் குமாரன் சிற (றம்ப) லவன் எழுதிப்படித்த அலங்காரம். கணபதி துணை. திருவெண்ணெய் நல்லூர் தென்காசி காவை அம்பலவாண மெய்கண்ட தேசிகன் பாதமே துணை. பரஞ்சோதி சிவாச்சாரியார் திருவடிகளே சரணம். சங்கரன் துணை. சிங்கலக்கினத் தில் எழுதி முகிந்தது. குருவே துணை.’

எனக் காணப்படுகின்றது. எனவே இச்சுவடி. கி. பி. 1719-ல் ஏப்பிரில் 26-ல் எழுதி முடிந்ததாதல் தெள்ளிது. இதிலுள்ள சிறுபஞ்சமூலப் பிரதி 'நாணிலனாய்' (95) என்ற செய்யுள் முடியக்கொண்டுள்ளது; ஆனால் 'வைதா

2. பிரதியிலுள்ள தமிழ்-எண்களுக்குப் பதிலாக, இங்கே ஆங்கில-எண்கள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

‘நெருவன்’ (86) என்பது தொடங்கி ‘இராவிருக்கை’ (92) என்பதில் ‘நெடியமண்’ வரையுள்ள பகுதி காணப்பெறவில்லை. பிரதியின் இறுதியிலே

குறியுரு வறிவுதான் இறைவிதன் கோலமே
குறுகுதவா நுளமெலாம் அவன்பெருங் கோயிலே
அறிஞர்வாழிடமலா தழல்கெடும் பாலைய
அறிவிலா ரவையெலா மடையவெம் பேய்களே.

கல்லுங் கயவர் மனமேயவர்தங்
கண்ணை மரமு மவர்தண் மையறச்
சொல்லு முரையே சுநதீ றிடர்சேர்
குறாவளிமற் றவர்தந் தொழிலே.

என்ற இரண்டு அழகு மிக்க செய்யுட்கள் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. இச்சுவடியை உதவிவர எனது கண்பதிரு T. K. சிதம்பரநாத முகலியார் அவர்கள்.

ஏனே இரண்டு சுவடிகளும் காலஞ்சென்ற திரு. தி. த. கனகசுந்தரம் பிள்ளையார்களுக்குரியன. பிள்ளையவர்கள் குமாரசாகிய திரு. T. K. இராஜேஸ்வரன் B. A., அவர்கள் இவற்றை உதவினார்கள். இவற்றுள் ஒன்றில் நாண்மணிக் கடிசை, சிறுபஞ்சமூலம், முதுமொழிக்காஞ்சி என்ற மூன்று நூல்கள் உள்ளன. நாண்மணிக்கடிசை பரிதாபி(ரு) சித்திரை 3-உ மங்களவாரத்திலும், முதுமொழிக் காஞ்சி விஜயதிருது பங்குனி 29-உ அமாவாசையிலும், எழுதி முடிந்தன. சிறுபஞ்ச மூலம் முற்றுப்பெறவில்லை. ‘கலங்காமைக்காதல்’ (74) என்ற செய்யுள்முடியுள்ளது. இச்சுவடி மிகுதியாகச் செல்லரித்துள்ளது. இஃது எழுதப்பெற்றது சுமார் 90 ஆண்டுகளுக்கு முன்பாகலாம்.

பிரிதொரு சுவடியில் சிறுபஞ்சமூலம், இன்ன நாற்பது, இனிது நாற்பது, கார்நாற்பது, களவழி நாற்பது, முதுமொழிக்காஞ்சி, ஆசாரக் கோவை என்ற ஏழு கீழ்க்கணக்கு நூல்களும் உரையுடன் உள்ளன. சுவடியும் நல்ல நிலைமையில் இருக்கிறது. எழுத்துக்களும் செம்மையாக அமைந்துள்ளன. ஆனால் இதன்கண்ணுள்ள சிறுபஞ்சமூலம் பிரதியிலும் ‘வைதா நெருவன்’ (86) என்பது தொடங்கி ‘நெடியமண்’ வரையுள்ள பகுதி இல்லை. கடைசிச் செய்யுள் ‘வழிப்படரல்’ என்றது 104-ம் செய்யுளாக எண்ணிடப்பெற்றுள்ளது. இறுதியில் ‘மல்லிவர் தேள்’ என்ற செய்யுளும் காணப்படுகிறது.

இப்பிரதிகள் தவிர, சென்னை அரசாங்கநூல்-நிலையத்துப் பிரதியொன்றும் இப்பதிப்பில் உபயோகிக்கப்பட்டது. ஐய மேற்பட்ட இடங்களில் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கப்பிரதியை நோக்கிக் குறிப்புகள் எழுதி அன்பர்

திரு. T. K. இராமாநுஜ அய்யங்கார் அவர்கள் உதவினார்கள். சிறுபஞ்ச மூலத்தைச் சார்ந்தனவாகப் புறத்திரட்டில் தொகுக்கப்பட்ட செய்யுட்களும் பாட பேதங்களும் இப்பதிப்பிற்குப் பெரிதும் பயன்பட்டன. சென்னை சிந்தாதிரிப்பேட்டை கொ. சண்முகசுந்தர முதலியாரவர்களால் யுவ(நி) மேடரவியில் (1875 ஏப்பிரல்-மேய்) இந்நூல் பழைய வுரையுடன் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த அச்சப்பிரதியும் தமிழ்ச்செல்வப் பதிப்பு மூலப் பிரதியும் ஒப்புநோக்கப்பட்டன.

இப்பதிப்பிற்கு ஏட்டுப் பிரதிகள் கொடுத்துதவிய அன்பர்களுக்கும் ஏட்டுப்பிரதிகளைப் பார்வை யிடுதற்கு அனுமதியளித்த நூல்-நிலயங்களுக்கும் எனது மனப்பூர்வமான நன்றி உரித்தாகின்றது. செந்தமிழ் உதவிப் பக்திராசிரியர் திரு. T.K. இராமாநுஜ அய்யங்காரவர்கள் மிக்க சிரமமெடுத்துப் பாடபேதங்களைக் குறித்தனுப்பி எனனை ஊக்குவித்தார்கள். வடமொழி விஷயங்களைப் பற்றிச் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்து வடமொழி ஆராய்ச்சித் துறையில் இருக்கும் டாக்டர் T. R. சிந்தாமணி அவர்களும், டாக்டர் V. ராகவன் அவர்களும் அன்போடு உதவிபுரிந்து வந்தார்கள். தமிழ் ஆராய்ச்சித் துறையில் முன்பு மாணவர்களாயிருந்த திரு மு. அருணாசலம் பிள்ளை M. A., A. V. மரில்வாகனம் M. A., ஞானும்பாளன் M. A. இம்மூவரும் சொல்லகராதிகளைத் தொகுத்து உதவினார்கள். இப்பொழுது மாணவராயிருக்கும் வித்வான் திரு. M. சண்முகப்பிள்ளை பின்னர்க்கிடத்த பிரதிகளை ஒப்பு நோக்கியும், பெயர்க்கெழுதியும், பல்வகை அகராதிகள் தொகுத்தும், பல்வேறு வகைகளில் மிக்க திறமையுடன் உழைத்து உதவி வந்தனர். இவர்கள் அனைவர்க்கும் எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் }
20—10—43.

S வையாபுரிப் பிள்ளை.

உலகிற் கடுகம் உடலினைய் மாற்றும்
அலகில் அகநோய் அகற்றும்—நிலைகொள்
திரிகடுகம் என்னுந் திகழ்தமிழ்ச் சங்கம்
மருவுநல் லாதன் மருந்து.

செல்லத் திருத்துளார் செம்மல் செருவடுதோள்
நல்லாதன் என்னும் பெயரானே—பல்லார்
பரிவொடு நோயவியப் பன்னியா ராய்ந்து
திரிகடுகுஞ் செய்த மகன்.

திரிகடுகம்

(பழைய உரையுடன்)

கடவுள் வாழ்த்து

1. கண்ணகன் ஞாலம் அளந்ததூஉங் காமருசீர்த்
தண்ணறும் பூங்குருந்தஞ் சாய்த்ததூஉம்—நண்ணிய
மாயச் சகடம் உதைத்ததூஉம் இம்மூன்றும்
பூவைப்பூ வண்ண னடி.

எ-து : இடம் அகன்ற ஞாலத்தை அளந்ததூஉம், காதலைச் செய்யா
நின்ற புகழையுடைய தண்ணறும் பூங்குருந்தத்தைச் சாய்த்ததூஉம், கஞ்ச
னால் விடப்பட்ட எஞ்சனைச் சகடத்தை உதைத்ததூஉம் : என இம் மூன்று
செய்கையும் காயாம் பூவின் நிறம்போன்ற நிறத்தையுடையவனது அடி
களின் செய்கை எ-று.

நூல்

2. அருந்ததித் தற்பினர் தோளுந் திருந்திய
தோல்குழயின் மாண்டார் தோடர்ச்சியுஞ்—சோல்லின்
அரிலகற்றங் கேள்வியார் நட்புமீம் மூன்றும்
திரிகடுகம் போலு மருந்து.

எ-து : அருந்ததி போன்ற தற்பினையுடைய மகளிர் தோளுந், திருந்திய
பழைய குடிப்பிறப்பின் கண் மாட்சிமைப்பட்டு வந்தார் நட்பும், ஒருவரைச்
சொல்லுந் சொல்லின்கண் பிணக்கை யகற்றங் கேள்வியாரோடு கொள்ளும்
நட்பும் : என இம்மூன்றும் திரிகடுகம் போலும் மருந்துகளாம் ஒருவற்து.
(க)

3. தங்குணங் குன்றத் தகைமையுந் தாலில்சீர்
இன்துணத்தார் ஏவின் செய்தலும்—நன்துணர்வின்
நான்மறை யாளர் வழிச்சேலவும் இம்மூன்றும்
மேன்முறை யாளர் தோழில்.

எ-து : தம் குலத்திற்கும் நிலைமைக்கும் ஏற்ற குணத்தின் வழுவாத
தன்மையும், கேடிலாத சீர்மையுடைய இனிய குணத்தார் ஏவின்வற்றைச்
செய்தலும், மிக்க உணர்வினையுடைய நான்மறையாளர் சொல்லிய வழியே
ஒழுக்குதலும் : என இம் மூன்றும் மேலாய நெறியினை யுடையார் செயல்.
(உ)

4. கல்லார்க் கினனா வொழுகலுங் காழ்க்கொண்ட
இல்லாளைக் கோலாற் புடைத்தலும்—இல்லம்
சிறியாரைக் கொண்டு புகலுமீம் மூன்றும்
அறியாமை யான்வருங் கேடு.

1. 6 பூங்குருந்து; 8 நண்ணிய. 2. 1 அருந்துதி. 3. 1 தன்குணம்;
8 நன்குணர்ந்த. 4. 3 காழ்கொண்ட; 11 புகுதலுமீம்.

எ-து : கற்றறியாதார்க்கு இனனாய் ஒழுதுதலும், திண்மை கொண்ட வலிய இல்லாளைக் கோலாற் புடைத்தலும், சிறிய குணத்தாரைத் தம்மனை யின்கண் கொண்டு புதுதலும் : என இம் மூன்றும் தம் அறியாமையால் தமக்கு வருங் கேடாம். (உ)

5. பகைமுன்னர் வாழ்க்கை செயலுந் தோகைநின்ற பேற்றத்துட் கோலின்றிச் சேறலு—முற்றன்னைக் காய்வானைக் கைவாங்கிக் கோடலும் இம்மூன்றும் சாவ வறுவான் தோழில்.

எ-து : தன் பகைவரிடத்துக்கு அணித்தாகத் தான் வாழ்க்கையினைச் செய்தலும், தோகையாய் நின்ற பெற்றத்தின் நடுவே கோலின்றிச் சேறலும், முன்பு தன்னைக் காய்வானைப் பின்பு தனக்கு உறவாகத் தேறித் தன்மாட்டுக் கோடலும் : என இம் மூன்றும் சாவ வேண்டுவானுடைய செய்கைகள். (ச)

6. வழங்காத் துறையிழிந்து நீர்ப்போக்கும் ஒப்ப விழைவிலாப் பேண்டிர் தோட் சேர்வும்—உழந்து விருந்தினனாய் வேற்றார் புகலுமீம் மூன்றும் அருந்துயரங் காட்டும் நெறி.

எ-து : பலரும் இழிந்துபோகாத் துறையின்கண் இழிந்து நிரானே போகுதலும், தனக்குப் பொருந்த அன்பில்லாத பேண்டிர் தோளைச் சேர்தலும், வருந்திப் பிறர்க்கு விருந்தாய் அயலாரின்கண் புகுதலும் : என இம் மூன்றும் தனக்கு அருந்துயரத்தைக் காட்டும் நெறி. (ரு)

7. பிற்தன்னைப் பேணுங்கால் நாணலும் பேணா திறன்வேறு கூற்றிற் போறையும்—அறவினையைக் காராண்மை போல வொழுகலும் இம்மூன்றும் ஊராண்மை யென்னுஞ் செருக்கு.

எ-து : பிறர் தன்னைப் புகழுமிடத்து நாணுதலும், தன்னைப் பிறர் பேணுது தகுதி வேறுபடக் கூறும்பொழுது பொறுத்தலும், அறமாகிய செய்கையைக் கைம்மாறு வேண்டாத மேகம் போல வளர்த்தலும் : என இம் மூன்றும் ஊராண்மையென்னுஞ் செருக்கு. (க)

8. வானீமீன் உள்ளல் தலைப்படலும் ஆளல்லான் செல்வக் குடியுட் பிறத்தலும்—பல்சவையின் அஞ்சுவான் கற்ற அருநாலும் இம்மூன்றும் துஞ்சுமன் கண்ட கனா.

எ-து : வானீமீனை உள்ளல் என்னும் பிற தலைப்படலும், ஆள்வினையில்லாதான் செல்வமுடைய குடியின்கண் பிறத்தலும், பல சவையின்கண் புக்கு, கற்ற தொன்றைச் சொல்ல அஞ்சுவான் கற்ற அரிய நூலும் : என இம் மூன்றும் உறங்கிய ஊமன் கண்ட கனுவோடு ஒக்கும். (எ)

5. 5 பெற்றத்துக் ; 10 கைதாங்கிக் ; 13 லுறுவான், துறுவான். 7. 11 வொழுதுதலும். 8. 8-9 பல்லவையு ளஞ்சுபவன்.

9. தோல்லவையுட் டோன்றுங் குடிமையுந் தோக்கிருந்த
நல்லவையுள் மேம்பட்ட கல்வியும்—வேல்சமத்து
வேந்துவப்ப அட்டார்த்த ஷென்றியும் இம்முன்றும்
தாந்தம்மைக் கூறுப் பொருள்.

எ-து : பழையவாய் வருகின்ற அவையின்கண் விளங்கித் தோன்றுங்
தமது குடிப்பிறப்பும், பலரும் கூடியிருந்த நல்லவையின்கண் மேம்பட்ட
கல்வியும், வெல்லும் போரின்கண் தம்மை ஆண்ட வேந்தன் உவப்பக்
கொன்றார்த்த வென்றியும் : என இம் முன்றும் தம்மை மதித்துத் தாம்
பிறர்க்குக் கூறுத பொருள்கள். (அ)

10. பெருமையுடையா ரினத்தின் அகறல்
உரிமையில் பேண்டிரைக் காழற்று வாழ்தல்
விழுமிய வல்ல துணிதலிம் முன்றும்
முழுமக்கள் காத லவை.

எ-து : பெருமைக் குணத்தை யுடையார் இனத்தை நீங்குதலும், தமக்
கென உரிமையில்லாத பேண்டிரைக் காழ்த்து ஒழுக்குதலும், சீர்மையில்லாத
செய்கைகளைத் துணிந்து செய்யத் தொடங்குதலும் : என இம் முன்றும்
அறியுந் பொரு புரையில்லாத மக்கள் காதலப்பென. (சு)

11. கணக்காய ரில்லாத ஊரும் பிணக்கறுக்கு
மூத்தோரை யில்லா அவைக்களனும்—பாத்துண்ணாத்
தன்மையி லாள ரயலிருப்பும் இம்முன்றும்
நன்மை பயத்த லில.

எ-து : ஓதுவிப்பார் இல்லாத ஊரும், பிணக்கனைக் கெடுக்கும் அறி
வுடையாரை யில்லாத அவைக்களனும், பழுத்துண்ணாத குணமில்லாதார்க்கு
அயலாக இருக்கும் இருப்பும் : என இம் முன்றும் தனக்கு நன்மை பயத்
தல் இல. (க)

12. விளியாதான் கூத்தாட்டுக் காண்டலும் வீழ்க்
களியாதான் காவா துரையும்—தேளியாதான்
கூரையுட் பல்காலுஞ் சேறலும் இம்முன்றும்
ஊரேலாம் நோவ துடைத்து.

எ-து : பாடமாட்டாதான் ஆடுங் கூத்தைக் காண்டலும், தளர்ந்து வீழும்
படிகள்ளினை துகர்ந்து களியாதா னொருவன் பாதுகாவாது உரைக்கும் உரை
யும், தன்னைத் தெளியாதான் மனையின்கண் பலகாலும் சேறலும் : என இம்
முன்றும் உறையும் ஊரேல்லாம் தனக்குத் துன்பமாக உடைத்து. (கக)

13. தாளாள னென்பான் கடன்படா வாழ்பவன்
வேளாள னென்பான் விருந்திருக்க உண்ணாதான்
கோளாள னென்பான் மறவாதான் இம்மூவர்
கேளாக வாழ்த லினிது.

எ-து : தாளண்மையை யுடையான் என்று சொல்லப்படுவான் பிறன்
மாட்டுக் கடன் கொள்ளாது வாழ்பவன் ; உபகாரி என்று சொல்லப்படுவான்
விரந்தொழிய உண்ணாதான் ; பிறர் அறிவித்ததனை மனத்தின்கண் கொள்ள

வல்லவன் எனப்படுவான் பின்பு அதனை மறவாதான் : இம் மூவரும் தனக்கு
நட்பாக வாழ்தல் இனிது. (கஉ)

14. சீலம் அறிவான் இளங்கிளை சாலக்
குடியோம்ப வல்லான் அரசன்—வடுவின்றி
மாண்ட குணத்தான் தவசி யெனமுவர்
யாண்டும் பெற்றகரி யார்.

எ-து : தனக்கு இளங்கிளை ஆவான் தன்மனத்திற் சீலம் அறிந்து
ஒழுக்குவான் ; அரசன் ஆவான் மிகவும் குடிகளை ஒம்பவல்லான் ; தவசி
ஆவான் வறுவின்றி மாட்சிமைப்பட்ட குணத்தினை யுடையான் : என இம்
மூவரும் எவ்விடத்தும் பெறுதற்கு அரியார். (கங)

15. இழுக்க லியல்பிற் றிளமை பழித்தவை
சொல்லுதல் வற்றுகும் பேதைமை யாண்டுஞ்
செறுவோடு நீர்துஞ் சிறுமையிம் முன்றும்
குறுகார் அறிவுடையார்.

எ-து : முறைமைகெடச் செய்தலை இயல்பாக யுடையார் இளமைப்
பருவத்தை யுடையார் ; நல்லார்பழித், சொற்களையே சொல்லவல்லார்
பேதைமை யுடையார் ; எக்காலத்துஞ் செற்றத்தோடு நிற்பார் சிறிய குணத்
தினை யுடையார் ; ஆதலால் இம்மூவரையும் தமக்கு இனமாகச் சென்று
குறுகார் அறிவுடையார். (கச)

16. பொய்வழங்கி வாழும் பொறியறையுங் கைதிரிந்து
தாழ்விடத்து நேர்கருதுந் தட்டையும்—உண்பினால்
ஒட்டி வீணையம் பார்ப்பானும் இம்மூவர்
நட்கப் படாஅ தவர்.

எ-து : பொய் சொல்லி யொழுகுந் திருவற்றானும், மிக்கா னொருவன்
தன்பதற் தாழ்ந்தவிடத்து முன்பு அவற்குச் செய்யும் ஆசாரமுஞ் செய்யாது
மற்று அவனைத் தன்னோடு ஒக்ககருதும் வேய்த்தண்டுபோலப் புரைப்பட்ட
மனத்தானும், ஒருவனைச் சேரு முறைமையாற் சேர்த்துவைத்துச் சேரப்
பட்டவனது கருமம் பாராது தன் கருமத்துக்கு நன்மை பார்ப்பானும் :
என இம்மூவர் யாவரானும் நட்புக்கொள்ளப் படாதார். (கரு)

17. மண்ணின்மேல் வான்புகழ் நட்டானு மாசில்சீர்ப்
பெண்ணினுட் கற்புடையாட் பெற்றானும்—உண்ணுநீர்க்
கூவல் குறைவின்றித் தோட்டானும் இம்மூவர்
சாவா வுடம்பெய்து னார்.

எ-து : மண்ணுலகத்தின்கண் மாட்சிமைப்பட்ட புகழை நிறுத்தினு
னும், பெண்களுள் வைத்துக் குற்றமில்லாத சீர்மையையுடைய கற்புடையா
ளான மனையாளாகப் பெற்றானும், உண்ணுநீர்க் கூவல்கள் குறைபடாமல்
தோண்டினும் : என இம்மூவர் சாவாத தேவர்கள் யாக்கையைப் பெற்றார்
கள். (கரு)

14. 5 குடியோம்பல் ; 11-12 தவசியென் றிம்மூவர் ; 12 யெனவீவர்.
16. 5-6 தாழ்விடத்தொக்கக்கருதுந் ; 10 வீணை நலம்.

18. மூப்பின்கண் நன்மைக் ககன்றனுங் கற்புடையாட்
பூப்பின்கண் சாராத் தலைமகனும்—வாய்ப்பகையுட்
சோல்வேன்றி வேண்டும் இலங்கியும் இம்மூவர்
கல்லிப் புணைகைவிட் டார்.

எ-து : இளமைப் பருவங் கழிந்தகாலத்துத் துறவறத்தை நீங்கினாலும்,
கற்புடைய தன்மனைப் பூத்தகாலத்து அவ்வளவு சாராத் கொழுநனும்,
நாவின் வலத்தான் மாறுகொண்டவிடத்துப் பொருள் வென்றியொழியச்
சொல்வென்றி வேண்டுந் தவவேடத்தானும் : என இம்மூவர் கல்வியாகிய
புணையைக் கைவிட்டு அழுந்துவார். (கௌ)

19. ஒருதலையான் வந்துறாஉ மூப்பும் புணர்ந்தார்க்
கிருதலையு மின்னாப் பிரிவும்—உருவினை
உள்ளருக்கித் தின்னும் பெரும்பிணியும் இம்மூன்றும்
கள்வரி னஞ்சப் படும்.

எ-து : மெய்யாக வந்தனையு மூப்பும், தம்முட்கூடினார்க்கு இருவர்
மாட்டும் இன்னாப் பிரிவும், உடம்பினை அள்ளுதற்றித் தின்னும் பெரும்பிணி
யும் : என இம் மூன்றும் கள்வரை அஞ்சினும்போல அஞ்சப்படும்.

‘ஒருதலையான் வந்துறாஉ மூப்பு’ என்பதற்குப் புணர்ந்தார் இருவர்க்கு
ஒருதலையான் வந்துறும் மூப்பு என்றுமாம். (கஅ)

20. கொல்யானைக் கொடுங் குணமிலியும் எல்லிற்
பிறன்கடை நின்றொழுது வானும்—மற்றதேரியா
தாடும்பாம் பாட்டும் அறிவிலியும் இம்மூவர்
நாடுங்காற் றாங்கு பவர்.

எ-து : கொல்யானைக்கு முன் ஒடுங் குணமிலியும், இரவிற் பிறன்
இல்லின்கண் சென்று அவன்மனையானைப் பார்த்து நின்று ஒழுதுவானும்,
மறத்தை ஆராய்ந்து தெரியாது ஆடும் பாம்பினை யாட்டி இரந்துண்ணும்
அறிவிலியும் : என இம் மூவர் தங்கள்வாறாள் தங்களிடை நின்று நீங்கிப்
போக ஒழுதுவார். (கஆ)

21. ஆசை பிறன்கட் படுதலும் பாசம்
பசிப்ப மடியைக் கொளலும்—கதித்தோருவன்
கல்லானென் றேள்ளப் படுதலும் இம்மூன்றும்
எல்லார்க்கும் இன்னா தன.

எ-து : பிறறினாருவன்மாட்டுத் தனத்துக்கு ஆசைப்படுதலும், தன் சுற்றம்
பசிக்கும்படி சோம்புதலும், வெகுண்டுகன்னை யொருவன் கற்றில னென்று
இகழ்ப்படுதலும் : என இம் மூன்றும் எல்லார்க்கும் இன்னாகன. (உ௦)

22. வருவாயுட் கால்வழங்கி வாழ்தல் செருவாய்ப்பச்
செய்தவை நாடாச் சிறப்புடைமை—எய்தப்
பலநாடி நல்லவை கற்றலம் மூன்றும்
நலமாட்சி நல்லவர் கோள்.

எ-து : தமக்கு வருவாயுள்ள இடங்களிலே மடிந்திராது சென்று வாழ்ந்தாலும், பேரின்னகண் வென்றி வாய்ப்பத் தாம் செய்தமையைப் பிறர் ஆராய வேண்டாவகை யாவர்க்கும் விளங்கித் தோன்றுஞ் சிறப்புடைமையும், நிரம்பப் பல நூல்களையும் ஆராய்ந்து அவற்றுள் நல்லனவற்றைக் கற்றலும் என இம் மூன்றும் நலத்தான் மாட்சிமையுடைய நல்லவர் செய்கை. (உக)

23. பற்றென்னும் பாசத் தனையும் பலவழியும்
பற்றறு தோடும் அவாத்தேருந்—தேற்றெனப்
பொய்த்துரை யென்னும் பகையிருளும் இம்மூன்றும்
வித்தற வீடும் பிறப்பு.

எ-து : மனைவாழ்க்கை என்று சொல்லப்படும் அன்புத்தனையும், பல பொருள்களினும் பற்றறுதேயோடும் ஆசையாகிய தேரும், தெளியப் பிறர்க்குப் பொய்த்துரைக்கும் உரையாகிய பெரிய இருளும் : என இம் மூன்றும் பிறப்பிற்கு வித்தாம். இவ்வித்துக்கள் அறப் பிறப்பு வீடும். (உஉ)

24. தானங் கொடுக்குந் தகைமையும் மானத்தாற்
குற்றங் கடிந்த வொழுக்கமும்—தேற்றெனப்
பல்பொருள் நீங்கிய சிந்தையும் இம்மூன்றும்
நல்வினை யார்க்குங் கயிறு.

எ-து : பிறர்க்குத் தானமாகப் பொருள் கொடுக்கும் பெருமையும், மானமுடைமையாற் குற்றத்தை நீக்கிய ஒழுக்கமும், தெளியப் பல் பொருள் மேலுமுள்ள பற்றினை நீக்கிய நினைவும் : என இம் மூன்றும் நல்வினையைப் போகாமல் தன்மட்டே பிணிக்குங் கயிறும். (உஉ)

25. காண்டகு மேன்றோட் கணிகைவா யின்சொல்லும்
தூண்டிலி னுட்பொதிந்த தேரையும்—மாண்டசீர்க்
காழ்த்த பகைவர் வணக்கமும் இம்மூன்றும்
ஆழச்சிப் படுக்கும் அளறு.

எ-து : காணத்தக்க மெல்லிய தோளிணையுடைய கணிகைவாயிற் பிறந்த இனிய சொல்லும், தூண்டிலினுள்ளே மீனுக்கு இரையாகப் பொதியப்பட்ட தேரையும், திண்ணென்ற பகைவருடைய மாட்சிமைப்பட்ட வணக்கமும் : என இம்மூன்றும் உயிர்களை அழுந்துவிக்கும் அளறு. (உச)

26. செருக்கினல் வாழுஞ் சிறியவனும் பைத்தகன்ற
அல்குல் விலைபகரும் ஆய்தொடியும்—நல்லவர்க்கு
வைத்த அறப்புறங் கொண்டானும் இம்மூவர்
கைத்துண்ணார் கற்றறிந் தார்.

எ-து : மனக்களிப்பினுனை முறைகெடச் செய்து வாழுஞ் சிறியவனும், பரந்தகன்ற அல்குலை விலைக்கு விற்கும் ஆய்தொடியும், நல்ல அருந்தவர்க்கு வைத்த அறப்புறங்களை வெளிவினும் : என்று இம் மூவர் கைப்பொருள் களையுக் கொண்டுண்ணார் அறிவுடையார். (உரு)

23. 14 வீழும். 24. 4 மானத்தார் ; 10 நீக்கிய. 26. 3 சிறியவரும் ; 11 கொன்றானும்.

27. ஒல்வ தறியும் விருந்தினனும் ஆருயிரைக்
கோல்வ த்தடைநீக்கி வாழ்வானும்—வல்லிதிற்
சீல மினிதுடைய ஆசானும் இம்மூவர்
ஞால மென்படு வார்.

எ-து : தன்னால் நச்சிச்செல்லப்பட்டார்க்கு இயல்வதறிந்து பெற்று
அதனை இன்புறும் விருந்தினனும், அரிய உயிரைப் பிறர் கொல்வதனை
இடை நீக்கி வாழ்வானும், வலியுடைத்தாக நீதியைத் தான் மேற்கொண்ட
ஒழுக்கம் இடையூறுபடாமல் ஒழுகும் ஆசாரியனும் : என இம் மூவர்
உலகமென்று சொல்லப்படுவர். (௨௬)

28. உண்பொழுது நீராடி யுண்டலும் என்பெறினும்
பால்பற்றிச் சொல்லா விடுதலும்—தோல்வற்றிச்
சாயினுஞ் சான்றாண்மை துன்றாமை இம்மூன்றும்
தூய மென்பார் தொழில்.

எ-து : உண்ணும் பொழுது நீராடி யுண்டலும், எல்லாப்பயன் பெறினும்
ஒருவர்க்காகப் பாவகோடிச் சொல்லாது நடுவுசொல்லுதலும், பசிபான்
உடம்புவற்றி யிறந்துபடினும் சான்றாண்மையிற் துன்றாமை செப்தலும் :
என இம் மூன்றும் மனமொழிமெய்களால் தூயமென்று தம்மைக் கருதுவார்
செய்கை. (௨௭)

29. வெல்வது வேண்டி வேதண்டோரைக்கு நோன்பிலியும்
இல்லது காழற் றிருப்பானும்—கல்விச்
சேலிக்குற்றம் பார்த்திருப் பானுமீம் மூவர்
உமிக்கற்றுக் கைவருந்து வார்.

எ-து : சொல்வென்றி வேண்டிப் பிறனோடு வெகுண்டமைக்குந் தவசியும்,
தனக்கில்லதனை ஆசைப்பட்டிருப்பானும், லுருவன் கற்ற கல்விபைச் செவி
குற்றம் பார்த்திருப்பானும் : என இம்மூவர் உமிக்கற்றுக் கைவருந்துவாரோ
டொப்பர். (௨௮)

30. பெண்விழைந்து பின்செலினுந் தன்செவலிற் துன்றாமை
கண்விழைந்து கையுறினுங் காதல் போருட்கின்மை
மண்விழைந்து வாணுள் மதியாமை இம்மூன்றும்
நுண்விழைந்த நூலவர் நோக்கு.

எ-து : பெண்கள் விரும்பி ஓர்வனின் சொன்னாலுந் தன் ஒழுக்கத்திற்
துன்றுகொழிதல், கண் விரும்பிச் சென்று கையற்றனவாயினும் அப்பொருள்
தன் மனத்தின்கட் காதலியாமை, இம் மண்ணுலகத்தின்கண் விரிந்து
வாழும் வாழ்வை விரும்பி மதியாமை : என இம் மூன்றும் நுண்விழைந்த
நூலவர் கருத்து. (௨௯)

31. தன்னச்சிச் சென்றாரை யெள்ளா வோருவனும்
மன்னிய செல்வத்துப் போச்சாப்பு நீத்தானும்
என்றும் அழக்கா றிகந்தானும் இம்மூவர்
நின்ற புகழுடை யார்.

28. 3 புண்ணுதல் ; 7 விடுதல்தல். 31. 11 நிகழ்த்தானும்.

எ-து : தன்னை நச்சிச் சென்றாரை யிகழாத ஓர்வனும், நிலைபெற்ற செல்வம் பெற்ற காலத்தின்கண் கடைப்பிடி யில்லாமையை நீத்தானும், எஞ்ஞான்றும் பிறர்மாட்டுத் தன் மனச்சுழக்கினை விட்டானும் என இம் மூவர் நிலையுடைய புகழினைபுடையார். (௩௦)

32. பல்லவையுள் நல்லவை கற்றலும் பாத்துண்டாங்
கில்லற முட்டா தியற்றலும்—வல்லிதில்
தாளி நெருபொரு ளாக்கலும் இம்மூன்றும்
கேள்வியு ளெல்லாந் தலை.

எ-து : பல்லவையினும் நல்ல என்று சொல்லப்பட்ட நூல்களைக் கற்றலும், பகுத்துண்டு இல்லறத்தை யிடையறமற் செலுத்தலும், தான்வல்ல வகையால் தாள்வண்மையால் யாதானு மொரு பொருள் புண்டாக்குதலும் என இம்மூன்றுந் தான் கேட்ட நற்பண்புகளுந்நந் தலையாய பண்புகள். (௩௧)

33. நுண்மொழி நோக்கிப் பொருள்கோளவும் நூற்கேலா
வேண்மொழி வேண்டினுஞ் சொல்லாமை—நன்மொழியைச்
சிற்றின மல்லார்கட் சொல்லவும் இம்மூன்றும்
கற்றறிந்தார் பூண்ட கடன்.

எ-து : நால்களிறு சொல்லும் துண்ணிய பொருள்களை யாராய்ந்து பொருளைக் கோடலும், இருந்த கோட்டிக்குத் தகுதியாகிய நூற்கேலா வென்றிய சொல் வேண்டிற் றுபிறுஞ் சொல்லா தொழிதலும், நல்ல உறுதி யாகிய மொழிகளை நல்வினத்தார் மாட்டுச் சொல்லித் தகுதுனித்தலும் : என இம் மூன்றுங் கற்றறிவினையுடைய ராயினர் பூண்ட கடப்பாடாரின் செயல். (௩௨)

34. கோலஞ்சி வாழுங் குடியுங் குடிதழீஇ
ஆலம்வீழ் போவும் அமைச்சனும்—வேலின்
கடைமணிபோற் றிண்ணியான் காப்புமீம் மூன்றும்
படைவேந்தன் பற்று விடல்.

எ-து : மன்னவன் செங்கோலையஞ்சி வாழுங் குடியையுள், அக்குடிகளை மேனிக்காத்து ஆலம் வீழ் போலத் தாங்க வல்ல அமைச்சனையும், வேலின் கடைமணி போலத் திண்ணியான் காவலையும் : என இம்மூன்றையும் படை வேந்தன் பற்றுவிடாது ஒழுக. (௩௩)

35. மூன்று கடன்கழித்த பார்ப்பானும் ஓர்ந்து
முறைநிலை கோடா அரசும்—சிறைநின்
றலவலை யல்லாக் குடியுமீம் மூவர்
உலக மெனப்படு வார்.

எ-து : தேவர் முனிவர் தென்புலந்தாரென்னு மூவர்க்குஞ் செய்யுங் கடன் மூன்றுங் கழிந்த பார்ப்பானும், ஆராய்ந்து தான் செய்யும் முறை நிலையிற் கோடாத அரசனும், அரசன் காவலைக்கடவாத அலவலையல்லாக் குடியும் : என இம்மூவர் உலக மென்று சொல்லப்படுவர். (௩௪)

33. 11 சொல்லுதல். 34. 15 விடான்.

36. முந்நீர்த் திரையி னேழுந்தியங்கா மேதையும்
நுண்ணூற் பெருங்கேள்வி நூற்கரை கண்டானும்
மைந்நீர்மை யின்றி மயலறுப்பான் இம்மூவர்
மெய்ந்நீர்மை மேனிற்பவர்.

எ-து : கடலினூடு போய் ஒரு கரும் முடிப்பே னென்னாத அறிவுடையானும், துண்ணிய நூற்பெருங் கேள்விகளால் அந்தாவின் கரையைக் கண்டானும், குற்றத்தன்மையின்றி மனப்பாசம் அறுப்பானும் : என இம்மூவர் உண்மைத் தன்மையின்க ணின்றே ஒழுக்குகின்றார். (நடு)

37. ஊனுண் டீயர்கட் கருளுடையே மேன்பானும்
தானுடன்பா டின்றி வினையாக்கு மேன்பானும்
காமுறு வேள்வியிற் கொல்வானும் இம்மூவர்
தாமழிவர் தாங்கண்ட வாறு.

எ-து : ஒன்றனுடைய ஊனைத் தின்றுவைத்து உயிர்கட்கு அருளுடையே என்பானும், ஒருவன் தன் மனத்தால் உடன்பாடின்றிச் செய்த வினைகள் அவனைச் சென்று பற்றும் என்பானும், தான் காதலித்த யாகத்தின் பொருட்டு ஒன்றனைக் கொல்வானும் : என இம்மூவரும் தம் அறிவால் வந்த அறிவை அறிகின்றார் ; உண்மை அறிகின்றாரல்லர். (நடு)

38. குறளையுள் நட்பளவு தோன்றும் உறலினிய
சால்பினில் தோன்றும் குடிமையும்—பால்போலுந்
தூய்மையுள் தோன்றும் பிரமாணம் இம்மூன்றும்
வாய்மை யுடையார் வழக்கு.

எ-து : ஒருவன் குறளையுடைமையான் நட்பினது அளவு தோன்றும் ; சார்த்தகினிய சால்புடைமையால் தோன்றும் அவன் குடிப்பிறப்புடைமையும் ; பால்போலும் மறுவற்ற மனமொழி மெய்களின் தூய்மையாலே தோன்றும் ஒருவனைப் பிறரால் தேறப்படுதல் : என இம்மூன்று செய்கையும் உண்மை யுணர்வுடையார் செய்கைகள். (நடு)

39. தன்னை வியந்து தருக்கலும் தாழ்வின்றிக்
கோன்னே வேகுளி பெருக்கலும்—முன்னிய
பல்பொருள் வேஃகுஞ் சிறுமையும் இம்மூன்றுஞ்
செல்வ முடைக்கும் படை.

எ-து : தன்னை மகித்துச் சொல்லி அகங்காரமாதலும், ஒரு பயனின்றியே பிறர்மேற் சினத்தை வளர்த்தலும், தான் நினைத்த பிறருடைய பல் பொருள்களையும் தனக்காக விரும்புஞ் சிறுமைக் குணமும் : என இம்மூன்றும் தனது செல்வத்தைக் கெடுக்கும் படையாம். (நடு)

40. புலைமயக்கம் வேண்டிப் பொருட்பெண்டிற் தோய்தல்
கலமயக்கம் கள்ளுண்டு வாழ்தல்—சோலைமுனிந்து
பொய்மயக்கம் சூதின்சுண் தங்குதல் இம்மூன்றும்
நன்மையி லாளர் தொழில்.

எ-து : தீண்டப்படாதவற்றோடு கலத்தலாவது பொருட் பெண்டினரை விரும்பித் தோய்தல், எச்சில் கலந்த கலங்களோடு எச்சில் கலவாத கலங்கள் கலத்தலாவது கள்ளாண்டு வாழ்தல், சொல்லை வெகுண்டு பொய்யோடு கலத்தலாவது சூதாடலின் கண்ணே எப்பொழுதுந் தங்குதல் : என இம் மூன்று தொழிலும் நன்மை பெறக் கடவரல்லாதார் தொழில். (௩௯)

41. வெகுளி நுணுக்கும் விறலும் மகளிர்கட்
கோத்த வொழுக்க முடைமையும் பாத்துண்ணும்
நல்லறி வாண்மை தலைப்படலும் இம்மூன்றுந்
தோல்லறி வாளர் தொழில்.

எ-து : தன் மனத்தின்கண்ணுள்ள வெகுளியைச் சுருக்கும் மிகுதிக் குணமும், மகளிர்திருத்துத் தமக்குப் பொருந்தும் ஒழுக்கமுடையதொன்றும், பகுத்துண்ணும் நல்லறிவுநிலைமையைத் தலைப்படுத்தலும் : என இம் மூன்றும் பழையதாக நல்லாறறிந்து வருகின்ற அறிவினையுடையார் தொழில். (௪௦)

42. அலந்தார்க்கொன் றிந்த புகழும் துளங்கினுந்
தன்குடிமை துன்றாத் தகைமையும்—அன்போடி
நாணாளும் நட்பாப் பெருக்கலும் இம்மூன்றுந்
கேள்வியு ளெல்லாந் தலை.

எ-து : வறுமையால் இரந்தார்க்கு ஒன்றை ஈந்த புகழும், தான் வறுமை யால் துளங்கிய விடத்தும் தன் குழப்பிடுதலுக்குத் தக்க தகுதி குன்றாத தகைமையும், அன்பு சென்று நட்போறும் நட்பாரை வளர்த்தலும் : என இம் மூன்றும் தான்கேட்ட நற்செய்கைகளெல்லாவற்றுள்ளும் தலையாய நற்செய்கைகள். (௪௧)

43. கழகத்தால் வந்த பொருள்கா முறமை
பழகினும் பார்ப்பாரைத் தீப்போல் ஒழுகல்
உழவின்கட் காழற்று வாழ்தலும் மூன்றும்
அழகென்ப வேளாண் குடிக்கு.

எ-து : சூதாடும் கழகத்தால் வந்த பொருளை விரும்பாதொழிதலும், பல நாள் பழகியொழுகினும் பார்ப்பாரைத் தீப்போலச் சென்று சாராதொழிதலும், உழவின்கண்ணே காதுவித்து வாழ்தலும் : என இம்மூன்றும் வேளாண்குடிக்கு அழகாவது. (௪௨)

44. வாயின் அடங்குதல் துப்புரவாம் மாசற்ற
செய்கை யடங்குதல் திப்பியமாம்—பொய்யின்றி
நெஞ்ச மடங்குதல் வீடாகும் இம்மூன்றும்
வஞ்சத்திற் றீரந்த பொருள்.

எ-து : வாயால் சொல்லுஞ் சொல்லை யடங்குதல்செய்வது செல்வத் தைத் தரும்; குற்றமற்ற தொழிலால் அடங்குதல் செய்வப் பிறப்பைத்தரும்; பழுதிலா நெஞ்சத்தால் அடங்குதல் வீட்டினைத்தரும் : இம்மூன்றும் பொய்யின்றியே மெய்யாகப் பயக்கும் பொருள்கள். (௪௩)

45. விருந்தின்றி யுண்ட பகலும் திருந்திழையார்
புல்லப் புடைபெயராக் கங்குவும்—இல்லார்க்கோன்
றியா தொழிந்தகன்ற காலையும் இம்மூன்றும்
நோயே உரனுடை யார்க்கு.

எ-து: விருந்துதவிர உண்ட நாளும், திருந்திய இழையினைபுடையார் முயங்கப் புடைபெயராக இரவும், வறியார்க்கு ஒன்றைக் கொடாது கழிந்த நாளும்: என இம்மூன்றும் தாளாண்மையுடையார்க்கு நினைக்குந்தோறும் நோயாம். (சச)

46. ஆற்றனை யாற்றென் றலைப்பானும் அன்பின்றி
ஏற்றூர்க் கியைவ கரப்பானும்—கூற்றம்
வரவுண்மை சிந்தியா தானுமீம் மூவர்
நிரையத்துச் சென்றுவீழ் வார்.

எ-து: ஒன்றனைச் செய்யும் ஆற்றலிலாதானைச் செய்யவேண்டு மென்று நலிவானும், இரந்தேற்றார்க்கு அன்பின்றிக் தனக்கு இயல்வன செய்யாது கரப்பானும், கூற்றம் வருதல் மெய்மை என்று நினைபாதானும்: என இம் மூவர் நிரையத்தின்கட் சென்றுவீழக் கடவார். (சரு)

47. கால்தாய்மை யில்லாக் கலிமாவும் காழ்கடிந்து
மேல்தாய்மை யில்லாத வெல்களிறும்—சீறிக்க
கறுவி வெகுண்டோர்ப்பான் பள்ளியுமீம் மூன்றும்
குறுகார் அறிவுடை யார்.

எ-து: கால் தாய்மையில்லாத மிக்க புரவியும், பிணிக்கப்பட்ட கந்தினைச் சிதைத்து மேல்கொள்வார்க்கு அரிதாம்வகை யொத்த நன்மையில்லாத களிறும், செற்றத்தான் வெகுண்டசொல்லும் தவிலைத்தான் பள்ளியும்: என இம்மூன்றினையும் அடையார் அறிவுடையார். (சசு)

48. சிற்சோற் பெருந்தோள் மகளிரும் பல்வகையும்
தாளிறை றந்த விழுகிடையும்—நாடோறும்
நாத்தளிப்ப ஆக்கிய வுண்டியும் இம்மூன்றும்
காப்பிகழ லாகாப் பொருள்.

எ-து: மெல்லிய சொல்லையும் பெருந்தோளையும் உடைய மகளிரும், பல் வகையானும் தாளாண்மையால் தேடிய சீரிய பொருளும், நாடோறும் நாத்தளிக்கும்வகை ஆக்கப்பட்ட உணவும்: என இம் மூன்றும் காத்தலை யிகழப் படாத பொருள். (சஎ)

49. வைத்தனை யின்சொல்லாக் கொள்வானும் நெய்ப்பெய்த
சோறென்று கூழை மதிப்பானும்—ஊறிய
கைப்பதனைக் கடடியென் றுண்பானும் இம்மூவர்
மேய்ப்பொருள் கண்வொழ் வார்.

45. 10 தகன்றொழிந்த. 46. 4 அன்றியே; 5 ஏற்றம். 48. 13 காப் பிகழ்த.

எ-து : தன்னை ஒருவன் வைத்தனை இனிய சொல்லாகக் கொள்வானும், நெய் பெய்யப்பட்ட சோறென்று தான் பெற்ற கூழை மதித்து உண்பானும், மிக்க கைப்பதனைக் கட்டியென்று கருதுவானும் : என இம்மூவர் மெய்ப்பொருளை உணர்ந்து வாழ்வார். (சஅ)

50. ஏவியது மாற்றும் இளங்கிளையும் காவாது
வைதேள்ளிச் சொல்லுந் தலைமகனும்—பொய்தேள்ளி
அம்மனை தேய்க்கு மனையாளும் இம்மூவர்
இம்மைக் குறுதி யிலார்.

எ-து : ஏவியதனைச் செய்யாத தன் இளஞ் சுற்றத்தானும், பாதுகாவாது இகழ்ந்து சொல்லும் தலைமகனும், பொய்யுரையைத் தெள்ளி யறிந்து தான் வாழ்கின்ற அம் மனையின்கண்ணுள்ள பொருளை அழிக்கும் மனைவியும் : என இம்மூவர் இப்பிறப்பிற்கு ஒருவற்கு உறுதியில்லாதார். (சக)

51. கொள்பொருள் வெஃகிக் குடியிலுக்கும் வேந்தனும்
உள்பொருள் சொல்லாச் சலமொழி மாந்தரும்
இல்லிருந் தேல்லு கடப்பாளும் இம்மூவர்
வல்லே மழையருக்குங் கோள்.

எ-து : தான் கொள்ளும் பொருளை விரும்பிக் குடிகளை நலியும் வேந்தனும், அவைக்களத்திருந்து உண்மைப் பொருளைச் சொல்லாத பொய்மொழியை யுடைய மாந்தரும், இல்லின்கணிந்து தன்வரம்பு கடந்து வாழும் மனையாளும் : என இம்மூவர் விரைந்து மழையை அருக்குவிக்கும் கோட்கள். (ரு0)

52. தூர்த்தொழுகிக் கண்ணுந் துணைகள் துணைகளே
சார்த்தொழுகிக் கண்ணுஞ் சலவர் சலவரே
ஈர்த்தகல் லின்னொ[ர்] கயவர் இவர்பூவர்
தோர்த்தகால் தோன்றும் பொருள்.

எ-து : வரவில்லாமை நட்புத்தீரப் பிரிந்தொழுகியவிடத்தும் சுற்றத்தார் சுற்றத்தாரே ; உடனுறைந்தொழுகியவிடத்தும் கூடாதார் கூடாதாரே ; கல்லையிர்த்தார்தோல இன்னராயிருப்பர் கயவர் : இம்மூவரும் அறிவுடையார் ஆய்தால் இப்பெற்றியே தோன்றப்படும் பொருளாவர். (ருக)

53. கண்ணுக் கணிகலங் கண்ணோட்டம் காழற்ற
பெண்ணுக் கணிகலம் நாணுடைமை—நண்ணும்
மறுமைக் கணிகலங் கல்வியிம் மூன்றும்
குறியுடையார் கண்ணே யுள.

எ-து : கண்ணுக்கு அணிகலமாவது கண்ணோட்ட முடைமை ; கொழுநலை விரும்பப்பட்ட பெண்ணுக்கு அணிகலமாவது நாணுடைமை ; தானே சென்றெய்தும் மறுபிறப்புக்கு அணிகலமாவது கல்வியு : என இம்மூன்றும் அறிவுடையார்மட்டே யுள. (ருஉ)

54. குருடன் மனையா எழுகும் இருள்தீரக்
கற்றறி வில்லான் கதழ்ந்துரையும்—பற்றிய
பண்ணிற் றெரியாதான் யாழ்கேட்டும் இம்முன்றும்
எண்ணிற் றெரியாப் பொருள்.

எ-து : குருடன் மனையாள் பெற்ற அழகும், மயக்கக் தீரக் கற்றறி யாதான் விரைந்துரைக்கும் உரையும், ஒருவன் ஆக்கிய பண்ணினால் தெரிய மாட்டாதான் யாதோசை கேட்டலும் : என இம்முன்றும் ஆராய்ந்தால் தெரியாத பொருள்கள். (ரு௬)

55. தன்பயந் தூக்காரைச் சார்தலும் தான்பயவா
நன்பயங் காய்வின்கட் கூறலும்—பின்பயவாக்
குற்றம் பிறர்மே லுரைத்தலும் இம்முன்றும்
தேற்றன வில்லார் தொழில்.

எ-து : சார்த்தவனது காரியத்தை ஆராய்ந்து உதவாதாரை ஒருவன் சார்தலும், பயன்படாத வெகுளி ஒருவற்கு நிகழாநிற்கத் தான் சில உறுதி கூறலும், பின்மறுமையின்கண் ஒருபயன்படாத பிறர்மேலுள்ள குற்றங் களை உரைத்தலும் : என இம்முன்றும் தெளிவில்லாதார் செயல்கள். (ரு௭)

56. அருமறை காவாத நட்பும் பெருமையை
வேண்டாது விட்டோழிந்த பெண்பாலும்—யாண்டானும்
சேற்றங்கோண் டாடுஞ் சிறுதொழும்பும் இம்முவர்
ஒற்றா ளெனப்படு வார்.

எ-து : ஆரியமறை கண்டால் காவாத நட்பும், பெருமைக் குணத்தை விருப்பாது விட்டுநீங்கிய பெண்பாலும், எப்பொழுதும் தன்மேல் செற்றக் கைக் கொண்டொழுகும் சிறுதொழும்பனும் : எனும் இம்முவர் தம் மாட்டுள்ள குற்றங்களை உன்னொற்றிப் பிறர்க்கு உரைக்கும் ஒற்றாளர். (ரு௮)

57. முந்தை யெழுத்தின் வரவுணர்ந்து பிற்பாடு
தந்தையுந் தாயும் வழிபட்டு—வந்த
ஒழுக்கம் பெருநெறி சேர்தலிம் முன்றும்
விழுப்ப நெறிதூரா வாறு.

எ-து : முந்தைக் கற்கும் இளமைக் காலத்துக் கற்கப்படுவனவற்றைக் கற்றுணர்ந்து, பின்பு தந்தையும் தாயும் பணித்தவகையே வழிபட்டு, பின்பு தாம் வந்த குடிமரபொழுகிய பெருநெறியை வருவாது ஒழுகுதல் : என இம் முன்றும் தமக்கு விழுப்பநெறி தூராதநெறி. (ரு௯)

58. கோட்டி யளந்தமையாப் பாடலும் தட்டித்துப்
பிச்சைபுக் குண்பான் பிளிற்றலும்—துச்சிருந்தான்
நாளங் கலாங்கா முறுதலும் இம்முன்றும்
கேள்வியு ளின்னா தன.

54. 6 வில்லாக் ; 10 தெரியாத. 55. 1 தம்பயந் ; 4 தாம்பயவா ; 13 தெற்றென.

எ-து : தாளவோசையால் அளந்தமையாத பாடலும், தட்டித்துப் பிச்சை புக்குண்பான் வெகுட்சியும், ஒதுக்கிருந்தார் நாடோறும் இல்லத்தையுடைய வர்களுடனே கலாத்தைக் காதுவித்து வீழ்தலும் : என இம்மூன்றும் இன்னொன்றென்று நாம் கேட்டனவற்றுள் மிகவும் இன்னொன்றை. (ருஎ)

59. பழமையை நோக்கி யளித்தல் கிழமையாற்
கேளி ருவப்பத் தழுவதல்—கேளிராத்
துன்னிய சொல்லா லினந்திரட்டல் இம்மூன்றும்
மன்னற் கிளையான் தொழில்.

எ-து : பலர் ஆராயப் பழைமையை நோக்கி அளித்தலும், கேளிருவக் கும்படி உரிமையாலே அவர்களைத் தழீஇக் கோடலும், எல்லாரோடும் மேவிய சொற்களால் தனக்குக் கேளிராகத் திரட்டலும் : என இம்மூன்றும் இளவரசன் தொழில்.

மன்னற் கிளையான் அமைச்சன் என்பாருமுள்ளர்.

(ருஅ)

60. கிளைஞர்க் குதவாதான் செல்வமும் பைங்கூழ்
விளைவின்கட் போற்று னுழவும்—இளையனாய்க்
கள்ளுண்டு வாழ்வான் குடிமையும் இம்மூன்றும்
உள்ளன போலக் கெடும்.

எ-து : தன் கிளைஞர்க்கு உதவாதான் செல்வமும், பைங்கூழ் தனக்கு வந்து உதவுங்காலத்துப் பாதுகாவாது இகழ்வான் முன் புக்கு உழும் உழவும், அறிவால் இளையனாய்க் கள்ளுண்டு வாழ்வான் குடிப்பிறப்பும் : என இம்மூன்றும் உள்ளபோலக் கெடும். (ருக)

61. பேய்ப் பிறப்பிற் பெரும்பசியும் பாகும்
விலங்கின் பிறப்பின் வேருதம்—புலந்தேரியா
மக்கட் பிறப்பின் நிரப்பிடும்பை இம்மூன்றும்
துக்கப் பிறப்பாய் விடும்.

எ-து : பேய் பிறக்கும் பிறப்பின்கண் ணுள்ள பெரும்பசியும், விலங்கின் பிறப்பின்கட் பிறந்து வெருவுதலும், அறிவினால் தெரியமாட்டாத மக்கட் பிறப்பின்கண் வரும் நிரப்பிடும்பையும் : என இம்மூன்றும் துன்பத்தை யுடைய பிறப்பாம். (ருஓ)

62. ஐயறிவுந் தம்மையடைய வொழுகுதல்
எய்துவ தேய்தாமை முற்காத்தல்—வைகலும்
மாறேற்கு மன்னர் நிலையறிதல் இம்மூன்றும்
வீறுசால் பேரமைச்சர் கோள்.

எ-து : ஐந்து புலன்களின் அறிவும் தாம் வேண்டியவகை செய்து தம்மை அடைய ஒழுகுதலும், எய்தும் இடம்பையை எய்தாவகை முன்னே காத்தலும், நாடோறும் மாறாய் வந்தேற்கும் மன்னருடைய நிலைநாடி அறிதலும் : என இம்மூன்றும் சிறப்பமைந்த பேரமைச்சர் செய்கை. (ருக)

60. 8 இளைஞனாய்க் ; 13-15 உள்ளபோன் நில்லாப் பொருள். 62. 9 மாறேற்ற ; 13 சீரேற்ற.

63. நன்றிப் பயன்தூக்கா நாணிலியும் சான்றாழ்முன்
மன்றிற் கொடும்பா ஓரைப்பானும்—நன்றின்னி
வைத்த அடைக்கலங் கொள்வானும் இம்மூவர்
எச்ச மிழந்துவாழ் வார்.

எ-து : ஒருவன் தனக்குச் செய்த நன்றிப்பயனை அளந்தறியாத
நாணில்லாதானும், சான்றா நடுவே மன்றத்தின்கண் நின்று மனங்கொடிப்
பாங்குரைப்பானும், நற்செய்கையின்றி ஒருவன் வைத்த அடைக்கலத்தை
வெளவுவானும் : என இம் மூவர் தமக்குப் பின்பயப்பனவற்றை இழந்து
வாழ்வார்கள். (சூஉ)

64. நேர்வஞ்சா தாரோடு நட்பும் விருந்தஞ்சம்
சர்வனையை யில்லத் திருத்தலும்—சீர்பயவாத்
தன்மையி லாள ரயலிருப்பும் இம்மூன்றும்
நன்மை பயத்த லில.

எ-து : தனக்குள்ள நேர்வினை அஞ்சாதாரோடே கொள்ளும் நட்பும்,
விருந்தஞ்சம் சர்வனையை இல்லத்திருத்தலும், குணமில்லாதார் மனைக்கு
அயலிருக்கும் சீர்மை பயவா இருப்பும் : என இம் மூன்றும் தனக்கு நன்மை
பயத்தலில். (சூஉ)

65. நல்லிருந் தோம்பலின் நடடாளாம் வைகலும்
இல்புறஞ் செய்தலின் ஈன்றதாய்—தோல்முடியின்
மக்கட பேறலின் மனைக்கிழத்தி இம்மூன்றும்
கற்புடையாள் பூண்ட கடன்.

எ-து : நல்லிருந்துகளைப் பாதுகாத்தலால் தனக்குத் துணைவியாம் ;
நாடோறும் தன்மனையைப் பாதுகாத்தலால் தன்னையின்ற நாயாம் ; தன்
பழைய குடியுறளாய் வாழப் புதல்வரைப் பெறுதலால் தனக்கு மனைக்
கிழத்தியாம் ; இம் மூன்று தன்மையும் கற்புடையாள் பூண்ட கடன். (சூச)

66. அச்சம் அலைகடலிற் றேன்றலும் ஆர்வுற்ற
விட்டகல கில்லாத வேட்கையும்—கட்டிய
மெய்ந்நிலை காண வேகுளியும் இம்மூன்றும்
தந்நெய்யிற் றும்பொரியு மாறு.

எ-து : அலைகடற்போல் அச்சம் தன் மனத்தின்கண் தோன்றலும்,
தான் காதலுற்றதொன்றை விட்டகலா வேட்கையும், யாப்புற்ற மெய்யைக்
காணவொட்டாத வேகுளியும் : என இம்மூன்றினுந் தாம் துன்பமுறுதல் தம்
உடம்பிற் பிறந்த நெய்யை நெய்யாக வெந்து பொரியுமாறு போலும். (சூரு)

67. கொழுநனை யில்லாள் கறையும் வழிநிற்கும்
சிறுளில் லாதான்கைம் மோதிரமும்—பற்றிய
கோல்கோடி வாழு மரசனும் இம்மூன்றும்
சால்போடு பட்ட தில.

எ-து : கொழுநீன் யில்லாத அரிவை தீண்டப்படாத கறைபடலும், தனக்கு ஏவல் செய்யும் கிற்றாக்களை யில்லாதான் கைமோதிரமும், தான் பற்றிய கோல் கோடி ஒழுகும் அரசனும் : இம்மூவர் அமைதியோடு பட்ட கிலர். (௬௬)

68. எதிர்நிற்கும் பேண்ணும் இயல்பில் தோழம்பும்
சேயிர்நிற்கும் சுற்றமு மாகி—மயிர்நரைப்ப
முந்தைப் பழலினையாய்த் தின்னும் இவைமூன்றும்
நொந்தார் செயக்கிடந்த தில்.

எ-து : தான் வெகுண்டால் தன் எதிர்நிற்கும் மனையாளும், குணமில்லாத தோழம்பும், மனத்தின்கண் செற்றம் போகாதே நிற்கும் சுற்றமும் : என இப்பெயரையுடையவாய் தன் மயிர் நரைக்கும் வகை முற்காலத்துச் செய்யப்பட்ட பழவினைப் பயனாகத் தின்னாநிற்கும். ஆதலால் இம்மூன்றனையும் மனத்தின்கண் நொந்தார் செய்யக்கிடந்த மறுதலைவினை யில்லை. (௬௭)

69. இல்லார்க்கோன் நீயு முடைமையும் இவ்வுலகின்
நில்லாமை யுள்ள நெறிப்பாடும் எவ்வுயிர்க்கும்
துன்புறுவ செய்யாத தூய்மையும் இம்மூன்றும்
நன்றறியும் மாந்தர்க் குள.

எ-து : இல்லாராய் வறியார்க்கு ஒன்றனைக் கொடுக்கும் செல்வமும், இவ்வுலகின்கணுள்ள நிலையாமையை மறவாது நினைக்கும் நெறிப்பகுதியும், எல்லா உயிர்க்கும் துன்புறுவ செய்யாத தூய்மையும் : என இம்மூன்றும் நற்செய்கை அறியும் மாந்தர்க்கு உள. (௬௮)

70. அருந்தொழில் ஆற்றும் பகடும் திருந்திய
மெய்நிறைந்து நீடிருந்த கன்னியும்—நோந்து
நெறிமாறி வந்த விருந்தும் இம்மூன்றும்
பெறுமா றரிய பொருள்.

எ-து : அரிய தொழிலின்கண் ஆற்றவல்ல பகடும், திருந்திய மெய்நிறம்பி நீடிருந்த கன்னியும், துன்புற்று வழிகிடைத்து வந்த விருந்தும் : என இம்மூன்றும் பெறுதற்கு அரிய பொருள். (௬௯)

71. காவோ டறக்குளந் தோட்டானும் நாவினால்
வேதங் கரைகண்ட பார்ப்பானும்—தீதிகந்
தோல்வதுபாத் துண்ணு மொருவனும் இம்மூவர்
செல்வ ரெனப்படு வார்.

எ-து : காவினை நட்டு அறக்குளத்தினைத் தோண்டினனும், நாவால் ஓகி வேதங் கரைகண்ட பார்ப்பானும், தீமை நெறியைக் கடந்து தனக்கு இயல்வதனைப் பகுத்துண்ணும் ஒருவனும் : என இம்மூவர் செல்வர் என்று சொல்லப்படுவார். (௭௦)

72. உடுத்தாடை யில்லாத நீராட்டும் பெண்டிர்
தோத்தோண் டவைப்போர் புகலும்—கோத்தோனிக் கும்
ஆண்மை யுடையவர் நல்குரவும் இம்மூன்றும்
காண வரியவென் கண்.

எ-து : உடுத்த ஆடையின்றியே நீராடுவதும், பெண்டிர் பிறனை வளைத்
துச் சவையின்கண் போரொடு புதுதலும், பிறர்க்குக் கொடுத்தனிக்கவல்ல
நிலைமையுடையவன் வறுமையும் : என இம்மூன்றும் என்னால் காணவரிய.(எக)

73. நிறைநெஞ் சுடையானை நல்குர வஞ்சும்
அறனை நினைப்பானை யல்பொரு ளஞ்சும்
மறவனை யெவ்வுயி ரு மஞ்சமும் மூன்றும்
திறவதிற் நீர்ந்த பொருள்.

எ-து : புலன்களை நிறுத்தவல்ல நிறையுடையானை நல்குரவு அஞ்சும் ;
அறத்தையே சிந்திப்பானை அறமல்லாத பாவம் அஞ்சும் ; மனத்தின்
கண் அருளில்லாதானை எல்லாவுயிரும் அஞ்சும் : இம்மூன்று அச்சமும்
தன்மில் வேறுபாட்டை நீங்கி ஒத்த பொருள்.

‘அறனை நினைப்பானைப் பல்பொருளஞ்சும்’ என்று பாடமோதுவாரு
முளர். (எஉ)

74. இரந்துகொண் டொண்பொருள் செய்வலென் பானும்
பரந்தொழுகும் பெண்பாலைப் பாசமென் பானும்
விரிகட லூடுசெல் வானுமும் மூவர்
அரிய துணிந்தொழுக வார்.

எ-து : பிறரை இரந்துகொண்டு ஒன்றிய பொருளைச் செய்வென் என்பா
னும், எல்லார்மாட்டும் பரந்தொழுகும் பெண்மகளைத் தனக்கு மனையார்
என்பானும், விரிகடலூடுபோய்ப் பொருள் தேடுவானும் : என இம்மூவர்
தமக்குக் கைகடா அரியவற்றைச் செய்யத்துணிந்து ஒழுகுவார். (எஃ)

75. கொலைநின்று தின்றொழுகு வானும் பெரியவர்
புல்லுங்காற் றுன்புல்லும் பேதையும்—இல்வெனக்கொண்
நீகென் பவனை நகுவானும் இம்மூவர்
யாதுங் கடைப்பிடியா தார்.

எ-து : கொலையின்கண்ணே நின்று தின்றொழுகுவானும், தன்னிற் பெரி
யார் தன்னை முயங்கும்பொழுது தானும் எதிர்புயங்கும் பேதையும், எனக்கு
ஒன்றில்லை ஈகென்பவனை இகழ்ந்து நகுவானும் : என இம்மூவர் யாதுங்
கடைப்பிடியாத அறிவினை யுடையார். (எச)

76. வள்ளன்மை பூண்டான்கட் செல்வமும் உள்ளத்
துணர்வுடையா னோதிய நூலும்—புணர்வின்கண்
தக்க தறியும் தலைமகனும் இம்மூவர்
போத்திநறிக் காழ்த்த மரம்.

72. 2 யில்லாதான். 74. 6-7 பெண்பாலிற் பாசம்வைப்; 10 லூடுபோ; 14 துணிந்துவாழ். 75. 2 தின்றழல்.

எ-து : வண்மை பூண்டான்கண் செல்வமும், உள்ளத்தின்கண் உணர்வு மிக்கான் ஓதிய நூலும், பிறர் தன்னைச் சார்ந்து வாழுமிடத்து அவர்க்கு வேண்டும் உறுதுறைகள் அறிந்து செய்யும் தலைமகனும் : என இம்மூன்றும் புரையின்றி முற்றிய சந்தன மரம் போலும். (எடு)

77. மாரிநாள் வந்த விருந்தும் மனம்பிறிதாக்
காரியத்திற் குன்றக் கணிகையும்—வீரியத்து
மாற்றம் மறுத்துரைக்குஞ் சேவகனும் இம்மூவர்
போற்றற் கரியார் புரிந்து.

எ-து : மாரிப் பருவத்தின்கண் வந்த விருந்தினரும், தன் மனது ஒன் மன்மேலேயாகத் தன் காரியத்திற் குன்றக் கணிகையும், வீரியம் செய்யும் போர் வந்தால் எனக்கு இன்னது தந்தாலன்றிப் போர் செய்யேன் என்று தலைமகற்கு மாற்றம் மறுத்துரைக்கும் சேவகனும் : என இம்மூவர் தம்மால் விரும்பிப் பாதுகாத்தற்கரியார். (எடு)

78. கயவரைக் கையிகந்து வாழ்தல் நயவரை
நள்ளிருளுங் கைவிடா நட்டொழுகல்—தேள்ளி
வடுவான வாராமற் காத்தலம் மூன்றும்
குடிமாசி லார்க்கே யுள்.

எ-து : கீழ்மக்களைக் கைகடந்து வாழ்தலும், ஈரமுடையானைச் செறியிருளினும் கைவிடாது பொருந்தி ஒழுகுதலும், தெள்ளியாராய்ந்து தமக்குப் பழியாயின வாராவகை காத்தலும் : என இம் மூன்றும் குடி மாசிலா தார்க்கே உளவாயின. (என)

79. தூய்மை யுடைமை துணிவாம் தோழிலகற்று
வாய்மை யுடைமை வனப்பாகும்—தீமை
மனத்தினும் வாயினும் சொல்லாமை மூன்றும்
தவத்திற் நடுக்கினார் கோள்.

எ-து : அறிவின்கண் ஐயமின்றிக் தூயராதல் தமக்குத் தெளிவாவது; உழவு முதலாயின அறுதொழிலையும் நீக்குதல் மெய்மை யுடையார் தமக்கு அழகாவது; தீச் சொற்களை மனத்தொடாதலின்மையும் வாயினும் சொல்லாது ஒழிதல் : இம் மூன்றும் தவத்தான் மிகுந்தவர்கள் செய்கை. (என)

80. பழியஞ்சான் வாழும் பசவும் அழிவின்றி
கோண்ட அருந்தவம் விட்டானும்—கோண்டிருந்
தில்லஞ்சி வாழும் எருதும் இவர்மூவர்
நெல்லுண்டல் நெஞ்சிற்கோர் நோய்.

எ-து : பழியஞ்சாதொழுகும் பசப்போல்வானும், தன்கண் உள்ள மழிவினால் மேற்கொண்ட அருந்தவத்தை விட்டானும், காதல்கொண்டிருந்து தன் மனையானை அஞ்சி வாழும் எருதுபோல்வானும் : என்னும் இம் மூவரும் மக்க ஞாணக்கடவ நெல்லு உண்டல் எமது நெஞ்சுக்கு ஓர் நோயாம். (என)

81. முறைசெய்யான் பெற்ற தலைமையும் நெஞ்சின்
நிறையில்தான் கொண்ட தவமும்—நிறையோழுக்கம்
தேற்றாதான் பெற்ற வனப்பும் இவைமூன்றும்
தூற்றின்கண் தூலிய வித்து.

எ-து : முறைமை செய்யமாட்டாதான் பெற்ற தலைமையும், நிறைமையில்தான் நெஞ்சத்தான் மேற்கொண்ட தவமும், நிரம்பிய ஒழுக்கத்தைத் தெளியமாட்டாதான் பெற்ற அழகும் : இம் மூன்றும் தூற்றின்கண்ணே சிந்திய விதையை ஒக்கும். (அ0)

82. தோள்வழங்கி வாழும் துறைபோற் கணிகையும்
நார்கழகம் பார்க்கும் நயமிலாச் சூதனும்
வாசிகொண்டோண்பொருள் செய்வானும் இம்மூவர்
ஆசைக் கடவுளாழ் வார்.

எ-து : பலரும் நீருண்ணும் துறைபோலத் தன் தோளை வழங்கி வாழும் கணிகையும், நாடோறும் சூதாடுகழகம் பார்க்குச்செல்லும் சூதகியில்லாத சூதனும், வாசிகொண்டு ஒள்ளிய பொருளைத் தேடுவானும் : என இம் மூவர் ஆசைக்கடவுள்ளே விழ்வார். (அ1)

83. சான்றருட் சான்ற னெனப்படுதல் எஞ்ஞான்றும்
தோய்ந்தாருட் டோய்ந்தா னெனப்படுதல்—பாய்ந்தெழுந்து
கொள்ளாருட் கொள்ளாத கூறமை யிம்மூன்றும்
நல்லாள் வழங்கு நெறி.

எ-து : சான்றார் நடுவே சான்றனென்று சொல்லப்படுதலும், என்றும் தன்னோடு நடப்பக்கொண்டு மேலினார் நடுவே நன்பினான் மேலினான் எனப்படுதலும், தன்னை விரும்பாதார் நடுவே பாய்ந்தெழுந்து அவர் விரும்பாதன சொல்லாமையும் : என இம்மூன்றும் நல்லாளரின் ஒழுதும் நெறி. (அ2)

84. உப்பின் பெருங்குப்பை நீர்படின் இல்லாதும்
நட்பின் கொழுமுனை பொய்வழங்கின் இல்லாதும்
செப்ப முடையார் மழையனையர் இம்மூன்றும்
செப்ப நெறிதூரா வார்.

எ-து : உப்பின் பெருக்குவால் நீர்படுமாரின் இன்றியே யொழியும் ; நட்பினது கொழுமியுமுனை பொய் சொல்லுவானுபின் இன்றியே யொழியும் ; நடுவுநிலைமையுடையார் மழைபோல எல்லார்க்கும் ஒப்பர் : இம்மூன்று செய்கையும் செவ்விய நெறி தூராதநெறி. (அ3)

85. வாய்கன் கமையாக் குளனும் வயிறுரத்
தாய்முலை யுண்ணாக் குழலியும்—சேய்மாபிற்
கல்விமாண் பில்லாத மாந்தரும் இம்மூவர்
நல்குரவு சேரப்பட்டார்.

எ-து : நீர் புகுதும்வாய் நன்றாகாத குளனும், தாய்முலைபெற்றுண்ணாத குழவியும், தொல்மாபிற் கல்லியான் மாண்பில்லாத மாந்தரும் : என இம் மூவர் வறுமையாற் சேரப்பட்டார். (அச)

86. எள்ளப் படுமரபிற் றுகலும் உள்பொருளைக்
கேட்டு மறவாத கூர்மையும் முட்டினிற்
உள்பொருள் சொல்லும் உணர்ச்சியும் இம்மூன்றும்
ஒள்ளிய வொற்றூட் குணம்.

எ-து : கண்டாரால் நன்று குறிக்கப்பட்டாதே இகழ்ப்படும் தன்மையை யுடைத்தாகலும், உண்மையாய் பொருளைக் கேட்டால் பின்மறவாத கூர்மையும், தப்பின்றி உண்மைப்பொருளையே சொல்லும் அறிவும் : என இம்மூன்றும் உளவாரின் அவை ஒற்றூட்டுக் குணம். (அரு)

87. அற்புப் பெருந்தனை யாப்பு நெகிழ்ந்தொழிதல்
கற்புப் பெரும்புணைக் காதலிற் கைவிடுதல்
நட்பின் நயநீர்மையே நீங்கல் இவைமூன்றும்
குற்றந் தஞ்சும் பகை.

எ-து : பல்லுயிரின்மேலுமுள்ள அன்பாகிய பெருந்தனையைக் கட்டு நெகிழ்ந்தொழிதலும், கல்லியாகிய புணையைக் காதலின் நீங்கிக் கைவிடுதலும், நட்பார்மாட்டுள்ள நயநீர்மையை நீங்குதலும் : என இம்மூன்றும் ஒருவற்குக் குற்றந் தரும் பகையாய். (அசு)

88. கொல்வது தானஞ்சான் வேண்டலும் கல்விக்க
ககன்ற இனம்புகு வானும் இருந்து
விழுநிதி துன்றுலிப் பாணுமீம் மூவர்
முழுமக்க ளாகற்பா லார்.

எ-து : ஒருயிரைக் கொல்ல அஞ்சாது தான் நிரும்புகலும், கல்விக்கு நீங்கிய இனத்தை யடைவானும், ஒன்றை முயலாதுருந்து முன்புள்ள சீரிய பொருளைக் குன்றுலிப்பானும் : என இம்மூவரும் அறிவுதழையப் புசையிலலாத முழுமக்களாவார். (அசு)

89. பிணிதன்னைத் தின்னுங்காற் றுன்வருந்து மாறும்
தணிலில் பெருங்கூற் றுயிருண்ணு மாறும்
பிணைச்செல்வ மாண்பின் றியங்கலிம் மூன்றும்
புணையில் நிலைகலக்கு மாறு.

எ-து : பிணி தன்னை வந்துதின்னும்பொழுது தான் துன்புற்று வருந்துதலும், தாழ்வில்லாத பெருங்கூற்று வந்து உயிருண்ணுந் தன்மையும், தன்னால் விரும்பப்படுஞ் செல்வம் மாட்சியின்றிப் போதலும் : என இம்மூன்றும் ஒருவன் தன் நிலையைக் கலக்கும் புணையில்லாத நெறியாமாதலால் இவை வந்தால் கலங்காதொழிக. (அஅ)

90. அருளினை நெஞ்சத் தடைகோடா தானும்
பொருளினைத் துவ்வான் புதைத்துவைப் பானும்
இறந்தின்னா சொல்லகிற் பானுமீம் மூவர்
பிறந்தும் பிறந்திலா தார்.

எ-து : நெஞ்சிற்குக் காவலாக அருளினை அடைகோடாதானும், தான் துகராத பொருளினைப் புதைத்து வைத்தவனும், முறைகடந்து பிறர்க்கு இன்னதை சொற்களைச் சொல்லவல்லவனும் : என இம்மூவர் மக்கட் பிறப்பிற் பிறந்தும் பிறவாதார். (அக)

91. ஈதற்குச் செய்க பொருளை அறநெறி
சேர்தற்குச் செய்க பேருநுலை—யாதும்
அருள்புரிந்து சொல்லுக சொல்லையிம் மூன்றும்
இருளுலகஞ் சேராத வாறு.

எ-து : பிறர்க்குக் கொடுத்தற் பொருட்டுக் தேடுக பொருளை ; அறநெறியடைவதற்காகக் கற்க பெரிய நூல்களை ; யாதானும் ஒரு சொல்லைச் சொல்லின் அருளை விரும்பிச் சொல்லுக : இம் மூன்று நெறியும் இருளுலகமாகிய நாகத்தைச் சேராத நெறி. (கூ)

92. பேறுதிக்கண் போச்சாந் துரைத்தல் உயிரை
இறுதிக்கண் யாரிழந்தே மென்றல்—மறுவந்து
தன்னுடம்பு கன்றுங்கால் நாணுதல் இம்மூன்றும்
மன்னு வுடம்பின் குறி.

எ-து : தாய் தந்தை முதலாயினர் உளராகப்பெற்றபொழுது அவரை இகழ்ந்துரைத்து ஒழுகுதலும், அவர்கள் இறந்த விடத்து இழந்தேமென்று இரங்குதலும், தன்னுடம்பு மறுகும்வகை கூற்றம் வந்து சேரும்பொழுது நாம் முன்பு அறம் செய்யப் பெற்றிலேமென்று நாணுதல் : இம் மூன்றும் விலையாத உடம்பையுடையவன் தொழில். (கூ)

93. விழுத்தினைத் தோன்றா தவனும் எழுத்தினை
ஒன்று முணராத ஏழையும்—என்றும்
இறந்துரை காமுறு வானுமீம் மூவர்
பிறந்தும் பிறவா தவர்.

எ-து : சீரிய குடிக்கண் பிறவாதானும், எழுத்தினை யாதானும் உணராத ஏழையும், என்றும் முறைகடந்து உரைக்கும் உரையைக் காதலிப்பானும் : என இம்மூவர் மக்கட்பிறப்பிற் பிறந்துவைத்தும் பிறந்திலாதார். (கூஉ)

94. இருளாய்க் கழியு மூலகமும் யாதுந்
தேரியா துரைக்கும் வெகுள்வும்—பொருளல்ல
காதற் படுக்கும் விழைவும் இவைமூன்றும்
பேதைமை வாழு முயிர்க்கு.

எ-து : வேடர் முதலாயினர் வாழப்பட்டு இருளாய் ஒழியும் உலகங் களும், யாதும் தெருட்சியின்றி உரைக்கும் வெகுட்சியும், பொருளல்லாதன வற்றின்கண்ணே ஆசையை உண்டாக்கும் அன்பும் : என இம்மூன்றும் வாழுமுயிர்கட்குப் பேதைமையைத் தருவன. (கூஉ)

95. நண்பிலார் மாட்டு நசைக்கிழமை செய்வானும்
பெண்பாலைக் காப்பிகழும் பேதையும்—பண்பில்
இழுக்காய் சோல்லாடு வானுமில் மூவர்
ஒழுக்கங் கடைப்பிடியா தார்.

எ-து : தன்னிடத்து நண்பிலாதாரிடத்துத் தான் விருப்புற்று யாதானு மோர் உரிமையைச் செய்வானும், பெண்பாலாய் மனையானைக் காவலிகழும் பேதைமையுடையானும், பண்பில்லாத இழுக்கானவற்றைச் சொல்லுவானும் : இம்மூவரும் ஒழுக்கநெறியைக் கடைப்பிடிக்கும் அறிவு இல்லாதார். (கூச)

96. அறிவுமூங்கத் தின்னும் பசினோயும் மாந்தர்
சேறிவழுங்கத் தோன்றும் விழைவும்—சேறுநரின்
வேவ்வரை நோனுவே குள்வும் இவைமூன்றும்
நல்வினை நீக்கும் படை.

எ-து : தங்கண் அறிவுகெடத் தம்மைத் தின்னும் பசினோயும், மாந்த ருடைய அடக்கத்துக்கண் தோன்றும் ஆசையும், பகைவரால் சொல்லப்பட்ட வெவ்வுரைகளைப் பொறுக்கமாட்டாத வெகுட்சியும் : இவை மூன்றும் தம் முடைய நல்வினைகளைக் கெடுக்கும் படை. (கூரு)

97. கோண்டான் குறிப்பறிவாள் பெண்டாட்டி கோண்டன
சேய்வகை செய்வான் தவசி கொடிதோரீஇ
நல்லவை செய்வான் அரசன் இவர்மூவர்
பெய்யெனப் பெய்யும் மழை.

எ-து : தன்னைக் கொண்டான் கருத்தறிந்து செய்வான் மனையாளாவாள்; தான் மேற்கொண்ட வீரதங்களுடைய தான் செய்யக்கடவனவற்றையும் செய்வான் தவசியாவான் ; கொடியதனை நீக்கி நல்லதனைச் செய்வான் அரசனாவான் : இவர் மூவரும் பெய்யவேன்று சொல்லவே மழை பெய்யும். (கூசு)

98. ஐங்குரவ ராணை மறுத்தலும் ஆர்வற்ற
எஞ்சாத நட்பினுட் பொய்வழக்கும்—நெஞ்சமர்ந்த
கற்புடை யானைத் துறத்தலும் இம்மூன்றும்
நற்புடைய லாளர் தொழில்.

எ-து : அரசர் முதலாகிய ஐங்குரவரும் ஏவிய ஏவல் மறுத்தொழுகு தலும், அன்புநீங்காத நட்பார்மாட்டுப் பொய்யொழுகுதலும், தன் மனத்தால் விரும்பிய கற்புடையானைத் துறத்தலும் : என இம்மூன்று தொழிலும் நற்றிற மில்லாதார் தொழில். (கூஎ)

99. செந்தீ முதல்வ ரறம்நீனெந்து வாழ்தலும்
வெஞ்சின வேந்தன் முறைநெறியாற் சேர்தலும்
பெண்பால் கொழுநன் வழிச்சேலவும் இம்மூன்றும்
திங்கள்மும் மாரிக்கு வித்து.

எ-து : வேள்விச் செந்தீயையுடைய மறைமுதல்வர் அறத்தை மறவா தொழுகுதலும், வெஞ்சின வேந்தன் முறைமை நெறியால் சேர்ந்தொழுகுதலும், தன் கொழுநன்வழியே பெண்பால் ஒழுகுதலும் : என இம் மூன்றும் திங்கள்தோறும் பெய்யும் மூன்றுமழைக்கும் காரணமாவன.

அல்லதூஉம் ஐப்பசிமுதல் மூன்றுதிங்களும் பெய்யும் மழைக்கு வித்தாம். (கூஅ)

100. கற்றரைக் கைவிட்டு வாழ்தலும் காமுற்ற
பெட்டாங்கு செய்தொழுகும் பேதையும்—முட்டின்றி
அல்லவை செய்யும் அலவலையும் இம்மூவர்
நல்லுலகஞ் சேரா தவர்.

எ-து : கற்றவரைக் கைவிட்டு நீங்கி வாழ்வானும், தான் காதலித்த வற்றை வேண்டிய செய்தொழுகும் பேதையும், ஒழியாதே பாவங்களைச் செய்யும் நாணில்லாதானும் : என இம்மூவர் இன்பமுடைய நல்லுலகங்களிற் பிறவாதார். (கூக)

101. பத்திமை சான்ற படையும் பலர்தொகினும்
எத்திசையு மஞ்சா எயிலரணும்—வைத்தமைந்த
எண்ணி னுலவா இருநிதியும் இம்மூன்றும்
மண்ணாளும் வேந்தர்க் குறுப்பு.

எ-து : தன்மேல் அன்பமைந்த தானையும், பலரும் பகையாய் வந்து எத்திசையும் கூடினும் அஞ்சப்படாத மகிலரணும், எண்ணினான் முடியாது வைத்தமைந்த இருநிதியும் : என இவைமூன்றும் மண்ணாளும் மன்னர்க்கு உறுப்பாவன. (கூஉ)

102. கரப்பவர் நீர்மைத்தாய் நண்பகலிற் றேன்றல்
இரப்பவர்கட் டேய்வேபோல் தோன்றல்—இரப்பவர்க்கோன்
நீவார் முகம்போ லொளிலிதேல் இம்மூன்றும்
ஓவாதே திங்கட் குளா. (கூஉ)

103. பொருளி லொருவர் கிளமையும் போற்றும்
அருளி லொருவர் கறனும்—தேருளான்
திரிந்தாளு நெஞ்சினான் கல்வியும் மூன்றும்
பரிந்தாலுஞ் செய்யா பயன். (கூஉ)

திரிகடுகம் முற்றும்.

100. 5-7 பெற்றியைச் செய்யு மறிவிவியும். 101. 4 பலதொகினும் ; 5 எத்துணையு ; 12 எஞ்ஞான்றும். 102. 3-4 நண்பகலுந் தோன்றும். 103. இது பிரதிகளில் காணப்படவில்லை ; புறத்திரட்டிற் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

செய்யுள் முதற்குறிப்பு அகராதி

செய்யுள்	எண்	செய்யுள்	எண்
அச்சம்	... 66	கிளைஞர்க்	... 60
அருந்திக்	... 2	குருடன்	... 54
அருந்தொழில்	... 70	குறையுள்	... 38
அருமறை	... 56	கொட்டியளந்	... 58
அருளினை	... 90	கொண்டான்	... 97
அலந்தார்க்	... 42	கொல்யானைக்	... 20
அற்புப்பெருந்	... 87	கொல்வனூ	... 88
அறிவழுங்கத்	... 96	கொலைநின்று	... 75
ஆசையிறன்சுட்	... 21	கொழுநனை	... 67
ஆற்றுவை	... 46	கொள்பொருள்	... 51
இரந்தகொண்	... 74	கோலஞ்சி	... 34
இருளாய்க்	... 94	சான்ருகுட்	... 83
இல்லார்க்	... 69	சில்சொற்	... 48
இழுக்கலியல்	... 15	சீலம் அறிவான்	... 14
ஈதற்குச்	... 91	சொந்தீமுதல்வ	... 99
உடுத்தாடை	... 72	செருக்கிறல்	... 26
உண்பொழுது	... 28	தங்குணந்	... 3
உப்பின்	... 84	தன்பயந்	... 55
ஊனுண் டுயிர்	... 37	கண்ணச்சிச்	... 31
எதிர்திற்கும்	... 68	தன்னை	... 39
எள்ளப்படு	... 86	தாளாள	... 13
ஏவியனூ	... 50	தானங்கொடுக்குந்	... 24
ஐங்குரவ	... 98	தாய்மை	... 79
ஐயறிவுந்	... 62	தூர்ந்தொழுகிக்	... 52
ஒருதலையான்	... 19	தொல்லவைப்புட்	... 9
ஒல்வதறியும்	... 27	தோள்வழங்கி	... 82
கண்ணகன்	... 1	நண்பிலார்	... 95
கண்ணுக்கணி	... 53	நல்விருந்	... 65
கணக்காய	... 11	நன்றிப்	... 63
கயவரைந்	... 78	நிறைநெஞ்	... 73
சரப்பவா	... 102	நண்மொழி	... 33
கல்லார்க்	... 4	நேர்வஞ்சா	... 64
கழகத்தால்	... 43	பகைமுன்னர்	... 5
கற்றாரைக்	... 100	பத்திமை	... 101
காண்டரு	... 25	பல்லவையுள்	... 32
கால்தாய்மை	... 47	பழமையை	... 59
காவோடறக்	... 71	பழியஞ்சான்	... 80

செய்யுள் முதற்குறிப்பு அகராதி—(தொடர்ச்சி)

செய்யுள்	எண்	செய்யுள்	எண்
பற்மென்னும்	... 23	மூப்பின்கண்	... 18
பிணிதன்னேத்	... 89	மூன்றுகடன்	... 35
பிறர்தன்னேப்	... 7	வருவாயுட்	... 22
புலையக்கம்	... 40	வழங்காத்	... 6
பெண்விழைந்து	... 30	வள்ளன்மை	... 76
பெருமை	... 10	வாய்நன்	... 85
பெறுதிக்கண்	... 92	வாயின்அடங்	... 44
பேஎய்ப்பிறப்பிற்	... 61	வாளேமீன்	... 8
பொய்வழங்கி	... 16	விருந்தின்தி	... 45
பொருளிலொரு	... 103	விழுத்திணைத்	... 93
மண்ணின்மேல்	... 17	விளியாதான்	... 12
மாரிநாள்	... 77	வெகுளி	... 41
மூந்தை	... 57	வெல்வழி	... 29
மூறைசெய்யான்	... 81	வைத்தனோ	... 49
மூன்னீர்த்	... 36		

நாற்பொருள் அகராதி

நாற்பொருள்	செய்யுளெண்	நாற்பொருள்	செய்யுளெண்
அச்சம் அலைகடலிற் றேன்றல் :		அறனைநினைப்பானை அல்பொருளஞ்	
தந்நெய்யிற் றும்பொரியுமாறு ...	66	சும் : திவவிதிற்தீர்ந்த பொருள்	73
அரிய துணிந்தொழுதுவார் ...	74	அறியாமையான் வருங்கேடு ...	4
அருந்ததிக்கற்பு ...	2	அறிவழுங்கத் தின்னும் பசி நோய் :	
அருந்துயரங்காட்டும் நெறி ...	6	நல்வினை நீக்கும் படை ...	96
அருந்தொழிலாற்றும் பகடு : பெறு		அறிவுடையார் குறுகார் ...	47
மாதரிய பொருள் ...	70	ஆசைக்கட லுளாழ்வார் ...	82
அருமறை காவாத நட்பு : ஒற்ற		ஆசை பிறன்கட் படுதல் : எல்	
ளெனப்படுவார் ...	56	லார்க்கு மின்னாதது ...	21
அருள்புரிந்து சொல்லுக சொல்லை :		ஆடும் பாம்பாட்டும் அறிவிலி :	
இருளுலகஞ் சேராதவாறு ...	91	துங்குபவன் ...	20
அருளிலொருவர்கதன் : பரிந்தா		ஆர்வுற்ற விட்டகலகில்லாத வேட்	
லுஞ் செயயா பயன் ...	103	கை : தந்நெய்யிற் றும்பொரியு	
அருளினை நெஞ்சுத தடைகொடா		மாறு ...	66
தான் : பிறந்தும் பிறந்திலா		ஆலம்வீழ் போலும் அமைச்சன் :	
தான் ...	90	படைவேந்தன் பற்றுவிடல் ...	34
அல்குல் விலைபாரும் ஆயதொடி :		ஆழ்ச்சிப்படுக்கும் அளறு ...	25
கைத்துண்ணா சத்தறிந்தார் ...	26	ஆளல்லான் செல்வக்குடியுட் பிறத்	
அல்லவை செய்யும் அலவலை :		தல் : துஞ்சுமன் கண்டகளு ...	8
நல்லுலகஞ் சேராதவன் ...	100	ஆற்றானை யாற்றென் றலைப்பான் :	
உலந்தார்க்கொன்றீர்த்தபுகழ் : கிளை		நிரையத்துச் சென்று வீழ்வான். ...	46
வியுளெல்லார் தலை ...	42	இம்மைக் குறுதியிலார் ...	50
அலவலையல்லாக்குடி : உலகமெனப்		இயல்பில் தொழும்பு : நொந்தார்	
படுவார் ...	35	செயக்கிடந்ததில் ...	68
அழிவினாற் கொண்ட அருந்தவம்		இயல்பில் தொழும்பு : முந்தைப்	
யிட்டான் : நெல்லுண்டல் நெஞ்		பழவினையாய்த் தின்னும் ...	68
சிந்தோர் நோய் ...	80	இரந்துகொண்டு ஒன் பொருள்	
அழக்காறிநதான் : நின்ற புக		செய்வலென்பான் : அ ரி ய	
முடையான் ...	31	துணிந்தொழுதுவான் ...	74
அழப்பெருந்தனை யாபு நெகிழ்ந்		இரப்பவர்க் கொன்று ஈவார் முகம்	
தொழிதல் : குற்றந்தரும் பகை ...	87	போல் ஒளிவிடுதல் : ஓவாதே	
அறநெறி சேர்த்தகுச் செய்க பெரு		திங்கட்குளது ...	102
துலை : இருளுலகஞ் சேராத		இரப்பவர்கட்டே ய வே போல்	
வாறு ...	91	தோன்றல் : ஓவாதே திங்கட்	
அறப்புறம் கொண்டான் : கைத்		குளது ...	102
துண்ணா கத்தறிந்தார் ...	26	இருதலையு மின்னாப் பிரிவு : கள்வ	
அறவினையைக் காராண்மைபோல		ரின் அஞ்சப்படும் ...	19
வொழுகல் : ஊராண்மை யென்		இருந்து விழுவிதி குன்றுவிப்பார் :	
னுஞ் செருக்கு ...	7	முழுமக்களாகத் பாலார் ...	88

நாற்பொருள்	செய்யுளெண்	நாற்பொருள்	செய்யுளெண்
இருளாய்க்கழியும் உலகம் : பேதைமை வாழுமுயிர்க்கு ...	94	உணர்வுடையான் ஒதிய தூல் : பொத்தின்திறிக் காழ்த்த மரம் ...	76
இருளுலகஞ் சேராதவாறு ...	91	உப்பின் பெருங்குப்பை நீர்ப்புண் இல்லாகும் : செப்பநெறி தூராவாறு ...	84
இல்புறஞ்செய்தலின் ஈன்றதாயாதல் : கற்புடையாள் பூண்டகடன்	65	புமிக்குற்றுக் கைவருந்ருவார் ...	29
இல்லஞ்சி வாழும் எருது : நெல்லுண்டல் நெஞ்சக்கோர் நோய	80	உயிர்க்குப் பேதைமை ...	94
இல்லஞ்சிறியாரைக் கொண்டுபுகல் : அறியாமையான் வருக்கேடு ...	4	உயிரை இறுதிக் கண் யாம் இழந்தே மென்றால் : மன்னுவுடம்பின் குறி	92
இல்லது காழற்றிருப்பான் : உமிக்குற்றுக் கை வருந்ருவான் ...	29	உரனுடையார்க்கு நோய ...	45
இல்லார்க் கொன்று ஈயா தொழிந்தகன்ற காலே : உரனுடையார்க்கு நோய் ...	45	உரிமையில் பெண்டிரைக் காழற்று வாழ்தல் : முழுமக்கள் காதலமை ...	10
இல்லார்க்கொன்று ஈயும் உடைமை : நன்றறியும் மாந்தர்க்குளது ...	69	உலகமென்பபடுவார ...	35
இல்லானைக் கோலாற புடைத்தல் : அறியாமையான் வருக்கேடு ...	4	உழவின்கட் காழுற்று வாழ்தல் : வேளாண்குடிக்கு அழகு ...	43
இல்லிருந் தெல்லை கடப்பான் : மழையருக்குங் கோள் ...	51	உள்பொருள் சொல்லாச் சலமொழி மார்தா : மழையருக்குங் கோள்	51
இழுக்க வியல்பிற்று இளமை : குறுகார் அறிவுடையார ...	15	உள்பொருள் சொல்லுமுணர்ச்சி : ஒற்றட் குணம் ...	86
இழுகசாய சொல்லாடுவான் : ஒழுக்கங் கடைப்பிடியாதான் ...	95	உள்பொருளைக் கேட்டு மதவாதகூடாமை : ஒற்றட் குணம் ...	86
இளையனாய்க் கள்ளுண்டு வாழுவான் குடிமை : உள்ளன போலக் கெடும் ...	60	உள்ளன போலக் கெடும் ...	60
இறந்தின்கு சொல்லுகிறபான் : பிறந்தும் பிறந்திலாதான் ...	90	உள்ளருக்கித் தின்னும் பெரும் பிணி : கள்வரி னஞ்சப்படும்	19
இறந்தரை காழுறுவான் : பிறந்தும் பிறவாதவன் ...	93	உரான்மை யென்னுஞ் செருக்கு	7
இன் குணத்தார் ஏவின் செய்தல் : மேனமுடையாளர் தொழில் ...	3	ஊரெலாம் நோவதுடைத்து ...	12
ஈகென்பவனை நகுவான் : யாதுவகடைப்பிடியாதான் ...	75	ஊனுண்டு உயிர்கட் கருளுடைய மென்பான் : தாமறிவர் தாங்கண்டவாறு ...	37
ஈதற்குச் செய்க பொருளை : இருளுலகஞ் சேராதவாறு ...	91	எச்சமிழந்து வாழ்வார் ...	63
ஈரந்தகல் லின்னார் கயவர் : தேர்த்தக்காற்றேன்றும் பொருள் ...	52	எஞ்சாத நட்பினுட் பொய் வழக்கு : நற்புடையிலாளர் தொழில் ...	98
உடுததாடையிலாத நீராட்டு : காணவரிய வெண்கண் ...	72	எண்ணினுலவா இருநிதி : மண்ணும் வேந்தர்க்குறுப்பு ...	101
உண்பொழுது நீராடி யுண்டல் : தூயமென்பார் தொழில் ...	28	எத்திசையு மஞ்சா எயிலரண் : மண்ணாரும் வேந்தர்க்குறுப்பு ...	101
		எதிரிநிற்கும் பெண் : நொந்தார் செய்க்கிடந்த தில் ...	68
		எதிரிநிற்கும் பெண் : முந்தைப் பழவினையாய்த் தின்னும் ...	68
		எய்துவ செய்தாமை முற்காத்தல் : பேரமைச்சாகோள் ...	62

நூற்பொருள்	செய்யுளெண்	நூற்பொருள்	செய்யுளெண்
எல்லார்க்கும் இன்னொருதன் ...	21	சல்லானென் றெள்ளப்படுதல் :	
எவ்வுயிர்க்கும் துன்புறுவ செய்யாத		எல்லார்க்கும் இன்னொருது ...	21
துய்மை : நன்றியும் மாந்தர்க்		சல்லிச் சுன்ற இனம் புதுவார் ...	88
குள ...	69	முழுமக்களாகத் பாலார் ...	88
எழுத்தினை ஒன்றுமுணராத எழை :		சல்லிச் செவிக்குற்றம் பாத்திருப்	
பிறந்தும் பிறவாதவன் ...	93	பான் : பங்கிக்குற்றுக் கைவருந்து	
எள்ளப்படு மரபிற்றுகல் : ஒற்றூட்		வான் ...	29
குணம் ..	86	சல்வியுணை ஸல்லிட்டார் ...	18
எவியது மாறாமும் இளங்கினை : இம்		சலமயக்கம் கள்ளுண்ணி வாழ்தல் ...	40
மைக்குறுதியிலான் ...	50	கலமயக்கம் நன்மையிலாளர்	
எற்றார்க்கியைவ சுரப்பான் : நிரை		தொழில் ...	40
யதனூச் சென்று வீழ்வான் ..	46	சுழகத்தால் வந்த பொருள் காழு	
ஐங்குருவராணை மறுத்தல் : நற		முமை : சீவனாண் குழக்கு	
புனையிலாளர் தொழில் ...	98	அமுகு ...	43
ஐப்பறிவுந் தம்மை யடைப வொழுரு		கன்வரின் அஞர்படமே ...	19
தல் : பேரமைச்சர் கோள் ..	62	சள்ளுண்டு வாழ்தல் : நன்மையிலா	
ஒட்டி வினைநயம் பாப்பான் : நட		ளர் தொழில் ...	40
கப்படாதவன் ...	16	கன்பாதான் காவாதுரை : ஊரே	
ஒருதலைபான் வந்துறுவ மூப்பு :		லாம் நோவதுடைத்து ...	12
சன்வரின் அஞர்படமே ...	19	கதவினார்க்குதான் : திரிகடுகம் போது	
ஒல்வதறிமும் விருந்தினன் : ஞால		மருந்து ...	2
மெனப்படுவான் ...	27	சுப்புடையான் பூண்ட கடன் ...	65
ஒல்வது பாதனூண்டு பொருவன் :		சுப்புடையானைத் துறத்தல் : நற	
செல்வனெனப்படுவான் ...	71	புடையிலாளர் தொழில் ...	98
ஒழக்கக் கடைப்பிடியாதார் ...	95	கற்புப் பெரும்புனை காத்திற கை	
ஒற்றூட் குணம் ...	86	விடுதல் : குறுந்தரும் பகை ...	87
ஒற்றாளெனப்படுவார் ...	56	கதறிந்தார் பூண்ட கடன் ...	33
ஓவாதே திங்குக்குள ...	102	கத்தறிவில்லான் கதழந்தாரை :	
கண் காண வரிய ...	72	தெரியாப்பொருள் ...	54
கண்ணுக் கணிகலங் கண்ணோட்		கற்றாரைக் கைவிட்டு வாழ்வார் :	
டம் : குறியுடையார் கண்ணே		நல்லுலக்கு சேராதவர் ...	100
யுளது ...	53	கறுவி வெகுண்டிரையான் பள்ளி :	
கணககாயிரில்லாத ஊர் : நன்மை		குறுகா அறிவுடையார் ...	47
பயத்தலிலது ...	11	காப்பிகழலாகப் பொருள் ...	48
கணிகைவாயின் கொல் : ஆற்ச்சிப		காழுறற் கொட்டாங்கு செய்தொழு	
படுக்கும் அளது ...	25	கும் பேதை : நல்லுலக்கு சேரா	
கயவரைக் கையிகந்து வாழ்தல் :		தவன் ...	100
குடிமாசிலார்க்கே அளது ...	78	காழுறுவேள்வியிற கொல்வான் :	
கரப்பவர் நீர்மைத்தாய் நன்பகலிற		தாமறிவர் தாங்கண்ட வாறு ...	37
ரேன்மல் : ஓவாதே திங்கட்		காய்வானைக் கைவார்க்கி கோடல் :	
குளது ...	102	சாவுறுவான் தொழில் ...	5
சல்லார்க் கினனுவொழுகல் : அறி		கால்துய்மை யில்லாக் கவிமா :	
யாமையான் வருங்கேடு ...	4	குறுகார் அறிவுடையார் ...	47

நூற்பொருள்	செய்யுளெண்	நூற்பொருள்	செய்யுளெண்
காவோ டறக்குளந் தொட்டான் :		கொட்டியுளந்தமையாப் பாடல் :	
செல்வனெனப்படுவான் ...	71	கேள்வியுள் இன்னுதது ...	58
காழ்த்த பனகவர் வணக்கம் : ஆழ்ச்		கொடிதொரி இ நல்லவை செய்	
சிப்பங்கேக்கும் அளறு ...	25	வான் அரசன் : பெய்யெனப்	
கிளைஞர்த் குதவாதான் செல்வம் :		பெய்யு மழை ...	97
உள்ளனபோலக் கெடும் ...	60	கொடுத்தளிக்கும் ஆண்மை யுடை	
குடிமாசிலார்க்கே யுள ...	78	யவர் நல்குவது : காணவரிய	
குடியோம்ப வல்லானரசன் : யாண்		வெண் கண் ...	72
டும் பெறற கரியான் ..	14	கொண்டன செய்வகைசெய்வான்	
குருடன் மனையான் அறகு : தெரி		தவசி : பெய்யெனப் பெய்யுமழை	97
யாப் பொருள் ...	54	கொண்டான் குறிப்பறிவான்	
குருந்தன் சாயத்தது : பூவைப்		பெண்டாட்டி : பெய்யெனப்	
பூவண்ண னடி ...	1	பெய்யு மழை ...	97
குற்றிக் கடிந்த கொழுச்சும : நல்		கொல்யானைக் கோடும் குணமினி :	
வினையார்க்குச் சுயிறு ...	24	நாங்குபவன் ...	20
குறதற் தரும பகை ...	87	கொல்வதிடை நீக்கி வாழ்வான் :	
குற்றம் பிறர்மேலுரைத்தல் : தெற		ஞாலமெனப்படுவான் ...	27
மன வில்லார் தொழில் ...	55	கொல்வது தானஞ்சான் டேண்டு	
குறையுள் நட்பனவு தோன்றும் :		வார் : முழுமக்களாற்பாலார்	88
வாய்மையுடையார் வழக்கு ...	38	சொல்லின்று தின்றொழுதுவான் :	
குறிடையார கண்ணென் யுள ...	53	யாதுங் கடைபாடிடியாதான் ...	75
குறுகார் அறிவுடையார் ...	15	கொழுநனை யில்லான் சிறை : சால்	
குறுகார் அறிவுடையார் ...	47	போடு பட்ட தில ...	67
கூவல் குறைவின்றித் தொட்டான் :		கொள்பொருள் வெடிக் குடியலைக்	
சாவாவுடம்பெய்தினான் ...	17	கும் வேந்தன் : மழையருக்குக்	
கூதறம் உரவுண்மை சிந்தியாதான் :		கோள் ...	51
நிரையத்துச் சென்று வீழ்வான்.	46	கொள்ளாருட் கொள்ளாத கூற	
கேள்வியுள் இன்னுதன ...	58	மை : நல்லன் வழங்கு நெறி ...	83
கேள்வியுள்ளெல்லாந் தலை ...	32	கொன்னே வெகுளி பெருக்கல் :	
கேள்வியுள்ளெல்லாந் தலை ...	42	கெல்வ முடைக்கும் படை ...	39
கேளாக வாழ்தலினிது ...	13	கோலஞ்சி வாழுவ குடி : படை	
கேளிராத் துன்னிய சொல்லா		வேறதன் பற்றுவிடல் ...	34
வினந்திரட்டல் : மன்னந் கிளை		கோல்வோடிவாழும் அரசன் : சால்	
யான் தொழில் ...	59	போடு பட்ட திலன் ...	67
கேளிருவப்பத் தழுவுதல் : மனைந்		கோளானன் : கேளாக வாழ்த	
திலையான் தொழில் ...	59	லினிது ...	13
கைத்தன்னுரை கற்றறிந்தார் ...	26	கோளான நெண்டான் மறவா	
கைப்பதனைக் கட்டியெய்ந்துண்		தான் ...	13
பான் : மெய்ப்பொருள் கண்டு		சகடம் உதைத்தது : பூவைப்பூ	
வாழ்வான் ...	49	வண்ண னடி ...	1
கையுறினுங் காதல் பெருந்தின்		சவையின் அஞ்சுவான் கற்ற அரு	
மை : நூலவர் நோக்கு ...	30	தூல் : நஞ்சுமன் கண்டககு ...	8
		சாயினுஞ் சான்றாண்மை குன்ற	
		மை : தூயமென்பார் தொழில்	28

நூற்போநள் செய்யுளெண்

நூற்போநள்

செய்யுளெண்

சார்ந்தொழுதி கண்னுஞ் சலவர்
சலவரே : தேர்ந்தக்கால் தோன்
றும் பொருள் ... 52
சால்பினிற் றேன்றும் குடிமை :
வாய்மையுடையார் வழக்கு ... 38
சால்போடு பட்ட தில ... 67
சாவவுறுவான் தொழில் ... 5
சாவா வுடம்பெய்தினார் ... 17
சான்றருட் சான்றனெனப்படு
தல் : நல்லாள் வழங்கு நெறி ... 83
சில்சொற் பெருந்தோள் மகளிர் :
காப்பிகழ லாகாப் பொருள் ... 48
சிற்றளில்லாதான் கைம்மோதிரம் :
சால்போடுபட்டதில ... 67
சீர்பயவாத்தன்மையிலாளர் அப
லிருப்பு : நன்மை பயத்தலிலது. 64
சீலம் அறிவான் இளங்கிளை :
யாண்மெ பெற்றற்கரியான் ... 14
சீலம் இனிதுடைய ஆசான் : ஞால
மெனப்படுவான் ... 27
சூதின்சுண் தங்குதல் : நன்மையிலா
ளர் தொழில் .. 40
செந்தி முதல்வர் அறம் நினைந்து
வாழ்தல் : திங்கள் முமமாரிக்கு
வித்து ... 99
செப்பநெறி தூராவாறு ... 84
செப்பமுடையார் மழையனைபா :
செப்பநெறி தூராவாறு ... 84
செயிர் நிறகுஞ் சுற்றம் : நொந்தார்
செயக்கிடந்த தில் ... 68
செயிர் நிற்குஞ் சுற்றம் : முந்தைப
பழவினையாய்த் தின்னும் ... 68
செருக்கினால் வாழுஞ் சிறியவன் :
கைத்துண்ணர் கற்றறிந்தார் ... 26
செருவாய்ப்பச் செய்தவை நாடாச்
சிறப்புடைமை : நல்லவர்கோள். 22
செல்வத்துப் பொச்சாப்பு நீத்
தான் : நின்ற புகழுடையான் .. 31
செல்வ முடைக்கும் படை ... 39
செல்வநெனப்படுவார் ... 71
செற்றங் கொண்டாடுஞ் சிறுதொ
ழும்பு : ஒற்றனெனப்படுவார் ... 56

செறுநரின் வெவ்வுரை நோன
வெருள்வு : நல்வினே நீக்கும்
படை ... 96
செறுவொடு நிற்குஞ் சிறுமை : குறு
கார் அறிவுடையார் ... 15
சேய்மரபிற் கல்விமாண்பில்லாத
மாந்தர் : நல்குரவு சேரப்பட்
டார் ... 85
சொல்லின் அரிலகற்றுங் கேள்வி
யாா நட்பு : திரிகடுகம்போலு
மருந்து ... 2
சொல்வென்றி வேண்டும் இலிங்கி :
கல்விப்புணை கைவிட்டான் ... 18
ஞாலம் அளந்தது : பூவைப் பூவண்
னை அடி ... 1
ஞால மெனப்படுவார் ... 27
தங்குணங் குன்றத் தகைமை :
மேன் முறையாளர் தொழில் ... 3
தனிவில் பெருங்கூற்றுயிருண்ணு
மாறு : புணையில் நிலை சலக்கு
மாறு ... 89
தந்தைபுந் சூழும் வழிபடுதல் :
விழுப்பநெறி தூராவாறு ... 57
கந்நெய்யிற் றும்பொரியுமாறு ... 66
தவத்திற் றருக்கினார் கோள் ... 79
தன்பயந் தூக்காரைச் சார்ந்தல் : 'தெத்
றனவில்லார் தொழில் ... 55
தன்னச்சிச் சென்றாரை யெள்ளா
வொருவன் : நின்ற புகழுடை
யான் ... 31
தன்னுடம்பு கன்றுங்கால் நாணு
தல் : மன்னுவுடம்பின் குறி ... 92
தன்னே வியந்து தருக்கல் : செல்வ
முடைக்கும் படை ... 39
தாந்தம்மைக் கூறப்பொருள் ... 9
தாமறிவர் தாங்கண்டவாறு ... 37
தாழ்விடத்து நேர்கருதுந் தட்
டை : நட்கப் படாதவன் ... 16
தாளாளன் : கேளாக வாழ்தலினிது 13
தாளாளனென்பான் கடன்படா
வாழ்பவன் ... 13
தாளினுந் மந்த விழுநிதி : காப்
பிகழலாகாப் பொருள் ... 48

நூற்பொருள்	செய்யுளெண்	நூற்பொருள்	செய்யுளெண்
தாளினொரு பொருளாக்கல் : கேள் வியுளெல்லாந் தலை	32	தோந்தக்காற்றேன்றும் பொருள் ...	52
தானங் கொடுக்குந் தகைமை : நல் வினை யார்க்குங் கயிறு ...	24	தொகைகின்ற பெற்றததுட் கோலின்றிச் சேறல் : சாவவுறு வான் தொழில் ...	5
தானுடன்பாடின்றி வினையாக்கு மென்பான் : தாமறிவர் தாங் கண்டவாறு ...	37	தொல்குடியின் மாண்டார் தொடர்ச்சி : திரிகடுகம்போலு மருந்து ...	2
திங்கள் மும்மாரிக்கு வித்து ...	99	தொல்லவையுட் டோன்றுங் குடிமை : தாந்தமமைக் கூறப் பொருள் ...	9
திரிகடுகம்போலு மருந்து ...	2	தொல்லறிவாளர் தொழில் ...	41
திருந்திழையார் புல்லப புடை பெயராக் கங்குல் : ஊரனுடை யார்க்கு நோய் ...	45	தொழிலகற்று வாயமை யுடைமை வனப்பாகும் : தவத்திற் றருக் கினார்கோள் ...	79
திறவதிற நீர்ந்த பொருள் ...	73	தோய்ந்தாருட் டோய்ந்தானென்ப படுதல் : நல்லாள் வழங்குநெறி	83
தீமை மனத்தினும் வாயினுஞ் சொல்லாமை : சுவத்திற் றருக் கினார்கோள் ...	79	தோள்வழங்கி வாழும் ஆறையோற் றணிகை : ஆசைக்கடலு ளாழ் வான் ...	82
துக்கப்பிறப்பாய் விடும் ...	61	நட்கப்படாதவர் ...	16
துச்சிருந்தான் நாளுங் கலாங் காழ றுதல் : கேள்வி புள்ளினொது ...	58	நட்பின் கொழுமுளை பொய் வழங் கின் இல்லாகும் : செப்பநெறி தூராவாறு ...	84
துஞ்சும்ன் கண்டகரு ...	8	நட்பின் நயநீரமை நீங்கல் : குத்தந தரும் பகை ...	87
துளங்கினுந் தன்குடிமை குன்றத் தகைமை : கேள்வி பு ளெல்லாந் சலை ...	42	நண்பிலாந்மாட்டு நகைக்கிழமை செய்வான் : ஒழுக்கங்கடையபிடி யாதான் ...	95
துங்குபவா ...	20	நயவரை நள்ளிருளும் கைவிடா நட் டொழுக் கல் : குடிமாசி லார்க்கே யுனது ...	78
துண்டிலி னுட்பொதிந்த தேரை : ஆழ்ச்சிப்படுக்கும் அளறு ...	25	நல்குரவு சேரப்பட்டார் ...	85
துயமையுடைமை துணிவாம் : தவக் கிற் றருக்கினார்கோள் ...	79	நல்லவர்கோள் ...	22
துயமையின் தோன்றும் பிரமா ணம் : வாயமை யுடையார் வழக்கு ...	38	நல்லவையுள் மேம்பட்ட கல்வி : தாந்தமமைக் கூறப்பொருள் ...	9
துயமென்பா 'மொழில்' ...	28	நல்லாள் வழங்குநெறி ...	83
துயர் தொழுகிக் கண்ணுந் துணை கள் துணைகளே : தோந்தக்காற் றேன்றும் பொருள் ...	52	நல்லலகஞ் சேராதவா ...	100
துற்றின்கண் துவிய வித்து ...	81	நல்விருந்தோம்பலின் நட் டாளா தல் : கற்புடையாள் பூண்ட கடன் ...	65
தெரியாப் பொருள் ...	54	நல்வினை நீக்கும் படை ...	96
தெருளான் திரிந்தாளும் நெஞ்சி றுண் கல்வி : பரிந்சாலுஞ் செய யா பயன் ...	103	நல்வினை யார்க்குங் கயிறு ...	24
தெளியாதான் கூரையுட் பல் காலுஞ் சேர்தல் : ஊரெலாம் நோவதுடைத்து ...	12	நற்புடையிலாளர் தொழில் ...	98
தெற்றன் வில்லார் தொழில் ...	55		

நூற்போநர்	செய்யுளெண்
நன்பயங் காய்வின் கட்குதல் : தெற் மனவில்லார் தொழில் ...	55
நன்மை பயத்தலில் ...	11
நன்மை பயத்தலில் ...	64
நன்மையிலாளர் தொழில் ...	40
நன்மொழியைச் சிற்றின மல்லார் கட் சொல்லல் : சுற்றறிந்தார் பூண்ட கடன் ...	33
நன்றியு மாந்தாக் குள ...	69
நன்றிப் பயன் தூக்கா நாணிலி : எச்சு மிழந்துவாழ்வான் ...	63
நாணும் நட்பார்ப் பெருக்கல் : கேள்வி பு னெல்லாந்தலை ...	42
நாத்தளிப்ப ஆக்கிய வுண்டி : காப் பிகழ லாகாப்பொருள் ...	48
நாள்கழகம் பார்க்கும் நயமிலாச் குதன் : ஆசைக்கடலுளாழ்வான் ...	82
நான்மறையாளர் வழிச்செலவு : மேன்முறையாளர் தொழில் ...	3
நிரையத் தூச் சென்று வீழ்வான் ...	46
நில்லாமை புள்ளு நெறிப்பாடு : நன் றறியு மாந்தாக்குள ...	69
நிலைநெருக்கடையானே நல்குரவுஞ் சும் : திறவுதிற நீரந்த பொருள் ...	73
நிறையில்லான் கொண்ட தவம் : தூற்றின்கண் தூவிய வித்து ...	81
நிறையொழுக்கம் தேற்றுதான் பெற்ற வனப்பு : தூற்றின்கண் தூவிய வித்து ...	81
நின்ற புகழுடையார் ...	31
நுண்ணூற் பெருங்கேள்வி நூற் கரை கண்டான் : மெயந்நீரமை மேனிமயவன் ...	36
நுண்மொழி நோக்கிப் பொருள் கொளல் : சுற்றறிந்தார் பூண்ட கடன் ...	33
நூலவர் நோக்கு ...	30
நெய்பெய்த சோமென்று கூழை மதிப்பான் : மெயப் பொருள் கண்டு வாழ்வான் ...	49
நெல்லுண்டல் நெஞ்சிற் கோர் நோய் ...	80
நெர்வஞ்சாதாரோடு நட்பு : நன் மை பயத்தலிலது ...	64

நூற்போநர்	செய்யுளெண்
நொந்தார் செயக்கிடந்ததில் ...	68
நொந்து நெறிமறி வந்த விருந்து : பெறுமாறிய பொருள் ...	70
பகைமுன்னர் வாழ்க்கை கடையல் : சாவவுறுவான் தொழில் ...	5
படைவேந்தன் பற்றுவிடல் ...	34
பண்ணி நெரியாதான் யாழ் கேட்பு : தெரியாப்பொருள் ...	54
பத்திமை சான்ற படை : மண்ணு ளும் வேந்தர்க் குறுப்பு ...	101
பரந்தொழுகும் பெண்பாலைப் பாச மென்பான் : அரிய துணிந்தொழு குவான் ...	74
பரிந்தாளுஞ் செய்யா பயன் ...	103
பல்பொருள் நீங்கிய சிந்தை : நல் வினையார்க்குங் கயிறு ...	24
பல்பொருள் வெஃகுஞ் சிறுமை : செல்வமுடைக்கும் படை ...	39
பல்லவையுள் நல்லவை சுற்றல் : கேள்வியுளெல்லாந் தலை ...	32
பல நாடி நல்லவை சுற்றல் : நல்ல வர் கோள் ...	22
பழகினும் பார்ப்பாரைத் தீப்போ லொழுகல் : வேளாண் குடிக்கு அழகு ...	43
பழமைபை நோக்கி யளித்தல் : மன் னற்கீளையான் தொழில் ...	59
பழித்தவை சொல்லுதல் வறறாகும் பேசுமை : குறுகார் அறி வுடையார் ...	15
பழியஞ்சான் வாழும் பசு : நெல் லுண்டல் நெஞ்சிற் கோர் நோய் ...	80
பற்றறுதோடும் அவரத்தோ : வித் தறவீடும் பிறப்பு ...	23
பற்றென்னும் பசுத்தலை : வித்தற வீடும் பிறப்பு ...	23
பாசம் பசிப்ப மடியைக்கொளல் : எல்லார்க்கு மின்னாது ...	21
பாததுண்டு இல்லற முட்டாகியற் தல் : கேள்வியுளெல்லாந் தலை ...	32
பாததுண்ணத் தன்மையிலாளர் அயலிருப்பு : நன்மைபயத்தலில் ...	11

நூற்பொருள்	செய்யுளெண்	நூற்பொருள்	செய்யுளெண்
பாத்துண்ணும் நல்லறிவாண்மை தலைப்படல் : தொல்லறிவாளர் தொழில் ... 41		பெண்வீழைந்து பின்செலினும் தன் செலவீந் குன்றமை : நுலவர் நோக்கு ... 30	
பால்பற்றிச் சொல்லா விடுதல் : நாமென்பார் தொழில் ... 28		பெய்யெனப் பெய்யு மழை ... 97	
பிச்சைபுக் குண்பான் பிளிற்றல் : கேள்வியு ளின்றோதது ... 58		பெரியவர் புல்லங்காற் றான் புல் லும் பேதை : யாதுங் கடைப் பிடியாதான் ... 75	
பிணி தன்னைத் தின்னுங்கால் தான் வருந்துமாறு : புணையில் நிலை கலக்குமாறு ... 89		பெருமையுடையார் இனத்தி னக மல : முழுமக்கள் காதலவை ... 10	
பிணைசெல்வம் மாண்பின் றியங் கல் : புணையில் நிலைகலக்குமாறு ... 89		பெருமையை வேண்டாது விட் டொழிந்த பெண்பால் : ஒற்றா ளென்பபெவா ... 56	
பிறந்தும் பிறந்திலாதார் ... 90		பெறுதிக்கண் பொச்சாந்துரைத் தல் : மன்னாவுடம்பின் குறி ... 92	
பிறந்தும் பிறவாதவர் ... 93		பெறுமாதரிய பொருள் ... 70	
பிறந்தன்னைப் பேணுங்கால் நாணல் : ஊராண்மை யென் னுஞ் செருக்கு ... 7		பேஎம்ப பிறப்பிற் பெரும்பசி : சூகப்பிறப்பாய் விடும் ... 61	
பிறன்கடை நின்றொழுதுவான் : தூங்குபவன் ... 20		பேணா திறன்வேறு கூறிற் பொறை : ஊராண்மை யென் னுஞ் செருக்கு ... 7	
புணர்வின் கண் தக்கதறிபுந் தலை மகன் : பொத்தின் றிக் காழ்த்த மரம் ... 76		பைங்கூழ் விளைவின் கட் போற்றா னுழவு : உள்ளனபோலக்கெடும் ... 60	
புணையில் நிலைகலக்குமாறு ... 89		பொத்தின் றிக் காழ்த்த மரம் ... 76	
புலைமயக்கம் : பொருட் பெண்டிற் தோய்தல் ... 40		பொய்ததுரை யென்னும் பகை யிருள் : வத்தற வீடும் பிறப்பு ... 23	
புலைமயக்கம் : நன்மையிலாளர் தொழில் ... 40		பொய்தெள்ளி மனேதேய்க்கு மனை யாள் : இம்மைக் குறுதியிலாள் ... 50	
பூப்பின்கட் சாராத் தலைமகன் : கல் விப் புனை கைவிட்டான் ... 18		பொய்மயக்கம் : குதின்கண் தங்கு தல் ... 40	
பூவைப்பூவண்ணன் அடி ... 1		பொய்மயக்கம் : நன்மை யிலாளர் தொழில் ... 40	
பெண்டிர் தொடுத்தாண்டு அகைவப் போர் புகல் : காணவரியவென் கண் ... 72		பொய்யின்றி நெஞ்சமடங்குதல் வீடு : வஞ்சத் திந்திரீ ர்த் பொருள் ... 44	
பெண்ணினுட் கற்புடையாட் பெற் ருண் : சாவாவுடம்பெய்தினான் ... 17		பொய் வழங்கிவாழும் பொறியறை : நட்கப்படாதவன் ... 16	
பெண்ணுக்கணிகலம் நாணுடை மை : குறியுடையார் கண்ணே யுளது ... 53		பொருட் பெண்டிற் தோய்தல் : நன்மையிலாளர் தொழில் ... 40	
பெண்பால் கொழுநன் வழிச் செலவு : திங்கள் மும்மாரிக்கு வித்து ... 99		பொருளல்ல காதற்படுக்கும் வீழைவு : பேதைமை வாழு முயிர்க்கு ... 94	
பெண்பாலைக் காப்பிகழும் பேதை : ஒழுக்கங் கடைப்பிடியாதான் ... 95		பொருளி லொருவந்திளமை : பரிந் தாலுஞ் செய்யா பயன் ... 103	

நூற்பொருள்	செய்யுளெண்	நூற்பொருள்	செய்யுளெண்
பொருளினித்துவ்வான் புதைத்து வைப்பான் : பிறந்தும் பிறந் திலாதான் ... 90		முந்தை யெழுத்தின் வரவுணர்தல்: விழுப்ப நெறிதூராவாறு ... 57	
போற்றற் கரியார் புரிந்து ... 77		முந்நீர்த்திரையி னெழுந்தியங்கா மேதை : மெய்ந் நீர்மைமேனிற் பவன் ... 36	
மக்கட்பிறப்பின் நிரப்பிடுப்பை : துக்கப்பிறப்பாய் வீடும் ... 61		முழுமக்கள் காதலவை ... 10	
மக்கட் பெறலின் மனைக்கிழத்தி யாதல் : கற்புடையாள் பூண்ட கடன் ... 65		முழுமக்களாகற்பாலார் ... 88	
மகளிர்கட் கொத்த வொழுக்க முடைமை : தொல்லறிவாளர் தொழில் ... 41		முறை செய்யான் பெற்ற தலைமை: தூற்றின்கண் தூவிய வித்து ... 81	
மண்ணினமேல் வான்புகழ் நட டான் : சாவாவுடம் பெய்தி னான் ... 17		முறைநிலை கோடா அரசு : உலக மெனப்படுவான் ... 35	
மண்விழைந்து வாணன்மதியானை: தூலவர் நோக்கு ... 30		மூத்தோரையில்லா அவைக்களன் : நன்மைபயத்தலில் ... 11	
மறவனை யெவ்வுயிரு மஞ்சம் : திமவதிற் தீர்ந்த பொருள் ... 73		மூப்பின்கண் நன்மைக் ககன்றான் : கல்விப்புணை கைவிட்டான் ... 18	
மறுமைக் கணிகலம் கல்வி : குறி யுடையார் கண்ணையுளது ... 53		மூன்று கடன் கழித்த பார்ப்பான் : உலகமெனப்படுவான் ... 35	
மன்றிற் கொடும்பாடுரைப்பான் : எச்சமிழந்து வாழ்வான் ... 63		மெய்நிலை காண வெகுளி : தந் நெய்யிறும் பொரியுமாறு ... 66	
மன்னற் கிளையான் தொழில் ... 59		மெய்ந் நிறைந்து நீடிருந்த கன்னி : பெறுமாதரிய பொருள் ... 70	
மன்னா வுடம்பின் குறி ... 92		மெய்ந்நீர்மை மேனிப்பவா ... 36	
மனம் பிறிதாக் காரியத்திற்குன்றாக் கண்கை : போற்றற்கரியான் ... 77		மெய்ப்பொருள் கண்டு வாழ்வார் ... 49	
மாசற்ற செய்கை யடங்குதல் திப்பியம் : வஞ்சத்திற் தீர்ந்த பொருள் ... 44		மேல் தூய்மையில்லாதவெல்களிறு: குறுகார் அறிவுடையார் ... 47	
மாண்ட குணத்தான் தவசி : யாண்டும் பெற்றகரியான் ... 14		மேன்முறையாளா தொழில் ... 3	
மாந்தர் செறிவழுங்கத் தோன்றும் விழைவு : நல்வினை நீக்கும் படை ... 96		மைந்நீர்மை யின்றிமயலறுப்பான் : மெய்ந்நீர்மை மேனிப்பவன் ... 36	
மாரிநான் வந்த விருந்து : போற்றற் கரியான் புரிந்து ... 77		யாண்டும் பெற்றகரியாா ... 14	
மாற்றம் மறுத்துரைக்குஞ் சேவ கன் : போற்றற் கரியான் புரிந்து ... 77		யாதுங் கடைப்பிடியாதார் ... 75	
மாறேற்கு மன்னர் நிலையறிதல் : பேரமைச்சர்கோள் ... 62		யாதுந் தெரியாதுரைக்கும் வெகு ள்வு : பேதைமை வாழுமுயிர்க்கு ... 94	
முந்தைப் பழவினையாய்த் தின் னும் ... 68		வஞ்சத்திற் தீர்ந்தபொருள் ... 44	
		வடுவான் வாராமற்காத்தல் : குடி மாசிலார்க்கே யுளது ... 78	
		வந்த வொழுக்கம் பெருநெறி சேர் தல் : விழுப்பநெறி தூராவாறு ... 57	
		வயிரூரத் தாய்முலை யுண்ணுக் குழவி : நல்குரவு சேரப்பட் டது ... 85	
		வருவாயுட் கால் வழங்கி வாழ்தல் : நல்லவர்கோள் ... 22	
		வல்லே மழையருக்குங் கோள் ... 51	

நூற்பொருள்

செய்யுளெண்

வழங்காத் துறையிழிந்து நீர்ப் போக்கு : அருந்துயரங் காட்டு நெறி ...	6
வள்ளன்மை பூண்டான்கட் செல் வம : பொத்தினறிக் காழ்த்த மரம் ...	76
வாசிகொண் டொண்பொருள் செய்வான் : ஆசைக் கடலு ளாழ்வான் ...	82
வாய் நன்கமைபாக் குளன் : நல் குரவு சேரப்பட்டது ...	85
வாய்மையுடையார் வழக்கு ...	38
வாயினடங்குதல் துப்புரவு : வஞ் சத்திற் றீர்ந்த பொருள் ...	44
வாளமீ னுள்ளல் தலைப்படல் : ஆஞ்சுமன் கண்டகடு ...	8
வித்தற வீடும் பிறப்பு ...	23
விரிகடலூடு செல்வான் : அரிய துணர்தொழுவான் ...	74
விருந்தஞ்சம் ஈர்வளையை யில்லத் திருததல் : நன்மையத்தலிலது ...	64
விருந்தின்றி யுண்ட பகல் : நோயே உரனுடையார்க்கு ...	45
விருந்தினைய் வேற்றார் புகல் : அருந்துயரங்காட்டிடு நெறி ...	6
விலங்கின் பிறப்பின் வெளுஉ : துக் கப் பிறப்பாய் விடும் ...	61
விழுத்திணைத் தோன்றாதவன் : பிறந்தும் பிறவாதவன் ...	93
விழுப்பநெறி தூராவாறு ...	57
விழுமியவல்லதுணிகல் : முழுமக் கள் காதலவை ...	10
விழைவிலாப் பெண்டிர் தோட் சேர்வு : அருந்துயரங் காட்டிடு நெறி ...	6

நூற்பொருள்

செய்யுளெண்

விளியாதான் கூத்தாட்டுக் காண் டல் : ஊரெலாம் நோவது டைத்து ...	12
வீறுசால் பேரமைச்சர்கோள் ...	62
வெகுளிநுணுக்கும் விதல் : தொல் லறிவாளர் தொழில் ...	41
வெண்மொழி வேண்டினுஞ் சொல் லாமை : கற்றறிந்தார் பூண்ட கடன ...	33
வெல்வது வேண்டி வெகுண்டரைக் கும் நோன்பிலி : உமிக்குற்றுக் கைவருந்துவான் ...	29
வேதங் கரைகண்ட பார்ப்பான் : செல்வனெனப்படுவான் ...	71
வேந்தர்க்குறுப்பு ...	101
வேந்தன் முறை நெறியாத் சேர் தல் : திங்களமும் மாரிக்கு வித்து ...	99
வேந்துவப்ப அட்டார்த்த வென்றி : தார்தம்மைக் கூறுப் பொருள் ...	9
வேலின் கடைமணிபோற் றிண்ணி யான் காப்பு : படைவேந்தன் பற்று விடல் ...	34
வேளாண் குடிக்கு அழகென்ப ...	43
வேளாளன் : கேளாக வாழ்தலி னிது ...	13
வேளாளனென்பான் விருந்திருக்க வுண்ணாதான் ...	13
வைத்த அடைக்கலங் கொள்வான் : எச்ச மிழந்து வாழ்வான் ...	63
வைத்தனே யின்சொல்லாக் கொள் வான் : மெய்ப்பொருள் கண்டு வாழ்வான் ...	49
வைதெள்ளிச் சொல்லுந் தலை மகன் : இம்மைக்குறுதியிலான் ...	50

சொல்லகராதி

[எண் - செய்யுளெண்]

சொல்	எண்	சொல்	எண்
அ (சுட்டு)	... 50	அரு	8, 56
அகல்	... 1	அருக்கும்	... 51
அகலகில்லாத	... 66	அருந்ததி	... 2
அகற்று	... 79	அரும்	6, 70, 80
அகற்றும்	... 2	அருள்புரிந்து	... 91
அகறல்	... 10	அருளில்	... 103
அகன்ற	45, 88	அருளினை	... 90
அகன்றானும்	... 18	அருளுடையம்	... 37
அச்சம்	... 66	அல்குல்	... 26
அஞ்சப்படும	... 19	அல்பொருள	... 73
அஞ்சா	... 101	அல்ல	10, 94
அஞ்சாதாரொடு	... 64	அல்லவை	... 100
அஞ்சான்	80, 88	அல்லா	... 35
அஞ்சி	34, 80	அல்லார்கண்	... 33
அஞ்சும்	64, 73	அல்லான்	... 8
அஞ்சுவான	... 8	அலந்தார்க்கு	... 42
அட்டு	... 9	அலவலை	... 35
அடங்குதல்	... 44	அலவலையும்	... 100
அடி	... 1	அலைக்கும்	... 51
அடைக்கலம்	... 63	அலைகடலில்	... 66
அடைகொடாதானும்	... 90	அலைப்பானும்	... 46
அடைய	... 62	அவா	... 23
அணிகலம்	... 53	அவை	... 72
அமர்ந்த	... 98	அவைக்களன்	... 11
அமைச்சர்	... 62	அவையுள்	... 9
அமைச்சனும்	... 34	அழகு	... 43
அமைந்த	... 101	அழகும்	... 54
அமையா	58, 85	அழிவினாள்	... 80
அயல்	11, 64	அழுக்காறு	... 31
அரசன்	14, 97	அழுங்க	... 96
அரசனும்	... 67	அளந்ததூஉம்	... 1
அரசும்	... 35	அளந்தமையா	... 58
அரணும்	... 101	அளவு	... 38
அரிய	70, 72, 74	அளறு	... 25
அரியார்	14, 77	அளிக்கும்	... 72
அரில்	... 2	அளித்தல்	... 59

சொல்	எண்	சொல்	எண்
அப்பு	... 87	ஆடுவானும்	... 95
அற்ற	... 44	ஆடை	... 72
அற	... 23	ஆண்மை	7, 28, 41, 72
அறக்குளம்	... 71	ஆண்மையுடையவர்	... 72
அறப்புறம்	... 26	ஆணை	... 98
அறம்	32, 91, 99	ஆய்	4, 26, 61
அறவினை	... 7	ஆய்விடும்	... 61
அறனும்	... 103	ஆய	... 95
அறனை	... 73	ஆர (அரிய)	... 27
அறாது	... 23	ஆர்க்கும்	... 24
அறிதல்	... 62	ஆர்த்த	... 9
அறிந்தார்	26, 33	ஆர்வுறற	66, 98
அறியாமையால்	... 4	ஆர	... 85
அறியும்	27, 69, 76	ஆலம்வீழ	... 34
அறிவர்	... 37	ஆழ்ச்சி	... 25
அறிவாளர்	... 97	ஆழவார	... 82
அறிவான்	... 14	ஆள்	67, 83
அறிவிலியும்	... 20	ஆளன்	... 13
அறிவு	41, 54, 96	ஆளும்	101, 103
அறிவுடையார்	15, 47	ஆற்றனை	... 46
அறிவும்	... 62	ஆற்றும	... 70
அறக்கும்	... 11	ஆற்றென்று	... 46
அறப்பான	... 36	ஆறு (நெறி)	57, 84, 91
அன்பு	42, 46	இ (சுட்டு)	1—13, 15—51, 53—67, 69—78, 82—86, 88—93, 95, 98—102
அன்போடி	... 42	இகந்தானும்	... 31
அனையர்	... 84	இகந்து	71, 78
ஆ	... 49	இகழல்	... 48
ஆக்கிய	... 48	இகழும	... 95
ஆக்கும்	... 37	இடைநீக்கி	... 27
ஆக	... 13	இம்மைக்கு	... 50
ஆகலும்	... 86	இயங்கல்	... 89
ஆகற்பாலார்	... 88	இயங்கா	... 36
ஆகா	... 48	இயல்பிற்று	... 15
ஆகி	... 68	இயல்பு	... 68
ஆகும்	44, 79, 84	இயற்றலும்	... 32
ஆங்கு	... 32	இயைவ	... 46
ஆசானும்	... 27	இரங்குகொண்டு	... 74
ஆசை	21, 82	இரப்பவர்க்கு	... 102
ஆட்டும்	... 20	இரப்பவர்கள்	... 102
ஆடி	... 28		
ஆடும்	... 20		

சொல்	எண்	சொல்	எண்
இரு	... 101	இளம்	14, 50
இருக்க	... 13	இளமை	... 15
இருத்தலும்	... 64	இளமையும்	... 103
இருதலையும்	... 19	இளையனாய்	... 60
இருந்த	9, 70	இளையான்	... 59
இருந்து	51, 88	இறந்து	90, 93
இருப்பானும்	... 29	இறுதிக்கண்	... 92
இருப்பும்	11, 64	இன்குணத்தார்	... 3
இருள்	54, 91	இன்னொல்லா	... 49
இருளாய்	... 94	இன்னொல்லும்	... 25
இருளும்	... 23	இன்றி	5, 14, 17, 36, 37, 39, 44, 45, 46, 63, 86, 100
இல்	3, 10, 68, 75, 89, 95, 103,	இன்றோ	19, 90
இல் (மனை)	51, 65	இன்றாதன	... 21
இல் (மனையாள்)	... 80	இன்றார்	... 52
இல்லத்து	... 64	இனத்தின்	... 10
இல்லது	... 29	இனம்	33, 59, 88
இல்லம்	... 4	இனன்	... 4
இல்லமம்	... 32	இனிது	13, 27
இல்லா	11, 47	இனிதுடைய	... 27
இல்லாகும	... 84	இனிய	... 38
இல்லாத	11, 72, 85	ஈசு(க)	... 75
இல்லாதான்	... 67	ஈதற்கு	... 91
இல்லார்	... 55	ஈந்த	... 42
இல்லார்க்கு	45, 69	ஈயாது	... 45
இல்லாள்	... 67	ஈயும்	... 69
இல்லாளி	... 4	ஈர்ந்த	... 52
இல்லான்	... 54	ஈர்வளையை	... 64
இல்லிருந்து	... 51	ஈவார்	... 102
இல	11, 64, 67	ஈன்ற	... 65
இலா	... 6	உடம்பின்	... 92
இலார்	... 50	உடம்பு	17, 92
இலிங்கி	... 18	உடன்பாடு	... 37
இவர்	52, 80, 97	உடுத்த	... 72
இவை	68, 81, 87, 94, 96	உடைக்கும்	... 39
இழந்து	... 63	உடைமை	... 22
இழந்தேம்	... 92	உடைமையும்	41, 69
இழிந்து	... 6	உடைய	... 27
இழுக்கல்	... 15	உடையவர்	... 72
இழுக்காய	... 95	உடையார்	10, 15, 47, 84
இழுக்கு	... 95	உடையாள்	17, 18, 65
இழையார்	... 45		

சொல்	எண்	சொல்	எண்
உடையார்க்கு	... 45	உரைப்பான்	... 47
உடையானை	... 98	உரைப்பானும்	... 63
உடையான்	... 76	உரையும்	12, 54
உடையெம்	... 37	உலகம்	35, 91, 100
உண்ட	... 45	உலகமும்	... 94
உண்டல்	... 80	உலகின்	... 69
உண்டலும்	... 28	உலவா	... 101
உண்டியும்	... 48	உவப்ப	9, 59
உண்டு	37, 40, 60	உழந்து	... 6
உண்ணா	11, 85	உழவின்	... 43
உண்ணாதான்	... 13	உழவும்	... 60
உண்ணார்	... 26	உள்	51, 86
உண்ணும்	... 17	உள்ளத்து	... 76
உண்ணுமாறும்	... 89	உள்ளல்	... 8
உண்பான்	... 58	உள்ளன	... 60
உண்பானும்	... 49	உள்ளும்	... 69
உண்பொழுது	... 28	உள்ளுருக்கி	... 19
உண்மை	... 46	உள	53, 69, 78, 102
உணர்ச்சியும்	... 86	உற்ற	53, 66, 98, 100
உணர்ந்து	... 57	உற்று	10, 43
உணர்வின்	... 3	உறல்	... 38
உணர்வுடையான்	... 76	உறமை	... 43
உணராத	... 93	உறினும்	... 30
உதவாதான்	... 60	உறு	... 37
உதைத்ததாடம்	... 1	உறுதலும்	... 58
உப்பின்	... 84	உறுதி	... 50
உயி	... 29	உறுப்பு	... 101
உயிர்	... 89	உறுவான்	... 5
உயிர்க்கு	... 94	உறுவானும்	... 93
உயிர்க்கும்	... 69	ஊடு	... 74
உயிர்கட்கு	... 37	ஊமன்	... 8
உயிரும்	... 73	ஊர்	6, 12
உயிரை	27, 92	ஊராண்மை	... 7
உயன்	... 45	ஊரும்	... 11
உரிமை	... 10	ஊழினால்	... 16
உருக்கு	... 19	ஊறிய	... 49
உருவினை	... 19	ஊன்	... 37
உரை	93, 96	எ	73, 83, 101
உரைக்கும்	77, 94	எ (வ்)	... 69
உரைத்தல்	... 92	எச்சம்	... 63
உரைத்தலும்	... 55	எஞ்சாத	... 98

சொல்	எண்	சொல்	எண்
எண்ணில்	... 54	ஐ	62, 98
எண்ணின்	... 101	ஐங்குராவர்	... 98
எதிர்	... 68	ஒட்டி	... 16
எய்த	... 22	ஒண்	74, 82
எய்தாமை	... 62	ஒத்த	... 41
எய்தினார்	... 17	ஒப்ப	... 6
எய்துவது	... 62	ஒரீஇ	... 97
எயில்	... 101	ஒரு	... 32
எருதும்	... 80	ஒருதலையான்	... 19
எல்லாம்	32, 42	ஒருவற்கு	... 103
எல்லார்க்கும்	... 21	ஒருவன்	... 21
எல்லில்	... 20	ஒருவனும்	31, 71
எல்லை	... 51	ஒவ்வது	27, 71
எலாம்	... 12	ஒழிதல்	... 87
எழுத்தின்	... 57	ஒழிந்த	... 56
எழுத்தினை	... 93	ஒழிந்தகன்ற	... 45
எழுந்து	... 36	ஒழுக்கம்	24, 57 81, 95
எள்ளப்படு	... 86	ஒழுக்கமுடைமையும்	... 41
எள்ளப்படுதலும்	21	ஒழுக்கல்	43, 78
எள்ளா	... 31	ஒழுக்கலும்	... 4, 7
என்	... 72	ஒழுக்கிக்கண்ணனும்	... 52
என் (என்ன)	... 28	ஒழுக்குதல்	... 62
என்ப	... 43	ஒழுக்கும்	74, 100
என்பவனை	... 75	ஒழுக்குவார்	... 74
என்பார்	... 28	ஒழுக்குவான்	... 20
என்பான்	... 13	ஒழுக்குவானும்	... 75
என்பானும்	37, 74	ஒளரிய	... 86
என்றல்	... 92	ஒளிவிடுதல்	... 102
என்று	21, 49	ஒற்றாள்	56, 86
என்றும்	31, 93	ஒன்று	42, 45, 69, 75, 102
என்னும்	7, 23	ஒன்றும்	... 93
என	14, 97	ஒடி	... 42
எனக்கு	... 75	ஒடும்	20, 23
எனப்படுதல்	... 83	ஒதிய	... 76
எனப்படுவார்	27, 35, 56, 71	ஒம்ப	... 14
ஏலா	... 33	ஒம்பலின்	... 65
ஏவியது	... 50	ஒர்	... 80
ஏவின்	... 3	ஒர்ந்து	... 35
ஏழையும்	... 93	ஒவாதே	... 102
ஏற்கும்	... 62	கங்குலம்	... 45
ஏற்றார்க்கு	... 46	கட்டி	... 49

சொல்	எண்	சொல்	எண்
கட்டிய	... 66	கவி	... 47
கடப்பாடும்	... 51	கழகத்தால்	... 43
கடலில்	... 66	கழகம்	... 82
கடலுள்	... 82	கழித்த	... 35
கடலாடு	... 74	கழியும்	... 94
கடன்	33, 35, 65	கள்	40, 60
கடன்படா	... 13	கன்வரின்	... 19
கடிந்த	... 24	களன்	... 11
கடிந்து	... 47	களியாதான்	... 12
கடைப்பிடியாதார்	75, 95	களிறும்	... 47
கடைமணி	... 34	கறபினா	... 2
கண்	3, 33, 53	கறபு	... 87
கண்	30, 72	கறபுடையாள்	17, 18, 65
கண் (இடம்)	... 1	கற்புடையாரை	... 98
கண்ட	8, 71	கற்ற	... 8
கண்டவாறு	... 37	கற்றல்	22, 32
கண்டாணும்	... 36	கற்றறிவு	... 54
கண்டு	... 49	கற்றொரை	... 100
கண்ணுக்கு	... 53	கற்று	26, 33
கண்ணும்	... 52	கறுவி	... 47
கண்ணோட்டம்	... 53	கறையும்	... 67
கணக்காயா	... 11	கன்லுங்கால்	... 92
கணிகையும	77, 82	கன்னியும்	... 70
கணிகைவாய	... 25	கரு	... 8
கத்தும்நனாரைபு	... 54	காட்டும்	... 6
கதித்து	... 21	காண்டரு	... 25
கயவா	... 52	காண்டல்	... 12
கயவரை	... 78	காண	... 72
கயிறு	... 24	காணு	... 66
கரப்பவா	... 102	காத்தல்	... 78
கரப்பாணும்	... 46	காதல்	... 30
கரை	36, 71	காதலவை	... 10
கல்	... 52	காதலில்	... 87
கல்லார்க்கு	... 4	காதற்படுக்கும்	... 91
கல்லான்	... 21	காப்பு	48, 95
கல்வி	18, 29, 53, 85	காப்பும்	... 34
கல்விக்கு	... 88	காமரு	... 1
கல்வியும்	9, 103	காமுற்ற	53, 100
கலக்குமாறு	... 89	காமுற்றிருப்பாணும்	... 29
கலமயக்கம்	... 40	காமுற்று	10, 43
கலாம்	... 58	காமுறமை	... 43

சொல்	எண்	சொல்	எண்
காழுறு	... 37	குறையுள்	... 38
காழுறுதலும்	... 58	குறி	... 92
காழுறுவாணும்	... 93	குறிப்பு	... 97
காயவாளை	... 5	குறியுடையார்கண்ணே	... 53
காயவின் கண்	... 55	குறுகார	15, 47
காராண்மை	... 7	குறைவின்	... 17
காரியத்தில்	... 77	குன்ற	3, 77
கால்	... 47	குன்றமை	28, 30
கால்வழங்கி	... 22	குன்றுவிப்பாஹும்	... 88
காலையும்	... 45	கூத்தாட்டு	... 12
காவாத	... 56	கூடமையும்	... 86
காவாது	12, 50	கூடையுள்	... 12
காவோடு	... 71	கூடல்	... 17
காழ	4, 47	கூடழை	... 49
காழ்த்த	25, 76	கூற்றம்	... 46
கிடந்தது	... 69	கூற்று	... 89
கிழமை	... 95	கூறலும்	... 55
கிழமையால்	... 59	கூறு	... 9
கிளை	... 14	கூறுமை	... 83
கிளைஞாக்கு	... 60	கூறில	... 7
கிளையும	... 50	கெடும்	... 60
குடி	14, 51, 78	கேட்டு	... 86
குடிக்கு	... 43	கேடு	... 4
குடிமை	... 43	கேள்	... 13
குடிமையும்	9, 38, 60	கேள்வி	... 36
குடியின்	2, 65	கேள்வியார	... 2
குடியும்	34, 35	கேள்வியுள்	32, 42, 58
குடியுள்	... 8	கேளிர	... 59
குணத்தார	... 3	கை	29, 67
குணத்தான்	... 14	கை (உறுவு)	... 5
குணம்	3, 86	கைசெய்வான	... 97
குணமலி	... 20	கைத்து	... 26
குப்பை	... 84	கைதிரிந்து	... 16
குரவா	... 98	கைப்பத்தனை	... 49
குருடன்	... 54	கையிகந்து	... 78
குருந்தம்	... 1	கையுறினும்	... 30
குழவியும்	... 85	கைவிட்டார	... 18
குளம்	... 71	கைவிட்டு	... 100
குளனும்	... 85	கைவிடா	... 78
குற்றம்	24, 29, 55, 87	கைவிடுதல்	... 87
குற்று	... 29	கொட்டி	... 58

சொல்	எண்	சொல்	எண்
கொடாதானும்	... 90	சாரா	... 18
கொடிது	... 97	சால்	... 62
கொடுக்கும்	... 24	சால்பினில்	... 38
கொடுத்து	... 72	சால்போடி	... 67
கொடும்பாடி	... 63	சால	... 14
கொண்ட	4, 80, 81	சாவ	... 5
கொண்டன	... 97	சாவா	... 17
கொண்டாடும்	... 56	சான்ற	... 101
கொண்டான்	... 97	சான்றன்மை	... 28
கொண்டானும்	... 26	சான்றா	... 63
கொண்டிருந்தது	... 80	சான்றருள்	... 83
கொண்டு	4, 74, 82	சான்றான்	... 83
கொல்	... 20	சிந்தியாதானும்	... 46
கொல்வது	27, 88	சிந்தை	... 24
கொல்வானும்	... 37	சில்	... 48
கொலை	... 75	சிதப்புடைமை	... 22
கொழு	... 84	சிறியவனும்	... 26
கொழுநன்வழி	... 99	சிறியாவா	... 4
கொழுநனை	... 67	சிறு	33, 56, 67
கொள்	... 51	சிறுமை	... 15
கொள்வானும்	49, 63	சிறுமையும்	... 39
கொள்ளாத	... 83	சிறைநின்று	... 35
கொள்ளாருள்	... 83	சினம்	... 99
கொள்ளும்	... 21	சீர்	1, 3, 17, 25, 64
கொன்னே	... 39	சீலம்	14, 27
கோடலும்	... 5	சீறி	... 47
கோடா	... 35	சுற்றமும்	... 68
கோடி	... 67	குதனும்	... 82
கோல்	5, 34, 67	குதின்கண்	... 40
கோலால்	... 4	செப்ப	... 84
கோள்	22, 51, 62	செப்பம்	... 84
கோளாளன்	... 13	செம்	... 99
சகடம்	... 1	செய்க	... 91
சமத்து	... 9	செய்கை	... 44
சலமொழி	... 51	செய்தலும்	... 3
சலார்	... 52	செய்தலை	... 22
சலையின்	... 8	செய்து	... 100
சாய்த்தனும்	... 1	செய்யா	... 103
சாயினும்	... 28	செய்யாத	... 69
சார்தலும்	... 55	செய்யான்	... 81
சார்த்து	... 52	செய்யும்	... 100

சொல்	எண்	சொல்	எண்
செய்வ	... 97	சொல்லாமை	33, 79
செய்வல்	... 74	சொல்லால்	... 59
செய்வான்	... 97	சொல்லாவிடுதலும்	... 28
செய்வானும்	82, 95	சொல்லின்	... 2
செய்க்கிடந்தது	... 68	சொல்லுக	... 91
செயலும்	... 5	சொல்லுதல்	... 15
செயிர்	... 68	சொல்லும்	25, 50, 86
செரு	... 22	சொல்லே	... 91
செருக்கினால்	... 26	சொல்வென்றி	... 18
செருக்கு	... 7	சொ(ல்)லை	... 40
செல்வத்து	... 31	சோறு	... 49
செல்வம	8, 39, 89,	ஞாலம்	1, 27
செல்வமும்	76, 60	ஞான்றும்	... 83
செல்வர்	... 71	தக்கது	... 76
செல்வானும்	... 74	தகு	... 25
செலவில்	... 30	தகைமை	3, 24
செலவும்	3, 99	தகைமையும்	... 42
செலினும்	... 30	தங்குதல்	... 40
செவிக்குற்றம்	... 29	தட்டித்து	... 58
செற்றம்	... 56	தட்டை	... 16
செறிவு	... 96	தண்	... 1
செறுநரின்	... 96	தணிவில்	... 89
செறுவோடு	... 15	தந்த	... 48
சென்றாரை	... 31	தந்தையும்	... 57
சென்று	... 46	தம்	3, 66
சேய்	... 85	தம்மை	9, 62
சேர்தல்	... 57	தருக்கலும்	... 39
சேர்தலும்	... 99	தருக்கினா	... 79
சேர்தற்கு	... 91	தருடம்	... 87
சேர்வும்	... 6	தலை	32, 42
சேரப்பட்டார	... 85	தலைப்படலும்	8, 41
சேராத	... 91	தலைமகன்	... 18
சேராதவா	... 100	தலைமகனும்	50, 76
சேவகனும்	... 77	தலைமையும்	... 81
சேறலும்	... 5, 12	தலையும்	... 19
சொல்	25, 48, 49	தவசி	14, 97
சொல்லகிதபானும்	... 90	தவத்தில்	... 79
சொல்லலும்	... 33	தவம்	... 80
சொல்லா	... 51	தவமும்	... 81
சொல்லா(க)	... 49	தழீஇ	... 34
சொல்லாவோனும்	... 95	தழுவுதல்	... 59

சொல்	எண்	சொல்	எண்
தளிர்ப்ப	... 48	துச்சிருந்தான்	... 58
தனை	... 87	துஞ்ச	... 8
தனையும்	... 23	துணிதல்	... 10
தன்	30, 31, 42, 55, 92	துணிந்து	... 74
தன்மையிலாளர்	11, 64	துணிவு	... 79
தண்ணை	5, 7, 39, 89	துணைகள்	... 52
தா	... 3	துப்புரவாம்	... 44
தாம்	9, 37, 66	துயரம்	... 6
தாய்	65, 85	துவவான்	... 90
தாயும்	... 57	துளங்கினும்	... 42
தாழ்விடத்து	... 16	துறத்தலும்	... 98
தாழ்வு	... 39	துறை	6, 82
தாளாளன்	... 13	துன்புறுவ	... 69
தாளின்	... 32	துன்னிய	... 59
தாளினால்	... 48	துடயம்	... 28
தான்	37, 55, 75, 88, 89	துக்கா	... 63
தானம்	... 24	துக்காரை	... 55
திங்கட்டு	... 102	துங்குபவர்	... 20
திங்கள்	... 99	துண்டில்	... 25
திசையும்	... 101	துய்மை	... 47
திண்ணியான்	... 34	துய்மையுடைமை	... 79
தினை	... 93	துய்மையும்	... 69
திப்பியமாம்	... 44	துய்மையுள்	... 38
திரட்டல்	... 59	துர்ந்து	... 52
திரிகடுகம்	... 2	துரா	57, 84
திரிந்து	... 16, 103	துவிய	... 81
திருந்திய	2, 70	துற்றின்கண்	... 81
திருந்து	... 45	தெரியா	54, 61
திரையின	... 36	தெரியாதான்	... 54
திருவதில்	... 73	தெரியாது	20, 94
திருன்	... 7	தெருளான்	... 103
தின்று	... 75	தெள்ளி	50, 78
தின்னுகால்	... 89	தெளியாதான்	... 12
தின்னும்	19, 68, 96	தெற்றனவு	... 55
தி	43, 99	தெற்றென	23, 24
திது	... 71	தேய்க்கும்	... 50
திமை	... 79	தேய்வேபோல்	... 102
தீர்த்த	44, 73	தேர்ந்தக்கால்	... 52
தீர	... 54	தேரும்	... 23
துக்கம்	... 61	தேரையும்	... 25
		தேற்றாதான்	... 81

சொல்	எண்	சொல்	எண்
தொக்கு	... 9	நயவரை	... 78
தொகினும்	... 101	நரைப்ப	... 68
தொகை	... 5	நல்	9, 65, 83, 96, 100
தொட்டானும்	17, 71	நல்குரவு	73, 85
தொடர்ச்சியும்	... 2	நல்குரவும்	... 72
தொடியும்	... 26	ந (ல்) ல	... 22
தொடுத்தாண்டு	... 72	நல்லவர்	... 22
தொல்	2, 9, 41, 65	நல்லவர்க்கு	... 26
தொல்லறிவாளர்	... 41	நல்லவை	32, 97
தொழில்	3, 5, 28, 40, 41, 55, 59, 70, 79, 98	நல்லறிவு	... 41
		நல்வினே	... 24
தொழும்பும்	56, 68	நள்ளிருளும்	... 78
தொறும்	... 48	நம்புடையிலாளர்	... 98
தோய்தல்	... 40	நறும்	... 1
தோயந்தாருள்	... 83	நன்	... 55
தோயந்தான்	... 83	நன்கு	3, 85
தோல்	... 28	நன்மை	11, 64
தோள்	6, 25, 48, 82	நன்மைக்கு	... 18
தோளும்	... 2	நன்மையிலாளர்	... 40
தோன்மல்	... 102	நன்மொழியை	... 33
தோன்மலும்	... 66	நன்றி	... 63
தோன்றுவனும்	... 93	நன்று	63, 69
தோன்றும்	9, 38, 52, 96	நா	... 48
நகுவானும்	... 75	நாடா	... 22
நச்சி	... 31	நாடுங்கால்	... 20
நகை	... 95	நாடொறும்	... 48
நட்கப்படாஅதவர்	... 16	நாணலும்	... 7
நட்டார்	... 42	நாணிலியும்	... 63
நட்டாளாம்	... 65	நாணுடைமை	... 53
நட்டானும்	... 17	நாணுதல்	... 92
நட்டி	... 78	நாவினால்	... 71
நட்டின்	84, 87	நான்	30, 42, 77, 82
நட்டினுள்	... 98	நாள்நாளும்	... 42
நட்டி	... 38	நாளும்	... 58
நட்டும்	2, 56, 64	நான்மறையாளர்	... 3
நண்	... 102	நிதி	... 88
நண்ணிய	... 1	நிதியும்	48, 101
நண்ணும்	... 53	நிரப்பிடும்பை	... 61
நண்பிலார்	... 95	நிரையத்து	... 46
நயநீர்மை	... 87	நில்லாமை	... 69
நயயிலா	... 82	நிலை	35, 62, 66, 89

சொல்	எண்	சொல்	எண்
நிற்கும்	15, 67, 68	நேர்கருதும்	... 16
நிற்பவர்	... 36	நேர்வு	... 64
நிறை	73, 81	நொந்தார்	... 68
நிறைந்து	... 70	நொந்து	... 70
நினைவில்லான்	... 81	நோக்கி	33, 59
நின்ற	5, 31	நோக்கு	... 30
நின்று	20, 35, 75	நோய்	... 80
நினைந்து	... 69	நோயும்	... 96
நினைப்பாளை	... 73	நோயே	... 45
நீக்கி	... 27	நோவது	... 12
நீக்கும்	... 96	நோன்பிலியும்	... 29
நீங்கிய	... 24	நோனா	... 96
நீடு	... 70	பகடும்	... 70
நீத்தானும்	... 31	பகரும்	... 26
நீர்	6, 17, 28, 36	பகலில்	... 102
நீர்படின	... 84	பகலும்	... 45
நீர்மை	36, 87	பகை	5, 23, 87
நீர்மைத்தாய்	... 82	பகையுள்	... 18
நீராட்டும்	... 72	பகைவர்	... 25
நீராடி	... 28	பசி	... 96
நுண்	30, 33, 36	பசிப்ப	... 21
நுணுக்கும்	... 41	பசியும்	... 61
நூல்	... 36	பசுவும்	... 80
நூலவர்	... 30	பட்டது	... 67
நூலும்	8, 76	பட்டார்	... 85
நூலை	... 91	படா	... 13
நூற்கு	... 33	படாஅதவர்	... 16
நெகிழ்ந்து	... 87	படின	... 84
நெஞ்சத்து	... 90	படுக்கும்	25, 94
நெஞ்சம்	... 44	படுதல்	... 83
நெஞ்சிற்கு	... 80	படுதலும்	... 21
நெஞ்சின்	... 81	படும்	19, 86
நெஞ்சினான்	... 103	படுவார்	27, 35, 56, 71
நெஞ்சு	... 98	படை	39, 96
நெஞ்சுடையாளை	... 73	படையும்	... 101
நெய்	... 49	படைவேந்தன்	... 34
நெய்யில்	... 66	பண்ணில்	... 54
நெல்	... 80	பண்பு	... 95
நெறி	6, 57, 70, 83, 84, 91	பத்திமை	... 101
நெறிப்படும்	... 69	பயத்தல்	11, 64
நெறியால்	... 99	பயம்	... 55

சொல்	எண்	சொல்	எண்
பயவா	55, 64	பிணி	19, 89
பயன்	63, 103	பிணை	... 89
பரந்து	... 74	பிரமாணம்	... 38
பரிந்தாலும்	... 103	பிரிவும்	... 19
பல்	8, 24, 39, 48	பிளித்தலும்	... 58
பல்காலும்	... 12	பிற்பாடு	... 57
பல்லவையுள்	... 32	பிறத்தலும்	... 8
பல	22, 23	பிறந்திலாதார்	... 90
பலர்	... 101	பிறந்தும்	90, 93
பழகினும்	... 43	பிறப்பில்	... 61
பழம் (பழைய)	... 68	பிறப்பின்	... 61
பழமையை	... 59	பிறப்பு	23, 61
பழி	... 80	பிறர்	... 7
பழித்தவை	... 15	பிறர்மேல்	... 55
பள்ளியும்	... 47	பிறவாதவர்	... 93
பற்றி	... 28	பிறன்கடை	... 20
பற்றிய	54, 67	பிறன்கண்	.. 21
பற்று	... 23	பிறிதா	... 77
பற்றுவிடல்	... 34	பின்	... 55
பாடிய	... 61	பின்செலினும்	... 30
பாசத்தனையும்	... 23	புக்கு	... 58
பாசம்	21, 74	புகலும்	4, 6, 72
பாடலும்	... 58	புகழ்	... 17
பாத்து	... 11	புகழுடையார்	... 31
பாத்துண்டு	... 32	புகழும்	... 42
பாத்துண்ணும்	41, 71	புகுவானும்	... 88
பாம்பு	... 20	புடை	... 98
பாய்ந்தெழுந்து	... 83	புடைத்தலும்	... 4
பார்க்கும்	... 82	புடைபெயரா	... 45
பார்த்திருப்பானும்	... 29	புணர்ந்தார்க்கு	... 19
பார்ப்பாரை	... 43	புணர்வின் கண்	... 76
பார்ப்பான்	... 16	புணை	18, 87
பார்ப்பானும்	35, 71	புணையில்	... 89
பால்	... 38	புதைத்து	... 90
பால்	... 99	புரிந்து	77, 91
பால்பற்றி	... 28	புல்ல	... 45
பாலார்	... 88	புல்லங்கால்	... 75
பாலும்	... 56	புல்லும்	... 75
பாலை	74, 95	புலம்	... 61
பிச்சை	... 58	புலைமயக்கம்	... 40
பிணக்கு	... 11	புறஞ்செய்தலின்	... 65

சொல்	எண்	சொல்	எண்
புறம்	... 26	பேதையும்	75, 95, 100
பு	... 1	பேர்	... 62
புண்ட	33, 65	பைங்குழம்	... 60
புண்டாண்டன்	... 76	பைத்தகன்ற	... 26
புப்பின் கண்	... 18	பொச்சாந்து	... 92
புலை	... 1	பொச்சாப்பு	... 31
பெட்டாங்கு	100	பொத்தின்று	... 76
பெண்டாட்டி	... 97	பொதிந்த	... 25
பெண்டா	6, 40, 72	பொய்	16, 44, 50, 84, 98
பெண்டுகை	... 10	பொயத்துரை	.. 23
பெண	... 30	பொயம்மயக்கம்	... 40
பெண்ணிலுள்	... 17	பொய்யுமாறு	... 66
பெண்ணுக்கு	... 53	பொருட்டின்மை	... 30
பெண்ணும்	... 68	பொருட்பெண்டா	... 40
பெண்பால	... 99	பொருள்	9, 24, 39, 43, 44, 48
பெண்பாலும்	... 56		49, 51, 52, 54, 70
பெண்பாலை	74, 95		73, 74, 82, 86, 94
பெய	... 97	பொருள்கொளலும்	... 33
பெயத	... 49	பொருளாக்கலும்	... 32
பெய்யும்	... 97	பொருளில்	... 103
பெயரா	... 45	பொருளினை	... 90
பெரியவர்	... 75	பொருளை	86, 91
பெரு	57, 91	பொழுது	... 28
பெருக்கலம்	39, 42	பொறியுறை	... 16
பெருக்கேள்வி	... 36	பொறையும்	... 7
பெரும்	48, 61, 84, 87, 89	போக்கும்	... 6
பெரும்பிணியும்	... 19	போர்	... 72
பெருமை	... 10	போல்	34, 43, 82, 102
பெருமையை	... 56	போல	7, 60
பெற்ற	... 81	போலும்	2, 34, 38
பெற்றத்துள்	... 5	போற்றற்கு	... 77
பெற்றானும்	... 17	போற்றான்	... 60
பெறலின்	... 65	போற்றும்	... 103
பெறற்கு	... 14	மக்கள்	10, 61, 65, 88
பெறினும்	... 28	மகளிர்கட்டு	... 41
பெறுதிக்கண்	... 92	மகளிரும்	... 48
பெறுமாறு	... 70	மகள்	... 18
பேளய்	... 61	மகனும்	50, 76
பேனார்	... 7	மடியை	... 21
பேனுங்கால்	... 7	மண்	30, 101
பேதைமை	15, 94	மண்ணின்மேல்	... 17

சொல்	எண்	சொல்	எண்
மணி	... 34	மாந்தர்	... 96
மதிப்பானும்	... 49	மாந்தர்க்கு	... 69
மதியாமை	... 30	மாந்தரும்	51, 85
மயக்கம்	... 40	மாயம்	... 1
மயல்	... 36	மாரிக்கு	... 99
மயிர்	... 68	மாரிநாள்	... 77
மரபில்	... 85	மாவும்	... 47
மரபிதறு	... 86	மாற்றம்	... 77
மரம	... 76	மாற்றும்	... 50
மருத்து	... 2	மாறி	... 70
மழை	51, 84, 97	மாறு	... 62
மறம்	... 20	மானத்தால்	... 24
மறவனை	... 73	மீன்	... 8
மறவாத	... 86	முகம்	... 102
மறவாதான்	... 13	முட்டாது	... 32
மறுத்தலும்	... 98	முட்டு	86, 100
மறுதலு	... 77	முதல்வர்	... 99
மறுமைக்கு	... 53	முந்தை	57, 68
மறுவந்து	... 92	முந்தீர்	... 36
மறை	... 3, 56	மும்மாரிகு	... 99
மறையாளர்	... 3	முலை	... 85
மன்றில்	... 63	முழுமக்கள்	10, 88
மன்னர்	... 62	முனை	... 84
மன்னற்கு	... 59	முற்காத்தல்	... 62
மன்றோ	... 92	முறை	35, 81, 99
மன்னிய	... 31	முறையாளர்	... 3
மனத்தினும்	... 79	முன்	5, 63
மனம்	... 77	முன்னர்	... 5
மனை	... 50	முன்னிய	... 39
மனைக்கிழத்தி	... 65	முனிரது	... 40
மனையாள்	... 54	முத்தோரை	... 11
மனையாளும்	... 50	முப்பின்கண்	... 18
மாசில்	... 17	முப்பும்	... 19
மாசிலார்க்கே	... 78	முலா	13, 14, 16—18, 20, 26, 27, 29, 31, 35—37, 46, 49, 50—52, 56, 63, 71, 74—77, 80, 82, 85, 88, 90, 93, 95, 97, 100
மாசு	17, 44	முன்று	... 35
மாட்சி	... 22	முன்றும்	1—12, 15, 19, 21—25, 28, 30, 32—34, 38—40, 41—45, 47—48
மாட்டு	... 95		
மாண்ட	14, 25		
மாண்டார்	... 2		
மாண்டின்று	... 89		
மாண்பு	... 85		

கோல்	எண்	கோல்	எண்
மூன்றம்	53—55, 57—62, 64—70, 72—73, 78—79, 81, 83—84, 86—87, 89, 91—92, 94, 96, 98—99, 101—103	வழக்கு	... 38
மெய்	49, 70	வழக்கும்	... 98
மெயந்நிலை	... 66	வழங்கா	... 6
மெய்ந்நீர்மைமேல்	... 36	வழங்கி	16, 22, 82
மென்	... 25	வழங்கின்	.. 84
மேதையும்	... 36	வழங்கும்	... 83
மேம்பட்ட	... 9	வழி	... 99
மேல்	3, 17, 36, 47, 55	வழிச்செலவும்	... 3
மைந்நீர்மை	... 36	வழிநிற்கும்	... 67
மொழி	33, 51	வழிபட்டு	... 57
மொழியை	... 33	வழியும்	... 23
மோதிரமும்	... 67	வள்ளன்மை	... 76
யாண்டானும்	... 56	வளையை	... 64
யாண்டும்	14, 15	வற்றாகும்	... 15
யாப்பு	... 87	வற்றி	... 28
யாதும்	75, 91, 94	வனப்பு	... 79
யாம்	... 92	வனப்பும்	... 81
யாழ்கேட்டும்	... 54	வாங்கி	... 5
யாணக்கு	... 20	வாசி	... 82
வகையும்	... 48	வாணன்	... 30
வஞ்சத்தில்	... 44	வாய்	25, 85
வடு	... 14	வாய்ப்ப	... 22
வடுவான	... 78	வாய்ப்பகையுள்	... 18
வண்ணன்	... 1	வாய்மையுடைமை	... 79
வணக்கமும்	... 25	வாய்மையுடையா	... 38
வந்த	43, 57, 70, 77	வாயின்	... 44
வந்துறுஉம்	... 19	வாயினும்	... 79
வயிறு	... 85	வாராமல்	... 78
வரவு	45, 57	வாழக்கை	... 5
வருந்துமாறும்	... 89	வாழ்தல்	10, 13, 22, 40, 43, 78
வருந்துவார்	... 29	வாழ்தலும்	99, 100
வரும்	... 4	வாழ்பவன்	... 13
வருவாயுள்	... 22	வாழ்வார	49, 63
வல்லான்	... 14	வாழ்வான்	... 60
வல்லிதில்	27, 32	வாழ்வானும்	... 27
வல்லே	... 51	வாழும்	16, 26, 34, 67, 80, 82, 94
		வாளை	... 8
		வான்	... 17
		விட்டார்	... 18
		விட்டானும்	... 80
		விட்டு	56, 66, 100

சொல்	எண்	சொல்	எண்
விடல்	... 34	வெகுளி	39, 41
விடுதல்	... 87	வெகுளியும்	... 66
விடுதலும்	... 28	வெண்	... 33
விடும்	... 61	வெம்	96, 99
வித்து	23, 81, 99	வெருடம்	... 61
வியந்து	... 39	வெல்	9, 47
விரி	... 74	வெல்வது	... 29
விருந்தினனும்	... 6	வென்றி	... 18
விருந்தினனும்	... 27	வென்றியும்	... 9
விருந்து	13, 45, 64, 65	வேட்டையும்	... 66
விருந்தும்	70, 77	வேண்டலும்	... 88
விவகடன்	... 61	வேண்டாது	... 56
விபேகரும்	... 26	வேண்டி	29, 40
விழு	48, 88, 93	வேண்டினும்	... 33
விழுப்ப	... 57	வேண்டும்	... 18
விழுமிய	... 10	வேதம்	... 71
விழைந்த	... 30	வேந்தர்க்கு	101
விழைந்து	... 30	வேந்தன்	34, 99
விழைவு	... 6	வேந்தனும்	... 51
விழைவும்	94, 96	வேந்து	... 9
விளியாதான்	... 12	வேலின்	... 34
விளைவீன்கண்	... 60	வேள்வியில்	... 37
விதலும்	... 41	வேளாண்	... 43
விளை	7, 16, 24, 37, 96	வேளாளன்	... 13
விளையாய்	... 68	வேறு	6, 7
விளையை	... 7	வைகலும்	62, 65
வீடு	... 44	வைத்த	26, 63
வீடும்	... 23	வைத்து	101
வீரியத்து	... 77	வைத்தனை	... 49
வீழ்	... 34	வைது	... 50
வீழ்வார்	... 46	வைப்பானும்	... 90
வீழ	... 12	* அகன்ற	... 26
வீறு	... 62	அறிவு	... 41
வெஃகி	... 51	அறிவாளர்	... 41
வெஃகும்	... 39	ஆக்கலும்	... 32
வெகுண்டு	... 47	ஆகும்	... 15
வெகுண்டுரைக்கும்	... 29	ஆங்கு	100
வெகுள்வும்	94, 96	ஆட்டி	... 97

* இக் குறியின் கீழுள்ளன சொல்லகராதியின் முதலெட்டுப் பக்கங்களில் உரிய இடங்களிற் சேரற்பாலன.

சொல்	எண்	சொல்	எண்
ஆட்டும்	... 72	உடையார்	31, 38
ஆடி	... 28	உடையானை	... 73
ஆண்டு	... 72	உண்டு	... 32
ஆம்	44, 65	உண்ணும்	41, 71
ஆய்	6, 68	உரை	... 23
ஆளர்	3, 41	உரைக்கும்	... 29
ஆளன்	... 13	உறுவ	... 69
ஆறு	66, 70	உறுஉம்	... 19
ஆறும்	... 89	எழுந்து	... 83
இடத்து	... 16	எளளி	... 50
இடம்பை	... 61	கடுகம்	... 2
இருந்தான்	... 58	கடை	... 20
இருளும்	... 78	கண்ண	18, 21, 60, 76, 81, 92
இல்லான்	... 81	கருதும்	... 16
இலா	... 82	காத்தல்	... 62
இலாதார்	... 90	கால்	7, 20, 52, 75, 89
இலாளர்	11, 40, 64, 98	காலும்	... 12
இலி	... 63	கிழத்தி	... 65
இலியும்	... 29	கூழ்	... 60
இன்மை	... 30	கேட்பும்	... 54
இன்றி	... 76	கைவாங்கி	... 5
இன்று	... 89	கொளலும்	... 33
உடைத்து	... 12	செய்தலின்	... 65
உடைமை	53, 79		

பொதுவுண்மை அகராதி

அரிய துணித்தொழுகுவார்	74	செப்ப நெறிநூர் வாறு	84
அருந்துயர் காட்டுநெறி	6	செவ்வ முடைக்கும் படை	39
அழகென்ப வேளாண் குடிக்கு	43	செவ்வ ரென்ப படுவார்	71
அறியாமையான் வருங் கேடு	4	ஞால மெனப் படுவார்	27
ஆசைக்கடலு ளாழ்வார்	82	தற்கெய்திற் றும் பொரியு மாறு	66
ஆழ்ச்சிப் படுக்கு மளறு	25	தவத்திற் றருக்கினர் கோன்	79
இம்மைக் குறுதி யிலார்	50	தாமறிவர் தாங்கண்ட வாறு	37
இருளுலகஞ் சேராதவாறு	91	தாம் தம்மைக் கூறப் பொருள்	9
உயிக்குற்றுக் கை வருந்துவார்	29	திங்கள் மும்மாரிக்கு வித்து	99
உலக மெனப் படுவார்	35	திரிகடுகம் போலு மருந்து	2
உள்ளன போலக் கெடும்	60	திருவதிற் றீர்ந்த பொருள்	73
ஊராண்மை யென்னுஞ் செருகது	7	துக்கப் பிறப்பாய் விடும்	61
ஊரெல்லாம் நோடா துடைத்து	12	துஞ்சுமன் கண்ட கரு	8
எச்ச மிழந்து வாழ்வார்	63	துடைய மென்பார் தொழில்	28
எண்ணிற் றெரியாப் பொருள்	54	துற்றின் கண் துவிய வித்து	81
எல்லார்க்கு மின்னாத்தன்	21	தெற்றென விட்வார் தொழில்	55
ஒழுக்கங் கடைப்பிடியாதார்	95	தேர்ந்தக்காற் றேற்றும் பொருள்	52
ஒள்ளிய ஒற்றாட் குணம்	86	தொல்லறிவாளா தொழில்	41
ஒற்ற னெனப்படு வா	56	நட்கப் படாஅ தவர்	16
ஒவாதே திக்ட்ட குள	102	நல்குரவு சேரப்பட்டார்	85
கல்லிப் புணை கைவிட்டார்	18	நல்லான் வழங்கு நெறி	83
கள்வரி னஞ்சப் படும்	19	நல்லுலகஞ் சேராதவர்	100
கற்புடையான் பூண்ட கடன்	65	நல்வினை நீக்கும் படை	96
கற்றறிந்தார் பூண்ட கடன்	33	நல்வினை யார்க்குங் கயிறு	24
காண வரிய வென்கண்	72	நலமாட்சி நல்லவர் கோன்	22
காப்பிகழ லாகாப் பொருள்	48	நற்புடை யிலாளர் தொழில்	98
குடி மாசிலார்க்கே யுள	78	நன்மை பயத்த லில	11,64
குற்றம் தருஉம் பகை	87	நன்மை யிலாளர் தொழில்	40
குறுகார் அறிவுடையார்	15	நன்றறியும் மாந்தர்க் குள	69
குறியுடைமார் கண்ணே யுள	53	நாடுங்கால் தூங்குபவர்	20
கேள்வியு ளின்னாத்தன்	58	நிரையத்துச் சென்று வீழ்வார்	46
கேள்வியு ளெல்லார் தலை	32, 42	நின் றுபுகழுடையார்	31
கேளாக வாழ்த லினிது	13	றுண்விழைந்த றுலவர் நோக்கு	30
கைத்துண்ணர் கற்றறிந்தார்	26	செல்லுண்டல் நெஞ்சிற்கோர் கோய்	80
சால்போடு பட்ட தில	67	நொந்தார் செயக்கிடந்த தில்	68
சாவ வறுவான் தொழில்	5	கோயே உணுடையார்க்கு	45
சாவா வுடமபெய்தினர்	17	படைவேந்தன் பற்றுவிடல்	34

திரிகடுகம்

பரிந்தாலும் செய்யா பயன்	103	முழுமக்க ளாகத் பாலார்	88
பிறந்தும் பிறந்திலாதார்	90	மெய்நீர்மை மேனிற்பவர்	36
பிறந்தும் பிறவாதவர்	93	மெய்ப்பொருள் கண்டு வாழ்வார்	49
புணையில் நிலை கலக்குமாறு	89	மேன்முறையாளர் தொழில்	3
பெய்யெனப் பெய்யு மழை	97	யாண்டும் பெறற் கரியார்	14
பெறுமா றரிய பொருள்	70	யாதும் கடைப்பிடியாதார்	75
பேதைமை வாழு முயிர்க்கு	94	வஞ்சத்திற் நீர்ந்த பொருள்	44
பொத்தினறிக் காழ்த்த மரம்	76	வல்லே மழையருக்குக் கோள்	51
போற்றற் கரியார் புரிந்து	77	வாய்மை யுடையார் வழக்கு	38
மண்ணுளும் வேந்தாக் குறுப்பு	101	வித்தற வீடும் பிறப்பு	23
மன்னற் றனையான் தொழில்	59	வீழுப்ப நெறி தூரா வாறு	57
மன்னு வுடம்பின் குறி	92	வீறுசால் பேரமைச்சர் கோள்	62
முழுமக்கள் கா தலவை	10		

பாடபேதங்கள்

செய்யுள் எண்	சீர் எண்	பாடபேதம்
8	8	பல்லவையுள்
40	12—13	தங்கலிம் மூன்றும்
47	7	வெங்கலிஹும்
	11	பள்ளியிம்
61	7	வெருகும்
63	4	சான்றோர்முன்
72	2	மில்லாதார்
77	4	பிறிகாய்க்
79	4	தொழிலகற்றும்

பிழை திருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
4	36	வைத்ததுக்	வைத்ததுக்
6	37—38	கைப்பொருள்களையும்	கைப்பொருள்களையும்
7	36	இம்முன்னும்	இம்முன்னும்
9	38	பொய்மயக்கம்	பொய்மயக்கம்
43	18	(69)	68

மல்லீவர்தோள் மாக்காயன் மாணாக்கன் மாநிலத்துப்
பல்லவர் நோய்நீக்கும் பாங்கினாற்—கல்லா
மறுபஞ்சந் தீர்மழைக்கை மாக்காரி யாசான்
சிறுபஞ்ச மூலஞ் செய்தான்.

சிறுபஞ்சமூலம்

(பழைய உரையுடன்)

பாயிரம்.

1. முழுதுணர்ந்து முன்றோழித்து மூவாதான் பாதம்
பழுதின்றி யாற்றப் பணிந்து—முழுதேத்தி
மண்பாய ஞாலத்து மாந்தர்க் குறுதியா
வெண்பா உரைப்பன் சில.

எ-து : காமாதி மூன்றையும் ஒழித்து முற்றும் உணர்ந்து மூப்பில்லாதான் பாதம் மனக்குற்றம் நீக்கி மிகவும் வணங்கி, பல குணங்களைப் புகழ்ந்து, மண் பரந்த உலகில் மக்கட்கெல்லாம் உறுதியாகிய பொருள்மேல் தொடுத்து, வெண்பாவாகிய சில செய்யுட்களை உரைப்பன். எ-று.

இதனுள் குற்றமூன்றும் ஒழிக்கலும் முழுதுணர்ச்சியும் மூவாமையும் என ஐந்தாகக் கொள்க. (க)

2. ஒத்த ஒழுக்கங் கோலைபொய் புலால்களவோ
டோத்த இவையல் லோருநாலிட்—டோத்த
உறுபஞ்ச மூலந்தீர் மாரிபோற் கூறீர்
சிறுபஞ்ச மூலஞ் சிறந்து.

எ-து : பொருந்திய ஒழுக்கமும், கொலை பொய் புலால் களவோ டோத்த இவையன்றி, இவற்றுக்கு மறுகலைபாகிய நான்குமென்று சொல்லப் பட்ட இவ்வையும் அகப்பட, மிக்க பஞ்சத்தின் மூலத்தைத் தீர்க்கும் மாரிபோல, சிறுபஞ்ச மூலமென்னு மந்ந்தாகக் கூறீர் மிகு. (உ)

நூல்.

3. பொருளுடையான் கண்ணதே போகம் அறனும்
அருளுடையான் கண்ணதே யாகும்—அருளுடையான்
செய்யான் பழிபாவஞ் சேரான் புறமொழியும்
உய்யான் பிறர்செலிக் குய்த்து.

எ-து : பொருளுடையான்கண்ணதே யாகும் இன்பம்; அறவினையும் உயிர்களின்மேல் அருளுடையான்மாட்டே யாகும்; அவ்வருளுடையான் பழியைச்செய்யான், பாவத்தையடையான், பிறர் செவியின்கண் செலுத்திப் பிறரைப் பழிபடக்கூறும் புறமொழிகளையும் நடாத்தான். (க)

4. கற்புடைய பெண்ணமிர்து கற்றடங்கி னுனமிர்து
நற்புடைய நாடமிர்து நாட்டுக்கு—நற்புடைய
மேகமே சேர்கோடி வேந்தமிர்து சேவகனும்
ஆகவே செய்யின் அமிர்து.

எ-து : கற்புடைய பெண், தனது கொழுந்தகு அமிர்தோ டொக்கும்; கற்றுவைத்துப்பொறிகள் ஐந்தையும் அடக்கினுள், உலகத்தார்க்கு அமிர்தோ டொக்கும்; நற்செய்கைகளை யுடைய நாடிகள், நாடாளும் அரசர்க்கு அமிர்தோடொக்கும்; நாட்டிற்கு மழைபோல் நன்மையைச் செய்யும் மேகத் தைச்சேர்ந்த கொடியேந்தன் அமிர்தோடொக்கும்; அவன் சேவகனும் அவ் வரசனுக்கு நன்மையாகவே செய்யின், அமிர்தோடொக்கும். (உ)

5. கல்லாதான் தான்காணும் நுட்பமும் காதிரண்டும்
இல்லாதான் ஏக்கமுத்தஞ் செய்தலும் -- இல்லாதான்
ஒல்லாப் பொருளிலார்க் கீத்தறியா னென்றலும்
நல்லார்கள் கேட்பின் நகை.

எ-து : கல்லாதான் தானொருவன் ஆராய்ந்து காணும் நுட்பப் பொரு ளும், காதிரண்டும் இல்லாதான் அழகுடைபெயன் என்று எடுத்த முகத்தின ளாய் ஒழுக்குதலும், பொருள் இல்லாதான் ஒருவன், தனக்கியன்ற பொருளையன்றி, இயலாத பொருளை இல்லாதார்க்கு சுத்தறியான் என்றலும் அறிவுடைய நல்லார்க் கேட்பின் நகையாம். (ங)

6. உடம்பொழிய வேண்டின் உயர்தவம் மற்றின்
மடம்பொழிய வேண்டுமேல் ஈகை--மடம்பொழிய
வேண்டின் அறிமடம் வேண்டேல் பிறர்மனை
ஈண்டின் இயையும் தீரு.

எ-து : பிறப்பான்வரும் உடம்பை நீக்கவேண்டின், உயர்தவத்தைச் செய்க; இவ்வுலகின் இடமெல்லாம் தன்புறமால் நிறைப வேண்டின், ஈகை யைச் செய்க; மெல்லிய சுரம் தனக்கு நிறைய வேண்டின் அறிவின்கண் அடங்கி ஒழுதுக; பிறர்மனையான விறும்பா தொழிக; சிறிதாரினும் வருவாய் நாடோறும் ஈண்டின், செல்வம் ஒருவற்குக் கூடும். (ச)

7. படைதனக்கு யானை வனப்பா தும் பெண்ணின்
இடைதனக்கு நுண்மை வனப்பாம்-- நடைதனக்குக்
கோடா மொழிவனப்புக் கோற்கதுவே சேவகற்கு
வாடாத வன்கண் வனப்பு.

எ-து : சேனைக்கு வனப்பாவது யானை; பெண்ணின் இடைக்கு வனப் பாவது நுண்மை; நுழுக்கத்திற்கு வனப்பாவது ஒருவற்காகப் பாங்குரை யாமை; செங்கோலுக்கு வனப்பாவது ஒருவற்குப் பாங்குரையாமை; சேவ கற்கு வனப்பாவது கெடாத வன்கண்மை. (ரு)

8. பற்றினுள் பற்றற்றான் நூல் தவசி எப்பொருளும்
முற்றினுள் ஆகும் முதல்வனாற்--பற்றினுற்
பாத்துண்பான் பார்ப்பான் பழியுணர்வான் சான்றவன்
காத்துண்பான் காணுன் பிணி.

எ-து : பற்றற்றவனால் சொல்லப்பட்ட நூலைப் பற்றினுள் தவசியாவான்; எப்பொருளையும் முற்ற அறிந்தான் முதல்வனாவான்; நூலின்கண் சொன்ன படியே பகுத்துண்பான் பார்ப்பானாவான்; பழியையுணர்வான் சான்றோனாவான்; தனக்கு நுகரவாகா தென்று சொல்லியவற்றை நுகராதே காந்து நுகர்வான் பிணி காணுன். (ரூ)

5. 11 கீத்தறியா, கீத்தறியா. 6. 4 மாற்றின். 7. 12 சேவகற்கும்.
8. 8 பற்றினுள்; 12 சான்றவனும்.

9. கண்வனப்புக் கண்ணோட்டம் கால்வனப்புச் சேல்லாமை
எண்வனப் பித்துணையாம் என்றரைத்தல்—பண்வனப்புக்
கேட்டார்நன் றென்றல் கிளர்வேந்தன் தன்னோடு
வாட்டான்நன் றென்றல் வனப்பு.

எ-து : கண்ணிற்கு வனப்பாவது பிறர்மேற் கண்ணோடுதல் ; காலிற்கு வனப்பாவது பிறர்மாட்டு இரந்து செல்லாமை ; ஆராய்ந்து சூழுஞ் சூழ்ச்சிக்கு வனப்பாவது இவ்வளவு இன்ன தென்று துணிந்துரைத்தல் ; பாடும்பண்ணிற்கு வனப்பாவது கேட்டார் நன்றென்றல் ; படைகிளர்ந்தெழும் வேந்தற்கு வனப் பாவது தானானும் நாட்டினை வாய்தான் மிகவும் என்றல். (எ)

10. கொன்றுண்பான் நாச்சாம் கொடுங்கரீபோ வாணச்சாம்
நன்றுணர்வார் முன்கல்லான் நாவுஞ்சாம்—ஒன்றினைக்
கண்டுழி நாச்சாம் கடவான் குடிப்பிறந்தான்
உண்டுழி நாச்சாம் உணர்ந்து.

எ-து : உயிர்களைக் கொன்றுண்பானுடைய நாச்சாம் ; ஒருவர் பாங்கிலே நின்று பொய்ச்சான்று போவானுடைய நாவுஞ்சாம் ; மிகக் கற்றுணர்ந்தார் முன்னர் ஒரு மறுமாற்றம் சொல்லமாட்டாது கல்லாநுடைய நாவுஞ்சாம் ; தனிக் கொடுத்தானைக்கண்டாற் கொண்டவனுடைய நாவுஞ்சாம் ; குடிப்பிறந்தான் ஒருவனுடைய நா, ஒருவனால் உதவிபெற்றாதிடத்து, அவ்வுதவி செய்தான் திறந்து ஒரு தீமைசொல்லமாட்டாது, மற்று, அவன் செய்த நன்றியை நினைத்துச் சாம். (அ)

11. சிலம்பிக்குத் தன்சீனை கூற்றம்நீள் கோடு
விலங்கிற்சக் கூற்றம் மயிதான்—வலம்படா
மாவிற்குக் கூற்றமாம் நெண்டிற்றுத் தன்பார்ப்பு
நாவிற்கு நன்றல் வகை.

எ-து : சிலம்பிக்குத் தன் முட்டை சாங்காட்டைக் கொடுக்குமாதலால், கூற்றமாம் ; நீண்ட சக் கொப்புகள் துன்பங் கொடுக்குமாதலால், விலங்கு கட்டும் அவையே கூற்றமாம் ; வென்றிரிவாத கவரி மாவிற்குச் சாக்காட்டைக் கொடுக்குமாதலால், அதற்குத் தன் மயிரே கூற்றமாம் ; நெண்டிற்றுச் சாக்காட்டைக் கொடுக்குமாதலால், அதற்குத் தன் பார்ப்பே கூற்றமாம் ; ஒருவனது நாவிற்குப் பதியைக் கொடுக்குமாதலால், பிறரை நன்றல்லாத வகை சொல்லுதல் கூற்றமாம். (கூ)

12. நாணிலான் சாற்பும் நடையிலான் நன்னோன்பும்
ஊணிலான் செய்யும் உதாரமும்—எணிலான்
சேவகமும் செந்தமிழ் தேற்றான் கவிசெயலும்
நாவகமே நாடின நகை.

எ-து : நாணிலாதான் அமைதியும், சீலங்களைக் கொள்ளாதான் செய்யும் நல்ல நோன்பும், தனக்குன்னும் பொருளில்லாதான் செய்யும் வண்மையும், வலியில்லாதான் சொல்லும் வீரமும், செந்தமிழ் அறியாதான் கவிசெயலும் என இவ்வைந்தும் நாவகத்தாலே மேலி ஆராயின் நகையாகும். (கர)

13. கோறலும் நஞ்சுனைத் துய்த்தல் கோடுஞ்சு
வேறலும் நஞ்சுமா றல்லானைத்—தேறினால்
நீடாங்குச் செய்தலும் நஞ்சால் இளங்கிளைய
நாடாதே தீதுரையும் நஞ்சு.

எ-து: ஒருயிரை அருளினதிக் கோறலும், தனக்கு நஞ்சு போலும்; பிறிதொன்றனுடைய ஊனைத் தின்றலும் தனக்குக் கொடிய நஞ்சு போலும்; தனக்கு எதிராகாதானை அடர்த்து வெல்லுதலும் தனக்கு நஞ்சோடுடாக்கும்; ஒருவனை, ஒரு கருமத்துக்காமென்று ஆராய்ந்து தேறினால், அக்கருமத்தில் விடாதே நீட்டித்துக்கொண்டு செலுத்தலும் தனக்கு நஞ்சு போலும்; தன்னுடைய இளைய சுற்றத்தாரை ஆராயாதே தீதுரைத்தலும் தனக்கு நஞ்சோடுடாக்கும். (கக)

14. இடரின்னா நட்டார்கண் ஈயாமை யின்னா
தொடரின்னா கள்ளர்கண் தூயார்ப்—படர்வின்னா
கண்ட லவிர்ப்புங் கதுப்பினாய் இன்னாதே
கோண்ட விரதங் குறைவு.

எ-து: நட்டார்மாட்டிக் கண்ட இடர் இன்னா; அவர் மாட்டி ஈயாமை இன்னா; வஞ்சனை யுடையார் மாட்டி நட்கும் நட்பு இன்னா; மனந்தூயாரை நீங்குதல் இன்னா; கண்டல் விளங்குங் குழலாய்! தாங்கொண்ட விரதங்கள் நிரம்பாதே குறைய ஒழுக்குதல் இன்னா. (கஉ)

15. கோண்டான் வழியொழுகல் பெண்மகன் தந்தைக்குத்
தண்டான் வழியொழுகல் தன்கிளையஃ—தண்டாதே
வேல்வழி வெம்முனை வீழாது மன்னாடு
கோல்வழி வாழ்தல் குணம்.

எ-து: கொழநன்வழி யொழுகல் பெண் குணம்; தந்தைக்கு இடை விடாதே நிரந்தரமாக வழியொழுகுதல் மகன்குணம்; அவனைப்போல வழி யொழுகுதல் கிளையின் குணம்; பகைவரோடு செறியாதே, வேல் வழியான இடைவீழாது வாழ்தல் அரசன் வெம்முனையின்கட் போயிருந்தார் குணம்; அவ்வரசன் கோல்வழியே வாழ்தல் நாட்டின் குணம். (கஃ)

16. பிழைத்த பொறுத்தல் பெருமை சிறுமை
இழைத்ததீங் கெண்ணி யிருத்தல்—பிழைத்த
பகைகெட வாழ்வதும் பல்பொருளாற் பல்லார்
நகைகெட வாழ்வதும் நன்று.

எ-து: தனக்குப் பிறனொருவன் செய்த தீமையைப் பொறுத்தல் பெருமையாவது; பிறரிழைத்த தீங்குகளை மறவாதிருத்தல் சிறுமையாவது; தான் செய்த பிழைகளைப் பின்புகெட வாழ்தலும், தன் பகை கெட வாழ்தலும், பல் பொருள்களையும் உதவிப் பலரிடமிருந்து நகைக்கும் நகையினைக் கெட வாழ்தலும் நன்று.

நன்றென்பதனைத் தனித்தனியே சொல்லிய மூன்றிடத்துங் கூட்டுக.

(கச)

13. 8 தேறினால்; 11 நஞ்சாம்; 14 தீதுரைத்தல். 14. 5 தொடர்பின்னா; 8 படர்பின்னா. 15. 11 விடாது. 16. 1 பிழைத்தல்; 8 இழைத்த.

17. கதநன்று சான்றுண்மை தீது கழிய
மதநன்று மாண்பிலார் முன்னர்—விதநன்றால்
கோய்வாயிற் கீழயிர்க்கீ துற்றுக் குரைத்தேழுந்த
நாய்வாயுள் நல்ல தசை.

எ-து : நன்மைக் குணமில்லாதார் முன்பு கோபம் நன்று, சான்றுண்மை தீது, மிக்கவளி செய்தல் நன்று ; கள்ளனை முகக்குங் கோய்போலும் வாயையுடைய சிழ்மக்கட்கு ஈயும் உணவும், குரைத்தேழுந்த நாய்வாய்க்கு ஈயும் மிக்க தசையின் திறப்பாட்டின் நன்று என்றவாறு.

துற்று-உணவு.

(கரு)

18. நட்டாரை யாக்கிப் பகைதணித்து வையெயிற்றுப்
பட்டா ரணியல்கு லார்ப்படிந்—தோட்டித்
துடங்கினு ரில்லகத் தன்பிற் றறவா
துடம்பினு றைய பயன்.

எ-து : தம்மோடு நட்புக் கொண்டாரைச் செல்வத்தின்கண்ணே யாக்கி, பகையைக் குறைத்து, கூரிய எயிற்றுப் பட்டாரணி யல்குலாரைச் செர்து முயங்கி, பொருந்திச்சுற்றமாய்க் தொடர்புபடும் முறைமையினுமாட்டும் தாம் பிறர்க்கு குடியிற் பிறந்தார்மாட்டும் அன்றினான் நீங்காது—இப்பெற்றிப் பட்ட ஐந்தும் உடம்பு பெற்றதனான் ஆய பயன்.

(கசு)

19. பொய்யாமை போன்பெறினுங் கள்ளாமை மெல்லியார்
வையாமை வார்துழலார் நச்சினும்—கையாமை
ஓர்த்துடம்பு பேருமென் னானவா யுண்ணானேல்
பேர்த்துடம்பு கோட லரிது.

எ-து : பொன் பெற்றானுரினும் பொய்சொல்லாதும், பிறர்பொருளைக் களவுகொள்ளாதும், எளியரை வையாதும், வார்துழலார் தன்னைக் காதலிப்பினும் தன்மனம் தளராதும், தன்னுடம்பு தளருமென்று ஓர்த்து, பிறிதொன்றன் ஊனைக் காதலித்து ஒருவன் உண்ணாதுபின், மறித்துப் பிறிதுடம்பு கோடல் அரிது.

(கசு)

20. தேவரே கற்றவர் கல்லாதார் தேருங்கால்
பூதரே முன்போருள் செய்யாதார்—ஆகரே
துன்ப மிலேம்பண்டு யாமே வனப்புடையேம்
என்பர் இருகால் எருது.

எ-து : ஞானைக்கற்றார் தேவரோடொப்பர் ; கல்லாதார் ஆயுங்கால் பூத பசாக்களோ டொப்பர் ; தமக்கு மூப்பு வருதற்கு முன்பே பொருளைத் தேடித் தமக்கு வைப்பாக வைப்பாதார், ஒன்றும் அறியாது ஒரு பற்றின்றிக் கிரியும் ஆகரோடொப்பர் ; பண்டு செல்வமுடையே மாகலான், ஒரு துன்பமு மிலேம் என்பாரும், பண்டு யாமே வனப்புடையேம் என்பாரும் இரு காலுடைய எருதுகளோடொப்பர்.

(கசு)

21. கள்ளான்கு தேன்மும் கழுமான் கரியாரை
நள்ளான் உயிரழுங்க நாவாடான்—எள்ளாறாய்
ஊன்மறுத்துக் கொள்ளானேல் ஊனுடம் பெஞ்ஞான்றும்
தான்மறுத்துக் கொள்ளான் தளர்ந்து.

எ-து : பிறர் பொருளைக் களவு காணாது, சூதினைப்பற்றிக் காதலியாது, கீழ் மக்களுடன் நட்புக்கொள்ளாது, பிறர் மனம் துன்புறுப்படி வன்சொற் சொல்லாது, கடைப்பிடியுடையனும், ஊனுணவினை மறுத்து விரும்பாணியின், எஞ்ஞான்றும் ஒழுக்கத்தில் தளர்ந்து மாறிப்பிறந்து ஊனுடம்பினைக் கொள்ளான்.

சுமூல்-பற்றுதல்.

(ச.கூ)

22. பூவாது காய்க்கும் மரமுள நன்றிவார்
மூவாது மூத்தவர் நூல்வல்லார்—தாவா
விதையாமை நாவுவ வித்துள மேதைக்
குரையாமைச் செல்லும் உணர்வு.

எ-து : பூவாதே காய்க்கும் பலா முதலாயின மரம் உள ; நன்மையை யறிவார் யாண்டுகளான் மூத்திராயினும் மூத்தாரோ டொப்பர் ; நூல் கற்றுவல்லாரும் அப்பெற்றியர் ; நிலத்தின் வித்தாமே முளைக்கும் வித்து முள ; மகிபுடையவற்குப் பிறரறிவியாமே செல்லும் உணர்வு. (உ-0)

23. பூத்தாலுங் காயா மரமுள நன்றியார்
மூத்தாலும் மூவார்நூல் தேற்றாதார்—பாத்திப்
புதைத்தாலும் நாரூத வித்துள பேதைக்
குரைத்தாலுஞ் செல்லா துணர்வு.

எ-து : பூத்தாலுங் காயாத பாதிரி முதலாயின மரங்கள் உள ; நன்மை யறியாதார் யாண்டுகளான் மூத்தாராயினும் மூவாதாரோடொப்பர் ; நூல் தேற்றாதாரும் அப்பெற்றியர் ; பாத்தியின்கண் புதைத்தாலும் முளையாத வித்துள ; பேதையாயினார்க்குப் பிறர் உரைத்தாலும் உணர்வு புகாது. (உ.க)

24. வடிவீளமை வாய்த்த வனப்பு வணங்காக்
குடிசுலமேன் றைந்தும் குறித்த—முடியத்
துளங்கா நிலைகாணார் தொக்கீர் பசுவால்
இளங்காற் றறவா தவர்.

எ-து : வடியும், இளமையும், வாய்த்த வனப்பும், தாழ்வில்லாத குடிப் பிறப்பும், நற்குலமும் என்று சொல்லப்பட்ட இவை ஐந்தும், தாம் குறித்த நுகர்ச்சிகள் நுகர்ந்து முடியுமளவும் நிற்றும் நிலைமை யாவநங் காணமாட்டா மாகலான், கூடியொரு பாரத்தை இழுக்கும் எருதேகாடொப்பர், இளங்காலத் திலே துறவாதார். (உ.உ)

25. கள்ளுண்டல் காணிற் கணவர் பிரிந்துறைதல்
வேள்கில ளாய்ப்பிற ரிற்சேறல்—உள்ளிப்
பிறர்கருமம் ஆராய்தல் தீப்பெண் கிளைமை
திறவது தீப்பெண் தொழில்.

எ-து : கள்ளுண்டலும், ஆராயுங்கால் தன் கணவன் புணர்ச்சி வேண்டாதே பிரிந்துறைதலும், காணிலளாய்ப் பிறர்மனையின்கண் சேறலும், பிறர் கருமத்தை நீளைத்துப் பிறருடன் ஆராய்தலும், தீப்பெண்ணோடிணங் குதலும் ; என இவை ஐந்தும் தனக்கே கூறுகத் தீப்பெண்ணின் தொழில்.

திறன்-சூறுபாடு.

(உ.உ)

22. 6-7 மூத்தார் நூல் வல்லவர் ; 7 நூல் வலவர். 24. 12 பசுவார்.
25. 6 ராய்ப்பிற ; 12 கிழமை ; 13-14 திறவதுதீப் பெண்ணின்.

26. பெருங்குணத்தார்ச் சேர்மின் பிறன்பொருள்வவ் வன்மின்
கருங்குணத்தார் கேண்மை கழிமின்—ஒருங்குணர்ந்து
தீச்சோல்லே காமின் வருங்காலன் திண்ணிதே
வாய்ச்சோல்லே யன்று வழக்கு.

எ-து : பெருங் குணத்தாரைச் சென்றடைமின் ; பிறன்பொருளைக்
கைக்கொள்ளன்மின் ; தீக்குணத்தாரோடு நட்பை விடுமின் ; எல்லாமுணர்ந்
தும் பிறரைச் சொல்லும் தீச்சொற்களைச் சொல்லாது காமின் ; காலன் வருகை
உண்மை ; யாம் சொல்லுகின்ற எம்முடைய சொல் மாத்திரையே யன்று,
உலகின்கண் வழங்கி வருகின்ற வழக்காகக் கொள்க. (உச)

27. வான்குரீஇக் கூடரக்கு வாலுலண்டு நூல்புழக்கோல்
தேன்புரிந்த தியார்க்கும் செயலாகா—தாம்புரீஇ
வல்லவர் வாய்ப்பன என்னார் ஒரோவொருவர்க்
கோல்காதோ ரோன்று படும்.

எ-து : வாலிய நூர்க்கணங்குருளி செய்யுங் கூடும், பேரெறும்புகளால்
செய்யப்படும் அரக்கும், வாலிய உலண்டு என்னும் புழக்கனால் நூற்ற
நூலும், வேறொரு புழுவாற் செய்யப்பட்ட கோற்கூடும், தேனியால்
திரட்டப்பட்ட தேன்பொதியும் என இவ்வைந்தும் விரும்பி யாவார்க்கும்
செய்யமுடியா மாகலால் எல்லாக் கற்றுவல்லவர் நமக்கு இவை வாய்ப்பச்
செய்யலாம் என்று ஒருதார் : ஒரோவொருவர்க்குச் செயலால் குறைபடாதே
ஒரோவொரு செய்கை அருளையப்படு மாகலான். (உரு)

28. அறம்நட்டான் நன்னெறிக்க ணிற்க அடங்காப்
புறம்நட்டான் புன்னெறிபோ காது—புறம்நட்டான்
கண்டேடுத்துக் கட்களவு குது கருத்தினர்
பண்டேடுத்துக் காட்டும் பயின்று.

எ-து : அறத்துக்குப் புறமாகிய பாவவினைகளை உலகத்தின் கண்ணே
நட்டான் சொல்லிய அடங்காத புல்லிய நெறியில் போகாதே, குற்றமில்லாத
அறத்தினைச் சொல்லும் நூலினை உலகத்துள்ளே நட்ட முழுதுணர்ந்த
அறிவனால் சொல்லப்பட்ட நன்னெறிக்கண்ணே நின்று ஒழுகுக ; பாவ
நெறியை நட்டவன் ஆராய்ந்தெடுத்துக் கள்ளையும் களவினையும், நுகிறீனையும்
தன் கருத்தினாலே பாரின்று, பண்டு செய்தாரை எடுத்துக் காட்டுமாக
லான். (உசு)

29. ஆணாக்கம் வேண்டாதான் ஆசான் அவற்கியைந்த
மாணாக்கன் அன்பான் வழிபடுவான்—மாணாக்கன்
கற்பனைத்து மூன்றுங் கடிந்தான் கடியாதான்
நிற்பனைத்தும் நெஞ்சிற்கோர் நோய்.

எ-து : ஒருவற்கு ஆசிரியனாவான் பிரமசரியங் காப்பவன் ; அவற்கியைந்த
மாணாக்கன் அன்புபடுவானும் வழிபட்டு ஏனியது செய்வானும் என இவ்
விருவர் ; அன்றியும், மாணாக்கனாவான் கற்குமளவும் காம வெகுளி மயக்கங்
களைக் கடிவான் ; இவையிறறைக் கடியாதான் நிற்குமளவும் தன்னாசிரியன்
நெஞ்சிற்கு ஒரு நோயாம். (உஎ)

30. நெய்தல் முகிழ்த்துணை யாங்குமீ நேர்மயிரும்
உய்தல் ஒருதிங்கள் நாளாகும்—செய்தல்
நுணங்குநூல் ஒதுதல் கேட்டல்மா ணுக்கன்
வணங்கல் வலங்கோண்டு வந்து.

எ-து : நெய்தல் மொட்டின் அளவினதாம் மாணுக்கர் குடுமித்தலையின் கண் நீண்ட மயிரும் மண்ணொழிவது ஒரு திங்கள் நாளாகும் ; இனி, அவர்கள் செய்கை : ஆசானை வலங்கொண்டு வந்து வணங்குதலும், நூல்களைப் பாடமோதுதலும், ஒதியவற்றின் பொருள் கேட்டலுமாக மூன்றாம்.

இதனுள் 'செய்தல்' என்பது செய்கை.

(உஅ)

31. ஒருவன் அறிவானும் எல்லாம் யாதோன்றும்
ஒருவன் அறியா தவனும்—ஒருவன்
குணனடங்கக் குற்ற மிலானும் ஒருவன்
கணனடங்கக் கற்றானு மில்.

எ-து : எல்லாவற்றையும் அறிவானொருவனும், யாதோன்றும் அறியாதா னொருவனும், குணன் அடங்க இல்லாதா னொருவனும், குற்றமடங்க இல்லா தா னொருவனும், எல்லா நூற்றொகைகளும் ஒழியாமல் கற்றான் ஒருவனும் உலகின்கண் இல்லை.

(உக)

32. உயிர்நோய் செய்யாமை உறுநோய் மறத்தல்
செயிர்நோய் பிறர்கண்டுசெய் யாமை—செயிர்நோய்
விழைவு வேதனா யிவைவினோ னுயின்
இழவன் றினிது தவம்.

எ-து : பிறிதோர் உயிர்க்கு ஒரு நோயும் செய்யாமை, தமக்குப் பிறரால் வந்துற்ற நோயை மறத்தல், சோபந்தால் தான் பிறர் மாட்டு இன்னு செய்யாமை, குற்றத்தைச் செய்யும் நோயைப் பண்ணுங் காதலையும் மனத் தின்கண் பிறர்மேல் உள்ள செற்றத்தையும் விடுவானுயின், அவன் செய் தவம் இழவனா, இன்பம் தரும்.

(உ௦)

33. வேட்டவன் பாப்பான் விளங்கிழைக்குக் கற்புடைமை
கேட்பவன் கேடில் பெரும்புலவன்—பாட்டவன்
சிந்தையா னாகும் சிறுத்தல் உலகினுள்
தந்தையா னாகும் தலம்.

எ-து : வேள்வியைச் செய்தவன் பார்ப்பா னாவான் ; கற்புடையாள் விளங்கிழை யாவான் ; கேடில்லாத பெரும்புலவனாவான், பல நூல்களையும் பொருளுரைக் கேட்பவன் ; அப்புலவன் சிந்தையின் அழகினாலேயாம், பாடும் பாட்டுச் சிறப்பது ; உலகின்கண் ஒருவனுக்குக் குலனுடைமை தந்தையானேயாம்.

(உ௧)

34. வைப்பானே வள்ளல் வழங்குவான் வாணிகன்
உய்ப்பானே ஆசான் உயர்குதிக்—சுய்ப்பான்
உடம்பினார் வேலி ஒருப்படுத்து னாரத்
தோடங்கானேல் சேறல் துணிவு.

எ-து : ஈட்டிவைப்பானை வள்ளலாகக் கொள்ளப்படும் ; தான் பயன் கொள்ளாது பிறர்க்குப் பொருள்களை வழங்குவான் வானிகளோடொக்கும் ; அக்கொடையினுடைய பயன் மறுமைக்குத் தனக்கு விளைத்துக் கோடலான், ஒருவற்கு ஆசிரியனாவான் அவனை உயர்ந்த பிறப்பின்கண்ணே செலுத்த வல்லான் ; நடாத்தும் ஒழுக்கத்தான், உடம்பாகிய வேலியையுடைய உயிர்களைக் கொன்று ஒருப்படுத்துப் போக்கி அவற்றின் ஊழையுண்ணத் தொடங்கானாயின், உயர்கதிக்குச் சேறல் உண்மையாகும். (௩௨)

35. வைத்தனா னாகும் வசைவணக்கம் நன்றாகச்
செய்ததனா னாகும் செழுங்குலமுற்—செய்த
பொருளினா னாகுமாம் போகம் நெகிழ்ந்த
அருளினா னாகும் அறம்.

எ-து : பிறனை ஒருவன் வைத்தனன் வசை ஆகும் ; பிறர்க்கு வணக்கத்தையும் நன்மையை முளவாகச் செய்ததனன் வளமையுடைய குடிப் பிறப்பாம் ; காலத்திலே முந்தறச் செய்த பொருளான் இன்பம் ஆகும் ; பிறர்க்குத் தன்மனம் நெகிழ்ந்த அருளினான் அறம் ஆகும். (௩௩)

36. இல்லியலார் நல்லறமும் ஏனைத் துறவறமும்
நல்லியலான் நாடி உரைக்குங்கால்—நல்லியற்
ருனத்தால் போகம் தவத்தால் சவர்க்கமாம்
ஞானத்தான் வீடாகும் நாட்டு.

எ-து : மனைவாழ்க்கை யியற்கையைபுடையார் செய்யும் நல்லறமும், மற்றைத் துறந்தார் செய்யும் நல்லறமும் நல்ல இயல்பினுனை ஆராய்ந் துரைக்குங்கால், நல்ல இயல்பையுடைய கொடையால் செல்வ நுகர்ச்சியாகும் ; தவத்தால் சவர்க்க நுகர்ச்சியைப் பெறுவர் ; மெய்யுணர்ச்சியான் வீடா மென்று நாட்டுக. (௩௪)

37. மயிர்வனப்புங் கண்கவரும் மார்பின் வனப்பும்
உகிர்வனப்புங் காதின் வனப்பும்—செயிர்நீர்ந்த
பல்லின் வனப்பும் வனப்பல்ல நூற்கியைந்த
சோல்லின் வனப்பே வனப்பு.

எ-து : தலைமயிரான் வரும் அழகும், கண்டார் கண்ணைக் கவரும் மார்பினான் வரும் அழகும், உகிரான் வரும் அழகும், செவியான் வரும் அழகும், குற்றந்தீர்ந்த பல்லினான் வரும் அழகும் : என இவ்வைந்தழகும் ஒருவற்கு அழகல்ல ; நூல்கட்குப் பொருந்திய சொல்வன்மையான் வரும் அழகே அழகாவது. (௩௫)

38. தோழி இயடவுண்ணார் தோழிற் றஞ்சார்
வழிஇப் பிற்போருளை வவ்வார்—கேழிஇக்
கலந்தபிற் கீழ்காணார் காணாய் மடவாய்
புலந்தபிற் போற்றார் புலை.

எ-து : தொழுத்தை அட உண்ணார்; தோழரில்லில் தனியே புக்கு உறங்கார்; பிறர் பொருளை மறந்தாயினும் வவ்விக் கொள்ளார்; மருவிச் சிலரோடு நட்பின்பு கீழமைக் குணத்தை ஆராயார்; மடவாய், ஆராய்ந்து பாராய்! சிலரோடு பகைத்த பின்பு கீழமைக் குணத்தைப் போற்றாது வஞ்சித்துக் கெடுப்பார். (நக)

39. பொய்யாமை நன்று பொருள்நன் றுயிர்நோவக்
கோல்லாமை நன்று கொழிக்குங்கால்—பல்லார்முன்
பேணுமை பேணுந் தகைய சிறிதேனினும்
மாணுமை மாண்டார் மனை.

எ-து : பிறர்க்குப் பொய் சொல்லாமை நன்று; பொருளுண்டாகுதல் நன்று; சிறிதோர் உயிரையும் துன்புறக் கொல்லாமை நன்று; ஆராயுங்கால், தாம் விரும்புவன பலரறிய விரும்பாமை நன்று; மாட்சிமைப்பட்ட தவசிகள், சிறிதாயினும் மனைவாழ்க்கையின்கண் மீள்கைக்கு மாணுதொழிகை நன்று. (ந௭)

40. பண்டாரம் பல்கணக்கு கண்காணி பாத்தில்லார்
உண்டா ரடிசிலே தோழனிற்—கண்டாரா
யாக்கைக்குத் தக்க அறிவில்லார்க் காப்படுப்பிற்
காக்கையைக் காப்படுத்த சோறு.

எ-து : பண்டாரத்தினையும், பல கணக்கினையும், கண்காணியையும், தன் கோயிலுள் உறையும் மங்கையரையும், தனக்காக்கும் உணவினையும் பகுத்து மக்கள் யாக்கைக்குத் தக்க அறிவில்லாதாரைத் தன் தோழரைப் போலக் கொண்டு தேறிக் காக்கவிடின், அக்காவல் காக்கையைச் சோறு காக்க விட்டதனோடு ஒக்கும். (ந௮)

41. உடையிட்டார் புன்மேய்நகா ரோடுநீர் புக்கார்
படையிட்டார் பற்றேனு மின்றி—நடைவிட்டார்
இவ்வகை யைவரையும் என்று மணுகாரே
சேவ்வகைச் சேவகர் சேன்று.

எ-து : தமக்கஞ்சி, உடுத்த ஆடையைப் போகட்டார், புல்லினைப் பறித்து வாயிலிட்டார், ஒடு நீரின் கண் புக்கார், கைப்படை துறந்தார், மற்றோர் அரணின்றியே ஓடமாட்டாது நிலைதளர்ந்திருந்தார் : இப்பெற்றிப் பட்ட ஐவரையும் ஒரு நாளுந் தீங்கு செய்யச் சென்றனுகார் அறம் பொருள் செய்யும் சேவகர். (ந௯)

42. பூவாதாள் பூப்புப் புறக்கோடுத் தாள்இலிங்கி
ஓவாதாள் கோலமோரு பொழுதும்—காவாதாள்
யார்யார் பிறர்மனையாள் உள்ளிட்டிவ் வைவரையும்
சாரார் பகைபோற் சலித்து.

எ-து : பூப்பில்லாத கன்னியும், பூப்புத் தவிர்ந்தாளும், தவத்திற் புக்க இலிங்கியும், கோலஞ்செய்கை ஒரு பொழுதும் ஓவாளாகிக் கற்புக் காவாத கணிகையும், பிறர் யாவர் யாவர்க்குரிய மனையாளும் உள்ளிட்டு இவ்வைவரையும் சாரார் பகைபோல வேறுபட்டு. (ச௦)

43. வருவாய்க்குத் தக்க வழக்கறிந்து சுற்றம்
வெருவாமை வழிலிருந் தோம்பித்—திருவாக்கும்
தெய்வத்தை எஞ்ஞான்றும் தேற்ற வழிபாடு
செய்வதே பெண்டிர் சிறப்பு.

எ-து : தமக்குள்ள பகுதியின் அளவறிந்து, அதற்குத் தக்க போக்
கறிந்து, சுற்றத்தை வெருவாமைத் தழுவி, விருந்து புரந்து, திருவினையாக்கும்
தெய்வத்தை வழிபாடு செய்தல் : இவ்வைந்து தொழிலும் பெண்டிர்க்குச்
சிறப்பாவது. (சக)

44. நாள்கூட்டம் முழுத்தம் இவற்றோடு நன்றய
கோள்கூட்டம் யோகம் குணனுணர்ந்து—தோள்கூட்டல்
உற்றானும் அல்லானும் ஐந்தும் உணர்வானுட்
பெற்றானேற் கொள்க பெரிது.

எ-து : நான் பொருந்துதலும், முழுத்தமும், நன்றய கோள்கூடுதலும்,
அமிர்தயோகம் முதலாயின யோகமும், இவற்றினுள் வரும் நன்மையும்
ஆராய்ந்து உணர்வான், நாட்பெற்றால், அந்நாளை நன்றென்று கொள்க,
ஒருவனே பொருத்தியைக் கூட்டலுற்றவனும், மற்றுச் சில நன்மைக்
காரியம் செய்யலுற்றவனும். (சஉ)

45. பேணடக்கம் பேணுப் பெருந்தகைமை பீடுடைமை
நாணுடுக்கம் என்றைந்தும் நண்ணினரூப்—பூணுடுக்கும்
பொன்வரைக்கோங் கேர்முலைப் பூந்திருவே யாயினும்
தன்வரைத் தாழ்த்த லரிது.

எ-து : சுற்றத்தாரைப் பேணலும், அடக்கமுடைமையும், பிறனொரு
வனைப் பேணுத பெருந்தகைமையும், ஒப்புரவு முதலாயுள்ள பீடுடைமை
யும், நாணுல் வரும் ஒடுக்கமும் : என்று சொல்லப்பட்ட ஐந்தினையும் பொருந்
தாது தன் கொழுநனைத் தன்வரைத் தாழ்த்தலரிது, பொன்வரைக் கோங்
கேர்முலைப் பூந்திருவே யாயினும். (சஉ)

46. வார்சான்ற கூந்தல் வரம்புயர வைகலும்
நீர்சான் றயரவே நெல்லுயரும்—சீர்சான்ற
தாவாக் குடியுயரத் தாங்கருஞ்சீர்க் கோவுயர்தல்
ஓவா துரைக்கும் உலகு.

எ-து : வார்சான்ற கூந்தலையுடையாய்! வயளினது வரம்புயரவே,
நீருயர்ந்து, நடோறும் நெல்லுயரும்; சீரமைந்த கெடாத குடியுயரவே,
பகைவரால் தாங்குதற்கரிய சீர்மையையுடைய மன்னன் உயருமென்று ஒழி
யாதே சொல்லாநிற்கும் இவ்வுலகம். (சச)

47. அழியாமை எத்தவமும் சார்ந்தாரை யாக்கல்
பழியாமை பாத்தல்யார் மாட்டும்—ஒழியாமை
கன்றுசா வப்பால் கறவாமை செய்யற்க
மன்றுசார் வா க மனை.

44. 8 கோள்கூட்டல்; 12-13 உணர்வானுட் பெற்றானுட்.

46. 2 கூந்தல்.

எ-து : யாதானுமொரு தவத்தை யழியாமைபும், தம்மை யடைந்தாரை ஆக்குதலும், பிறர் தம்மைப் பழியாமை யாவர் மாட்டும் ஒழியாமைப் பகுத் துண்டலும், கன்று சாவப் பால் கறவாமைபும், மன்றருகு மனையெடாமைபும் செய்க. (சரு)

48. நசைகோல்லார் நச்சியார்க் கேன்றும் கிளைஞர்
மிசைகோல்லார் வேளாண்மை கோல்லார்—இசைகோல்லார்
போன்பெறும் பூஞ்சணங்கின் மென்முலையாய் நன்குணர்ந்தார்
என்பெறினுங் கோல்லா ரியைந்து.

எ-து : தம்மை நச்சியாருடைய நசையை எஞ்ஞான்றும் கொல்லார்; தங்கிளைஞர் மிசையும் மிசையைக் கொல்லார்; உபகாரத்தைக் கொல்லார்; புகழைக் கொல்லார்; பொன்போலும் பூஞ்சணங்கின் மென்முலையாய்! மிகவும் உணர்ந்தோர் எல்லாவின்ப[மு]ம் பெற்றாராயினும், பிறிதோர் உயிரை மேலிக்கொல்லார். (சக)

49. நீண்டநீர் காடு களர்நிவந்து விண்தோயும்
மாண்ட மலைமக்க ளுள்ளிட்டு—மாண்டவர்
ஆய்ந்தன ஐந்தும் அரணு வுடையானே
வேந்தனு நாட்டல் விதி.

எ-து : மிக்க நீரும், காடும், சேறும், உயர்ந்து வான்தோயும் மாண்ட மலையும், மதியுடை மக்களும் அகப்பட, மாட்சிமைப்பட்டவர் ஆய்ந்து சொல்லப்பட்ட ஐந்தானும் தனக்கு அரணுகவுடையானே வேந்தனாக நாட்டக் தகும். (சள)

50. போச்சாப்புக் கேடு பொருட்செருக்குத் தான்கேடு
முற்றுமை கேடு முரண்கேடு—தேற்றத்
தொழின்மகன் தன்னோடு மாறாயின் என்றும்
உழமகற்குக் கேடென் றுரை.

எ-து : கடைப்பிடியில்லாமை கேடு; பொருள்மிகவுடைமையால் களிக் கும் களிப்புக் கேடு; தான் அறிவுமுதிராமை கேடு; பிறரொடு பகைகோடல் கேடு; தெளியத் தனக்குத் தொழில் செய்யும் மகனோடு மாறுபட்டுச் சிறு வானாயின், உழவினான் வாழும் மகற்குக் கேடாய் விடும். (சஅ)

51. கோல்லாமை நன்று கோலைத் தேழுத்தினைக்
கல்லாமை தீது கதந்தீது—நல்லார்
மொழியாமை முன்னே முழுதும் கிளைஞர்
பழியாமை பல்லார் பதி.

எ-து : ஒருயிரைக் கொல்லாமை நன்று; கோறல் தீது; எழுத்தினைக் கல்லாமை தீது; பிறரை வெகுடல் தீது; நல்லாராய அறிவுடையார் தமக்கு மொழிவதற்கு முன்னேயும், பழியாவகை ஒழுக்குவான் பலர்க்கும் இறைவனா வான். (சக)

52. உண்ணாமை நன்றவா நீக்கி விருந்துகண்மா
நெண்ணாமை நன்றிகழிற் நீதெளியார்—எண்ணின்
அரியரா வார்பிறிற் செல்லாரே யுண்ணார்
பெரியரா வார்பிறிற் கைத்து.

எ-து : துறந்து அவாரீக்கி யுண்ணாது நோற்றல் நன்று ; மனைவாழ்க்கை யின்கண் நிற்பாராயின், விருந்தினரைக் கண்மாறுதல் நினையாமை நன்று ; தமக்கெளியாரை யிகழ்ந்து உரைப்பாராயின் தீதாம் ; ஆராயின் பெறுதற் கரியராவார் பிறர் மனையானே விரும்பி யொழுக்காதார் ; பெரியராவார் பிறரை இரந்துண்ணாதார். (ரு0)

53. மக்கட் பெறுதல் மடனுடைமை மாதுடைமை
ஒக்க உடனுறைதல் ஊண்மைவு—தோக்க
அலவலை யல்லாமை பெண்மகளிர்க் கைத்துந்
தலைமகனைத் தாழ்க்கும் மருந்து.

எ-து : தாம் மக்களைப்பெறுதல், அடக்கமுடைமை, அழகுடைமை, அவன்நினை விற்கொக்க உடனொழுதுதல், அவன் உண்ணும் ஊனுக்கு விருப்பு தல் ; என இத்தொக்க ஐந்து குணனும், பிறரையேசுதலே தமக்கு ஒழுக்க மாக உடையரல்லாராயின், தங்கொழுநனைத் தம்பால் பெண்டிர் வணக்கும் மருந்தாவன. (ரு1)

54. கொண்டான் கொழுந னுடன்பிறந்தான் தன்மாமன்
வண்டார்பூந் தொங்கல் மகன்தந்தை—வண்டாரா
யாப்பார்பூந் கோதை யணியிழையை நற்கியையக்
காப்பார் கருது மிடத்து.

எ-து : தன்னைக் கொண்ட கொழுநனும், உடன் பிறந்தானும், மாமனும், வண்டார் பூந்தொங்கல் மகனும், தந்தையும் : என இவ்வைவரும், யாப்பார் பூந் கோதை அணியிழையை மிகவும் செறியக் காப்பார்கள், வண் தாராய் ! (ரு2)

55. ஆம்பல்வாய் கண்மனம் வார்புருவம் என்றைந்தும்
தாம்பல்வாய் ஓடி நிறைகாத்தல்—ஓம்பார்
நெடுங்கழைநீண் மூங்கில் நியமத்தா ராட்டும்
கோடுங்குழை போலக் கொளின்.

எ-து : பல்லும், வாயும், கண்ணும், மனமும், புருவமுமாகிய உறுப்பு ஐந்தையும் கண்டு அரிவையர்க்கு அன்பாய்த், தாம் பல்விடங்களினேடித் தங்கள் நிறையைக் காக்கமாட்டாதார், குவளையையும் தாமரை [யை]யும் அசைவிக்கின்ற காதிற் கொடுங் குழையை யுடைய அரிவையை நெடிதாய்த் திரண்டு நீண்ட மூங்கிலைப்போலக் கருதி இகழ்வாராயின், அவர்க்கு நிறை காக்கலாம்.

அரிவையை மூங்கில் போலக்கொண்டிகழ்த்தலாவது அம்மூங்கிலிலுள்ள முத்தம் அவளது பல்லாகவும், மூங்கிலின் குழல் அவள் வாயாகவும், மூங்கிலின் கண் அவள் கண்ணாகவும், மூங்கிலின் பொய்ப்பட்ட உள்ளம் அவள் மனமாகவும், மூங்கிலின் வில் அவள் புருவமாகவும் கொண்டு இகழ்தல், இவ்வகை கருத அவ்வரிவைமேல் அன்பு நிகழா தெனக்கொள்க. (ரு3)

56. பொன்பேறுங் கற்றான் பொருள்பேறும் நற்கவி
என்பேறும் வாதி இசைபேறும்—முன்பேறக்
கல்லார்கற் றரினத்த ரல்லார் பேறுபவே
நல்லா ரினத்து நகை.

எ-து : கற்றுவல்லவன் பொன்னைப் பேறும் ; நற்கவி செய்யவல்லவன்
அரசனாலே எல்லாப்பொருளும் பேறும் ; வாதம் பண்ணி வெல்லவல்லவன்
யாது பேறுமெனின், வென்றா னென்னும் புகழைப் பேறும் ; முன்னை இள
மைக் காலத்திலே கல்லாதவரும், கற்றுவல்லாரினத்த ரல்லாதவரும் நல்லார்
இனத்தின் நடுவே இகழ்ச்சிபெறுவர். (ருச)

57. நல்ல வெளிப்படுத்துத் தீய மறந்தொழிந்
தோல்லை யுயிர்க்கூற்றங் கோலாகி—ஒல்லுமேல்
மாயம் பிற்பொருட்கண் மாற்றிமா மானத்தான்
ஆயி னழித லறிவு.

எ-து : பிறர் செய்த நன்மைகளை வெளிப்படப்பண்ணி, பிறர் செய்த
தீமைகளை நினையாது மறந்தொழிந்து, பிறவுயிர்கட்கு இடையூறு வந்தால்
அவ்வுயிர்கட்கு விரைந்து உற்றற்கோலாகி, தனக்கியலுமாகில் பிற்பொருட்
கண் வஞ்சனையைத் தவிர்ந்து, பெரிய மானங்காதத்த பொருட்டாகத் தான்
சாதல் தனக்கு அறிவாவது, ஆராயின். (ருரு)

58. தன்னிலையும் தாழாத் தொழினிலையும் துப்பெதிர்தார்
இன்னிலையும் ஈடில் இயனிலையும்—துன்னி
அளந்தறிந்து செய்வான் அரைசமைச்சன் யாதும்
பிளந்தறியும் பேராற்ற லான்.

எ-து : தன்னுடைய நிலைமையினையும், தாழ்வின்றியே தான் தொடங்கிச்
செய்யும் வினையது நிலைமையினையும், வலியினால் தன்னுடன் எதிர்த மாற்
றார் மாட்டுள்ள இனிய நிலைமையினையும், கேடில்லாத உலக வழக்குநிலைமை
யினையும் உள்புக்கு ஆராய்ந்தறிந்து செலுத்துவான் அரைசனாவான் ; அந்
நான்கு மன்றி, மற்றும் எல்லாம் வேறுபடுத்தறியும் பெரிய ஆற்றலை
யுடையான் அமைச்சனாவான். (ருக)

59. பொருள்போகம் அஞ்சாமை போன்றுங்காற் போர்த்த
அருள்போகா ஆறமென் றைந்தும்—இருள்தீரக்
கூறப் படுங்குணத்தான் கூர்வேல்வல் வேந்தனால்
தேறப் படுங்குணத்தி னான்.

எ-து : பொருளும், இன்பமும், இடுக்கணவந்தால் அஞ்சாமையும், பிறி
தோர் உயிர் பொன்றவந்தவிடத்து மிக்க அருளும், நீங்காத அரிய அறமும் :
என்று சொல்லப்பட்ட இவ்வைந்தும் குற்றந்தீரச் சொல்லப்படுங் குணத்
தான் கூர்வேலை வல்ல வேந்தனால் ஒரு கருமத்தின்கண் நின்றுய்த்துத்
தேறப்படுங் குணத்தினான். (ருஎ)

56. 8 முன்புறக் ; 10-11 ருரினத்தல்லார்.

57. 6 யுயிர்க்கூற்றக்.

59. 4 போந்த.

60. நன்புலத்து வையடக்கி நாளுநாள் ஏர்போற்றிப்
புன்புலத்தைச் செய்தேருப் போற்றியின்—நன்புலக்கண்
பண்கலப்பை பாற்படுப் பாணுழவ னென்பவே
நுண்கலப்பை நூலோது வார்.

எ-து: வீண்புலத்தினுள்ள வைக்கோலினைத் தன்பாலுள்ளதாகத் திரட்டி, நாடோறும் உழும் பசடுகளைப் பாதுகாத்து, புன்புலத்தை நன்புலமாகத் திருத்தி, எருவினால் அதனைப் போற்றிய பின்பு பண்ணும் கலப்பைகளை நன்புலத்தின்கண் பருகிப்படுப்பான், உழவனாவானென்று சொல்லுவார்: நுண்ணிய உழவுதான் ஒதிய அறிவார். (ருஅ)

61. ஏலாமை நன்றீதல் தீதுபண் பில்லார்க்குச்
சாலாமை நன்றுநூல் சாயினும்—சாலாமை
நன்று தவநனி செய்தல்தீ தேன்பாரை
இன்றுகா றியாங்கண் டிலம்.

எ-து: ஒருவர்மாட்டுச் சென்று இரந்தேலாமைபும் நன்று; குணமில்லாதார்க்கு ஒன்றை யீதலும் தீது; குணம் இல்லாதார்க்கு நூல் நிரம்ப அறிவியாமைபும் நன்று; 'ஒருவன் சால்புடையனல்லாமை நன்று; மிக்க தவஞ்செய்தல் நன்றன்று' என்று தாம் சாயினுஞ் சொல்லுவாரை இன்றளவும் யாம் கண்டிலேம். (ருச)

62. அரம்போற் கிளையடங்காப் பெண்ணவியாத் தோண்டு
மரம்போல் மகன்மாறாய் நின்று—கரம்போலக்
கள்ளநோய் காணும் அயலைந்தும் ஆகுமேல்
உள்ளநோய் வேண்டா வுயர்க்கு.

எ-து: அரம்போலத் தன்னை தேய்க்கும் கிளையும், தனக்கடங்காத மனையாளும், அடங்காதனவே செய்யும் தொழும்பும், அறிவிலாத் தன் புதல்வனும், மாறாய்த்தமக்கிடமாய் நின்று மாயா நேயைச் செய்யும் அயலிருப்பும்: என இவ்வைந்தும் உளவாயின், உயிருடையார் உள்ளத்திற்கு மற்று நோய் வேண்டா. (ருஓ)

63. நீரறம் நன்று நிழனன்று தன்னில்லுள்
பாரறம் நன்றுபாத் துண்பானேற—பேரறம்
நன்று தளிசாலை நாட்டல் பெரும்போகம்
ஒன்றுமாம் சால வுடன்.

எ-து: நீரறஞ் செய்தல் நன்று; நிழலறம் செய்தல் நன்று; தன் மனையுள் பிறருறைய இடங்கொடுத்தல் நன்று; பருத்துண்பானாயின் பேரறமாகத் தளியும் சாலையும் நிலைபெறச் செய்தல் நன்று: இவ்வைந்தும் செய்தார்க்குப் பெரும்போகம் பொருந்தும். (ருக)

64. பிடிப்பிச்சைப் பின்னிறை ஐயங்கூழ் கூற்றே
டேடுத்திரந்த உப்பித் துணையோ—டேத்த
சிறுபய மென்றார் சிதவலிப் பீவார்
பெறுபயன்பின் சாலப் பெரிது.

60. 7 போக்கியின்; 8. இன்புலத்துப், இன்புலத்த; 10-12 யென்றிவை பாற்படுப் பாணுழலோன். 63. 11 நாட்டிற். 64. 5 டெடுத்திரந்த.

எ-து : ஒரு பிடியுளடங்கும் பிச்சை, விரலிறையுள் அடங்கும் பிச்சை, உண்டோவிலையோ என்றையப்படும் பிச்சை, கூழ்வார்த்தல், ஒருவன் சொல்லோடு எடுக்கிரந்த உப்பு : இத்துணையும் பொருந்திய பயன் சிறிய வென்று கருதாராய்ச் சிதவலிப்பினை ஈவார், பின்பு பெறும் பயன் அமையப் பெரிது. (கஉ)

65. வெந்திக்காண் வெண்ணைய் மெழுகுநீர் சேர்மண்ணுப்
பந்தண் மகற்சார்ந்த தந்தையென்—றைந்தினுள்
ஒன்றுபோல் உண்ணெகிழ்ந் தீயின் சிறிதேனினும்
குன்றுபோற் கூடும் பயன்.

எ-து : வெவ்வியதீயைக்கண்ட வெண்ணையும், மெழுகும், நீர்சேர்ந்த மண்ணும், உப்பும், தன் அழகிய குளிரந்த மகனைத் தழுவித் தந்தையும் : என்று சொல்லப்பட்ட ஐந்தனுள் ஒன்றுபோல, இரவலரைக்கண்டால் உள் நெகிழ்ந்து ஈயின், சந்த பொருள் சிறிகாபினும் அதனால் வரும் பயன் குன்றுபோலப் பெரிதாய்க்கூடும். (கங)

66. குளந்தோட்டுக் காவு பதித்து வழிசீத்
துளந்தோட் டோவய லாக்கி—வளந்தோட்டுப்
பாகு படுங்கிணற்றோ டேன்றிவை பாற்படுத்தான்
ஏகுஞ் சவர்க்க மிளிது.

எ-து : குளத்தைக் கல்லி, மரக்காவை நட்டு, வழிசீத்துத் திருத்தி, மேடாயின நிலங்களை உள்தோண்டி உழுவயலாக்கி, வளம்படத்தோண்டி வகுப்புப்படக்கிணற்றோடு சொல்லப்பட்ட இவ்வைந்தும் பகுதிப்படச் செய் தான், சவர்க்கத்தே செல்லும் ஓர் இடைபூறின்றி. (கச)

67. போர்த்தும் உரிந்திடும் பூசியும் நீட்டியும்
ஓர்த்தோரு பான்மறைத் துண்பான்மேய்—ஓர்த்த
அறமறமேற் சொற்போறுக்க அன்றேல் கலிக்கண்
துறவறம்போய் இல்லறமேய் யாம்.

எ-து : முழுமெய்யும் தோன்றாமல் போர்த்தும், உடுத்த புடைவையைக் களைந்தும், உடம்படைய நீறுபூசியும், சடை நீட்டியும், உடம்பில் ஒரு கூற்றினை மறைத்தும் : உண்டற்குமேவி ஆராய்ந்து கொண்டன இவ்வேடங் கள் ஐந்தும் பண்டுள்ள நல்லார் சொல்லிய துறவறமே துறவறமாயின், பிறர் சொல்லிய கடுஞ்சொற்களைப்பொறுக்க; பொறாராயின், கலிகாலத்தின்கண் நிகழ்ந் துறவறம் பொய்யாம் ; இல்லறம் மெய்யாவது. (கரு)

68. தான்பிறந்த இல்நினைந்து தன்னைக் கடைப்பிடித்து
தான்பிற ராற்கருதற் பாணைந்து—தான்பிறரால்
சாவ வேனவாழான் சான்றோரற் பல்யாண்டும்
வாழ்க வேனவாழ்தல் நன்று.

எ-து : தான்பிறந்த குடியை நினைந்து, தன்னை ஒழுக்கத்தின்கண் வழுவாதவகை கடைப்பிடித்து, தான் பிறரால் மதிக்கப்படும் செய்கையை உணர்ந்து, தான் பிறரால் சாக என்று சொல்லும்படி ஒழுகாது, சான்றோ ராலே பல்யாண்டும் வாழ்வானாக வென்று சொல்லும்படி ஒழுகுதல் நன்று. (கக)

65. 5-7 பந்தண்சாந்தன் தன் மகன் மகள். 66. 2 கோடு; 14-15 சவர்க்கத்தினிது. 67. 14-15 இல்லறமேவாய்.

69. நெடுக்கல் குறுக்கல் துறைநீர் டாடல்
வதேதீர் பகல்வா யுறையே—வதேதீரா
வாகுமந் நான்கொழித் தைந்தடக்கு வாணகில்
வேகும்பம் வேண்டான் விடும்.

எ-து : மயிரைச் சடையாக நீட்டுதல், மயிரைக் குறைத்தல், திர்த்தங்கள் நெடிதாகப் போய் ஆடுதல், வறத்தீர்ந்த பகலின்கண் உண்ணுதல் : என்கின்ற குற்றந்திராவாகிய அந்நான்கினையும் ஒழித்து, ஐந்து புலன்களையும் அடக்கு வானாயின், சுடலைத்தீயுள் வேவக்கடவ கும்பமாகிய உடம்பினை வேண்டான் விடும். (சுஎ)

70. கொன்றான் கோலையை உடன்பட்டான் கோடாது
கொன்றதனைக் கொண்டான் கொழிக்குங்காற்—கொன்றதனை
அட்டான் இடவுண்டான் ஐவரினு மாகுமெனக்
கட்டெறிந்த பாவங் கருது.

எ-து : உயிரைக் கொன்றவன், அக்கொலைக்குக் கோடாமே உடன்பட்டவன், அக்கொல்லப்பட்டதனுடைய ஊனைக் கொண்டவன், ஆராயுங்கால் கொல்லப்பட்டதனுடைய ஊனையட்டான், அதனை இட உண்டவன் : என இவ்வைவர் மாட்டும் உளவாய் நிகழும் என்று வரம்பழித்துச் செய்த பாவத்தைக் கருது. (சுஅ)

71. சிறைக்கிடந்தார் செத்தார்க்கு நோற்பார் பலநாள்
உறைக்கிடந்தார் ஒன்றிடையிட்டு ண்பார்—பிறைக்கிடந்து
முற்றனைத்தும் உண்ணாத தவர்க்கீந்தார் மன்னராய்க்
கற்றனைத்தும் வாழ்வார் கலந்து.

எ-து : சிறையின்கிடந்தார், செத்தவர்க்கு நன்மை வேண்டி உண்ணாது நோற்பார், பலநாளும் தாங்கொண்ட பிணிக்கு மருந்தாய் உண்ணாது கிடந்தார், ஒருநாள் இடையிட்டு உண்பார், பிறைகிடந்து நிரம்புமளவும் உண்ணாத தவசிகள் : என இவ்வைவர்க்கும் உணவு கொடுத்தவர்கள் அனைத்து நூலும் கலந்து கற்று, மன்னராய் வாழ்வார். (சுசு)

உறை-மருந்து.

72. ஈன்றெடுத்தல் சூல்புறஞ் செய்தல் குழுவியை
ஏன்றெடுத்தல் சூலேற்ற கன்னியை—ஆன்ற
அழிந்தானை யில்வைத்தல் பேரறமா ஆற்ற
மொழிந்தார் முதுநூலார் முன்பு.

எ-து : ஈன்ற தாய் குழுவியைத் துறவாது ஒம்பி வளர்த்தல், தான் கொண்ட சூலைத் தான் அழியாது புறஞ்செய்தல், வளர்ப்பாரில்லாத குழுவியைக் கண்டால் ஏன்று வளர்த்தல், சூலேற்ற கன்னியையும் அழிந்த மனையாளையும் நீக்காது தன்னில் வைத்துப் புறந்தருதல் : என இவ்வைந்தும் பெரிய அறமாக மிகவும் மொழிந்தார் முதிய நூலினையுடையார் பண்டு. (எஓ)

69. 14 வேண்டா. 70. 12 மேலுளவாக். 72. 14-15 முதுநூலோர் முன்.

73. வலியழிந்தார் மூத்தார் வடக்கிருந்தார் நோயான்
நலியழிந்தார் நாட்டறைபோய் நைந்தார்—மேலவோழிய
இன்னவரால் என்னுரா யீந்த வோருதுற்று
மன்னவராச் செய்யும் மதித்து.

எ-து: வலிகெட்டவர், மூத்தவர், பழிபட்டு உண்ணாது வடக்கிருந்தார், பிணியான் நலியப்பட்டழிந்தார், தம்முடைய நாடுவிட்டுப் போய்த் தளர்ந்தார்: என இவ்வவரும் தாம் தளர்வொழியும்படி உற்றார் அயலார் என்றாரா யாதே சயப்பட்ட ஒருணவு மன்னவராகச் செய்யும் மதித்து. (எக)

74. கலங்காமைக் காத்தல் கருப்பஞ் சிதைந்தால்
இலங்காமைப் பேர்த்தரல் ஈற்றம்—விலங்காமைக்
கோடல் குழவி மருந்து வெருட்டாமை
நாடின அறம்பெருமை நாட்டு.

எ-து: வயிற்றுட் கருவழியாமைக் காத்தலும், கருப்பஞ் சிதைந்தால் பிறர்க்கு வெளிப்படாமை மறையப் பெயர்த்து வாங்குதலும், குழுவியை இடைவிலங்காதபடி இயற்றிக்கோடலும், குழவி பிறந்து பிணிகொண்டால் அதற்கு மருந்தும், அக்குழுவியை அச்சமுறுத்தாமைபும: என்னும் இவ்வைந்தினையும் பெரிதாகிய அறமாக நாட்டுவாயாக. (எஉ)

75. சூலாமை சூலிற் படுத்துன்பம் ஈன்றபின்
ஏலாமை ஏற்ப வளர்ப்பருமை—சால்பவை
வல்லாமை வாய்ப்ப அறிபவர் உண்ணாமை
கோல்லாமை நன்றால் கோழித்து.

எ-து: சூற்கொள்ளாமையான் வருந்துன்பம், சூற்கொண்டால் வருவ தொரு மெய் வருத்தம், பிள்ளைப்பெற்றுவைத்துப் பிள்ளையைக்கொள்ளாமை, பிள்ளையைப் பெற்றுக்கொண்டால் வளர்க்கும் அருமை, வளர்த்த பிள்ளை சால்பு குணங்களை மாட்டாமை: இவ்வைந்தினையும் வாய்ப்ப அறிந் தவர் ஆராய்ந்து ஒருயிரைக் கொல்லாமைபும அவ்வுணையுண்ணாமைபும நன்று. (எஉ)

76. சிக்கர் சிதடர் சிதலைபோல் வாயுடையார்
துக்கர் துருநாமர் தூக்குங்கால்—தோக்க
வருநோய்கள் முன்னுளிற் றீர்த்தாரே இந்நாள்
ஒருநோயும் இன்றிவாழ் வார்.

எ-து: தலைநோயுடையாரையும், பித்துற்றாரையும், வாய்ப்புற்றுடையா ரையும், கயலோய் கொண்டாரையும், மூலநோய் கொண்டாரையும், அடைந்து வருந்துன்பங்களை முற்பிறப்பில் தீர்த்தவர்கள் இப்பிறப்பின்கண் ஒரு நோயு மின்றி வாழ்கின்றார். (எச)

77. பக்கம் படாமை யோருவற்குப் பாடாற்றல்
தக்கம் படாமை தவமல்லாத்—தக்கார்
இழிசினர்க்கே யானும் பசித்தார்க்குண் ஈத்தல்
கழிசினங் காத்தல் கடன்.

75. 6 ஏற்றல். 76. 2-4 திரட்சி தலைப்பேர்வாய்ப் புடையார்; சிதடர் சிதலை வாய்ப்புற்றுடையார். 77. 3 யோருயிர்க்கும்.

எ-து : எல்லாவுயிர்க்கும் ஒத்தலும், தான் படுத்துன்பம் ஆற்றலும், ஒரு பொருளின் கண்ணும் பற்றுப்படாமையும், இவை மூன்றும் தவஞ்செய்வார் குணமாவன ; இவர்களல்லாத இவ்வாழ்வார் குணமாவன : கீழ்க் குணத்தார்க்கேயாயினும் பசித்தார்க்கு உணவு கொடுத்தலும், மிக்க வெகுளி காத்தலும். (எடு)

78. புண்பட்டார் போற்றுவா ரில்லாதார் போகியாரார்
கண்கேட்டார் காலிரண்டும் இல்லாதார்—கண்கட்பட்
டாழ்ந்து நெகிழ்ந்தவர்க் கீத்தார் கடைபோக
வாழ்ந்து கழிவார் மகிழ்ந்து.

எ-து : போரின் கண் புகுந்து புண்பட்டார், பாதுகாக்குங் களைகண் இல்லாதார், உயிர்போற் தன்மையை அடைந்தார், குருடர், முடவர் : என்று சொல்லப்பட்டாருடைய கண்ணிலே தங்கள் கண்கள் பட்டு, இரங்கி மனம் நெகிழ்ந்து, வேண்டுவன கொடுத்தார் இடையூறுபட்ட டொழியாதே கடை போகமகிழ்ந்து வாழ்ந்து போவர். (எசு)

79. பஞ்சப் பொழுதுபாத் துண்பான் கரவாதான்
அஞ்சா துடைபடையுட் போந்தேறிவான்—எஞ்சாதே
உண்பதுமுன் னீவான் குழலி பலிகோடுப்பான்
எண்பதின் மேலும்வாழ் வான்.

எ-து : சிறுவிடைக் காலத்துப் பலர்க்கும் பகுத்துண்பான், தன்மாட்டுள்ள பொருள் கரவாது பிறர்க்கு ஈவான், படை யுடைந்தவிடத்து தான் அஞ்சாதே நின்று வருகின்ற படைபை எறிந்து மீட்டுப் பலரையும் உய்யக் கொள்வான், ஒருநாளும் ஒழியாதே தான் உண்பதனை முந்துறப் பிறர்க்கு ஈத்துண்பான், பசித்த குழலிகட்குப் பலிகொடுப்பான் : எண்பதிற்கு யாண்டின் மேலும் துன்புறுது வாழ்வான். (எஎ)

80. வரைவில்லாப் பெண்வையார் மண்ணைப்புற் றேறார்
புரைவில்லார் நள்ளார்போர் வேந்தன்—வரைபோல்
கடுங்களிறு விட்டுழிச் செல்லார் வழங்கார்
கொடும்புலி கொட்கும் வழி.

எ-து : பொதுமகளிரைத் தமக்கு மனையாளாகத் தம்மனையின்கண் வையார் ; பழைதாய்த் தலைமழுங்கியிருந்த புற்றின்மேல் ஏறார் ; பெருமையில்லாத் தம்முடன் நடபுக்கொள்ளார் ; போர்வேந்தனுடைய வரைபோலும் கடுங்களிறு விட்டுழிச் செல்லார் ; கொடும்புலி வழங்கும் நெறியில் நடவார்.

புரையில்லார்-தம்மோடு நிகரொவ்வாதாரோடு என்றுமாம். (எஅ)

81. தக்கார் வழிகேடா தாகும் தகாதவர்
உக்க வழியரா யோல்துவார்—தக்க
இனத்தினு னாகும் பழிபுகழ் தத்தம்
மனத்தினு னாகும் மதி.

எ-து : தகுதியுடையார் வழிமரபு கெடாதாகும் ; தகுதியில்லாதார் கெட்ட வழிமரபையுடையாராயே தளர்வார் ; பழிக்குத்தக்க இனத்தினுள் ஆகும் பழியும் ; புகழுக்குத்தக்க இனத்தினுளாகும் புகழும் ; தமது மனத்தினளவே யுண்டாகும் உணர்வு. (எசு)

79. 2-4 பொழுது பகுத்துண்பான் காவாதான், 81. 11-12 பழியும் புகழும்.

82. கழிந்தவை தானிரங்கான் கைவாரா நச்சான்
இகழ்ந்தவை யின்புறன் இல்லார்—மொழிந்தவை
மென்மொழியால் உண்ணெகிழ்ந் தீவானேல் விண்ணோரால்
இன்மொழியால் ஏத்தப் படும்.

எ-து : இறந்த பொருட்குத் தான் இரங்கான் ; தனக்குக் கைவாராதன வற்றை நச்சி வருந்தான் ; நல்லாரால் இகழப்பட்டனவற்றை இன்புறன் ; வறியார் இரந்து வேண்டினவற்றை மென்மொழி சொல்லி, உள்நெகிழ்ந்து ஈவானாயின், தேவர்களால் இனிய மொழிகளாலே புகழப்படும்.

இதனுள், மென்மொழி சொல்லுதலும், ஈதலும் என இரண்டாகக் கொள்க. (அ0)

83. காடுபோற் கட்கினிய இல்லம் பிறர்பொருள்
ஓடுபோல் தாரம் பிறந்ததாய்—ஊடுபோய்க்
கோத்தின்னூ சொல்லானாய்க் கொல்லானேற் பல்லவர்
ஓத்தினால் என்ன குறை.

எ-து : பிறருடைய கண்டார் கண்ணிற்கினிய இல்லத்தைக் காடுபோலக் கொண்டு விரும்பாது, பிறருடைய பொருளை ஓடுபோலக் கொண்டு விரும்பாது, பிறருடைய மனையானைத் தற்பயந்த தாய்போலக் கொண்டு விரும்பாது, பிறர் ஊடுபோய்ச் சென்று மூண்டு இன்னுதனவற்றைச் சொல்லாது, ஒருயி ரையுங் கொல்லானாயின், நல்லார் பலரும் சொல்லிய நூல்களினால் காரியம் என்னை அவற்கு ? (அக)

84. தோற்கன்று காட்டிக் கறவார் கறந்தபால்
பாற்பட்டா ருண்ணார் பழிபாவம்—பாற்பட்டார்
ஏற்றயரா இன்புற்று வாழ்வன லீட்டியக்
கூற்றயரச் செய்யார் கொணர்ந்து.

எ-து : தோற்கன்றைக் காட்டிப் பசுவைக் கறவார் ; அப்பெற்றியார் கறந்தபாலை நெறிப்பட்டார் உண்ணார் ; பழியையும் பாவத்தையும் தம்மேல் ஏற்றுக்கொண்டு விரும்பாதே தம் கிளையோடு இன்புற்றுவாழும் உயிர்களைக் கூற்று விரும்பக் கொணர்ந்து கொலைசெய்யார்.

இதனுள் பாற்பட்டார் என்பதனை ஐந்து பொருள்மேலும் கொள்க.

(அஉ)

85. நகையோடு மந்திரம் நட்டார்க்கு வாரம்
பகையோடு பாட்டுரையென் றைந்தும்—தோகையோடு
முத்தார் இருந்துழி வேண்டார் முதுநூலுள்
யாத்தார் அறிவின் ஆய்ந்து.

எ-து : சிரித்தலும், ஒருவனோடு செவிச் சொல்வும், தம் உற்றார்க்காக வாரஞ் சொல்லுதலும், பகையாடுதலும், பாட்டிற்குப் பொருள் செல்லு தலும் : என்றிவைவந்தும் கூட்டத்தோர் அறிவுடையார் இருந்துழி வேண்டாராய்ப் பழைய நூல்களிலே யாத்துவைத்தார் அறிவுடையோர் ஆராய்ந்து. (அங)

86. வைதா னேருவன் இனிதீய வாழ்த்திய
தேய்தா வுரையை யறிவானேல்—நொய்த
அறிவறியா வாளான் டேனவுரைப்பர் வாயுட்
டறியெறியார் தக்காரே தாம்.

எ-து : ஒருவனை யொருவன் வை.....

87. அச்சமே யாயுங்கால் நன்மை யறத்தோடு
கச்சமில் கைம்மா றருகின்றால்—மேச்சிய
தோகை மயிலன்ன சாயலாய் தூற்றுங்கால்
ஈகை வகையி னியல்பு.
88. கைம்மாறு மச்சமுங் காணிற் பயமின்மை
பொய்மாறு நன்மை சிறுபய—மெய்ம்மா
றருள்கூடி யாரறத்தோ டைந்தியைந் தீயிற்
பொருள்கோடி யெய்தல் புகன்று.
89. இம்மை நலனழிக்கு மேச்சங் குறைபடுக்கும்
அம்மை யருநரகத் தாழ்விக்கும்—மெய்ம்மை
அறந்தேயும் பின்னு மலர்மகளை நீக்கும்
மறந்தேயும் பொய்யுரைக்கும் வாய்.
90. ...
91. ...
92. [இராலிருக்கை யேலாத வைகல்பனி மூழ்கல்
குராக்கான் புகல்] நெடிய மண்ணென்—றுராய்த்தன
தேவ்வந் தணிப்பா னிவையென்றும் பெற்றானைத்
தேய்வமாத் தேறுமாற் றேர்ந்து.

எ-து : இராலிருக்கை யென்பதொரு நோன்பும், மிது பொலிவு பெறாத
தாய வைகலை யுடைய நோன்பும், பனிக்குள்முழுக்குதலும், குராமரத்தை
யுடைய குறுங்கானம் போகுதலும், நோன்பு நெடிதாகப் பலநாள்கிடாது
குளித்தலும் : என இவ்வைந்தும் உலாவிப் புடைபெயர்ந்து முயன்று
தன்னுடையங்களைக் கெடுக்கலுற்றாட்கு என் உதவ வல்ல? தன்னைப் பெற்ற
கொழுநனைத் தெய்வமாகத் தேறிவழிபட வல்லளாயின் அவ்வழிபாடே
யெல்லாத் துன்பமுந்தீர்க்கும். (சூ0)

93. சத்தமெய்த் ஞானம் தருக்கஞ் சமையமே
லித்தகர் கண்டவீ ளுள்ளிட்டாங்—கத்தகத்
தந்தலில் வைந்தும் அறிவான் தலையாய
சிந்திப்பிற் சிட்டன் சிறந்து.

86. ஒரு பிரதியில் இது காணப்படவில்லை. 9-10 அறிவறியாவான் ; 13
டறியெறியார் ; 14 தக்காரே. 87-89. இம்மூன்றும் புறத்திரட்டிலிருந்து
சேர்க்கப்பட்டன.

எ-து : வழக்கு நூலாய் சொன்முடிவு நூலும், மெய்ஞ்ஞான நூலும், தருக்க நூலும், சமைய நூலும், அறிவின் மிக்கார் கண்ட வீட்டு நூல் நெறியும் : இவ்வவந்தும் அழகாக அறிவான் தலையாய சிட்டனாவான் சிறந்தா. (கூக)

94. கண்ணங்காற் கண்ணங் கணிதமே யாழினோ
டெண்ணங்காற் சாந்தே யெழுதல் இலையநுங்
கிட்டலில் வைந்தும் அறிவான் இடையாய்
சிட்டனென் றெண்ணப் படும்.

எ-து : கருதுங்கால் கருதப்படும் எண்ணும், யாழ்வல்லனதலும், ஆராயுங்காற் சாந்தமைக்க வல்லனதலும், சித்திர மெழுதவல்லனதலும், தொழில்பட இலையநுங்க வல்லனதலும் : என இவ்வவைத்து காரியமும் அறிந்து வல்லனாவான் இடையாய் சிட்டன் என்றெண்ணப்படும். (கூஉ)

95. நாணில னாய்நன்கு நள்ளாதா னாய்பெரியார்ப்
பேணில னாய்பிறர் சேவகனாய்—ஏணில்
பொருத்திய பூண்முலையார் சேரிக்கைத் தில்லான்
பருத்தி பகர்வுழி நாய்.

எ-து : நாணமில்லாதானும் நாயோடொக்கும் ; பிறரோடு நட்புக் கொள்ளாதானும் நாயோடொக்கும் ; குணத்தானும் அறிவானும் பெரியாரைப் பேணுதலில்லாதானும் நாயோடொக்கும் ; பிறர்க்குச் சேவகனாய்த் திரிவானும் நாயோடொக்கும் ; மனத்தின்கண் நிலையில்லாத பூண்டியுடையமுலையார் சேரியின்கண் கைப்பொருளின்க் காதலாற் சென்று திரிவானும் பருத்தி விற்குமிடத்துச் சென்றுநிற்கும் நாயோடு ஒக்கும். (கூஉ)

96. நாணெளிது பெண்ணேல் நகையெளிது நட்நானேல்
ஏணெளிது சேவக னேற்பெரியார்ப்—பேணெளிது
கோம்பு மறைக்கும் இடாஅ யலிழின்ம்
தம்பு பறத்த லரிது.

எ-து : ஒருத்தி பெண்குணத்தை யுடையவளாயின் அவளுக்கு நாணம் எளிது ; ஒருவனோடு ஒருவன் நட்நானாயின் அவனுக்கு மகிழ்ந்து நகுதல் எளிது ; ஒருவன் சேவகனாயின் அவனுக்கு வளி செய்தல் எளிது ; ஒருவர் குணத்தாற் பெரியராயின் அவர்க்குப் பிறரைப் பேணுதல் எளிது ; வஞ்சிக் கொம்பினை மறைக்கும் இடையினை யுடையாய் ! பலர்க்கும் சோறிடுவான் மேல் பிறரம்பு பறந்துசேறல் அரிது. (கூச)

97. இன்சொல்லா னாகுங் கிளைமை இயல்பில்லா
வன்சொல்லா னாகும் பகைமைமன்—மென்சொல்லான்
ஆய்வில்லா ஆருளாம் அவ்வருள் நன்மனத்தான்
வீலில்லா வீடாய் விடும்.

94. 8-8 கணிதமெழுத்தியாழினோ டெண்ணங்காற் சாந்தே இலை நறுக்கித்
டெண்ணங்கால். 97. 3 கிழமை.

எ-து : ஒருவன் சொல்லும் உறுதியாகிய இன் சொல்லினால் சுற்ற முளதாம்; குணமில்லாத கடுஞ் சொற்களால் பகையுளதாம்; பிறர்க்குச் சொல்லும் மெல்லிய சொல்லினால் தளர்விலாத ஆரருள் உளதாம்; அவ்வருள் ஆவது ஒருவன் மன நன்மையால்; மன நன்மையால் கேடில்லாத விடாய் விளையும். (சூரு)

98. தக்க தீனையான் தவஞ்செல்வ னுண்மறுத்தல்
தக்கது கற்புடை யாள்வனப்புத்—தக்க
தழற்றண்ணென் தோளாள் அறிவில் ளாயின்
நிழற்கண் முயிரும் விடும்.

எ-து : இனையான் துறந்து தவத்தைச் செய்தல் தக்கது; செல்வத்தை யுடையான் இல்லறத்தின்கண் நின்று இடையிடையுண் மறுத்து, நோன்பு புரிதல் தக்கது; கற்புடையான் வனப்புத் தக்கது; ஒருவன் மனையான் அறிவிலாளாய் ஒழுகின் நிழலின்கண் முயிற்றோடு ஒக்கும். (சூசு)

99. பொய்யாற் சுவர்க்கம்வா யான்நிரை யம்பொருள்தான்
மையார் மடந்தையரி ல வாழ்வினிது—மெய்யன்றால்
மைத்தக நீண்ட மலர்க்கண்ணாய் தீதன்றே
எத்தவ மாணும் படல்.

எ-து : 'பொய்நெறியான் ஒழுகின் அவற்குச் சுவர்க்க முளதாம்; மெய்ந் நெறியான் ஒழுகின் அவற்கு நிரைய முளதாம்; பொருள் ஈட்டுதல் இனி தாம்; குற்றமிக்க மடந்தையரோடு கூடி இல்வாழும் இல்வாழ்க்கை இனிதாம்' என்றல் மெய்மை யன்றால்; மைத்தக நீண்ட மலர்க்கண்ணாய்! யாதானும் ஒரு தவம் படுதல் தீதன்று நன்மையேயாம். (சூசு)

100. புல்லறத்தி னன்று மனைவாழ்க்கை போற்றுடைத்தேல்
நல்லறத் தாரோடும் நட்கலாம்—நல்லறத்தார்க்
கட்டிட்டுண் டாற்றவாழ்ந் தார்களே இம்மையில்
அட்டிட்டுண் டாற்றவாழ் வார்.

எ-து : புல்லிய துறவறத்தின் நன்று மனைவாழ்க்கை; மனை யறத்திற் குச் சொன்னபடியே ஒழுகின், துறவறத்தாரோடு நட்கலாம்; ஆகலான், நல்ல துறவறத்தார்க்குத் தாம் ஆக்கியிட்டுத் தாமும் இடர்ப்படா துண்டவர்கள் இப்பிறப்பின் கண்ணும் மிகவும் இட்டுண்டு இல்வாழ்க்கை வாழ்வார். (சூஅ)

101. ஈவது நன்றுதீ தீயாமை நல்லவர்
மேவது நன்றுமே வாதாரோ—டோவாது
கேட்டுத் தலைநிற்பின் கேடில் உயர்கதிக்கே
ஓட்டுத் தலைநிற்கும் ஊர்ந்து.

99. 1-5 பொய்யாற் சுவர்க்கமாம்வாயான் நிரையமாம் கையான்.

101. 10 தலைநிற்க்க.

எ-து : பிறர்க்கு ஒன்றை சுவது நன்று ; பிறர்க்கு சுயாமை தீது ; மேவா தாரொடு நல்லராயிருப்பார் மேவி யொழுதும்துவே நன்று ; நன்னெறிக்கு வழியாம் தூணியே கேட்டு அதன்கண்ணே நிற்க, கேடிலாத உயர்கதியாகிய வீட்டுநெறியின்கண்ணே செல்லுஞ் செலவின் கண்ணே நிற்கும் மேற் கொண்டு. (கூக)

102. உண்ணிடத்து மொன்றார் மேலிவிடத்தும் மந்திரங்கோண்
டெண்ணிடத்தும் செல்லாமை தான்தலையே—எண்ணி
உரைப்பூசல் போற்றல் உறுதவமேற் கங்கைக்
கரைப்பூசை போறல் கடை.

எ-து : பிறருண்ணுமிடத்தும், பகைவராயினார் தளர்ந்தவிடத்தும், பிறர் சூழ்ச்சி கொள்ளுமிடத்தும், செல்லாமைதான் ஒருவர்க்குத் தலைமையாகிய குணமாம் ; ஆராய்ந்து பிறரோடு மாறுபட்டுச் சொல்லுஞ் சொல்வென்றி தமக்குளதாகப் பாதுகாத்தலைச் செய்தல், மிக்க தவத்தை மேற்கொண்ட காலத்துப் பிறவுயிரைக்கொன்று திண்கை காரணமாக மாயத்தால் தவவேடங் கொண்ட பூசையை ஒத்தல், கீழ்மைத்து. (க00)

103. பத்தினி சேவகன் பாத்தில் கடுத்தவசி
பொத்தில் பொருட்டிறத்துச் சேவலியான்—பொத்தினி
வைத்தால் வழக்குரைக்குஞ் சான்றான் இவர்சேம்மை
சேத்தா லறிக சிறந்து.

எ-து : பத்தினியும், சேவகனும், குற்றமில்லாத கடுத்தவசியும், பொருட் டிறத்தின்கண் பொத்தினிற் செவ்வியனுய்த் தேறப்படுவானும், முதன்மை யாக அரசனால் வைக்கப்பட்டால் பொத்தினிற் வழக்குரைக்கும் சான்றவனும் ; என இவ்வைவர் சேம்மையும் இவர் செத்தாலறிக மிகவும். (க0க)

104. வழிப்படர் வாய்ப்ப வருந்தாமை வாயல்
குழிப்படல் தீச்சோற்க ளோடு—மொழிப்பட்ட
காய்ந்து விதேல் களைந்துய்யக் கற்றவர்
ஆய்ந்து விதேல் அறம்.

எ-து : பிறர்வழிச் செலவு, வாய்க்குங் காரியங்களை முயன்று வருந் தாமை, மெய்ம்மை யல்லாத நெறியின்கண் சேறல், பிறரைப் பழித்துக் கூறுஞ் சொற்கள், நல்லார் சொல்லப்பட்ட குணங்களை நீக்குதல் : என இவ் வைந்தையும் கற்றறிவார் களைந்து நீத்தல் அறமாவது. (க0உ)

சிறுபஞ்சமூலம் முற்றிற்று.

செய்யுள் முதற்குறிப்பு அகராதி

செய்யுள்	எண்	செய்யுள்	எண்
அச்சமே	... 87	கோமலம்	... 13
அரம்போற் கிளை	... 62	சத்தமெய்த்ஞ் ஞானம்	... 93
அழியாமை	... 47	சிக்கர்சிதர்	... 76
அமம்நட்டான்	... 28	சிலம்பிக்கு	... 11
ஆணாக்கம்	... 29	சிறைக்கிடந்தார்	... 71
ஆம்பல்வாய்	... 55	சூலாமை சூலிற்	... 75
இடரின்னா	... 14	தக்கதினையான்	... 98
இம்மைநல	... 89	தக்கார் வழி	... 81
இராயிருக்கை	... 92	தன்னிலையும்	... 58
இல்லியலார்	... 36	தானபிறந்த	... 68
இன்சொல்லா	... 97	தேவரே கற்றவர்	... 20
ஈவது நன்று	... 101	தொழீஇ யட	... 38
ஈன்மெடுத்தல்	... 72	தோற்கன்று	... 84
உடம்பொழிய	... 6	நகையொடு	... 85
உடையிட்டார்	... 41	நசைகொல்லார்	... 48
உண்ணாமை	... 52	நட்டாரை	... 18
உண்ணிடத்து	... 102	நல்ல வெளிப்படுத்து	... 57
உயிர்நோய்	... 32	நன்புலத்து	... 60
ஏலாமை நன்று	... 61	நாணிலனாய்	... 95
ஒத்தவொழுக்கம்	... 2	நாணிலான்	... 12
ஒருவன் அறிவானும்	... 31	நாணெளிது	... 96
கண்ணுங்காற்	... 94	நாள் கூட்டம்	... 44
கண்வனப்பு	... 9	நீண்டநீர்	... 49
கதநன்று	... 17	நீரமம் நன்று	... 63
கல்லாதான்	... 5	நெடுக்கல்குறுக்கல்	... 69
கலங்காமை	... 74	நெய்தல் முகிழ்த்துணை	... 30
கழிந்தவை	... 82	பக்கம் படாமை	... 77
களளான்	... 21	பஞ்சப்பொழுது	... 79
கள்ளுண்டல்	... 25	படைதனக்கு	... 7
கற்புடைய	... 4	பண்டாரம்	... 40
காடுபோற்	... 83	பத்தினிசேவகன்	... 103
குளந்தொட்டு	... 66	பற்றினான்	... 8
கைம்மாறு	... 88	பிடிப்பிச்சை	... 64
கொண்டான் கொழுந	... 54	பிழைத்த பொறுத்தல்	... 16
கொண்டான் வழி	... 15	புண்பட்டார்	... 78
கொல்லாமை	... 51	புல்லறத்தினன்று	... 100
கொன்றான் கொலை	... 70	பூத்தாறுங்காயா	... 23
கொன்றுண்பான்	... 10	பூவாதான்	... 42

செய்யுள்	எண்	செய்யுள்	எண்
பூவாது காய்க்கும்	... 22	முழுதுணர்ந்து	... 1
பெருங்குணத்தார்	... 26	வடிவிளமை	... 24
பேண்டக்கம்	... 45	வருவாய்க்குத்	... 43
பொச்சாப்பு	... 50	வரைவில்லாப்	... 80
பொய்யாமை நன்று	... 39	வலியழிந்தார்	... 73
பொய்யாமைபொன்	... 19	வழிப்படர் வாய்ப்ப	... 104
பொய்யாற் சுவர்க்கம்	... 99	வார்சான்ற	... 46
பொருள்போகம்	... 59	வான்கூரீஇ	... 27
பொருளுடையான்	... 3	வெந்தீக்காண்	... 65
பொன்பெறுங்	... 56	வேட்டவன்	... 33
போர்த்தும்	... 67	வைத்தற	... 35
மக்கட் பெறுதல்	... 53	வைதானொருவன்	... 86
மயிர்வனப்புங்	... 37	வைப்பாளே	... 34

நாற்போருள் அகராதி

நாற்போருள் செய்யுளெண்

அச்சங் கருதும் ஈகை : பயனில் லாதது ...	88
அச்சம் : ஈகைவகையின் இயல்பு ..	87
அச்சமின்மை : இயைநீயிற் பொருளெய்தும் ...	88
அஞ்சாமைக் குணத்தான் : வேந்த னால் தேறப்படுவான் ...	59
அடக்கம் : கொழுநனைத் தன் வரைத் தாழ்க்குஞ் செயல் ...	45
அடங்காப் பெண் : ஆகுமேல் உள்ள நோய் வேண்டாவுயிர்க்கு ...	62
அடிசில் (யாக்கைக்குத் தக்கன) அறிவில்லார்க் காப்படுப்பிற் காக்கையைக் காப்படுத்த சோறு.	40
அண்டாது வேல்வழி வீழாமை : வெம்முனைக்கட் சென்றார் குணம் ...	15
அணியிறழையைக் காப்பார் : கொண் டான் (கொழுநன்), உடன்பிறந் தான், மாமன், மகன், தந்தை...	54
அந்தண் மகத்சார்ந்த தந்தை : உண்ணெகிழ்தல் ...	65
அம்மை அருநராகத் தாழ்விக்கும் : பொய்யுரைக்கும் வாய் ...	89
அமிர்து ஆவன : கற்புடைய பெண் கொழுநனுக்கு, கற்றடங் கினுன் உலகுக்கு, நற்புடைய நாடு வேந்தனுக்கு, வேந்து நாட்டுக்கு, சேவகன் வேந்தனு க்கு ...	4
அமைச்சன் : யாதும் பிளந்தறியும் பேராற்றலான் ...	58
அமைச்சனாவான் அறிதற்குரியன	58
அரக்கு : யார்க்குஞ் செயலாகாது	27
அரசன் : தன்னிலை, தொழில்நிலை, துப்பெதிர்த்தார் நிலை, இயல்நிலை இவற்றை அளந்தறிந்து செய் வான் ...	58
அரண் ஐந்து : நீண்ட நீர், காடு, களர், நிவந்து விண்தோபும் மலை, மக்கள் ...	49
அரம் போற் கிளை : ஆகுமேல் உள்ள நோய் வேண்டாவுயிர்க்கு	62

நாற்போருள் செய்யுளெண்

அரியராவார் : பிறநிற் செல்லார்...	52
அரிவையர் பல், வாய் முதலிய வுறுப்புக்கள் : நிறைகாக்க விடா தன் ...	55
அரிவையை மூங்கில் போலக் கொளல் : நிறைகாத்தற்காம் ...	55
அருகன் குணம் : முழுதுணர்தல், காமம் வெகுளி மயக்க மூன்று மொழித்தல், மூலாமை ...	1
அருள் : ஈகைவகையின் இயல்பு...	87
அருள் : கூடி ஈயிற் பொருளெய் தும் ...	88
அருள் : மன நன்மையான் ஆம் ...	97
அருள் : மென்சொல்லானாகும் ...	97
அருளால் (பொன்றுங்காற் போர் த்த) இருள்தீரக் கூறப்படுந் குணத்தினுன் : வேந்தனால் தேறப்படுவான் ...	59
அருளிணுகும் அறம் ...	35
அருளுடையான் : செய்யான்பழி, பாவஞ்சேரான், புறமொழியும் உய்யான் ...	3
அருளுடையான் கண்ணது : அறம்	3
அருளோடு கூடியது : பொருள் கோடி யெய்தும் ஈகை ...	88
அலர்மகளை நீக்கும் : பொய்யுரைக் கும் வாய் ...	89
அலவலையல்லாமை : தலைமகனைத் தாழ்க்கு மருந்து ...	53
அவாநீக்கி யுண்ணாமை : நன்று ...	52
அவியாத் தொண்டு : ஆகுமேல் உள்ளநோய் வேண்டாவுயிர்க்கு	62
அவிழி(டுவா)ன் மீது அம்புபறத்தல் அரிது ...	96
அழலாய்விடும் : மனையான் அறி விலளாயின் ...	98
அழித்தல் : மாமானத்தானின் அறிவு ...	57
அழிந்த மனையானை இல்வைத்தல் : பேரதமா முதுநூலார் மொழிந் தது ...	72

தாற்பொருள்	செய்யுளெண்	தாற்பொருள்	செய்யுளெண்
அழியாமை எத்தவமும் : செய்யத் தக்கது ... 47		அறிவு முதிராமை : கேடு ... 50	
அமத்தால் இருள்தீரக் கூறப்படுங் குணத்தினுள் : வேந்தனா ல் தேறப்படுவான் ... 59		அன்பான் (ஆசானுக்கு) : மாணக் கன் ... 29	
அமத்தோடு கூடியது : பொருள் சோடி யெய்தும் ஈகை ... 88		ஆசான் : ஆணக்கம் வேண்டாதான் 29	
அமம் : அருளுடையான் கண்ணது 3		ஆசான் : உயர்கதிக்கு உய்ப்பான்... 34	
அமம் : நெகிழ்ந்த அருளிணைகும் 35		ஆசானை வணங்கல் : மாணக்கன் செய்கை ... 30	
அமம் அமமேற் சொற்பொறுக்க... 67		ஆணக்கம் வேண்டாதான் : ஆசான் ... 29	
அமம் ஆவது : வழிப்படர், வாய்ப்ப வ ருந் தாமை, வாயல் குழிப் படல், தீச்சொற்கள், மொழிப் பட்ட காய்ந்து விடுதல் - இவற் றைக் களைந்து விடுதல் ... 104		ஆதர் : முன் பொருள் செய்யா தார் ... 20	
அமம் : ஈகைவகையின் இயல்பு ... 87		இகழ்ந்தவை இன்புறான் : விண் ணேரால் எத்தப்படுவான் ... 82	
அமம் தேயும் : பொய்யுரைக்கும் வாய் ... 89		இசை : வாதி பெறுவது ... 55	
அமம் நட்பான் : புன்னெறிபோ காது நன்னெறிக்கண் நிற்க ... 28		இசை கொல்லார் ... 48	
அமம் பெருமை : கருப்பம் கலங் காமைக் காத்தல், கருச் சிதைந் தால் இலங்காமைப் பேர்த்தால், ஈற்றம் விலங்காமைக் கோடல், குழவிக்கு மருந்து, குழவியை வெருட்டாமை என ஐந்து ... 74		இடம் பொழிய(ப்புதழ்)வேண்டின் : ஈகை ... 6	
அமன் : அருளுடையான் கண்ணது 3		இடரின்றோ : நட்பார்கண் ... 14	
அறிமடங் கொள்க : மடம் பொழிய வேண்டின் ... 6		இடையாய சிட்டனாவான் : கணி தம், யாழ், சாந்தமைத்தல், சித்திர மெழுதல், இலைநறுக்கல் இவை அறிவான் ... 94	
அறிவிறியா ஆள் : வைதானொரு வன் ... 86		இத்துணையா மென்றுரைத்தல் : எண் வனப்பு ... 9	
அறிவில்லாரைக் காக்க விடக் கூடாதன : பண்டாரம், பல் கணக்கு, கண்காணி, இல்லார், அடிசில் ... 40		இம்மை நலனழிக்கும் : பொய் யுரை க்கும் வாய் ... 89	
அறிவினர் முதுநூலுள் யாத்தன ... 85		இம்மையில் அட்டிட்டுண்டு வாழ் வார் : துறவறத்தார்க்கு அட் டிட்டுண்டு வாழ்ந்தார் ... 100	
அறிவு ஆவது : நல்ல வெளிப்படுத் தல், தீய மறந்தொழித் தல், உயிர்க்கு ஊற்றங் கோலாதல், மாயம் பிற்பொருட்கண் மாற் றல், மாமானத்தான் அழிதல் ... 57		இயனிலை : அரசனாவான் அறிதற் குரியது ... 58	
அறிவுடையார் கூட்டமாயிருந்துழி வேண்டார் : நகை, மந்திரம், நட்பார்க்கு வாரம், பகையாடு தல், பாட்டுரைசொல்லுதல் ... 85		இராவிருக்கை : எவ்வம் தணித்தற்கு மகளிர் செய்யும் நோன்பு ... 92	
		இருகாலெருது : துன்ப மிலேம் பண்டு யாமே வனப்புடையேம் என்பார் ... 20	
		இல்பொருள் : எல்லாம் அறிவான், யாதொன்றும் அறியாதவன், குணனடங்க இல்லான், குற்ற மடங்க இல்லான், கணனடங்கக் கற்றான் ... 31	
		இல்லகத் தன்பிற் றறவாமை : உடம்பினுள் ஆய பயன் ... 18	

நூற்போநர்

சேய்யுளெண்

நூற்போநர்

சேய்யுளெண்

இல்லாதான் ஒல்லாப்பொருள் இல்
லார்க்கு ஈத்தறியானென்றல் :
நல்லார்கள் கேட்பின் நகை ... 5
இல்லார் (யாக்கைக்குத் தக்க அறி
வில்லார்க் காப்படுப்பின்) : காக்
கைக்குக் காப்படுத்த சோறு ... 40
இல்லியலார் நல்லறம் : தானம் ... 36
இல்லுட் பாரறம் : நன்று ... 63
இல்வாழ்வார் கடன் : பசிக்கார்க்கு
ஊண் ஈத்தல், கழிசினங்காதல் 77
இலிங்கி : சாரார் பகைபோற் சலி
த்து ... 42
இலைநறுக்கல் அறிவான் : இடை
யாய் சிட்டனாவான் ... 94
இழவன்றினிதுதவம் : உயிர்நோய்
செய்யாமை, உறுநோய் மறத்
தல், செயிர்நோய் பிறர்கண்
செய்யாமை, விழைவு விடுதல்,
வெகுளி விடுதல் இவை கூடுமா
யின் ... 32
இழிசினர்க்கேயானும் பசித்தார்க்கு
ஊண் ஈத்தல் : இல்வாழ்வார்
கடன் ... 77
இழைத்த தீங்கெண்ணி யிருத்தல் :
சிறுமை ... 16
இளங்கால் துறவாதவர் : தொக்கீ
பசு ... 24
இளங்கிளையை நாடாதே தீதுரைத்
தல் : நஞ்சு ... 13
இளமை : துளங்குநிலை யுடையது 24
இளையான் தவம் : தக்கது ... 98
இறைப்பிச்சை : சிறுபயம் ... 64
இன்சொல்லானாகும் : கிளைமை ... 97
இன்புற்று வாழும் உயிர்களைக்
கொலை செய்யார் : பார்பட்டார். 84
இன்றுகாறு யாம்கண்டிலம் : சாலா
மை நன்றென் பாரையும், தவஞ்
செய்தல் தீதென்பாரையும் ... 61
இன்னுதன் : நட்டார்கள் இடர்,
நாட்டார்கள் ஈயாமை, கள்ளர்
கண் தொடர், தூயார்ப்படர்வு,
கொண்ட விராதம் குறைவு ... 14
இனத்தினுளும் : பழி ... 81
இனத்தினுளும் : புகழ் ... 81

சகையாற்றுக : இடம் பொழிய
(புகழ்) வேண்டின் ... 6
சகைவகை : அச்சம், நன்மை,
அறம், கைம்மாறு, அருள் ... 87
சண்டின் : இயையுந் திரு ... 6
சபவர் : இன்னவர் என்னார் ... 73
சயாமை : தீதாவது ... 101
சவது : நன்றாவது ... 101
சுற்றம் விலங்காமைக் கோடல் :
அறம் பெருமையாவது ... 74
சுன்றின் ஏலாமை யறிபவர் :
ஊனுண்ணுமை கொல்லாமை
நன்று ... 75
சுன்றெடுத்தல் : பேரறமா முது
தூலார் மொழிந்தது ... 72
உகிர்வனப்பு : வனப்பல்ல ... 37
உடம்பினர் வேலி ஒருப்படுத்தினா
* ரத் தொடங்கான் : உயர்க்கிச்
சேசேமல் துணிவு ... 34
உடம்பினன் ஆய பயன் : நட
டாரை ஆக்குதல், பகை தணித்
தல், பட்டாரணி யல்குலார்ப்
படிதல், ஒட்டித் தொடங்கினார்
மாட்டு அன்பிற் றுறவாமை, இல்
லகத் தன்பிற் றுறவாமை ... 18
உடம்பு ஒருபால் மறைத்தல் : உண்
டற்கு மேவி ஆய்ந்துகொண்ட
வேடம் ... 67
உடம்பொழிய வேண்டின் : உயர்
தவம் ... 6
உடன்பிறந்தான் : அணியிறுமைக்
காப்பான் ... 54
உடனுறைதல் : தலைமகனைத் தாழ்
க்கு மருந்து ... 53
உடுத்தவுடை உரித்திடுதல் : உண்
டற்கு மேவி ஆய்ந்துகொண்ட
வேடம் ... 67
உடையிட்டார் : செவ்வகைச்சேவ
கர் அணுகார் ... 41
உண்டற்குமேவி ஆய்ந்துகொண்ட
வேடங்கள் : போர்த்தல், உடுத்த
வுடை உரித்திடுதல், ரீறுபூசுதல்,
சடைநீட்டிதல், உடம்பு ஒருபால்
மறைத்தல் ... 67

நூற்பொருள்	செய்யுளெண்	நூற்பொருள்	செய்யுளெண்
உண்ணாத தவசிகட்கு உணவு நந்தார் : மன்னராய் வாழ்வார் ...	71	உலண்டு நூல் : யார்க்கும் செயலாகாது ..	27
உண்ணிடத்துச் செல்லாமை : தலைமை ...	102	உழவனாவான் ...	60
உண்பதுமுன் ஈவான் : என்பதின் மேலும் வாழ்வான் ...	79	உழுமகற்குக் கேடு : தொழின் மகன் மன்னொடு மாறுதல் ...	50
உணர்வு : பேதைக்கு உரைத்தாலும் செல்லாது ...	23	உழுவயலாக்கியவன் : ஏ குஞ் சுவர்க்கமினிது ...	66
உணர்வு : மேதைக்கு உரையாமைச் செல்லும் ...	22	உள் நெகிழ்த்தற்குரிய : வெந்திக்கான் வெண்ணெய், வெந்திக்கான் மெழுகு, நீர்சேர்மண், நீர்சேர் உப்பு, அந்தண்மகம் சார்ந்த தந்தை ...	65
உப்பு : கூற்றோடு எடுத்திரத்தல் ...	64	உள்ளெகிழ்த்து ஈயின் : குன்றுபோற் கூடும் பயன் ...	65
உப்பு : சிறுபயம் ...	64	உள்ளநோய் வேண்டா வுயிர்க்கு ...	62
உய்ப்பான் : உயர்கதிச் சேறல் துணிவு ...	34	உறநோய் மறத்தல் (கூடுமாயின்) : இழவன்றினிது தவம் ...	32
உயர்கதிக்கு உய்ப்பான் : ஆசான், உயர்கதிக்குச் செல்லும் வழியாவது : ஓவாதே கேட்டுத் தலை நிற்றல் ...	101	ஊடுபோய்க் கோத்தின்னா சொல்லானுக்கு : நூல்கள் மிகை ...	83
உயர்கதிச் சேறல் துணிவு : உயிர்கொன்று ஊரூர்த்தொடங்கா னேல் ...	34	ஊணமைவு : தலைமகனைத் தாழ்க்கு மருந்து ...	53
உயர்தவஞ் செய்க : உடம்பொழிய வேண்டின் ...	6	ஊணிலான் செய்யும் உதாரம் : நகை ...	12
உயிர்க்கு உள்ள நோய்களாவன : அரம்போற்கிளை, அடங்காப் பெண், அவியாததொண்டு, மரம்போல் மகன், கள்ளநோய்காணும் அயல் ...	62	ஊன்மறுத்துக் கொள்ளான் : ஊனுடம்பு எஞ்ஞான்றும் தான் மறுத்துக்கொள்ளான் ...	21
உயிர்க்கு ஊற்றங்கோ லாதல் : அறிவு ...	57	ஊனுடம்பு எஞ்ஞான்றும் தான் மறுத்துக் கொள்ளான் : கள்ளான், சூது கழுமான், கரியாரை நள்ளான், உயிரழுங்க நாவாடான், ஊன்மறுத்துக் கொள்ளான் ...	21
உயிர்கொல்லார் : என்பெரினும் ...	48	ஊனுண்ணமை கொல்லாமை நன்று : சூலாமைத்துன்பம், சூவிற் படுந்துன்பம், ஈன்றின் ஏலாமை, வளர்ப்பருமை, பிள்ளை சால்பு வல்லாமை இவை அறிபவர் ...	75
உயிர்கொன்று ஊரூர்த்தொடங்கா னேல் : உயர்கதிச்சேறல் துணிவு ...	34	ஊனுண்ணேல் : பேர்த்துடம்பு கோடலரிது ...	19
உயிர்நோய் செய்யாமை (கூடுமாயின்) : இழவன்றினிது தவம் ...	32	ஊனேத் துய்த்தல் : நஞ்சு ...	13
உயிரழுங்க நாவாடான் : ஊனுடம்பு எஞ்ஞான்றும் தான் மறுத்துக் கொள்ளான் ...	21	எச்சம் குறைபடுக்கும் : பொய்யுரைக்கும் வாய் ...	89
உரைப்பூசலில் வென்றிபோற்றல் : கடை ...	102		
உலகம் ஓவாதுரைப்பன் : வரப்பயரநீர்சாலும், நீர்சான்று நெல்லுயரும், நெல்லுயரக் குடியுயரும், குடியுயரக் கோவுயரும் ...	46		

நூற்பொருள்

செய்யுளெண்

எண்பதின் மேலும் வாழ்வான் ; பஞ்சப்பொழுது பாத்துண்பான், கரவாது சுவான், படைபுட் புகுந்தெறிந்து உய்யக் கொள் வான், உண்பதுமுன் சுவான், குழலிக்குப் பலிகொடுப்பான் ...	79
எண்வனப்பு : இத்துணையா மென் றுரைத்தல் ...	9
எத்தவமானும் படல் : தீதன்று ...	59
எப்பொருளும் முற்றினுள் : முதல் வன் ...	8
எருப்போற்றுதல் : நுண்கலப்பை துலோதுவார் கருத்து ...	60
எல்லாம் அறிவான் : இல் ...	31
எவ்வந்தணித்தற்கு மகளிர் செய்யும் நோன்புகள் : இராவிருக்கை, ஏலாதவைகல், பனிமூழ்கல், குராக்கான்புகல், நெடியமண் ...	92
எழுத்தினைக் கல்லாமை : தீது ...	51
எளிதாவன் : பெண்ணேல் நாண், நட்டானேல் நகை, சேவகனேல் எண், பெரியராயின் பிறர்ப் பேண் ...	56
எளியாரை யிகழல் : தீது ...	52
என்பெறினுங் கொல்லா ரியைந்து ஏகும் சுவர்க்கமினிது : குளந் பொட்டுப்பாற்படுத்தான், காவு பதித்துப் பாற்படுத்தான், வழி சீத்துப் பாற்படுத்தான், உளந் தொட்டு உழுவயலாக்கிப் பாற் படுத்தான், கிணறுதொட்டுப் பாற்படுத்தான் ...	66
எண் : சேவகனேல் எளிது ...	96
எணிலான் சேவகம் : நகை ...	12
ஏலாதவைகல் : எவ்வந்தணித்தற்கு மகளிர் செய்யும் நோன்பு ...	92
ஏலாமை : நன்று ...	61
ஐந்தடக்கின் வேகும்பம் வேண் டான் விடும் ...	69
ஐந்தடக்குதல் : ஒழிக்கத் தகாதது	69
ஐந்தியைந்தியின் : பொருள்கோடி யெய்தல் ...	88
ஐயம் : சிறுபயம் ...	64

நூற்பொருள்

செய்யுளெண்

ஒட்டித் தொடங்கினார் மாட்டு அன் பிற்றுறவாமை : உடம்பினுளைய பயன் ...	18
ஒருங்குணர்ந்து தீச்சொல்லே காமின் ...	26
ஒரு நோயுமின்றி வாழ்வார் : சிக்கர் நோய், சிதடர் நோய், சிதலை போல் வாபுடையார் நோய், துக்கர் நோய், துருநாமர் நோய் இவை தீர்த்தார் ...	76
ஒரோவொருவர்க் கொல்காதோ ரொன்றுபடும் ...	27
ஒழிக்கத்தகாதது : ஐந்தடக்குதல்	69
ஒழிக்கலாவன் : மயிர்நெடுக்கல், மயிர்குறுக்கல், துறைநீர்நீடா டல், வடுத்தீர் பகல்வாயுதற ...	69
ஒழுக்கமும், கொலை பொய் புலால் களவு இவையல்லனவும் : சிறு பஞ்சமூலம் ...	2
ஒன்றனைக் கண்டிழிக் கடவான் : நாச்சாம் ...	10
ஒன்றிடையிட் இண்பார்க்கு உண வீந்தார் : மன்னராய் வாழ்வார்	71
ஒன்றார் மெலிவிடத்துச் செல்லா மை : தலைமை ...	102
ஒடுநீர்ப்புக்கார் : செவ்வகைச் சேவகர் அணுகத்தகார் ...	41
ஒதுதல் : மாணுக்கன் செய்கை ...	30
ஒர்த்துடம்பு பேருமென்று ஊனவாயுண்ணுனேல் : பேர்த் துடம்பு கோடலரிது ...	19
ஒவாதே கேட்டுத் தலைநிற்றல் : உயர் கதிக்குச் செல்லும் வழி	101
கங்கைக்கரைப் பூசைபோதல் (தவம் மேற்கொள்ளலில்): கடை ...	102
கட்களவுகுது கருத்தினார் பண்கட் டெடுத்திக் காட்டும் பயின்று : புறம் நட்டான் ...	28
கட்டுதிற்த பாவமுள விடும் : கொன்றான், கொலையையுடன் பட்டான், கொன்றதனைக் கொண்டான், கொன்றதனை அட்டான், கொன்றதனை யுண் டான் ...	70

நாற்போநன் செய்யுளெண்

கடவான் ஒன்றுனைக் கண்டுழி நாச் சாம் ...	10
கடன் : இல்வாழ்வார்க்குரியன் ...	77
கடன் : தவஞ்செய்வார்க்குரியன் ...	77
கடுஞ்சொற் பொருராயின் : துற வறம் பொய், இல்லறம் மெய் ...	67
கடுந்தவசியை : செத்தால் அறிக சிதந்து ...	103
கடைபோக மகிழ்ந்து வாழ்வார் : போரிற்புண்பட்டார், போற்று வாரில்லாதார், போருயிரார், கண்கெட்டார், காலிரண்டும் இல்லாதார் இவர்க்கு ஈந்தார்	78
கடையாவன : உரைப்பூசலில் வென்றிபோற்றல், தவம்மேற் கொள்ளலில் கற்கைக் கரைப் பூசைபோதல் ...	102
(கண்காணி : யாக்கைக்குத் தக்க அறிவில்லார்க் காப்படுப்பின் காக் கைக்குக் காப்படுத்த சோறு ...	40
கண்கெட்டார்க்கு ஈந்தார் : கடை போக மகிழ்ந்துவாழ்வார் ...	78
கண்டிலாதவர் : சாலாமை நன் றென்பார், தவம் நனிசெய்தல் திதென்பார் ...	61
கண்ணோட்டம் : கண்வனப்பு ...	9
கண்வனப்பு : கண்ணோட்டம் ...	9
கணவற்பிரிந்துறைதல் : தீப்பெண் தொழில் ...	25
கணனடங்கக் கற்றான் : இல் ...	31
கணிதம் அறிவான் : இடையாய சிட்டனாவான் ...	94
கதம் : தீது ...	51
கதம் நன்று : மாண்பிலார் முன் னர் ...	17
கரவாது ஈவான் : எண்பதின் மேலும் வாழ்வான் ...	79
கரியாரை நள்ளான் : ஊனுடம்பு எஞ்ஞான்றும் தான் மறுத்துக் கொள்ளான் ...	21
கருங்குணத்தார் கேண்மை கழித் தல் : வாய்ச்சொல்லன்று வழக்கு	26
கருச்சிதைந்தால் இலங்காமைப் பெயர்த்தரல் : அறம் பெருமை யாவது ...	74

நாற்போநன் செய்யுளெண்

கருப்பம் கலங்காமைக் காத்தல் : அறம் பெருமையாவது ...	74
கல்லாதார் : பூதர் ...	20
கல்லாதான் காணும் நுட்பம் : நல் லார் கேட்பின் நகை ...	5
கல்லாரும் கற்றரினத்தா ரல்லாரும் பெறுவது : நல்லரினத்து நகை	56
கல்லான் நன்முனரவார் முன் : நாச்சாம் ...	10
கலந்தபிற கீழ்காணர் ...	38
கவிபெறுவது : பொருள் ...	56
கழிசினங்காத்தல் : இல்வாழ்வார் கடன் ...	77
கழிந்தவற்றிற்கு இரங்கான் : விண் னோரான ஏதப்பபெவான் ...	82
கழிய மதம் நன்று : மாண்பிலார் முன்னர் ...	17
களன்றோய் காணும் அயல் : ஆகு மேல் உள்ள நோய் வேண்டா உயிர்க்கு ...	62
களளர்கண் தொடா : இன்றைது	14
களளான் : ஊனுடம்பு எஞ்ஞான் றுந்தான் மறுத்துக்கொள்ளான்	21
களளானேல் : பேர்த்துடம்பு கோடலரிது ...	19
களளுண்டல் : தீப்பெண் தொழில்	25
களர் : அரண் ...	49
கற்பனைத்து மூன்றுங் கடிந்தான் : மாணக்கண் ...	29
கற்புடைய பெண் : கொழுநனுக்கு அமிர்து ...	4
கற்புடையாள் வனப்பு : தக்கது ...	98
கற்புடையாள் : விளங்கியையாவான்	33
கற்றடங்கினுன் : உலகத்தார்க்கு அமிர்து ...	4
கற்றவர் ஆய்ந்து கைவிதெற்றரி யன் : பிறர் வழிப்பட்டல், வாய் ப்ப வருந்தாமை, வாயல் குழிப் படல், தீச்சொற்கள், தீக்குணம் கள் ...	104
கற்றவர் : தேவர் ...	20
கற்றான் பெறுவது : பொன் ...	56
கற்றபால் (தோற்கன்று காட்டிக்) உண்ணர் : பாற்பட்டார் ...	84

நாற்போநர்	சேய்யுளெண்
கன்று சாவப் பால் கறவாமை: செய்யத்தக்கது ...	47
காக்கைக்குக் காப்படுத்த சோறு போல்வன: பண்டாரம், பல் கணக்கு, கண்காணி, இல்லார், அடிசில் இவற்றை அறிவில் லாரைக் காப்படுப்பின் ...	40
காடு: அரண் ...	49
காத்துண்பான்: பிணி காணான் ...	8
காதிரண்டு மில்லாதான் எக்கழுத் தஞ் செய்தல்: நல்லார்கள் கேட்பின் நகை ...	5
காதின் வனப்பு: வனப்பல்ல ...	37
காமம் வெகுளி மயக்க மூன்று மொழித்தல்: அருகன் இயல்பு, கால் வனப்பு: (இரந்து) செல் லாமை ...	1 9
காலன் வருதல்: வாய்ச்சொல் வன்று வழக்கு ...	26
காலிரண்டும் இல்லாதார்க் கீந்தார்: கடைபோக மகிழ்ந்துவாழ்வார் காவு பதித்தவன்: ஏகும் சுவர்க்க மினிது ...	78 66
கிணறு தொட்டவன்: ஏகும் சுவர்க்க மினிது ...	66
கிளைஞர் மிசை: கொல்லார் ...	48
கிளைமை: இன்சொல்லானதும் ...	97
கிளையின் குணம்: தண்டாது வழி யொழுகல் ...	15
குடி: துளங்குநிலை யுடையது ...	24
குடிப் பிறந்தான் (உண்டுழி யுணர்ந்து): நாச்சாம் ...	10
குடியுயர்: கோவயரும் ...	46
குணம் ஆவன: கொண்டான் வழி யொழுகல், தந்தைக்குத் தண் டான் வழியொழுகல், தன் கிளை தண்டாது வழி ஒழுகுதல், வேல் வழி வெம்முனை வீழாமை, நாடு கோல்வழி வாழ்தல் ...	15
குணனடங்க இல்லான்: இல் ...	31
குராக்கான் புகல்: எவ்வந்தணித் தற்கு மகளிர் செய்யும் நோன்பு ...	92
குரைத் தெழுந்த நாய்வாபுள் நல்ல தசை: கீழுயிர்க்கு ஈதூற்று ...	17

நாற்போநர்	சேய்யுளெண்
குலம்: தந்தையானாகும் ...	33
குலம்: துளங்குநிலை யுடையது ...	24
குழவிக்குப் பலிகொடுப்பான்: என்பதின் மேலும் வாழ்வான் ...	79
குழவிக்கு மருந்து: அறம் பெரு மையாவது ...	74
குழுவியை ஏன்மெடுத்தல்: பேரற மா முதுதூலார் மொழிந்தது ...	72
குழுவியை வெருட்டாமை: அறம் பெருமையாவது ...	74
குளந்தொட்டவன்: ஏகும் சுவர்க்க மினிது ...	66
குற்றம் அடங்க இல்லான்: இல் குறித்த முடியத்துளங்கு நிலையுடை யன்: வடிவு, இளமை, வாய்த்த வனப்பு, வணங்காக்குடி, குலம் ...	24
குன்றுபோற் கூடும் பயன்: உண் னென்கிழ்த்து சிறி தெனினும் ஈயின் ...	65
கூழ்: சிறுபயம் ...	64
கூற்றம் ஆவன: சிலம்பிக்குத் தன் கிளை, விலங்கிற்கு நீள்கோடு, (கவரி) மாவிற்கு மயிர், ஞெண் டிக்குத் தன் பார்ப்பு, நாவிற்கு நன்றல் வசை ...	11
கேட்டல் (ஒதியவற்றின் பொருள்-): மாணக்கன் செய் கை ...	30
கேட்பவன்: கேடில் பெரும் புலவன் ...	33
கேட்டார் நன்றென்றல்: பண் வனப்பு ...	9
கேடாவன்: பொச்சாப்பு, பொருட் செருக்கு, (அறிவு) முதிராமை, முரண், தொழில்மகன் நன் னொடு மாறு ...	50
கைம்மாறு: ஈகைவகை ...	87
கைம்மாறு கருதாமை இயைந்து ஈயின்: பொருள் கோடி செய் தும் ...	88
கைம்மாறு கருதும் ஈகை: பயனில் லாமை ...	88
கைவாராதவற்றை நச்சான்: விண் னோரால் ஏத்தப்படுவான் ...	82

நூற்பொருள்	செய்யுளேண்	நூற்பொருள்	செய்யுளேண்
கொடுங்கரி போவான் : நாச்சாம்..	10	கோலம் ஓவாளாகிக் (கற்புக்) காவா	
கொடுங்குழையை நெடுங்கழை நீண்		தானை : சாரார் பகைபோற்	
மூங்கில்போலக் கொள்ளுதல் ...	55	சலித்து ...	42
கொடும்புலி கொட்கும் வழியில்		கோவயுர்தல் : ஓவாதுரைக்கு	
வழங்குதல் : செய்யலாகாதது..	80	மூலகு ...	46
கொண்டவிரதம் குறைவு: இன்னது	14	கோள்கூட்டம் : தோள் கூட்டற்	
கொண்டான் : அணியிழையைக்		கும் பிற நண்மைக்காரியங்களுக்	
காப்பான் ...	54	கும் உணரத்தக்கது ...	44
கொண்டான் வழியொழுக்கல் :		கோற்குக் கோடாமொழி : வனப்பு	7
பெண்குணம் ...	15	கோறல் : நஞ்சு ...	13
கொல்லாமை : நன்று	39, 51	சடை நீட்டுதல் : உண்டற்கு மேவி	
கொல்லார் : நச்சியாரின் நசை,		ஆய்ந்துகொண்ட வேடம் ...	67
கிளைஞரின் மிசை, வேளாண்		சத்தம் அறிவான் : தலையாய சிட்	
மை, இசை, உயிர் ...	48	டனுவான் ...	93
கொல்லானுக்கு : நூல்கள் மிகை...	83	சமையம் அறிவான் : தலையாய சிட்	
கொலை : தீது ...	51	டனுவான் ...	93
கொலையை யுடன்பட்டான் : கட்		சாந்தமைக்க அறிவான் : இடை	
டெறிந்த பாவமுள இடம் ...	70	யாய சிட்டனுவான் ...	94
கொழுநனைத் தன்வரைத் தாழ்த்		சார்ந்தாரை ஆக்கல் : செய்யத்	
தற்குரிய செயல்கள் : பேண்,		தக்கது ...	47
அடக்கம், பேண்ப் பெருந்தகை		சாரத்தகார் : பூவாதாள், பூப்புப்	
மை, பிடைமை, நாடுநெடுக்கம்.	45	புறக்கொடுத்தான், இலிங்கி,	
கொழுநனைத் திரு வேயாயினும்		கோலஞ்செய்து (கற்புக்) காவா	
தன்வரைத் தாழ்த்தலரிசு :		தாள், பிறர்மனையாள் ...	42
பேண், அடக்கம் முதலியன		சாரார் பகைபோற் சலித்து ...	42
இல்லையாயின் ...	45	சாலாமை நன்றென்பாரை : கண்	
கொழுநனைத் தெய்வமாகத் தேறி		டிலம் ...	61
யவர்க்கு : இராவிருக்கை முதலிய		சாலேநாட்டல் : நன்று ...	63
நோன்புகள் பயன்றன ...	92	சான்றவன் : பழியுணர்வான் ...	8
கொன்றதனை அட்டான் : கட்		சான்றாண்மை தீது : மாண்பிலார்	
டெறிந்த பாவமுள இடம் ...	70	முன்னர் ...	17
கொன்றதனை உண்டான் : கட்		சான்றோரால் வாழ்கவென வாழ்	
டெறிந்த பாவமுள இடம் ...	70	தல் : நன்று ...	68
கொன்றதனைக் கொண்டான் : கட்		சிக்கர் நோய் தீர்த்தார் : ஒரு நோயு	
டெறிந்த பாவமுள இடம் ...	70	மின்றி வாழ்வார் ...	76
கொன்றான் : கட்டெறிந்த பாவ		சித்திர மெழுதல் அறிவான் : இடை	
முள இடம் ...	70	யாய சிட்டனுவான் ...	94
கொன்றுன்பான் : நாச்சாம் ...	10	சிடதர்நோய் தீர்த்தார் : ஒரு நோயு	
கோய்வாயிற் கீழுயிர்க்கீ துற்று :		மின்றி வாழ்வார் ...	76
நாய்வாயுள் நல்லதகை விதத்		சிதலைபோல் வாயுடையார் நோயு	
தின் நன்று ...	17	தீர்த்தார் : ஒரு நோயுமின்றி	
கோல்வழி வாழ்தல் : நாட்டின்		வாழ்வார ...	76
குணம் ...	15	சிதவலிப்பு சுவார் : பெறுபயன்	
		சாலப்பெரிது ...	64

நூற்பொருள்

சேய்யுளெண்

சின்னையானாகும் : பாட்டுச் சிறத் தல் ...	33
சிலம்பிக்குத் தன்சினை : கூற்றம்	11
சிறுபஞ்சமூலம் : ஒழுக்கமும், கொலை பொய் புலால் களவின் மறுதலையும் ...	2
சிறுபஞ்சமூலம் : பஞ்சமூலந்தீர் மாரி போல்வது ...	2
சிறுபயங்கள் ஆவன : பிடிப்பிற்சை, இறைப்பிற்சை, ஐயம், கூழ், உப்பு ...	64
சிறுமை ஆவன : இறைத்த தீங் கெண்ணி யிருத்தல் ...	16
சிறைக்கிடந்தார்க்கு உணவு நந்தார் : மன்னராய் வாழ்வார் ...	71
சுவர்க்கம் : தவத்தாலாகும் ...	36
சுற்றம் வெருவாமைச் செய்தல் : பெண்டிர் சிறப்பு ...	43
சூது என்றுங் கழுமான் : ஊனு டம்பு எஞ்ஞான்றுந் தான் மறுத துக்கொள்ளான் ...	21
சூல் புறஞ்செய்தல் : பேரமமா முதுதுலார மொழிந்தது ...	72
சூலாமைதகுன்பம் அறிபவா : ஊனுண்ணுமை சொல்லாமை நன்று ...	75
சூலிதபடுந்துன்பம் அறிபவா : ஊனுண்ணுமை கொல்லாமை நன்று ...	75
சூலேற்ற கன்னியை இல்வைத்தல் : பேரமமா முதுதுலார் மொழிந் தது ...	72
செத்தார்க்கு நோம்பார்க்கு உண வீந்தார் : மன்னராய் வாழ்வார், செத்தால் அறிக சிறந்து : பத்தினி யை, சேவகனை, கடுத்தவசியை, பொருட்டிறத்துச் செவயி யானை, வழக்குரைக்குஞ் சான் ருளை ...	103
செந்தமிழ் தேற்றான் கவிசெயல் : நகை ...	12
செய்யத்தக்கன : அழியாமை எத் தவமும், சார்ந்தாரை யாக்கல், பாத்தல் யார்மாட்டும் ஒழியா மை, கன்றுசாவப் பால்கறவா	

நூற்பொருள்

சேய்யுளெண்

மை, மன்றுசார்வாக மனையெடா மை ...	47
செய்யலாகாதன : வரைவில்லாப் பெண்வைத்தல், மண்ணைப் புற் றில் ஏறுதல், புரைவில்லாரொடு நட்டல், வேந்தன் கடுக்களிறு விட்டுழிச்செல்லுதல், கொடும் புலி கொட்கும் வழியில் வழங்கு தல் ...	80
செய்யான்பழி : அருளுடையான்	3
செயலாகா (யார்க்கும்) : வான் சூரின்குடெ, அரக்கு, உலண்டு நூல், புழுக்கோல், தேன் புரிந்தது ...	27
செயிர்நோய் பிறர்கண் செய்யாமை (கூடுமாயின்) : இழுவன்றினிது தவம் ...	32
செல்லாமை (இரந்து) : கால்வனப்பு	9
செல்வன் ஊண்மறுத்தல் : தக்கது.	98
செவ்வகைச் சேவகர் அணுகத் தகார் : உடையிட்டார், புல் மேய்ந்தார், ஒடுநீர்ப்புக்கார், படையிட்டார், நடைவிட்டார்.	41
செழுஞ்சூலம் : நன்றுசெய்ததொ றாகும் ...	35
செழுஞ்சூலம் : வணக்கஞ்செய்த தொறாகும் ...	35
சேவகற்கு வாடாத வன்கண் : வனப்பு ...	7
சேவகன் : வேந்தனுக்கு அமிர்து.	4
சேவகனை : எண்ணினது ...	96
சேவகனை : செத்தால் அறிகசிறந்து.	103
சொல்லின் வனப்பே (தூற் கியைந்த) : வனப்பு ...	37
ஞானத்தால் : வீடாகும் ...	36
ஞெண்டிற்குத் தன்பார்ப்பு : கூற்றம்	11
தக்கது : இளையான் தவம், செல்வன் ஊண்மறுத்தல், கற்புடையான் வனப்பு ...	98
தக்கம் படாமை : தவஞ்செய்வார் கடன் ...	77
தக்காருடைய வழிமரபு : கெடாது.	81
தகாதவர் வழிமரபு : உக்குத்தளரும்	81
தண்டான்வழி யொழுக்கல் : கிளை யின் குணம் ...	15

நூற்பொருள்	செய்யுளெண்
தந்தை : அணியிறையைக் காப்பான்	54
தந்தைக்குத் தண்டான் வழி யொழுக்கல் : மகன்குணம் ...	15
தந்தையானாகும் : குலம் ...	33
தருக்கம் அறிவான் : தலையாய சிட்டலுவான் ...	93
தலைமகனைத் தாழ்க்கு மருந்து : மக்கட்பெறுதல், மடனுடை மை, மாதுடைமை, உடனுறை தல், ஊமைமைவு ...	53
தலைமை யாவன : உண்ணிடத்துச் செல்லாமை, ஒன்றார் மெய்வி விடத்துச் செல்லாமை, மந்திரம் கொண்டெண்ணிடத்துச் செல் லாமை ...	102
தலையாய சிட்டலுவான் : சத்தம், மெய்ஞ்ஞானம், தருக்கம், சமை யம், வீட்டுநெறி இவற்றை அறி வான் ...	93
தவசி : பற்றற்றானது நூல் பற்றி னான் ...	8
தவஞ்செய்வார் கடன் : பக்கம் படாமை பொருவற்கும், பா டாற்றல், தக்கம் படாமை ...	77
தவத்தால் : சுவர்க்கமாம் ...	36
தவம் : துறவறத்திற் குரியது ...	36
தவம்நனி செய்தல் தீதென்பாரை : கண்டிலம் ...	61
தவமேற் கொள்ளலில் கங்கைக் கரைப் பூசைபோறல் : கடை ...	102
தளிநாட்டல் : நன்று ...	63
தன்னிலை : அரசனாவான் அறிதற் குரியது ...	58
தன்னேக்கடைப்பிடித்து வாழ்தல் : நன்று ...	68
தன்னக்கு வழியொழுதுதல் : தன் கினாயின் குணம் ...	15
தான் பிறந்த இல்லினைந்து வாழ் தல் : நன்று ...	68
தானத்தால் : போகமாம் ...	36
திரு இயையும் : வருவாய் ஈண்டின் ...	6
திக்குணங்கள் : கற்றவர் ஆய்ந்து விடுதற்குரியன ...	104
திச்சொற்கள் : கற்றவர் ஆய்ந்து விடுதற்குரியன ...	104

நூற்பொருள்	செய்யுளெண்
திச்சொற்காத்தல் : வாய்ச்சொல் லன்று வழக்கு ...	26
திதன்று : எத்தவமானும் படல் ...	99
திதாவது : எளியாரை யிகழல் ...	52
திதாவது : ஈயாமை ...	101
திதாவது : பண்பில்லார்க் கீதல் ...	61
திதாவது : மாண்பிலார் முன்னர்ச் சான்முண்மை ...	17
திதாவன : கொலை, எழுத்தினைக் கல்லாமை, கதம் ...	51
திதுரைத்தல் (இளங்கிளையை) : நஞ்சு ...	13
திப்பெண்கிளையை : திப்பெண் தொழில் ...	25
திப்பெண்தொழில் : கள்ளுண்டல், கணவற்பிரிந்துமைதல், பிறரிற் சேறல், பிறர்க்கும் ஆராய்தல், திப்பெண் கிளையை ...	25
தியமற் தொழிதல் : அறிவு ...	57
துக்காரோய தீர்த்தார் : ஒரு நோயு மின்றி வாழ்வார் ...	76
துப்பெதிர்ந்தார் இன்னிலை : அரச னாவான் அறிதற்குரியது ...	58
துருநாமர் நோய் தீர்த்தார் : ஒரு நோயுமின்றி வாழ்வார் ...	76
துளங்கு நிலையுடைய : வடிவு, இளமை, வனப்பு, குடி, குலம் ...	24
துறவறத்தார்க்கு அட்டிட்டுண்டு வாழ்ந்தார் : இம்மையில் அட்டிட்டு ண்டு வாழ்வார் ...	100
துறவறத்தா ரோடு நட்கலாம் : மனைவாழ்க்கை போற்றுடைத் தேல் ...	100
துறவறத்திற் குரியன : போர்த்தல் (உடுத்தவுடை) உரித்திடுதல், நீறு பூசுதல், சடை நீட்டுதல், உடம்பு ஒரு பால் மறைத்தல், கடுஞ்சொற் பொறுத்தல் ...	67
துறவறம் : தவம், மெய்ஞ்ஞானம் ...	36
துறவறம் பொய் : இல்லறம் மெய் : கடுஞ்சொற் பொருராயின் ...	67
துறைநீர் நீடாடல் : ஒழிக்கவாது ...	69
துன்பமிலேம் பண்டு என்பர் : இரு காலெருது ...	20

நூற்போருள்	செய்யுளெண்
துயார்ப் படர்வு : இன்னதது ...	14
தெய்வத்தை வழிபாடு செய்வது : பெண்டிர் சிறப்பு ...	43
தேவர் : கற்றவர் ...	20
தேறினல் நீடாங்குச் செய்தல் : நஞ்சு ...	13
தேன்புரிந்தது : யார்க்குஞ் செய லாகாது ...	27
தொக்கிற் பசு : இளங்கால் நூதவாத வர் ...	24
தொடரின்றோ : கள்ளாகண் ...	14
தொழில்மகன் தன்னொடு மாறு : உழுமகற்குக் கேடு ...	50
தொழினிலை : அரசனோவான் அறி தம் குரியது ...	58
தொழீஇ அட : உண்ணார் ...	38
தோழரில் : தஞ்சார் ...	38
தோள் கூட்டலுற்றனும் அல்லா ணும் : நாள் முதலிய ஐந்து முணர்வான் நாட்பெற்றானேற் கொள்க ...	44
தோற்கன்று காட்டிக் கதவார் : பாற்பட்டார் ...	84
நகை : அறிவுடையார் கூட்டமா யிருந்துழி வேண்டார் ...	85
நகை : நட்டானேல் எளிது ...	96
நகை : நாணிலான் சால்பு, நடை யிலான் நன்னோன்பு, ஊணிலான் செய்யும் உதாரம், ஏணிலான் சேவகம், செந்தமிழ் தேற்றான் கவி செயல் ...	12
நகை கொல்லார் : நச்சியார்க்கு ...	48
நஞ்சு ஆவன : கோதல், ஊனைத் துய்த்தல், மாறல்லாண வேறல், தேறினல் நீடாங்குச் செய்தல், இளங் கிளையைத் தீதுரை ...	13
நட்டார்க்கு வாரம் : அறிவுடையா கூட்டமாயிருந்துழி வேண்டார் ...	85
நட்டார்கண் இடர் : இன்னதது ...	14
நட்டார்கண் ஸயாமை : இன்னதது ...	14
நட்டாரை யாக்குதல் : உடம்பின னைய பயன் ...	18
நட்டானேல் : நகை எளிது ...	96

நூற்போருள்	செய்யுளெண்
நடைக்குக் கோடா மொழி : வனப்பு ...	7
நடையிலான் நன்னோன்பு : நகை ...	12
நடைவிட்டார் : செய்வகைச் சேவ கர் அணுகத்தகார் ...	41
நல்ல வெளிப் படுத்தல் : அறிவு ...	57
நல்லார்கள் கேட்பின் நகை ஆவன : கல்லாதான் காட்டும் நுட்பம், காதுரண்டும் இல்லாதான் ஏக்க முத்தம், இல்லாதான் ஒல்லாப் பொருள் இல்லார்க்கு ஈத்தறியா னென்றல் ...	5
நல்லார் மொழியாமை முன்னே கிளைநூர் பழியாமை யொழு குவார் : பல்லாற்படு ...	51
நல்லாரினத்து நகை பெறுபவர் : சல்லார், கற்றாரினத்தரல்லார் ...	56
நள்ளாதான் : நாய் ...	95
நற்புடைய நாடு : வேந்தனுக்கு அமிர்து ...	4
நன்புலக்கண் பண்கலப்பைப் பாற் படுப்பான் : நுண் கலப்பை நூலோதுவார கருத்து ...	60
நன்புலத்து வையடக்குதல் : நுண் கலப்பை நூலோதுவார் கருத்து ...	60
நன்மனத்தானாகும் : அருள் ...	97
நன்மை : சகைவகையின் இயல்பு ...	87
நன்மை கருதாது இயைந்தீயின் : பொருள்கோடி பெய்தும் ...	88
நன்மை கருதும் சகை : சிறுபய னுள்ளது ...	88
நன்றியார் : மூத்தாலும் மூவார் ...	23
நன்றியார் : மூவாது மூத்தவர் ...	22
நன்றுவது : கொல்லாமை ...	51, 75
நன்றுவன : அவாரீக்கி யுண் னாமை, விருந்நுகண்மா நெண் னாமை ...	52
நன்றுவன : ஈவது, மேவாதாரொடு நல்லவர் மேவி யொழுதுதல் ...	101
நன்றுவன : ஏலாமை, பண்பில் லார்க்கு நூல் சாலாமை ...	61

நூற்பொருள்

செய்யுளெண்

நன்றாவன : தான்பிறந்த இல் நினைந்து வாழ்தல், தன்னைக் கடைப்பிடித்து வாழ்தல், பிற ரார் கருதப்பாணொந்து வாழ் தல், பிறரார் சாவவேன வாழாமை, சான்றோரால் வாழ்க வெனவாழ்தல் ...	68
நன்றாவன : நீரறம், நிழலறம், இல்லுட்பாரறம், தளிநாட்டல், சாலையாட்டல் ...	63
நன்றாவன : பகைகெட வாழ்வது, பல்பொருளாற் பல்லார் நகை கெட வாழ்வது, பிழைத்தகெட வாழ்வது ...	16
நன்றாவன : பொய்யாமை, பொருள், கொல்லாமை, பல்லார் முன் பேறாமை, மாணடார் சிறிநெ ளினும் மனை மாணாமை ...	39
நன்றாவன : மாண்பிலார் முன்னர்க கதம், மாண்பிலார் முன்னா மதம், கோய்வாயிற் கீழுயிர்கரு நுதற்று ...	17
நன்று செய்ததனாகும் : செழுங் குலம் ...	35
நன்றுணர்வார் முன் கல்லான் : நாவும் சாம் ...	10
நாச்சாகின்ற இடங்கள் : கொன் றுண்பான், கொடுக்கரிபோவான், நன்றுணர்வார் முன் கல்லான், ஒன்றனைக் கண்டிழிக் கடவான், குடிப்பிறந்தான் உண்டுழி ...	10
நாட்டைற போய் நைந்தார்க்கீந்த ஓர் உணவு : மன்னவராகச் செய் யும் ...	73
நாட்டின் குணம் : கோல் வழி வாழ்தல் ...	15
நாடு வாட்டானென்றல் : வேந்தன் வனப்பு ...	9
நான் : பெண்ணேல் எளிது ...	96
நாணிலன் : நாயை நிகர்ப்பான் ...	95
நாணிலான் சால்பு : நகை ...	12
நாணெடுக்கம் : கொழுநனைத் தன் வரைத் தாழ்க்குஞ் செயல் ...	45

நூற்பொருள்

செய்யுளெண்

நாயை நிகர்ப்பான் : நாணிலன், நள்ளாதான், பெரியார்ப் பேணி லன், பிறர் சேவகன், பொது மகளிர் சேரியில் கைத்தில்லா தவன் ...	95
நாவகமே நாடின : நகையாவன ...	12
நாவிற்கு நன்றல் வகை : கூற்றம், ...	11
நான், மூழ்த்தம், கோள், யோகம் இவற்றின் குணம் : தோள் கூட் டற்கும பிறநன்மைக் காரியங் களுக்கும் உணர்த்தக்கூண் ...	44
நாளும் நாள் எர் போற்றல் : நுண் கலப்பை நூலோதுவார் கருத்து ...	60
நிவந்து விண்டோயும் மலை : அரண் ...	49
நிழலறம் : நன்று ...	63
நிழற்கண் முயிராய் வீடும் : மனை யாள் அறிவிலளாயின் ...	98
நிற்பனைத்து நெஞ்சிற்கோர் நோய் : மூன்றங் கடியாத மாணக்கன் ...	29
நிறைகாக்க விடாத உறுப்புக்கள் : பல், வாய், கண், மனம், புருவம், ...	55
நிறைகாத்தற்கு ஆவது : அரிவைய யை மூங்கில்போலக் கொளின், ...	55
நீண்ட நீர் : அரண் ...	49
நீண்ட நீர் முதலிய ஐந்தும் அரண் வுடையான் : வேந்தன் ...	49
நீசால : நெல்லுயரும் ...	46
நீசேர் உப்பு : இதனைப்போல உள் நெகிழ்தல் ...	65
நீர்சேர்மண் : இதனைப்போல உள் நெகிழ்தல் ...	65
நீரறம் : நன்று ...	63
நீரறம் முதலியவற்றால் : பெரும் போகம் ஒன்றுமாளு சால உடன் ...	63
நீறுபுகதல் : உண்டற்கு மேவி ஆய்ந்துகொண்ட வேடம் ...	67
நுண்கலப்பை நூலோதுவார் கருத்து : நன் புலத்து வையடக் கல், நாளும் நாள் எர் போற்றல், புன்புலத்தைச் செய்தல், எருப் போற்றல், நன் புலக்கண் கலப் பை பாற்படுத்தல் ...	60

நூற்பொருள்

சேய்யுளெண்

நூல்கள் மிகை : பிறிதில்லத்தைக் காடுபோல் கருதுவானுக்கு, பிறர் பொருள் ஒடுபோல் கருதுவா னுக்கு, பிறந்தாரம் தாய்போற் கருதுவானுக்கு, ஊடுபோய்க் கோத்திண்ணை சொல்லானுக்கு, கொல்லானுக்கு ... 83
நூல் தேற்றாதார் : மூத்தாலும் மூவாரணையர் ... 23
நூல் வல்லார் : மூவாது மூத்தவ ரணையர் ... 22
நூற்பற்றினாற் பாத்நுண்பான் : பார்ப்பான் ... 8
நெஞ்சித்து நோய் (ஆசிரியனது) : மூன்றுங் கடிபாக மாணுக்கன் 29
நெடியமண் : எவ்வந் தணித்தற்கு மகளிர் செய்யும் நோன்பு ... 92
நெய்தல் முடிமத்தூணை : மாணுக் கன் குடுமி 30
நெல்லுயர் : குடியுயரும் ... 46
நோயால் நலிபுழிந்தார்க்கீந்த ஓர் உணவு : மன்னவராச் செய்யும் 73
பக்கம்படாமை யொருவற்கும் : தவஞ்செய்வார் கடன் ... 77
பகைகெட வாழ்வது : நன்று ... 16
பகைதணித்தல் : உடம்பினான் ஆய பயன் ... 18
பகைமை : வன்சொல்லானாகும் ... 97
பகையாடுதல் : அறிவுடையார் கட்டமாய இருந்துழி வேண்டார் ... 85
பசித்தார்க்கு ஊண் சத்தல் : இல் வாழ்வார் கடன் ... 77
பஞ்சப்பொழுது பாத்நுண்பான் : என்பதின் மேலும் வாழ்வான். 79
பஞ்சமூலத்தீர் மாரிபோல்வது : சிறுபஞ்சமூலம் ... 2
பட்டாரணி யல்குலார்ப் படிதல் : உடம்பினான் ஆயபயன் ... 18
படைக்கு யானை : வனப்பு ... 7
படையிட்டார் : செவ்வகைச் சேவகர் அணுகத்தகார் ... 41
படையுட் புகுந்து எறிந்து உய்யக் கொள்வான் : என்பதின் மே லும் வாழ்வான் ... 79

நூற்பொருள்

சேய்யுளெண்

பண்டாரம் (யாக்கைக்குத்தக்க அறிவில்லார்க் காப்படுப்பின்) : காக்கையைக் காப்படுத்த சோறு 40
பண்பில்லார்க்கீதல் : சிறு ... 61
பண்பில்லார்க்கு நூல் சாலாமை : நன்று ... 61
பண்வனப்பு : கேட்டார் நன்றென் றல் ... 9
பத்தினியை : செத்தால் அறி க சிறந்து ... 103
பருத்தி பகர்வறி நாய் : பொது மகளிர்சேரியிற் கைத்தில்லான். 95
பல்கணக்கு (யாக்கைக்குத் தக்க அறி வில்லார்க் காப்படுப்பின்) : காக் கையைக் காப்படுத்த சோறு ... 40
பல்பொருளாத் பல்லாநகைகெட வாழ்வது : நன்று ... 16
பல்லார்பதி : நல்லார் மொழி யாமை முன்னே முழுநூல் நினை ஞர் பழியாவகை ஒழுகுவா ... 51
பல்லார்முன் பேணுமை : நன்று 39
பல்லின வனப்பு : வனப்பல்ல ... 37
பழமொழி : கோவ்வழி வாழ்தல் குலம் 15, குரைத்தெழுந்த நாய் வாயுள் நல்லத்தை 17, ஒரோ வொருவர்க்கு ஒல்காதோர் ஒன்றுபடும் 27, சொல்லின் வனப்பே வனப்பு 37, காக்கை யைக் காப்படுத்த சோறு 40, குடியுயரக் கோவுயரும் 46, பருத்தி பகர்வுழிநாய் 95, அவி ழின்னீது அம்பு பறத்தல் அரிது 96, நிழற்கண் முயிரும்விடும் 98, கண்கைக்கரைப்பூசை 102, செத் தால் அறி க சிறந்து ... 103
பழி : இனத்தினாலும் ... 81
பழி ஏற்றுக்கொள்ளார் : பாற்பட் டார ... 84
பழியுணர்வான் : சான்றவன் ... 8
பற்றற்றான் நூல் பற்றினான் : தவசி. 8
பனிமூழ்கல் : எவ்வந் தணித்தற்கு மகளிர் செய்யும் நோன்பு ... 92
பாட்டுச் சிறத்தல் : (புலவன்) சிந் தையான் ஆகும் ... 33

நூற்பொருள்	செய்யுளெண்	நூற்பொருள்	செய்யுளெண்
பாட்டுரை சொல்லுதல் : அறிவுடையார் கூட்டமாய் இருந்துழி வேண்டார் ...	85	பிறர்மனை : வேண்டேல் ...	6
பாடாற்றல் : தவஞ்செய்வாரகடன் ...	77	பிறர் வழிப்படர்வு : கற்றவர் ஆய்ந்து விடுதல் குரியது ...	104
பாத்தல்யார்மாட்டும் ஒழியாமை : செய்யத்தக்கது ...	47	பிறரால் கருதம் பாடு உணர்ந்து வாழ்தல் : நன்று ...	68
பாத்துண்பான் தனி சாலை நாட்டல் : நன்று ...	63	பிறரால் சாவ என்வாழாமை : நன்று ...	68
பார்ப்பான் (ஆவான்) : வேட்டவன் ...	33	பிறரில்லத்தைக் காடுபோல் கருதுவானுக்கு : நூல்கள் மிகை ...	83
பார்ப்பான் : நூற்பற்றிஹை பாத்துண்பான் ...	8	பிறரிற் செல்லார் : அரியர் ...	52
பாவஞ்சேரான் : அருளுடையான் பாவம் ஏற்றுக் கொள்ளார் : பாற்பட்டார் ..	84	பிறரிற் சேதல் : தீப்பெண்தொழில் ...	25
பாற்பட்டார் : தோழ்கன்று காட்டிக்கமவார், (அங்நன்) கறந்தபால் உண்ணர், பழி ஏற்றுக் கொள்ளார், பாவம் ஏற்றுக் கொள்ளார், இன்புற்று வாழும் உயிர்களைக் கொலை செய்பார்.	84	பிறன்பொருள் வவ்வாமை : வாழ்ச்சொல்லன்று வழக்கு ...	26
பிடிப்பிச்சை : சிறுபயம் ..	64	பீடுடைமை : கொழுநனைத் தன்வரைத் தாழ்க்குஞ் செயல் ...	45
பிணிக்கு மருந்தாய் உண்ணாநிருந்தார்க்கு உணவீந்தார் : மன்னராய் வாழ்வார் ...	71	புகழ் : இனத்தினாலும் ...	81
பிணி காணன் : காத்துண்பான்	8	புகைத்தகாலும் நாருத வித்து : உள, புரையில்லாரொடு நட்பு : செய்யலாகாதது ...	80
பிழைத்த கெட வாழ்வது : நன்று.	16	புல்மேய்ந்தார் : செவ்வகைச் சேவகர் அணுகத்தகார் ...	41
பிழைத்த பொறுத்தல் : பெருமை	16	புல்லிய துறவறத்தின் மனைவாழ்க்கை : நன்று ...	100
பின்னே சால்பு வல்லாமை அறிபவர் : ஊனுண்ணுமை கொல்லாமை நன்று ...	75	புலந்தபிற் போற்றார் புலை ...	38
பிறர் கருமம் ஆராய்தல் : தீப்பெண் தொழில் ...	25	புழுக்கோல் : யார்க்குஞ் செய்யலாகாது ...	27
பிறர்கைத்து உண்ணர் : பெரியர்	52	புறம் நட்பான் : கட்டளைவு குதுகருத்திஹை பண்டெடுத்துக் காட்டும் பயின்று ...	28
பிறர் சேவகன் : நாயை நிகர்ப்பான் ...	95	புறம் நட்பானது புன்னெறி போகற்க : அறம் நட்பான் ...	28
பிறர்தாரம் தாய்போற் கருதுவானுக்கு : நூல்கள் மிகை ...	83	புறமொழியும் உய்யான் : அருளுடையான் ...	3
பிறர் பொருள் ஓடி போல் கருதுவானுக்கு : நூல்கள் மிகை.	83	புன்புலத்தைச் செப்தல் : நுண் கலப்பை நூலோதுவார் கருத்து ...	60
பிறர் பொருள் : வவ்வார் ..	38	புன்னெறி போகாது நன்னெறிகண் நிற்க : அறம் நட்பான் ...	28
பிறர் மனையாளை : சாரார் பகைபோற் சலித்து ...	42	பூத்தாலும் காயாமரம் : உள ...	23
		பூதர் : கல்லாதார் ...	20
		பூப்புப் புறக்கொடுதலானை : சாரார் பகைபோற் சலித்து ...	42
		பூவாதானை : சாரார் பகைபோற் சலித்து ...	42

நூற்பொருள்	செய்யுளெண்	நூற்பொருள்	செய்யுளெண்
பூவாது காப்புகும் மரம்: உள ...	22	பேரமமா முதுநூலார் மொழிந்	
பெண் குணம்: கொண்டான் வழி		தன: ஈன்றெடுத்தல், சூல்புறம்	
யொழுக்கல் ...	15	செய்தல், குழுவியை ஏன்றெ	
பெண்டிர் சிறப்பு: வருவாயறிதல்,		டுத்தல், சூலேற்ற கன்னியை	
அதற்குத்தக்க வழக்கறிதல், சுற்		இல்வைத்தல், அழிந்த மனை	
மம் வெருவாமைச் செய்தல்,		யானே இல்வைத்தல் ...	72
வீருந்தோம்புதல், தெய்வத்தை		பொச்சாப்பு: கேடு ...	50
வழிபாடு செய்தல் ...	43	பொது மகளிர் சேரியில் கைத்தில்	
பெண்ணின் இடைக்கு நுண்மை:		லாதவன்: (பருத்தி பகர்வுழி)	
வனப்பு ...	7	நாயை நிகர்ப்பான் ...	95
பெண்ணேல்: நாணொளிது ...	46	பொய்யாமை: நன்று ...	39
பெண்மகளிர் தலைமகனைத் தாழ்க்கு		பொய்யாந் சுவர்க்கம் பெறுதல்:	
மருந்து ...	53	மெய்யல்லாதது ...	99
பெரியராயின்: பிறப்பேபெனெளிது	96	பொய்யானேல் பொன்பெறினும்:	
பெரியராவார்: பிறர்கைத்து உண		பேர்த்துடம்பு கோடலரிது ...	19
ஊர் ...	52	பொய்யுரைக்கும் வாய்: இம்மை	
பெரியார்ப் பேணிலன்: நாயை		நலனழிக்கும், எச்சம் குறைபடு	
நிகர்ப்பான் ...	95	க்கும், அமமை அருநரகத்து	
பெருங்குணத்தார்ச் சேர்தல்:		ஆழ்விக்கும், அறம் தேயும், அலர்	
வாய்ச் சொல்லன்று வழக்கு ...	26	மகளை நீக்கும் ...	89
பெரும் புலவன்: கேட்பவன் ...	33	பொருட் செருக்கு: கேடு ...	50
பெரும்போகம் ஒன்றுபவர்: நீரற		பொருட் டிறத்தஞ்ச் செவ்வியானே:	
முதலியன செய்க ...	63	செத்தால் அறிக சிறந்து ...	103
பெருமை ஆவது: பிழைத்த பொ		பொருள்: கவிபெறுவது ...	56
றுத்தல் ...	16	பொருள்: நன்று ...	39
பெற்றானேத் தெய்வமாத் தேறி மக		பொருள் வழங்குவான்: வாணி	
ளர் செய்யும் வழிபாடு: துன்		கன் ...	34
பம் தீர்க்கும் ...	92	பொருளால் இருள் தீரக் கூறப்	
பெறுபயன் சாலப் பெரிது: சித்		படுங் குணத்தினுள்: வேந்த	
வலிப்பு ஈவார் ...	64	னல் தேறப்படுவான் ...	59
பேண் (சுற்றத்தாரை): கொழு		பொருளீட்டி வைப்பான்: வள்	
நனைத் தன்வரைத் தாழ்க்குஞ்		ளல் ...	34
செயல் ...	45	பொருளீட்டுதல் இனிது: மெய்	
பேண் (பிறர்ப்): பெரியராயின்		யல்லாதது ...	99
எளிது ...	96	பொருளுடையான் கண்ணது:	
பேணப் பெருந்தகைமை: கொழு		போகம் ...	3
நனைத் தன்வரைத் தாழ்க்குஞ்		பொன்: சுற்றான் பெறுவது ...	56
செயல் ...	45	போகத்தால் இருள் தீரக் கூறப்	
பேதைக்கு உரைத்தாலும் செல்		படுங் குணத்தினுள்: வேந்த	
லாது: உணர்வு ...	23	னல் தேறப்படுவான் ...	59
பேர்த்துடம்பு கோடலரிது:		போகம்: நல்லியற் றுனத்தால்	
பொய்யானேல், கள்ளானேல்,		ஆகும் ...	36
மெல்லியார் வையானேல், வார்		போகம்: பொருளுடையான்	
குழலார் ஈச்சிலும் நையானேல்,		கண்ணது ...	3
ஊனுண்ணானேல் ...	19		

நூற்பொருள்	செய்யுளெண்
போகம் : முற்செய்த பொருளி ஒன் ஆகும் ...	35
போகியிரார்க்கு ஈந்தார் : கடை போக மகிழ்ந்து வாழ்வார் ...	78
போர்த்தல் : உண்டற்கு மேலி ஆய்ந்து கொண்ட வேடம் ...	67
போரில் புண்பட்டார்க்கு ஈந்தார் : கடைபோக மகிழ்ந்து வாழ்வார்.	78
போற்றுடைத்தாயின் : துறவறத் தாரோடும் நட்கலாம் ...	100
போற்றுவாரில்லாதார்க்கு ஈந்தார் : கடைபோக மகிழ்ந்து வாழ்வார்.	78
மக்கட் பெறுதல் : தலைமகனைத் தாழ்க்கும் மருந்து ...	53
மக்கள் : அரண் ...	49
மகளிர் செய்யும் நோன்புகள் ...	92
மகன் : அணியிழையைக் காப்பான்	54
மகன் குணம் : தந்தைக்குத் தண் டான் வழியொழுகல் ...	15
மடம் பொழிய வேண்டின் : அறி மடம் ...	6
மடனுடைமை : தலை மகனைத் தாழ்க்கும் மருந்து ...	53
மண்ணெப்புற்றில் ஏறுதல் : செய்ய லாகாத்து ...	80
மதி : மனத்தினாலும் ...	81
மந்திரங் கொண்டு பிறர் எண்ணி டத்துச் செல்லாமை : தலைமை.	102
மந்திரம் : அறிவுடையார் கூட்ட மாய் இருந்தழி வேண்டார் ...	85
மயிர் குறுக்கல் : ஒழிக்கலாவது ...	69
மயிர் நெடுக்கல் : ஒழிக்கலாவது ...	69
மயிர் வனப்பு : வனப்பல்ல ...	37
மயிருய்தல் (மாணக்கன்) : ஒரு திங்கள் ...	30
மரம் : பூத்தாலும் காயாதனவுள் ...	23
மரம் : பூவாது காய்ப்பனவுள் ...	22
மரம்போல் மகன் : ஆகுமேல் உள்ள நோய் வேண்டாவுயிர்க்கு.	62
மன்றுசார்வாக மனை செய்யாமை : செய்யத்தக்கது ...	47
மன்றராய் வாழ்வார் : சிறைக் கிடந்தார்க்கு உணவு ஈந்தார்,	

நூற்பொருள்	செய்யுளெண்
செத்தார்க்கு நோற்பார்க்கு உணவு ஈந்தார், பிணிக்கு மருந் தாய் உண்ணாதிருந்தார்க்கு உணவு ஈந்தார், ஒன்றிடையிட் டுன்பார்க்கு உணவு ஈந்தார், உண்ணாத தவசிக்கு உணவு ஈந்தார் ...	71
மன்னவராச் செய்யும் : வலியுழிந் தார்க்கீந்த ஒருதுற்று, மூத்தார்க் கீந்த ஓர் உணவு, வடக்கிருந் தார்க் கீந்த ஓர் உணவு, நோ யால் நலி பழிந்தார்க்கீந்த ஓர் உணவு, நாட்டறை போய் நைந் தார்க்கீந்த ஓர் உணவு ...	73
மனத்தினுண் : மதியாகும் ...	81
மனநன்மையால் : வீலிவீளையும் ...	97
மனையாள் அறிவிலளாயின் : அழ லாய்விடும், நிழறகண் முயிரூய் விடும் ...	98
மனை வாழ்க்கை : புல்லிய துற வறத்தின் நன்று ...	100
மனை வாழ்க்கை : போற்றுடைத் தேல் துறவறத்தாரோடு நட் கலாம் ...	100
மாண்டவர் ஆய்ந்த அரண் : ஐந்து.	49
மாண்டார் : சிறிதெனினும் மனை மாணுமை நன்று ...	59
மாணக்கன் : அன்பான், வழிபடு வான், கறப்பனைத்து மூன்றுந் கடிந்தான ...	29
மாணக்கன் குடுமி : நெய்தல் முகிழ்த்துணையாம் ...	30
மாணக்கன் செய்கை : ஆசானை வலங்கொண்டு வணங்கல், தூல் ஓதல், கேட்டல் ...	30
மாணக்கன் மயிருய்தல் : ஒரு திங் கள் நாளாகும் ...	30
மாணக்கன் (காமம்வெகுளி மயக்கம்) மூன்றுந் கடியாதான : நிற்ப னைத்தும் நெஞ்சிற் கோர் நோய்	29
மாதுடைமை : தலை மகனைத் தாழ்க்கும் மருந்து ...	53
மாந்தர்க்குறுதி ...	1
மாமன் : அணியிழையைக் காப் பான் ...	54

நூற்பொருள்

செய்யுளெண்

மாமானத்தான் ஆயின் அழிதல் : அறிவு ...	57
மாயம் பிறர் பொருட்கண் மாற்று தல் : அறிவு ...	57
மார்பின் வனப்பு : வனப்பல்ல ...	37
மாவிற்கு (சுவரி) மயிர் : கூற்றம் ...	11
மாதல்லாணை வேறல் : நஞ்சு ...	13
முதல்வன் : எப்பொருளும் முற்றினான் ...	8
முதுதுலன் யாத்தார் அறிவினர் ஆய்ந்து : நகை, மந்திரம், நடடார்க்கு வாரம், பகை, பாட்டுரை ஐந்தும் அறிவுடையார் கூடியிருந்தழி வேண்டாவென ...	85
முரண் : கேடு ...	50
முழுதுணர்தல் : அருகன் இயல்பு ...	1
முற்செய்த பொருளினாலும் : போகம் ...	35
முற்றமை (அறிவு) : கேடு ...	50
முன்பு துறவறத்தார்க்கு அட்டு, இட்டு, உண்டு வாழ்த்தவர் : இம்மையில் அட்டு இட்டு உண்டு இல்வாழ்க்கை வாழ்வார் ...	100
முன்பொருள் செய்யாதார் : ஆதர் ...	20
மூத்தார்க்கீந்த ஓர் உணவு : மன்னவராச் செய்யும் ...	73
மூத்தாலும மூவார் : நன்றியார், நூல் தேற்றதார் ...	23
மூவாது மூத்தவர் : நன்றியார், நூல் வல்லார் ...	22
மூவாமை : அருகன் இயல்பு ...	1
மூழ்த்தம் : தோள் கூட்டறகும் பிற நன்மைக் காரியங்களுக்கும் உணரத்தக்கது ...	44
மூன்றொழித்தல் : அருகன் இயல்பு ...	1
மெய்ஞ்ஞானம் : துறவறத்திற்குரியது ...	36
மெய்ஞ்ஞானம் அறிவான் : தலை யாய் சிட்டனாவான் ...	93
மெய்ந் நெறியால் நிரையம் : மெய்யல்லாதது ...	99

நூற்பொருள்

செய்யுளெண்

மெய்யல்லாதன : பொய்யாற் சுவர்க்கம், மெய்ந் நெறியால் நிரையம், பொருளீட்டுதல் இனிது, மையார் மடந்தையில் வாழ்வினிது ...	99
மெல்லியலார் வையானேல் : பேர்ததுடம்பு கோடலரிது ...	19
மென் சொல்லானாகும் : அருள் ...	97
மென் மொழியால் உண்ணுகிழந்து சுவான் : விண்ணோரான் ஏத்தப்படும் ...	82
மேதைக்கு உரையாமைச் செல்லும் : உணர்வு ...	22
மேவாதாரோடு நல்லவர் மேவி ஒழுருதல் : நன்றாவது ...	101
மையார் மடந்தையில் வாழ்வினிது : மெய்யல்லாதது ...	99
யாக்கைக்குத் தக்க அறிவில்லாறாத் தோழர் போற் கொண்டு காப்படுத்தல் : காக்கையைக் காப்படுத்த சோறு ...	40
யாதும் பிள்ளத்தியும் பேராற்றலான் : அமைச்சுஞவான் ...	58
யாதொன்றும் அறியாதவன் : இவ். ...	31
யாமே வனப்புடையேம் என்பர் : இருகாவெருது ...	20
யார்க்குஞ்செயலாகா : வான்றூரீஇக்கூடு, அரக்கு, உலண்டி நூல், புழுக்கோல், டீதனபுரிந்தது ...	27
யாழறிவான் : இடையாய் சிட்டனாவான் ...	94
யோகம் : தோள் கூட்டற்றும் பிறநன்மைக் காரியங்களுக்கும் உணரத்தக்கது ...	44
வசை : வைத்தனான் ஆகும் ...	35
வடக்கிருந்தார்க்கீந்த ஓர் உணவு : மன்னவராச் செய்யும் ...	73
வடிவு : துளங்கு நிலையுடையது ...	24
வடுத்தீர் பகல் வாயுறை : ஒழிக்க. ...	69
வணக்கஞ் செய்ததனாலும் : செழுங்குலம் ...	35

நூற்பொருள்	செய்யுளெண்	நூற்பொருள்	செய்யுளெண்
வரப்புயர: நீர்சாலும் ...	46	வாணிகன்: பொருள் வழங்கு வான் ...	34
வருவாய் அறிதல்: பெண்டிர் சிறப்பு ...	43	வாதிபெறுவது: இசை ...	56
வருவாய்க்குத்தக்க வழக்கறிதல்: பெண்டிர் சிறப்பு ...	43	வாய்ச்சொல்லேயன்று வழக்கு: பெருங்குணத்தார் ச்சேர்தல், பிறன்பொருள் வவ்வாமை, கருங்குணத்தார் கேண்மை கழித்தல், தீச்சொற்காத்தல், காலன்வரவு ...	26
வரைவில்லாப் பெண்வைத்தல்: செய்யலாகாதது ...	80	வாய்ப்ப வுருந்தாமை: கற்றவர் ஆய்ந்து விடுதற்குரியது ...	104
வலம்படா (க்கவரி) மாலிற்கு மயிர்: கூற்றம் ...	11	வாய்ப்பன என்னார்: வல்லவர் ...	27
வலியழிந்தார்க் கீந்த ஓர் உணவு: மன்னவராச் செய்யும் ...	73	வாய் குழிப்படல்: கற்றவர் ஆய்ந்து விடுதற்குரியது ...	104
வழக்குரைக்குஞ் சான்றின: செத் தால் அறிக சிறந்து ...	103	வாயுள்தறி யெறியார்: தக்கார் ...	86
வழி சித்தவன்: ஏகும் சுவர்க்கம் இனிது ...	66	வார்குமலார் நச்சினும் நையா னேல்: பேர்த்துடம்பு கோட லரிது ...	19
வழிபடுவான் (ஆசானை): மாணக் கன் ...	29	வாழ்வு நன்றாவது: பகை கெடவும், நகை கெடவும், பிழைத்த கெட வும் ...	16
வழிமரபு (தக்கார்): கெடாதாகும்.	81	வாண்குரீஇக் கூடு: யார்க்குஞ் செயலாகாதது ...	27
வழிமரபு (தகாதவர்): ஒல்கும் ...	81	விண்ணோரான் எத்தப்படுவான்: கழிந்தவற்றிற்கு இரங்கான், கை வாராதவற்றை நச்சான், இகழ்ந் தவை இன்புறன், மென் மொழியால் உண்ணெகிழ்ந்து நவான் ...	82
வள்ளல்: (பொருள்) வைப்பான்.	34	வித்து: புதைத்தாலும் நாறாதன வுள ...	23
வளர்ப்பருமை யறிபவர்: ஊனுண் னாமை கொல்லாமை நன்று ...	75	வித்து: விதையாமை நாறுவ வுள.	22
வன்சொல்லாடும்: பகைமை...	97	விருந்து கண்மாமெண்ணாமை: நன்று ...	52
வனப்பல்லை: மயிர்வனப்பு, மார் பின்னனப்பு, உகிவனப்பு, கா தினனனப்பு, பல்லின்னனப்பு ...	37	விருந்தோம்புதல்: பெண்டிர் சிறப்பு ...	43
வனப்பு ஆவது: நூற்கியைந்த சொல்லின் வனப்பு ...	37	விலங்கிற்கு நீள் கோடு: கூற்றம்.	11
வனப்பு ஆவன: படைக்குயானை, பெண்ணின் இடைக்கு நுண்மை, நடைக்குக் கோடாமொழி, கோற்குக் கோடாமொழி, சேவ கற்கு வாடாத வன்கண் ...	7	விழைவு விவோனாயின்: இழவன் றினிது தவம் ...	32
வனப்பு: கண்ணுக்குக் கண்ணோட் டம், காலுக்கு இரந்து செல் லாமை, எண்ணுக்கு இத்துணை யென்றல், பண்ணுக்குக் கேட் டார் நன்றென்றல், வேந்த னுக்கு நாவொட்டானென்றல்...	9	விளங்கிழை (யாவான்): கற்புடை யாள ...	33
வனப்பு: ஆளங்குடிலையுடையது.	24		

நூற்பொருள்	செய்யுளெண்	நூற்பொருள்	செய்யுளெண்
வீளி : கண்டல் அவிர் பூங்குதுப் பினாய் 14, மடவாய் 38, பொன் பெறும் பூஞ்சுணங்கின் மென்முலையாய் 48, கொம்பு மறைக்கும் இடாய் 96, மைத் தக நீண்ட மலர்க்கண்ணாய் 99, வண்தாராய் 54, வார்சான்ற கூந்தல் ... 46		வேட்டவன் : பார்ப்பான் ... 33 வேண்டேல் : பிறர் மனை ... 6 வேந்தன் கடுங்களிறு விட்டுழிச் செல்லுதல் : செய்யலாகாதது. 80 வேந்தன் வனப்பு : தன்னொடுவாட் டான் நன்றென்றல் ... 9 வேந்தனா நாட்டிற் குரியான் : அரணுடையான் ... 49 வேந்தனா தேறப்படுவான் : பொருள், போகம், அஞ்சாமை, பொன்றுங்காற் போர்த்த அருள், அறம் இவற்றால் இருள் தீரக் கூறப்படுங் குணத்தினான் 59 வேந்து : நாட்டுக்கு அமிர்து ... 4 வேல்வழி வீழாமை : வெம் முனை யின் (கட் சென்றார்) குணம். 15 வேளாண்மை : கொல்லார் ... 48 வைத்தனன் ஆகும் : வசை ... 35 வைதானொருவன் : அறிவறியா ஆள் ... 86 வைப்பான் (பொருள்) : வள்ளல் 34	
வீட்டு நெறியறிவான் : தலையாய சிட்டனாவான் ... 93 வீடு : ஞானத்தால் ஆகும் ... 36 வீடு : மனநன்மையான் ஆகும் ... 97 வெகுளி விடுவானாயின் : இழவன் றினிது தவம் ... 32 வெந்திக்காண் மெழுது : உள் நெகி ழும் ... 65 வெந்திக்காண் வெண்ணெய் : உள் நெகிழும் ... 65 வெம்முனையிற் சென்றார் குணம் : வேல் வழி வீழாமை ... 15 வெள்கிலளாய்ப் பிறரிற் சேறல் : தீப்பெண் கொழில் ... 25 வேகும்பம் வேண்டான் விடும் : ஐந்தடக்குவானாயின் ... 69			

சோல்லகராதி
(எண் - செய்யுளெண்)

சோல்	எண்	சோல்	எண்
அ	69, 93, 97	அயரா	... 84
அஃது	... 15	அயல்	... 62
அகத்து	... 18	அரக்கு	... 27
அகமே	... 12	அரண்	... 49
அச்சமும்	... 88	அரம்	... 62
அச்சமே	... 87	அரிது	19, 45, 96
அஞ்சாது	... 79	அரியர்	... 52
அஞ்சாமை	... 59	அரு	... 89
அட்டான்	... 70	அரும்	... 46
அட்டு	... 100	அருமை	... 75
அட	... 38	அருள்	59, 87, 88, 97
அடக்கம்	... 45	அருளினான்	... 35
அடங்கி	... 60	அருளுடையான்	... 3
அடக்குவான்	... 69	அரைசு	... 58
அடங்க	... 31	அல் (அல்லாத்)	2, 11, 104
அடங்கா	28, 62	அல்குலார்	... 18
அடங்கினான்	... 4	அல்ல	... 37
அடிசிலே	... 40	அல்லா	... 77
அடுத்த	40, 64	அல்லாத்தக்காரா	... 77
அடுப்பின்	... 40	அல்லாமை	... 53
அண்டாதே	... 15	அல்லார்	... 56
அணி	18, 54	அல்லானும்	... 44
அணியிழையை	... 54	அல்லானே	... 13
அணுகாரே	... 41	அலர்	... 89
அத்தக	... 93	அலர்மகளை	... 89
அதுவே	... 7	அலவலை	... 53
அந்தண்	... 65	அவர்க்கு	... 78
அந்நான்கு	... 69	அவற்கு	... 29
அம்	... 65	அவன்	... 33
அம்பு	... 96	அவா	... 52
அம்மை	... 89	அவாய்	... 19
அமிர்து	... 4	அவியா	... 62
அமைச்சன்	... 58	அவிர்	... 14
அமைவு	... 53	அவிழின்	... 96
அயா	... 84	அவை	... 75

சொல்	எண்	சொல்	எண்
அழல்	... 98	அறிவினர்	... 85
அழிக்கும்	... 89	அறிவு	40, 57, 86, 98
அழிதல்	... 57	அமைபோய்	... 73
அழிந்தார்	... 73	அன்பான்	... 29
அழிந்தாளை	... 72	அன்பில்	... 18
அழிய	... 84	அன்று	23, 26, 32, 99
அழியாமை	... 47	அன்றே	... 99
அழுங்க	... 21	அன்றேல்	... 67
அளந்தறிந்து	... 58	அன்ன	... 87
அளந்து	... 58	அனைத்தும்	29, 71
அற்றான்	... 8	ஆ (ஆக)	1, 45, 49, 72, 73, 86, 92
அறத்தார்க்கு	10 ¹⁾	ஆக்கம்	... 29
அறத்தாரோடும்	... 100	ஆக்கல்	... 47
அறத்தின்	... 100	ஆக்கி	18, 66
அறத்தொடு	... 87	ஆக்கும்	... 43
அறத்தோடு	... 88	ஆக	35, 47
அறம் 28, 35, 59, 63, 67,		ஆகவே	... 4
72, 74, 89, 104		ஆகா	... 27
அறம் பெருமை	... 74	ஆகி	... 57
அறமும்	... 36	ஆகில்	... 69
அறமேல்	... 67	ஆகும் 3, 7, 8, 30, 33, 35, 36,	
அறனும்	... 3	69, 70, 81, 97	
அறிக	... 103	ஆகுமாம்	... 35
அறிந்து	43, 58	ஆகுமேல்	... 62
அறிபவர்	... 75	ஆங்கு	13, 93
அறிமடம்	... 6	ஆசான்	29, 34
அறியா	... 86	ஆட்டும்	... 55
அறியாதவனும்	... 31	ஆடல்	... 69
அறியார்	... 23	ஆடான்	... 21
அறியான்	... 5	ஆண்	... 29
அறியும்	... 58	ஆண்டு	... 86
அறிவறியா	... 86	ஆண்மை	17, 48
அறிவார்	... 22	ஆணுக்கம்	... 29
அறிவான்	93, 94	ஆத்தே	... 20
அறிவானும்	... 31	ஆம்	7, 9, 11, 30, 35, 36,
அறிவானேல்	... 86	63, 67, 92, 97, 100	
அறிவில்லார்	... 40	ஆம்பல்	... 55
அறிவில்ள்	... 98	ஆய்	21, 25, 62, 71, 73, 81,
			83, 97, 98

சொல்	எண்	சொல்	எண்
ஆய்ந்தன	... 49	இடவுண்டான்	... 70
ஆய்ந்து	... 85, 104	இடாய்	... 96
ஆய்விடும்	... 98	இடை	7, 71, 94
ஆய்வு	... 97	இடைதனக்கு	... 7
ஆய	18, 44, 93, 94	இடையாய	... 94
ஆயின்	32, 50, 57, 98	இடையிட்டு	... 71
ஆயினும்	... 45	இத்துணை	9, 64
ஆயுங்கால்	... 87	இத்துணையோடு	... 64
ஆர்	18, 34, 54, 59, 88, 97, 99	இந்நான்	... 76
ஆர	... 34	இம்மை	... 89
ஆரருள்	... 97	இமமையில்	... 100
ஆராய்தல்	... 25	இயல்	36, 58
ஆல் (அசை)	13, 17, 24, 75, 87, 92, 99	இயல்பு	87, 97
ஆல் (உருபு)	13, 16, 59, 68, 82, 99	இயலார்	... 36
ஆவார்	... 52	இயலான்	... 36
ஆழந்து	... 78	இயைந்த	29, 37
ஆழ்விக்கும்	... 89	இயைந்து	48, 88
ஆள்	... 86	இயைய	... 54
ஆற்ற	1, 72, 100	இயையும	... 6
ஆற்றல்	77	இரம்கான்	... 82
ஆற்றலான்	... 58	இரண்டும்	5, 78
ஆன்ற	... 72	இரந்த	... 64
ஆனும்	... 17	இரா	... 92
இ (சுட்டு)	9, 41, 42, 64, 76, 93, 94	இராவிருக்கை	... 92
இகழ்ந்தவை	... 82	இருக்கை	... 92
இகழில்	... 52	இருகால்	... 20
இசை	48, 56	இருத்தல்	... 16
இட்ட	... 94	இருந்தார	... 73
இட்டார்	... 41	இருந்துழி	... 85
இட்டு	2, 42, 49, 71, 93, 100	இருள்	... 59
இட்டும்	... 67	இல்	31, 33, 40, 58, 87, 95, 101, 103
இட	... 70	இல் (மனை)	18, 25, 36, 38, 40, 52, 68, 72, 99
இடத்து	... 54	இல்லகத்து	... 18
இடத்தும்	... 102	இல்லம்	... 83
இடம்	... 6	இல்லறம்	... 67
இட்டர்	... 14	இல்லா	80, 90, 97

சொல்	எண்	சொல்	எண்
இல்லாதார்	... 78	இன்புற்று	... 84
இல்லாதான்	... 5	இன்புறான்	... 82
இல்லாதான்	... 5	இன்மை	... 88
இல்லார்	40, 80, 82, 90	இன்மொழியால்	... 82
இல்லார்க்கு	... 61	இன்றி	1, 41, 76, 103
இல்லான்	... 95	இன்று	45, 61
இல்லுள்	... 63	இன்றுகாறு	... 61
இல்லாழ்வு	.. 99	இன்னவரால்	... 73
இல்லைத்தல்	... 72	இன்றை	14, 83
இலங்காமை	... 74	இன்றாதே	... 14
இலம்	... 61	இனத்தர்	... 56
இலள்	95, 98	இனத்தரல்லார்	... 56
இலனாய்	... 25	இனத்தினான்	... 81
இலார்	... 17	இனத்து	... 56
இலார்க்கு	... 5	இனிது	32, 66, 86, 99
இலான்	... 12	இனிய	... 83
இலாணும்	... 31	ஈ (ஈயும்)	... 17
இலிங்கி	... 42	ஈகை	6, 87
இலேம்	... 20	ஈடழிய	... 84
இலை	... 94	ஈழல்	... 58
இலைநறுக்கு	... 94	ஈடு	58, 84
இவர்	... 103	ஈண்டின்	... 6
இவற்றொடு	... 44	ஈண்டு	... 6
இவை	2, 32, 66, 92	ஈத்தல்	... 77
இழவு	... 32	ஈத்தறியான்	... 5
இழிசினர்க்கே	... 77	ஈத்தார்	... 78
இழிசினர்க்கேயானும்	... 77	ஈத்து	... 5
இழைக்கு	... 33	ஈதல்	... 61
இழைத்த	... 16	ஈந்த	... 73
இழையை	... 54	ஈந்தார்	... 71
இளங்கால்	... 24	ஈய	... 86
இளங்கிளையை	... 13	ஈயாமை	14, 101
இளம்	... 13	ஈயில்	... 88
இளமை	... 24	ஈயின்	... 65
இளையான்	... 98	ஈர்	... 24
இறை	... 64	ஈவது	... 101
இன்	58, 82, 97	ஈவார்	... 64
இன்மொல்லான்	... 97	ஈவான்	... 79
இன்பு	82, 84	ஈவானேல்	... 82

சொல்	எண்	சொல்	எண்
ஈற்றம்	... 74	உண்பானேல்	... 63
ஈன்ற	... 75	உணர்ந்தார்	... 48
ஈன்று	... 72	உணர்ந்து	1, 10, 26, 44, 68
ஈன்றெடுத்தல்	... 72	உணர்வார்	... 10
உக்க	... 81	உணர்வான்	8, 44
உகிர்	... 37	உணர்வு	22, 23
உடம்பின்	... 34	உதாரமும்	... 12
உடம்பினான்	... 18	உப்பு	64, 65
உடம்பு	6, 19, 21	உய்த்து	... 3
உடன்	53, 54, 63, 66	உய்தல்	... 30
உடன்பட்டான்	... 70	உய்ப்பானே	... 34
உடன்பிறந்தான்	... 54	உய்ய	... 104
உடனுறைதல்	... 53	உய்யான்	... 3
உடை	... 41	உயர்	6, 34, 101
உடை (வினை)	... 79	உயர்கதிகடே	... 101
உடைத்தேல்	... 100	உயர்தல்	... 46
உடைபடையுள்	... 79	உயர	... 46
உடைமை	33, 45, 53	உயரவே	... 46
உடைய	... 4	உயரும்	... 46
உடையார்	... 76	உயிர்	21, 32, 39
உடையாள்	... 98	உயிர்க்கு	17, 57, 62
உடையான்	... 3	உயிரார்	... 78
உடையானே	... 49	உராய்	... 92
உடையேயம்	... 20	உரிந்திடும்	... 67
உண்	... 102	உரை	50, 85, 102
உண்டல்	... 25	உரைக்குங்கால்	... 36
உண்டார்	... 40	உரைக்கும்	46, 89, 103
உண்டான்	... 70	உரைத்தல்	... 9
உண்டு	10, 100	உரைத்தாலும்	... 23
உண்டுழி	... 10	உரைப்பர்	... 86
உண்ண	... 71	உரைப்பன்	... 1
உண்ணமை	52, 75	உரைப்பூசல்	... 102
உண்ணார்	38, 52, 84	உரையாமை	... 22
உண்ணானேல்	... 19	உரையும்	... 13
உண்ணெகிழ்ந்து	65, 82	உரையை	... 86
உண்பது	... 79	உலகினுள்	... 33
உண்பார்	... 71	உலகு	... 46
உண்பான்	8, 10, 67, 79	உலண்டு	... 27

கோல்	எண்	கோல்	எண்
உழவன்	... 60	எண்ணுமை	... 52
உழி	10, 80, 85, 95	எண்ணி	16, 102
உழு (ம்)	... 50	எண்ணியிருத்தல்	... 16
உழு	... 66	எண்ணின்	... 52
உழுமகற்கு	... 50	எண்ணுக்கால்	... 94
உள்	17, 33, 42, 49, 63, 65, 79, 82, 85, 86, 93	எண்பதின்	... 79
உள்ளகோய்	... 62	எதிர்த்தார்	... 58
உள்ளம்	... 62	எப்பொருளும்	... 8
உள்ளி	... 25	எய்தல்	... 88
உள்ளிட்டு	42, 49, 93	எய்தா	... 86
உள	22, 23	எயிற்று	... 18
உளம்	... 66	எரு	... 60
உற்றானும்	... 44	எருது	... 20
உற்று	... 84	எல்லாம்	... 31
உருன்	... 82	எவ்வம்	... 92
உறு	2, 32, 102	எழுத்தினை	... 51
உறுதியா	... 1	எழுதல்	... 94
உறை	... 71	எழுந்த	... 17
உறைக்கிடந்தார்	... 71	எள்ளான்	... 21
உறைதல்	25, 53	எளிது	... 96
உளாடு	... 83	எளியார்	... 52
உளடுபோய்	... 83	எறிந்த	... 70
உண்ண	12, 53, 77, 98	எறியார்	... 86
உண்ணமறுத்தல்	... 98	எறிவான்	... 79
உண்ணமைவு	... 53	என்	48, 56, 92
உளர்ந்து	... 101	என்பர்	... 20
உளற்றங்கோல்	... 57	என்பவே	... 60
உண்	19, 21, 34	என்பாரை	... 61
உணை	... 13	என்றல்	... 9
எ	8, 21, 43, 47, 99	என்றலும்	... 5
எச்சம்	... 89	என்று	9, 19, 24, 45, 50, 55
எஞ்சாதே	... 79		59, 65, 66, 85, 92, 94
எஞ்ஞான்றும்	21, 43	என்றும்	21, 41, 48, 50
எடுத்தல்	... 72	என்ன	... 83
எடுத்து	28, 64	என்றும்	... 92
எண்	9, 102	என்றார்	27, 64
எண்ணப்படும்	... 94	என்றோய்	... 73
		என	68, 70, 86

சொல்	எண்	சொல்	எண்
எனினும்	39, 65	ஒருவன்	31, 86
ஏக்கழுத்தம்	... 5	ஒரோவொருவர்க்கு	... 27
ஏகம்	... 66	ஒல்காது	... 27
ஏண்	12, 95, 96	ஒல்குவார்	... 81
ஏத்த	... 82	ஒல்லா	... 5
ஏத்தப்படும்	... 82	ஒல்லுமேல்	... 57
ஏத்தி	... 1	ஒல்லை	... 57
ஏர்	45, 60	ஒழித்து	1, 69
ஏலாத	... 92	ஒழிந்து	... 57
ஏலாமை	61, 75	ஒழிய	6, 73
ஏற்ப	... 75	ஒழியாமை	.. 47
ஏற்ற	... 72	ஒழுக்கம்	... 2
ஏற்று	... 84	ஒழுக்கல்	... 15
ஏறார்	... 80	ஒழுங்கு	... 26
ஏன்று	... 72	ஒன்றான	... 10
ஏன்றெடுத்தல்	... 72	ஒன்று	27, 65, 71
ஏனும்	.. 41	ஒன்றும	31, 63
ஏனை	... 36	ஒன்றுமாம்	... 63
ஐந்தால்	... 87	ஒன்றார்	... 102
ஐந்தினுள்	... 65	ஒட்டம்	... 9
ஐந்து	69, 87, 88	ஒட்டு	.. 101
ஐந்தும்	24, 44, 45, 49, 53, 55, 59, 62, 85, 93, 94	ஒடி	... 55
ஐயம்	... 64	ஒடி	... 83
ஐவரினும்	... 70	ஒடும்	... 41
ஐவரையும்	41, 42	ஒத்தினால்	... 83
ஒக்க	.. 53	ஒதுதல்	... 30
ஒட்டி	... 18	ஒதுவார்	... 60
ஒடுக்கம்	... 45	ஒம்பார்	... 55
ஒடுக்கும்	... 45	ஒம்பி	... 43
ஒத்த	... 2	ஒர்	27, 29
ஒரு	2, 30, 42, 73, 76	ஒர்த்த	... 67
ஒருங்கு	... 26	ஒர்த்து	19, 67
ஒரு நோயும்	... 76	ஒரொன்று	... 27
ஒருப்படுத்து	... 34	ஒவாதாள்	... 42
ஒருபால்	... 67	ஒவாது	46, 101
ஒருவர்க்கு	.. 27	கங்கை	... 102
ஒருவற்கு	... 77	கங்கைக்கரைப்பூசை	... 102
		கச்சம்	... 87

சொல்	எண்
கட்டு	... 83
கட்டி	.. 70
கடவரன்	... 10
கடன்	... 77
கடிந்தான்	... 29
கடியாதான்	... 29
கடுங்கவிழ	... 80
கடுந்தவசி	... 103
கடும்	80, 103
கடை	78, 102
கடைப்பிடித்து	... 68
கடைபோக	... 78
கண்	9, 37, 52, 55, 78
கண் (உருபு)	14, 28, 32, 57, 60, 67, 98
கண்கட்பட்டு	... 78
கண்டெகட்டார்	... 78
கண்ட	... 93
கண்டல்	... 14
கண்டாரா	... 40
கண்டிலம்	... 61
கண்டு	... 28
கண்டுழி	... 10
கண்ணதே	... 3
கண்ணாய்	... 99
கண்ணுங்கால்	... 94
கண்ணும்	... 94
கண்காணி	... 40
கண்மாறு	... 52
கண்ணோட்டம்	... 9
கணக்கு	... 40
கணவன்	... 25
கணன்	... 31
கணிதமே	... 94
கதம்	17, 51
கதிக்கு	... 34
கதிக்கே	... 101
கதுப்பினாய்	... 14

சொல்	எண்
கரம்	... 62
கரவாதான்	... 79
கரி	... 10
கரிபேரவான்	... 10
கரியாரை	... 21
கருங்குணத்தார்	... 26
கருத்தினால்	... 28
கருதற்பாடு	... 68
கருது	... 70
கருதும்	... 54
கருதுமிடத்து	... 54
கருப்பம்	... 74
கரும்	... 26
கருமம்	... 25
கரை	... 102
கல்லாதார்	... 20
கல்லாதான்	... 5
கல்லாமை	... 51
கல்லார்	... 56
கல்லான்	... 10
கலங்காமை	... 74
கலந்த	... 38
கலந்தபின்	... 38
கலந்து	... 71
கலப்பை	... 60
கலப்பைநூல்	... 60
கலக்கண்	... 67
கவரும்	... 37
கவி	12, 56
கழி	... 77
கழிசினம்	... 77
கழிந்தவை	... 82
கழிமின்	... 26
கழிய	... 17
கழிவார்	... 78
கழுமான்	... 21
கழை	... 55
கள்	25, 28

சொல்	எண்	சொல்	எண்
கள்ளகோய்	... 62	காத்தல்	55, 74, 77
கள்ளம்	... 62	காத்து	... 8
கள்ளர்	... 14	காதின	... 37
கள்ளாமை	... 19	காது	... 5
கள்ளான்	... 21	காப்படுத்த	... 40
களர்	... 49	காப்படுப்பின்	... 40
களவு	... 28	காப்பார்	... 54
களவோடு	... 2	காப்பு	... 40
களிறு	... 80	காமின்	... 26
களைந்து	... 104	காய்க்கும்	... 22
கற்பனைத்தும்	... 29	காய்ந்து	... 104
கற்பு	4, 33, 98	காயா	... 23
கற்பு (கற்றல்)	... 29	கால் 20, 36, 39, 59, 70, 76, 87, 94	
கற்புடைமை	... 33	கால் (காலம்)	... 24
கற்புடைய	... 4	கால் (உறுப்பு)	9, 78
கற்புடையான்	... 98	காலன்	... 26
கற்றடங்கினான்	... 4	காவாதான்	... 42
கற்றவர்	20, 104	காவு	... 66
கற்றனைத்தும்	... 71	காறு	... 61
கற்றார்	... 56	கான்	... 92
கற்றான்	... 56	கிடந்தார்	... 71
கற்றானும்	... 31	கிடந்து	... 71
கற்று	4, 71	கிணற்றோடு	... 66
கற்றத்	... 84	கினர்	... 9
கறவாமை	... 47	கிளை	15, 62
கறவார்	... 84	கிளைஞர்	48, 51
கன்று	47, 84	கிளைமை	25, 97
கன்னியை	... 72	கிளையுது	... 15
காக்கையை	... 40	கிளையை	... 13
காட்டி	... 84	கீழ்	17, 38
காட்டும்	... 28	கீழுயிர்க்கு	... 17
காடி	49, 83	குடி	10, 24, 46
கான்	... 65	குடிப்பிறந்தான்	... 10
கானாய்	... 38	குடுமி	... 30
காணர்	24, 38	குணத்தார்	... 26
காணன்	... 8	குணத்தான்	... 59
காணில்	25, 88	குணத்தினான்	... 59
காணும்	5, 62	குணம்	... 15

சொல்	எண்	சொல்	எண்
குணன்	31, 44	கெழீஇ	... 38
கும்பம்	... 69	கேட்டல்	... 30
குரா	... 92	கேட்டார்	... 9
குராக்கான்	... 92	கேட்டு	... 101
குரீஇ	... 27	கேட்பவன்	... 33
குரைத்து	... 17	கேட்பின்	... 5
குலம்	24, 33, 35	கேடில்	33, 101
குழலார்	... 19	கேடி	33, 50, 101
குழவி	74, 79	கேண்மை	... 26
குழவி மருந்து	... 74	கை	... 82
குழவியை	... 72	கைத்து	52, 95
குழி	... 104	கைம்மாறு	... 87
குழிப்படல்	... 104	கைம்மாறும்	... 88
குழை	... 55	கைவாரா	... 82
குளம்	... 66	கோட்கும்	... 80
குற்றம்	... 31	கொடி	... 4
குறித்த	... 24	கொடுங்கரி	... 10
குறுக்கல்	... 69	கொடுங்குழை	... 55
குறை	83, 89	கொடுத்தான்	... 42
குறைபடுக்கும்	... 89	கொடுப்பான்	... 79
குறைவு	... 14	கொடும்	10, 13, 55, 80
குன்று	... 65	கொடும்புலி	... 80
கூட்டம்	... 44	கொண்ட	... 14
கூட்டல்	... 44	கொண்டான்	15, 54, 70
கூடி	... 88	கொண்டு	30, 102
கூடு	... 27	கொணர்ந்து	... 84
கூடும்	... 65	கொம்பு	... 96
கூந்தல்	... 46	கொல்லாமை	39, 51, 75
கூர்	... 59	கொல்லார்	... 48
கூழ்	... 64	கொல்லானேல்	... 83
கூற்றம்	... 11	கொலை	2, 51
கூற்று	... 84	கொலையை	... 70
கூற்றோடு	... 64	கொழிக்குங்கால்	39, 70
கூறப்படும்	... 59	கொழித்து	... 75
கூறீர்	... 2	கொழுநண்	... 54
கேட்டார்	... 78	கொள்க	... 44
கெட	... 16	கொள்ளான்	... 21
கெடாது	... 81	கொள்ளானேல்	... 21

சொல்	எண்	சொல்	எண்
கொளின்	... 55	சான் மவன்	... 8
கொன்றனை	... 70	சான் றுண்மை	... 17
கொன்றன்	... 70	சான் றுன்	... 103
கொன்று	... 10	சான்று	17, 46
கோ	... 46	சான்றோரால்	... 68
கோங்கு	... 45	சிக்கர்	... 76
கோடல்	19, 74	சிட்டன்	93, 94
கோடா	... 7	செதர்	... 76
கோடாது	... 70	செலை	... 76
கோடாமொழி	... 7	செவலிப்பு	... 64
கோடி	... 88	செதந்தால்	... 74
கோடி	... 11	செந்திப்பின்	... 93
கோத்து	... 83	செந்தையான்	... 33
கோதை	... 54	செல்	... 1
கோய்	... 17	செல்மயிக்கு	... 11
கோல்	15, 27, 57	செமத்தல்	... 33
கோலம்	... 42	செமந்து	2, 93, 103
கோள்	... 44	செமப்பு	... 43
கோற்கு	... 7	செறிது	39, 65
கோறலும்	... 13	செறு	2, 64, 88
சுத்தம்	... 93	சிறுபஞ்சமூலம்	... 2
சுமையமே	... 93	சிறுபயம்	64, 88
சுலித்து	... 42	சிறுமை	... 16
சூந்தே	... 94	சிறை	... 71
சூம்	... 10	சிறைக்கிடந்தார்	... 71
சூயலாய்	... 87	சினங்காத்தல்	... 77
சூயினும்	... 61	சினம்	... 77
சூர்ந்த	... 65	சினை	... 11
சூர்ந்தாரை	... 47	சீத்து	... 66
சூர்வு	... 47	சீர்	... 46
சூரார்	... 42	சூண்கின்	... 48
சூல்பவை	... 75	சுவர்க்கம்	36, 66, 99
சூல்பும்	... 12	சூற்றம்	... 43
சூல	63, 64	சூது	21, 28
சூலாமை	... 61	சூல்	... 72
சூலை	... 63	சூலாமை	... 75
சூலு	47, 68	சூலில்	... 75
சூன்ற	... 46	சூலேற்ற	... 72

சொல்	எண்	சொல்	எண்
சேத்தார்க்கு	... 71	சேவகமும்	... 12
செத்தால்	... 103	சேவகர்	... 41
செந்தமிழ்	... 12	சேவகற்கு	... 7
செம்	... 12	சேவகன்	95, 103
செம்மை	... 103	சேவகனும்	... 4
செய்	... 41	சேவகனேல்	... 96
செய்த	... 35	சேறல்	25, 37
செய்ததனான்	... 35	சோல்	26, 67
செய்தல்	30, 61, 72	சொல்லார்	... 48
செய்தலும்	5, 13	சொல்லான்	83, 97
செய்து	... 60	சொல்லின்	... 37
செய்யற்க	... 47	சொல்லே	... 26
செய்யாதார்	... 20	சொற்களோடி	... 104
செய்யாமை	... 32	சோறு	... 40
செய்யார்	... 84	ஞாலத்து	... 1
செய்யான்	... 3	ஞான்றும்	21, 43
செய்யின்	... 4	ஞானத்தான்	... 36
செய்யும்	12, 73	ஞானம்	... 93
செய்வதே	... 43	ஞெண்டிற்கு	... 11
செய்வான்	... 58	தக்க	40, 43, 81
செயல்	... 27	தக்கது	... 98
செயலும்	... 12	தக்கம்	... 77
செயிர்	32, 37	தக்கம் படாமை	... 77
செருக்கு	... 50	தக்கார்	77, 81
செல்லாது	... 23	தக்காரே	... 86
செல்லாமை	9, 102	தக	93, 99
செல்லார்	... 80	தகாதவர்	... 81
செல்லாரே	... 52	தகைமை	... 45
செல்லும்	... 22	தகைய	... 39
செல்வன்	... 98	தகை	... 17
செவ்வியான்	... 103	தண்	... 65
செவிக்கு	... 3	தண்டான்	... 15
செழும்	... 35	தண்ணெண்	... 98
சென்று	... 41	தணித்து	... 18
சேர்	4, 65	தணிப்பான்	... 92
சேர்மின்	... 26	தந்தம்	... 81
சோரன்	... 3	தந்த	... 93
சேரி	... 95	தந்தை	54, 65

சொல்	எண்	சொல்	எண்
தந்தைக்கு	... 15	தான்	5, 11, 21, 50, 68, 82
தந்தையான்	... 88		99, 102
தம்	... 81	தானத்தால்	... 36
தமிழ்	... 12	தீங்கள்	... 30
தரல்	... 74	திண்ணிதே	... 26
தருக்கம்	... 93	திரு	6, 43
தலை	53, 93, 101	திருவே	... 45
தலைநிற்கும்	... 101	திறத்து	... 103
தலைநிற்பின்	... 101	திறவது	... 25
தலைமகனை	... 53	தீ (தீய)	25, 26, 104
தலையாய	... 93	தீ (நெருப்பு)	... 65
தலையே	... 102	தீங்கு	... 16
தவசி	8, 103	தீச்சொல்	... 26
தவத்தால்	... 36	தீதன்றே	... 99
தவம்	5, 32, 61, 77, 98	தீது	13, 17, 51, 52, 61
தவமானும்	... 99		99, 101
தவமும்	... 47	திதுரையும்	... 13
தவமேல்	... 102	திப்பெண்	... 25
தவர்க்கு	... 71	திய	... 57
தளர்ந்து	... 21	தீர்	2, 69
தளி	... 63	தீர்த்தாரே	... 76
தறி	... 86	தீர்ந்த	... 37
தன்	9, 11, 15, 45, 54, 58, 63	தீர	... 59
தன்வரை	... 45	தீரா	... 69
தன்னை	... 68	துக்கர்	... 76
தன்னொடு	... 50	துஞ்சார்	... 38
தனக்கு	... 7	துணிவு	... 34
தனது	... 92	துணை	9, 30, 64
தாங்க	... 46	துணையோடு	... 64
தாங்கரும்	... 46	துப்பு	... 58
தாம்	27, 55, 86	துய்த்தல்	... 13
தாய்	... 83	துருநாமர்	... 76
தாரம்	... 83	துளங்கா	... 24
தாராய்	... 54	துற்று	17, 73
தாவா	22, 46	துறக்கம்	... 99
தாழ்க்கும்	... 53	துறவறம்	... 67
தாழ்த்தல்	... 45	துறவறமும்	... 36
தாழா	... 58	துறவாதவர்	... 24

சொல்	எண்	சொல்	எண்
அறவாது	... 18	தோயும்	... 49
அறவு	... 36	தோல்	... 84
அறை	... 69	தோழர்	... 38
அன்பம்	20, 75	தோழனில்	... 40
அன்னி	... 58	தோள்	... 44
ஆக்குங்கால்	... 76	தோளாள்	... 98
ஆயார்	... 14	தோற்கன்று	... 84
ஆற்றுங்கால்	... 87	நகை	5, 12, 16, 56, 85, 96
தேய்வத்தை	... 13	நகையொடு	... 85
தெய்வம்	... 92	நச்சான்	... 82
தெள்ளி	... 78	நச்சியார்க்கு	... 48
தெற்ற	... 50	நச்சினும்	... 19
தேயும்	... 89	நசை	... 48
தேர்ந்து	... 92	நஞ்சு	... 13
தேருங்கால்	... 20	நட்கல்	... 100
தேவரே	... 20	நட்டார்க்கு	... 85
தேற்ற	... 43	நட்டார்கண்	... 14
தேற்றாதார்	... 23	நட்டாரை	... 18
தேற்றான்	... 12	நட்டான்	... 28
தேறப்படும்	... 59	நட்டானேல்	... 96
தேறினால்	... 13	நடை	7, 12, 41
தேறும்	... 92	நடைதனக்கு	... 7
தேன்	... 27	நண்	... 45
தொக்க	58, 76	நண்ணின்ற	... 45
தொக்கு	... 24	நரகத்து	... 89
தொகை	... 85	நல்	4, 12, 28, 36, 56, 100
தொகையொடு	... 85	நல்ல	17, 57
தொங்கல்	... 54	நல்லவர்	... 101
தொட்டு	... 66	நல்லறத்தார்க்கு	... 100
தொடங்கானேல்	... 34	நல்லறத்தாரோடும்	... 100
தொடங்கினார்	... 18	நல்லார்	51, 56
தொடர்	... 14	நல்லார்கள்	... 5
தொண்டு	... 62	நலன்	... 89
தொழில்	25, 50, 58	நலிபு	... 73
தொழில்மகன்	... 50	நள்ளார்தான்	... 95
தொழீஇ	... 38	நள்ளார்	... 80
தோகை	... 87	நள்ளான்	... 21
தோகையிற்	... 87	நற்கவி	... 56

கோல்	எண்	கோல்	எண்
நற்கு	... 54	நிரையம்	... 99
நற்பு	... 4	நிலை	... 24
நறுக்கு	... 94	நிலையும்	... 58
நன்	60, 97	நிலந்து	... 49
நன்கு	48, 95	நிழல்	63, 98
நன்புலக்கண்	... 60	நிழற்கண்	... 98
நன்புலத்து	... 60	நிற்க	... 28
நன்மணத்தான்	... 97	நிற்கும்	... 101
நன்மை	87, 88	நிற்பனைத்தும்	... 29
நன்றாக	... 35	நிற்பு	... 29
நன்றால்	17, 75	நிற்பின்	... 101
நன்று	9, 10, 11, 16 17, 22, 23, 35, 39, 44, 51, 52, 61, 63, 68, 75, 100, 101	நிறை	... 55
நன்னெறிக்கண்	... 28	நிறைகாத்தல்	... 55
நனி	... 61	நின்று	... 62
நா	10, 12, 21	நினைந்து	... 68
நாட்டல்	49, 63	நீக்கி	... 52
நாட்டறைபோய்	... 73	நீக்கும்	... 89
நாட்டு	36, 73, 74	நீட்டியும்	... 67
நாட்டுக்கு	... 4	நீடு	13, 69
நாடாதே	... 13	நீண்ட	49, 99
நாடி	... 36	நீர்	41, 46, 49, 63, 65, 69
நாடின	12, 74	நீரறம்	... 63
நாடி	4, 9, 15	நீள்	11, 55
நாண்	12, 45, 95, 96	நுட்பமும்	... 5
நாய்	17, 95	நுண்	... 60
நால்	... 2	நுண்மை	... 7
நாவகமே	... 12	நுணங்கு	... 30
நாவிற்கு	... 11	நூல்	8, 22, 23, 27, 30, 60, 61
நாவும்	... 10	நூலார்	... 72
நாள்	30, 44, 60, 71, 76	நூலுள்	... 85
நாளில்	... 76	நூற்கு	... 37
நானும்	... 60	நெகிழ்ந்த	... 35
நாராத	... 23	நெகிழ்ந்து	65, 78, 82
நாறுவ	... 22	நெஞ்சிற்கு	... 29
நான்கு	... 69	நெடிய	... 92
நியமத்தார்	... 55	நெடியமண்	... 92
		நெடுக்கல்	... 69
		நெடும்	... 55

சொல்	எண்	சொல்	எண்
செய்	... 65	படிந்து	... 18
செய்தல்	... 30	படுக்கும்	... 89
செல்	... 46	படுத்தான்	... 66
செறி	... 28	படுத்து	34, 57
சேர்	... 30	படுத்துன்பம்	... 75
சைந்தார்	... 73	படுப்பான்	... 60
சையாமை	... 19	படும்	27, 59, 66, 75, 82, 94
சோய்து	... 86	படை	7, 41, 79
சோய்	29, 32, 62	படைதனக்கு	... 7
சோய்கள்	... 76	படையுள்	... 79
சோயான்	... 73	பண்	9, 60
சோயும்	... 76	பண்டாரம்	... 40
சோவ	... 39	பண்டு	20, 28
சோற்பார்	... 71	பண்பு	... 61
சோன்பும்	... 12	பணிந்து	... 1
பக்கம்	... 77	பத்தினி	... 103
பக்கம்படாமை	... 77	பதி	... 51
பகர்வுழி	... 95	பதித்து	... 66
பகல்	... 69	பயம்	64, 88
பகை	16, 18, 42, 85	பயமின்மை	... 88
பகைமை	... 97	பயன்	18, 64, 65
பகையொடு	... 85	பயின்று	... 28
பசித்தார்க்கு	... 77	பருத்தி	... 95
பசு	... 24	பல் (பல)	16, 40, 55, 68
பஞ்ச	... 2	பல்யாண்டும்	... 68
பஞ்சப்பொழுது	... 79	பல்லவர்	... 83
பஞ்சம்	2, 79	பல்லார்	16, 39, 51
பஞ்சமூலம்	... 2	பல்லின்	... 37
பட்ட	... 104	பல்வாய்	... 55
பட்டார்	78, 84	பல	... 71
பட்டான்	... 70	பலி	... 79
பட்டு	18, 78	பலிகொடுப்பான்	... 79
பட்டு (எச்சம்)	... 78	பலநான்	... 71
படர்	... 104	பழி	3, 8, 81, 84
படர்வு	... 14	பழியாமை	47, 51
படல்	99, 104	பழுது	... 1
படா	... 11	பற்றற்றான்	... 8
படாமை	... 77	பற்றினால்	... 8

சொல்	எண்	சொல்	எண்
பற்றினான்	... 8	பிறர்கண்	... 32
பற்று	8, 41	பிறர்மனை	... 6
பறத்தல்	... 96	பிறரால்	... 68
பணி	... 92	பிறரில்	25, 52
பனிமூழ்கல்	... 92	பிறன்	... 26
பா	... 1	பிறைக்கிடந்து	... 71
பாகுபடும்	... 66	பின்	38, 60, 64, 75
பாட்டு	33, 85	பின்னும்	... 89
பாட்டுரை	... 85	பீடு	... 45
பாடாற்றல்	... 77	புக்கார்	... 41
பாடி	68, 77	புகல்	... 92
பாத்தல்	... 47	புகழ்	... 81
பாத்தி	... 23	புகன்று	... 88
பாத்தில்	... 103	புண்	... 78
பாத்து	8, 40, 63, 79, 103	புண்பட்டார்	... 78
பாதம்	... 1	புதைத்தாலும்	... 23
பார்	... 63	புரிந்தது	... 27
பார்ப்பான்	8, 33	புரீஇ	... 27
பாய	... 1	புருவம்	... 55
பார்ப்பு	... 11	புரைவில்லார்	... 80
பாரமம்	... 63	புரைவு	80, 90
பால்	47, 60, 67, 84	புல்	28, 100
பாவம்	3, 70, 84	புல் (பெயர்)	... 41
பாற்பட்டார்	... 84	புல்லறத்தின்	... 100
பாற்படுத்தான்	... 66	புலக்கண்	.. 60
பாற்படுப்பான்	... 60	புலத்து	... 60
பிச்சை	... 64	புலத்தை	... 60
பிடி	... 64	புலந்த	... 38
பிடித்து	... 68	புலந்த பின்	... 38
பிடிப்பிச்சை	... 64	புலவன்	... 33
பிணி	... 8	புலால்	... 2
பிரிந்து	... 25	புலி	... 80
பிழைத்த	... 16	புலை	... 33
பிளந்து	... 58	புழு	... 27
பிறந்த	68, 83	புற்று	... 80
பிறந்தான்	10, 54	புறக்கொடுத்தான்	... 42
பிறர்	3, 6, 25, 32, 38, 42, 52, 57, 83, 95	புறஞ்செய்தல்	... 72
		புறம்	3, 28

சொல்	எண்	சொல்	எண்
புறமொழியும்	... 3	பேனா	... 45
புன்	... 60	பேனாமை	... 39
புன்புலத்தை	... 60	பேணிவன்	... 95
புன்னெறி	... 28	பேனும்	... 39
பூ	14, 45, 48, 54	பேதைக்கு	... 23
பூங்கோதை	... 54	பேர்	58, 63, 72
பூசல்	... 102	பேர்த்தரல்	... 74
பூசியும்	... 67	பேர்த்து	... 19
பூசை	... 102	பேரதம்	63, 72
பூண்	45, 95	பேரதமா	... 72
பூண்முலையார்	... 95	பேராற்றலான்	... 58
பூத்தாலும்	... 23	பேரும்	... 19
பூதரே	... 20	பொச்சாப்பு	... 50
பூந்தொங்கல்	... 54	பொத்தில்	... 103
பூப்பு	... 42	பொத்தின்றி	... 103
பூவாதாள்	... 42	பொத்து	... 103
பூவாது	... 22	பொய்	2, 67, 88, 89
பேண்	4, 15, 25, 53, 62, 80	பொய்யாமை	19, 39
பெண்டிர்	... 43	பொய்யால்	... 99
பெண்ணின்	... 7	பொருத்திய	... 95
பெண்ணேல்	... 96	பொருள்	3, 5, 20, 26, 39, 50, 56, 57, 59, 83, 88, 99, 103
பெண்மகளிர்க்கு	... 53	பொருளால்	... 16
பெரிது	44, 64	பொருளினான்	... 35
பெரியர்	... 52	பொருளும்	... 8
பெரியார்	95, 96	பொருளை	... 38
பெருந்தகைமை	... 45	பொழிய	... 6
பெரும்	26, 33, 45, 63	பொழுது	... 79
பெரும் போகம்	... 63	பொழுதும்	... 42
பெருமை	16, 74	பொறுக்க	... 67
பெற்றானேல்	... 44	பொறுத்தல்	... 16
பெற்றானை	... 92	பொன்	19, 45, 48, 56
பெற	... 56	பொன்றுங்கால்	... 59
பெறினும்	19, 48	போக	... 78
பெறுதல்	... 53	போகம்	3, 35, 36, 59, 63
பெறு	... 64	போகா	... 59
பெறுபவே	... 56	போகாது	... 28
பெறும்	48, 56	போகு	... 78
பேண்	45, 95, 96		

சொல்	எண்	சொல்	எண்
போருயிரார்	... 78	மயிரும்	... 30
போந்து	... 79	மயில்	... 87
போய்	73, 83	மரம்	22, 23, 62
போர்	... 80	மருந்து	53, 74
போர்த்த	... 59	மலர்	... 99
போர்த்தும்	... 67	மலர்க்கண்ணாய்	... 99
போர்வேந்தன்	... 80	மலை	... 49
போல்	2, 42, 62, 65, 76, 80, 83	மற்று	... 6
போல	55, 62	மறத்தல்	... 32
போலான்	... 10	மறந்து	... 57
போற்றல்	... 102	மறந்தேயும்	... 89
போற்றார்	... 38	மறந்தொழிந்து	... 57
போற்றி	... 60	மறுத்தல்	... 98
போற்றிய	... 60	மறுத்து	... 21
போற்றியபின்	... 60	மறைக்கும்	... 96
போற்று	... 100	மறைத்து	... 67
போற்றுவார்	... 78	மன்	15, 97
போறல்	... 102	மன்று	... 47
மக்கட்பெறுதல்	... 53	மன்னராய்	... 71
மக்கள்	49, 53	மன்னவர்	... 73
மகவிரிக்கு	... 53	மனத்தான்	... 97
மகளை	... 89	மனத்தினான்	... 81
மகற்கு	... 50	மனம்	... 55
மகன்	15, 50, 54, 62, 65	மனை	6, 39, 47, 100
மகளை	... 53	மனையான்	... 42
மகிழ்ந்து	... 78	மனோவாழ்க்கை	... 100
மடந்தையர்	... 99	மா	... 57
மடம்	... 6	மாட்டும்	... 47
மடவாய்	... 38	மாண்ட	... 49
மடன்	... 53	மாண்டவர்	... 49
மண்	... 1, 65	மாண்டார்	... 39
மண் (வினை).	... 92	மாண்பு	... 17
மண்ணை	... 80	மாணுக்கன்	29, 30
மண்ணைப்பூற்று	... 80	மாணுமை	... 39
மதம்	... 17	மாது	... 53
மதி	... 81	மாந்தர்க்கு	... 1
மதித்து	... 73	மாமன்	... 54
மந்திரம்	85, 102	மாயம்	... 57
மயிர்	11, 37		

கோல்	எண்	கோல்	எண்
மார்பின்	... 37	மூத்தவர்	... 22
மாரி	... 2	மூத்தாலும்	... 23
மாவிற்கு	... 11	மூலம்	... 2
மாற்றி	... 57	மூவாதான்	... 1
மாறல்லாளை	... 13	மூவாது	... 22
மாறாய்	... 62	மூவார்	... 23
மாறு	13, 50, 52, 62, 87, 88	மூழ்கல்	... 92
மானத்தான்	... 57	மூழ்த்தம்	... 44
மிசை	... 48	மூன்று	... 1
மீது	... 96	மூன்றும்	... 29
முகிழ்	... 30	மெச்சிய	... 87
மூடிய	... 24	மெய்	67, 88, 93, 99
முதல்வன்	... 8	மெய்ஞ்ஞானம்	... 93
முது	72, 85	மெய்ம்மாறு	... 88
முது நூலார்	... 72	மெய்ம்மை	... 89
முது நூலுள்	... 85	மெல்லியார்	... 19
முயிறு	... 98	மெல்லிடத்தும்	... 102
முரண்	... 50	மெலிவு	73, 102
முலை	... 45	மெழுக்கு	... 65
முலையாய்	... 48	மென்	48, 82, 97
முலையார்	... 95	மென்சொல்லான்	... 97
முழுது	... 1	மென்மொழியால்	... 82
முழுதுணர்ந்து	... 1	மேகமே	... 4
முழுதும்	... 51	மேதைக்கு	... 22
முழுதேத்தி	... 1	மேய்	... 67
முற்றளைத்தும்	... 71	மேய்ந்தார்	... 41
முற்று	... 71	மேலும்	... 79
முற்றமை	... 50	மேல்	... 102
முற்றினான்	... 8	மேவது	... 101
முன்	10, 20, 35, 39, 56, 76, 79	மேவாதாரோடு	... 101
முன்பு	... 72	மை	... 99
முன்பெற	... 56	மைத்தக	... 99
முன்னர்	... 17	மையார்	... 99
முன்னாலில்	... 76	மொழி	7, 82
முன்னே	... 51	மொழிந்தவை	... 82
முனை	... 15	மொழிந்தார்	... 72
முன்மில்	... 55	மொழிப்பட்ட	... 104
முத்தார்	73, 85	மொழியாமை	... 51

கோல்	எண்	கோல்	எண்
மொழியால்	... 82	வரைவு	... 80
மொழியும்	... 3	வல்	... 59
யாக்கைக்கு	... 40	வல்லவர்	... 27
யாண்டும்	... 68	வல்லாமை	... 75
யாத்தார்	... 85	வல்லார்	... 22
யாது	... 31	வலங்கொண்டு	... 30
யாதும்	... 58	வலம்	11, 30
யாதொன்றும்	... 31	வலி	... 73
யாப்பு	... 54	வலியழிந்தார்	... 73
யூம்	... 61	வவ்வன்மின்	... 26
யாமே	... 20	வவ்வார்	... 38
யார்	42, 47	வழக்கு	26, 43, 103
யார்க்கும்	... 27	வழங்கார்	... 80
பார்மாட்டும்	... 47	வழங்குவான்	... 34
பார்யார்	... 42	வழி	15, 66, 80, 81, 104
பாழினொடு	... 94	வழிப்படர்	... 104
பானை	... 7	வழிபடுவான்	... 29
பேயாகம்	... 44	வழிபாடு	... 43
புகை	... 41	வழியராய்	... 81
புகையின்	... 87	வழிஇ	... 38
புகை	11, 35	வள்ளல்	... 34
படக்கிருந்தார்	... 73	வள்ளத்தொட்டு	... 66
படக்கு	... 73	வளம்	... 66
படிவு	... 24	வளர்ப்பருமை	... 75
படி	... 69	வளர்ப்பு	... 75
பண்	... 54	வன்	... 97
பண்டு	... 54	வன்கண்	... 7
பணக்கம்	... 35	வன்சொல்லான்	... 97
பணங்கல்	... 30	வனப்பு	7, 9, 20, 24, 37, 98
பணங்கா	... 24	வனப்பும்	... 37
பந்து	... 30	வனப்பே	... 37
பயல்	... 66	வாட்டான்	... 9
பரம்பு	... 46	வாடாத	... 7
பருந்தாமை	... 104	வாணிகள்	... 34
பரும்	26, 76	வாதி	... 56
பருவாய்க்கு	... 43	வாய்	17, 26, 55, 76, 86, 89, 104
பரை	45, 80	வாய்ச்சொல்	... 26
பரைவில்லாப் பெண்	... 80	வாய்த்த	... 24

சொல்	எண்	சொல்	எண்
வாய்ப்ப	75, 104	விதி	... 49
வாய்ப்பன	... 27	விதையாமை	... 22
வாயான்	... 99	விரதம்	... 14
வாயில்	... 17	விருந்து	43, 52
வாயுடையார்	... 76	விலங்காமை	... 74
வாயுள்	17, 86	விலங்கிற்று	... 11
வாயுறையே	... 69	விழைவு	... 32
வார்	19, 46, 55	விளங்கிழைக்கு	... 33
வார்குழலார்	... 19	விளங்கு	... 33
வார்புருவம்	... 55	வீடாய்	... 97
வாரம்	... 85	வீடு	36, 93, 97
வாரா	... 82	வீவு	... 97
வால்	... 27	வீழ்	... 43
வாழ்க்கை	... 100	வீழாது	... 15
வாழ்க	... 68	வேகுளி	... 32
வாழ்த்தியது	... 86	வெண்ணெய்	... 65
வாழ்தல்	15, 68	வெண்பா	... 1
வாழ்ந்தார்களே	... 100	வெந்தி	... 65
வாழ்ந்து	... 78	வெம்	15, 65
வாழ்வதும்	... 16	வெருட்டாமை	... 74
வாழ்வன	... 84	வெருவாமை	... 43
வாழ்வார்	71, 76, 100	வெள்ளிலள்	... 25
வாழ்வான்	... 79	வெளி	... 57
வாழ்வு	... 99	வெளிப்படுத்து	... 57
வாழான்	... 68	வே	... 69
வான்	... 27	வேட்டவன்	... 33
விட்டார்	... 41	வேண்டா	... 62
விட்டுழி	... 80	வேண்டா தான்	... 29
விடுதல்	... 104	வேண்டார்	... 85
விடும்	69, 97, 98	வேண்டான்	... 69
விடுவான்	... 32	வேண்டின்	... 6
விடுவாளுயின்	... 32	வேண்டுமேல்	... 6
விண்	... 49	வேண்டேல்	... 6
விண்ணோரால்	... 82	வேந்தன்	9, 49, 80
வித்தகர்	... 93	வேந்தனாள்	... 59
வித்து	22, 23	வேந்து	... 4
விதம்	... 17	வேல்	15, 59
		வேலி	... 34

சொல்	எண்	சொல்	எண்
வேளான்மை	... 48	வைத்தால்	... 103
வேறலும்	... 13	வைத்தனான்	... 35
வை	18, 60	வைதான்	... 86
வைகல்	... 92	வைப்பானே	... 34
வைகலும்	... 46	வையாமை	... 19
வைத்தல்	... 72	வையார்	... 80

அவிழின்மீது அம்பு பறத்தலரிது	96	நாவகமேய் நாடின் நகை	12
இருகா லெருது	20	நிழற்கண் முயிறு	98
இழைத்த தீங்கெண்ணி யிருத்தல்		நிற்பனைத்தும் நெஞ்சிற்கோர் நோய்	29
சிறுமை	16	படைக்கு வனப்பு யானை	7
இன்று காறு யாக்கண்டிலம்	61	பருத்தி பகர்வுழி நாய்	95
உள்ளனோய் வேண்டா வுயிர்க்கு	62	பல்லார் நகைகெட வாழ்வது நன்று	16
எண்பதின் மேலும் வாழ்வான்	79	பாத்திப் புதைத்தாலும் நாராத	
எழுத்தினைக் கல்லாமை தீது	51	வித்துள	23
ஒருவன் எல்லாம் அறிவானும் இல்	31	பிழைத்த பொறுத்தல் பெருமை	16
ஒரோவொருவர்க் கொல்காதோ		பிறந்தாரம் பிறந்த தாய்	83
ரொன்றுபடும்	27	பிறர் பொருள் ஒடுபோல்	83
கக்கைக்கரைப் பூசை போறல்	102	புல் மேய்ந்தார்	41
கவரிமானுக்குக் கூற்றம் மயிர்	11	பூத்தாலும் காயா மரமுள	23
காக்கையைக் காப்படுத்த சோறு	40	பூவாது காய்க்கும் மரமுள	22
காத்துண்பான் காணன் பிணி	8	பெற்றானைத் தெய்வமாத் தேறுமால்	
காதிரண்டு மில்லாதான் ஏக்கமுத்தம்		தேர்ந்து	92
செய்தல்	5	பேதைக்குஉரைத்தாலும் செல்லா	
குரைத்தெழுந்த நாய்வாயுள் நல்ல		துணர்வு	23
தசை	17	மனத்தினு னாகும் மதி	81
கொடும்புலிகொட்கும் நெறிவழங்கார்	80	யாதொன்றும் ஒருவன் அறியாதவனு	
கொண்டான் வழியொழுக்கல் பெண்	15	மில்	31
கோல்வழி வாழ்தல் குணம்	15	வரம்புயர நீருயரும்	
செலம்பிக்குக் கூற்றம் சினை	11	நீருயர நெல்லுயரும்	
சிறிதெனினுங் குன்றுபோற் கூடும்		நெல்லுயரக் குடியுயரும்	
பயன்	65	குடியுயரக் கோவுயரும்	46
செம்மை செத்தால் அறிக சிறந்து	103	வருவாய்க்குத் தக்க வழக்கறிதல்	43
சொல்லின் வனப்பே வனப்பு	37	வாய்ச் சொல்லே யன்று வழக்கு	26
தந்தையா னாகும் குலம்	33	வாயுள் தறி யெறியார் தக்கரேதாம்	86
நண்டுக்குக் கூற்றம் அதன் பார்ப்பு	11	விதையாமை நாவ வ வித்துள	22
சல்லார்கள் கேட்பின் நகை	5	விலங்கிற்குக் கூற்றம் கோடு	11
சல்லா ரினத்து நகை	56		

[உரையின்மீழ் வரியின் எண்ணிற்கு எதிராக அச்சப்பாடமும் பிரதிபேதமும் Hyphen இடையிட்டிக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.]

செய்யு ளெண்	சீரெண்	உரை : வரி	பாட பேதம்
4	7		நாட்டிற்கு
6	14		இசையும்
7	12		சேவகர்க்கு
„		3	செங்கோலுக்கு - அரசற்கு
10	5		நன்றுணர்வான்
„		4	தனிசு கொடுத்தானைக் கண்டால்-தனிசு வேண்டி வருந் தானொருவனைக் கண்டால் தனிசு
13	11		நஞ்சாம்
14	6		நள்ளார்கண்
„		4	நிரம்பாதே - நிரம்ப முடியாதே
15	11-12		வீழ்வது தன்னாடு
16	11-12		பல்பொருளால் நல்லார்
„		4	உதவிப் பல - உதவிய நல்லா மாண்பில்லார்
17	6		ரகல்கு
18	6		உடம்பினா
„	13		கொள்ளாமை
„	3		மெல்லியலார்
19	4		மிலம்பண்டு
20	10		வனப்புடையம்
„	12		என்பார்
„	13		நள்ளானாய்
21	8		தூல்வலவர்
22	7		வென்றறியார்
23	4		விதைத்தாலும் நன்றாகா
„	9-10		கூடியொரு - கடிதொரு
24		4	ராய்ப்பிற
25	6		திறமது
„	13		பெண்ணின்
„	14		பிறப்பொருள்வல்
26	3		

செய்யு ளெண்	சுரெண்	உரை வரி	பாட பேதம்
27	4		கோற்றருதல், கோற்புழுத், பொற்புழுத்
„	14		ரொன்றும்
28	1		அறனட்டான்
„	5-8		புறனட்டான்
29	6		என்பான்
30	12		ஹக்கர்
33	11-12		சிறந்ததுலகிலுட்
„		5	யானேயாம் - யழகாலேயாம்
36	5		நல்லியலின்
„	14		வீடாக
40	7-8		தோழரிற் கொண்டாரா
41	1		உடைவிட்டார்
„	3		ரோடிகீர்
„	5		படை விட்டார்
„	6		பற்றேது
„	8		நடையிட்டார்
43	9		தெய்வதையும்
„	12		தெற்ற
44	2-4		முர்த்த மவற்றொடு நன்றமக்
45	7		நன்றாகப், நன்றாய
46	12		கோவுயரும்
47	8		ஒளியாமை
„	12		செய்யாமை
49		1	உயர்ந்துவான் - கிளர்ந்து விண்
54	12		நன்குயையக்
55	13		கொடுங்குழையைப்
57	8		ஒல்லுமெனின்
„	11		மாற்றுக
„	14		நெழித
59	11		கூர்வல்வேல்
60	3-4		நாளுமாதேர் போற்றி
„	4		ஏர்போக்கிப்
„	8		இன்புலத்தின்
61	15		டிலேம்

செய்யு ளெண்	சீரெண்	உரை வரி	பாட பேதம்
62	15		ஒழி
„	3		பெண்வியக்கத், பெண்வியந்த
64	8		டடுத்துச்
65	5		பந்தன்
66	11		டென்றிவ்வைம்
70		3	இட - அட
71	10		உண்ணு
„	12		மன்னவராய்க்
73	9		இன்னவராம்
77	4		பாடேற்றல்
„	11-12		பசித்தார்க ணீதல்
78	8		கண்கண்பட்
79	2-4		பொழுதகத்தே பாத்துண்பான் காவா தான்
80	5		புரையில்லார்
„		5	நிகரொவ்வா - நிகரொல்லா
81	7		யொல்குவர்
84	9		ஏற்றுவவா (கி)
„	13		கூற்றுவப்பச்
92		1	மிதுபொளிவு பெறுத - இது போல் இப்பெற்றித்தாய
93	4		சமயமே
94	7-8		யிலை நறுக்கிட் டெண்ணுத (வி)
96	2		பெண்மை
„	11-12		இடையா யளியன்மீ
97	5		வன்சொல்லி
„	8		மென்சொல்லின்
„	9		ஓயவில்லா
„	12		நன்மனத்தால்
99	4		யம்பொருள்
„	5		மடந்தையால்
„	12		தீதன்றால்
100	7		நடக்கலாம்
101	14		தவநிற்கும்
103	3		பொத்தில்
„	9-12		வைத்தா ரதுவழக்குஞ் சான்றவர்களு செய்மை
104	1		வழிப்படரல்
	2-4		வாயல் வருந்தாமை வாய்மை
	5		குழிப்படரல்

[திருத்தத்தில் கேள்விக்குறி யிட்டுள்ளன உத்தேச பாடங்களாகும்.]

செய்யு ளெண்	சீரெண்	உரை வரி	பிழை	திருத்தம்
12	13		நாவகமே	நாவகமேய்
17		4	தசையின்	தசையும்
18		1	கண்ணே	கண்ணே
30	12		ணைக்கன்	ணைக்கர்
		1	குடுமித்தலையின்	குடுமி ; தலையின்
32		1	தமக்குப்	தனக்குப்
34		2	டொக்கும் ;	டொக்கும்,
„		3	கோடலான்,	கோடலான் ;
40	7		தோழனிற்	தோழரிற்
43	11		தேற்ற	தெற்ற
„		1	பகுதியின்	புகுதியின் ?
47	5		பழியாமை	பழியாமைப்
„	12		செய்யற்க	செய்யாமை
53	7		ஊணமைவு	ஊணமர்வு ?
55	11		நியமத்தா	எனவிகழ்ந்தா
58	6		ஈடில்	வீடில் ?
59	4		போர்த்த	போத ?
60	(அடிக் குறிப்பு 10-12)		யென்றிவை பாற்படுப் பானுழலோன்	யென்றிவை பாற் படுப்பா னுழலோன்
62		3	மாயா	கர்மம் போல மாய
64	1		பிடிப்பிச்சைப்	பிடிப்பிச்சை
„	(அடிக்குறிப்பு 5)		டெடுத்திரந்த	டெத்திரந்த
76	8		தொக்க	தொக்கு ?
86	8		நொய்த	நொய்தா ?
98		4	முயிற்றோடு	முயிற்றோடு அழலை

அருங்கலச் செப்பு
கம்ப ராமாயணம்
சங்க இலக்கியங்கள்
சிந்தாமணி
சிலப்பதிகாரம்
தனிப்பாடற்றிரட்டு
திருவாசகம்
திவாகரம்
தேவாரம்
தொல்காப்பியம்
நன்னூல்
நாலாயிரப்பிரபந்தம்

நிகண்டு குளாமணி
நேமிநாதம்
பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூற்கள்
பாரதியார் பாடல்
பிங்கலந்தை
புறத்திரட்டு
மணிமேகலை
முத்தொள்ளாயிரம்
ராமப்பய்யன் அம்மாளை
விறலிவிடுதூது
வீரசோழியம்

வடநூல்கள் (மூலம் அல்லது மொழிபெயர்ப்பு)

அஷ்டாங்க ஹ்ருதயம்
ஆசாராங்க சூத்திரம் முதலியன
ஆபஸ்தம்ப க்ருஹ்ய சூத்திரம்
உபநிஷத் ஸம்ஹிதை
(சக்ரஸ்மிருதி)
கவி கல்பலதா
சரக ஸம்ஹிதை
சுச்ருதம்
ஸந்தியாஸ தர்மம்
ஸுபாஷித ஸந்தோஹம்

தந்திராக்யாயிகம்
தந்வந்திரி நிகண்டு
பஞ்சதந்திரம்
(Harvard University series)
மனுஸ்மிருதி
யோகஸாஸ்தரம்
(ஹேமசந்த்ராசார்யர்)
லகு அத்திரி ஸ்மிருதி
லகு ஹாரீத ஸ்மிருதி
வசிஷ்ட தர்மசூத்திரம்

பிறநூல்கள்

ராமாயணம் - எழுத்தச்சன் (மலையாளம்)

History of Dharmasastra by P. V. Kane Vol. I & II

Jaina Penance by C. R. Jain

Antagada Dasao

முன்னுரை 23-ம் பக்கத்தில் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் தோன்றிய கால முறை ஒருவாறாகத் துணிந்து கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. இம்முறையில் சில திருத்தங்கள் வேண்டுமெனப் பிற்பட நிகழ்ந்த ஆராய்ச்சியால் விளங்கிற்று. இத்திருத்தங்களை அமைத்துக் கீழே காட்டியிருக்கின்றேன்.

இ. பி. 450 - 500 களவழி

முப்பால்

முதமொழிக்காஞ்சி

இ. பி. 550 - 650 கார் நாற்பது

இன்றா நாற்பது

ஐந்தினையையம்பது

நாலடி

நான்மணிக்கடிகை

பழமொழி

இ. பி. 650 - 750 திரிகடுகம்

ஐந்தினையெழுபது

திணைமொழியையம்பது

கைந்திணை

ஏலாதி

திணைமலை நூற்றைம்பது

சிறுபஞ்சமூலம்

இனியது நாற்பது

ஆசாரக்கோவை

இம்முறைக்குத் தக்கபடி 24-ம் பக்கத்தில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள காலப் பகுதியைத் திருத்திக் கொள்ளாதல் வேண்டும். அங்கே 9-வது எண்ணாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள திணைமொழியையம்பது என்ற நூலின் ஆசிரியர் பெயரைச் சாத்தந்தையார் மகனார் கண்ணஞ் சேந்தனார் என்று திருத்திக் கொள்க. சிறுபஞ்சமூலத்தின் ஆசிரியர் பெயர் மாக்காயனார் மாணாக்கன் மாக்காரியாசான் எனச் சில பிரதிகளில் உள்ளது. ஏலாதியின் ஆசிரியர் மதுரைத் தமிழாசிரியர் மகனார் மாக்காயனார் மாணாக்கர் கணிமேதாவியார் எனவும், இனியது நாற்பதின் ஆசிரியர் மதுரைத் தமிழாசிரியர் மகனார் பூதஞ்சேந்தனார் எனவும், சில பிரதிகளில் காணப்படுகின்றன. கார்நாற்பது இயற்றியவர் மதுரைக் கண்ணங்கத்தனார் எனச் சிலபிரதிகளில் குறிக்கப் படுகிறது. முன்னுரை 28-ம் பக்கத்தின் அடிக்குறிப்பில் ‘கருங்குமலாதனார் (புறம்-7)’ என்பதனைச் சேர்க்க.

பிற்சேர்வு

பழைய தமிழ் நூல்களின் காலத்தைத் தூணிவதற்குரிய சரித்திரச் சான்றுகள் ஒரோவழியன்றிக் கிடைப்பன வாகா. இச்சான்றுகள் கிடையாத வழி, நூல்களின் அகச்சான்று கொண்டே காலந்துணிதல் இயலும். இவ்வகைச் சான்றுகளுள் முக்கியமானது சொல்லாராய்ச்சியாம். சொல்லாராய்ச்சி காலத் துணிதற்குரிய கருவியாதலை ஒருசில உதாரணங்களால் விளக்குகின்றேன்.

I

பொழுது என்ற சொல்லை எடுத்துக் கொள்வோம். தமிழிலக்கியத்தில் முதன் முதலில் காணப்படும் வடிவம் இதுவே யாகும். புறநானூற்றில்,

கடந்தது தானைச் சேர லாதனை
யாங்கனம் ஒத்தியோ வீங்குசெலல் மண்டிலம்
பொழுதென வரைகி புறக்கொடுத் திறத்தி
மரறி வருகி மலைமறைந் தொளித்தி
அகலிரு விசும்பி னானும்
பகல் விளங் குதியாற் பல்கதிர் விரித்தே. (8)

என வருகின்றது. இச்சொல்லை அழுத்திக் கூறவேண்டும் இடங்களில் 'பொழுது' எனக் கற்றறிந்தோர் அனைத் தொலிகளையும் அழுத்திக் கூறியே வந்தனர். ஆனால் சாதாரண மக்கள், 'போழ்து' என முதலசையை நீட்டி அழுத்தம் பெற வைத்தனர். இந் நிலையில் பழங்கன்னடத்திலுள்ள 'பொழ்து' என்பதும் தெலுங்கிலுள்ள 'பொர்து' என்பதும் தோன்ற லாயின. உலக வழக்கில் முதலில் தோன்றிய 'போழ்து', பின் நாளடைவில் இலக்கியங்களிலும் ஏறத் தொடங்கி விட்டது. கலித்தொகையில் எட்டு இடங்களில் (4, 82, 93, 94, 108, 117, 143, 145) இது வருகின்றது. உதாரணமாக,

இப்போழ்து போழ்தென் றதுவாய்ப்பக் கூறிய
அக்கடவுள் மற்றக் கடவுள். (93)

என்ற பகுதியைக் காண்க. திருக்குறளில் ஐந்து இடங்களிலும் (412, 539, 569, 930, 1229), நான்மணிக் கடிகையில் மூன்று இடங் களிலும் (45, 76, 93) இச்சொல் வந்துள்ளது. ஒருகாரணம் தருகின்றேன் :

பதிமருண்டு பைத லுழக்கு மதிமருண்டு
மலை படர்தரும் போழ்து. (குறள், 1229)

வழக்கில் இச்சொல் நிலைத்துவிட்ட பின்னர் அத்துச் சாரியை முதலியன பெற்றும் வரலாயிற்று.

‘பூமி நடுக்குறா உம் போழ்தத்து’ (9, 20)

எனவும்,

‘போதித் தலைவனொடு பொருந்திய போழ்தத்து’ (15, 26)

எனவும், மணிமேகலையில் ஆட்சி யுளது.

நாலடியாரிலும் இச்சொல் உருபு பெற்று வந்துள்ளது :

கல்லாவின் கன்றாயின் நாகும் விலைபெறா உம் ;
கல்லாரே ஆயினுஞ் செல்வர்வாய்ச் சொற்செல்லும் ;
புல்லீரப் போழ்தின் உழவேபோல் மீதாடிச்
செல்லாவாம் நல்கூர்ந்தார் சொல். (115)

காலஞ் செல்லச் செல்ல, ‘போழ்து’ என்பது இடையிலுள்ள முகர
வொற்று நழுவிய யுச்சரிக்கப்பட்டது. சில பிரதேசங்களில் இறுதியிலுள்ள
‘து’ நழுவிய யுச்சரிக்கப்பட்டது. எனவே ‘போது’ என்றொரு வடிவும்,
‘போழ்’ என்றொரு வடிவும் உலக வழக்கில் வரலாயின. இவ் விரண்டனும்
‘போழ்’ என்பது பிராந்திய வழக்காகவே தின்று திசைச் சொல்லாய்
முடிந்தது. மலையாள மொழியில் ‘போழ்’ என்றே இன்றும் வழங்கு
கின்றது. அம்மொழியிலுள்ள இலக்கிய வழக்கிலும் பண்டுகொட்டு
உள்ளது. எழுத்தச்சனது இராமாயணத்தில்,

‘அப்போழே கங்க கடந்நீடினான் விரவாமிதரன்’

என வருகின்றது. ஆனால் ‘போது’ என்பது தமிழ் நாட்டில் உலக
வழக்கொடு நில்லாது இலக்கிய வழக்கிலும் புகுந்து விட்டது. வழக்குச்
சொற்களை மிகுதியாய் ஆண்ட தூல்களின்கண்ணேதான் முதன்முதலில்
இச்சொல் புகுந்திருத்தல் கூடும். இவ்விதத்திற் கேற்ப, பக்கி தூல்களாகிய
தேவாரம், நாலாயிரம் முதலியவற்றில் இச் சொல் காணப்படுகின்றது.
உதாரணமாக அப்பர் தேவாரத்தில்,

எப்போதும் இறையும் மறவாது நீர்
முப்போதும் பிரமன் தொழ நின்றவன்
செப்போதும் பொனின் மேனிச் சிவனவன்
அப்போதைக் கஞ்சல் என்னும் ஆரூரனை. (V, 6, 1)

என வருகின்றது. திருமங்கை மன்னன் பெரிய திருமொழியில்,

எப்போதும் பொன்மல ரிட்டிமையோர் தொழுது தங்கள்
கைப்போது கொண்டிதைஞ்சிக் கழல்மேல் வணங்க நின்றாய்
இப்போதென் னெஞ்சினுள்ளே புகுந்தாயைப் போக லொட்டேன்
நற்போது வண்டு கிண்டும் நதையூர் நின்ற நம்பியோ. (7. 2. 8)

என முதலடியிலும் மூன்றா மடியிலும் வருகிறது.

உரைமேற்கொண் டென்னுள்ள மோவாதெப் போதும்
வரைமேல் மரகதமே போலத்—திரைமேற்
கிடந்தாணைக் கீண்டாணைக் கேழலாய்ப் பூமி
கிடந்தாணை யேத்தி யெழும் (இயற் I. 26)

என முதலாழ்வார்களுள் ஒருவராகிய பொய்கையார் வாக்கிலும்
வருகின்றது. பக்கி தூல்களிலின்றி, பிற இலக்கியங்களிலும் இவ்வழக்குக்
காணப்படுகிறது. முத்தொள்ளாயிரத்தில்,

நெடுவீதி நேர்பட்ட போது (புறத்திரட்டு 1525)

என வந்துள்ளது.

‘பொழுது’ என்ற சொல், தனிப்பட நின்று காலகதியில் அடைந்த
வேற்று வடிவங்கள் மேலே உணர்த்தப்பட்டன. இச சொல் அகர இகர
மாகிய சுட்டெழுத்துக்களோடும், எகரமாகிய வினாவெழுத்தோடும் புணர்ந்து
வருங்கால் அடைந்துள்ள வேறுபாடுகள் இனித் கவனிக்கற்பாலன. அப்
பொழுது, இப்பொழுது, எப்பொழுது என வருதல் சாமானியம். அப்
போழுது, இப்போழுது. எப்போழுது என வருதல் பண்டை இலக்கியங்கள்
சிலவற்றிற் காணலாம். அப்போது, இப்போது, எப்போது என வருதலும்
முன் காட்டிய உதாரணங்கள் கொண்டு தெரியலாம். இவற்றின் மேலாக,
அப்போ, இப்போ, எப்போ என்ற உருவங்களுள் நாளடைவில் வழக்கிற
புகுந்தன; உலக வழக்கி லிருந்து சாமானிய தூல்களிலும் ஏறின.

ஆண்டவனே இப்போ அழைத்த பணிவிடை யேன் !

என்று ராமப்பயன் அம்மாணியில் (1039) வந்துள்ளது. சில காலத்
துக்கு முன் இயற்றப்பெற்ற கிர்த்தனங்களிலும், பதங்களிலும், நாடகங்
களிலும், இது போன்ற சொற்கள் மிகுதியாய் வழங்கப்பட்டுள்ளன.
உதாரணமாக,

எப்போ தான் இரங்குமோ ஏதோ உன் திருவுள்ளம்

என்ற கிர்த்தனையைக் கூறலாம். இக்காலத்து ‘அப்போ’ முதலிய
சொல்லுருவங்களே உலக வழக்கிற் கற்றாநிடையும் மறாநிடையும் மிகுதி

யாகக் காணப்படுகின்றன. ஒலி முயற்சியின் எளிமை காரணமாக இவ் வழக்கு ஏற்பட்டுள்ள தெனத் தெள்ளிதின் உணரலாம். இச்சொற்கள் தாமும் 'அப்போ, இப்போ, எப்போ' என சுற்று நெடில் குறுகியும், 'அப்ப, இப்ப, எப்ப' என சுற்றுவிரிமெய் பகர அகரமாய்த் திரிந்தும், 'அப்பவும், இப்பவும், எப்பவும்' என உம் என்ற இடைச் சொற் பெற்றும் பேச்சு முறையில் வழங்கி வருதல் யாவரும் அறிவர்.

ஆகவே, பொழுது, போழ்து, போது; அப்போ, இப்போ, எப்போ; அப்ப, இப்ப, எப்ப; அப்பவும், இப்பவும், எப்பவும்: என்ற சொல்லுருவங்கள் கால அடைவில் முறையே தோன்றி யுள்ளன. தொல்காப்பியர்

முதலெனப் படுவது நிலம்பொழு திரண்டின்
இயல்பென மொழிவர் இயல்புணர்ந் தோரே (அகத். 4.)

எனப் 'பொழுது' ஒன்றையே எடுத்தாண்டுள்ளார். திவாகரமும் 'பொழுது' என்ற உருவமொன்றையே காலப் பெயர்களுள் தந்துள்ளார். இதனை,

வேலையும் அமையமும் காலையும் ஏல்வையும்
பதமும் காலமும் பொழுதெனப் படுமே. (I, 108.)

என்ற சூத்திரத்தால் அறியலாம். பிங்கலர் தமது நிகண்டில்

போழ்தும் கொன்னும் பொழுதும் செவ்வியும்
ஏல்வையும் வேலையும் அமையமும் காலையும்
காலும் பதமும் காலம் ஆகும். (II, 187.)

எனக் கூறியமையால் 'போழ்து' என்ற சொல்லுருவத்தையுங் கொண்டனர். மண்டலபுருடரும் (16-ம் நூற்றாண்டு) மேலைச் சூத்திரத்திலுள்ள 'கால்' என்பதற்கு மாறாகப் 'பாணி' என்ற ஒரு சொல்லைக் கொண்டு, 'பொழுது' 'போழ்து' என்ற இரண்டினையுமே உடம்பட்டனர். இதனை,

வேலையே அமையஞ் செவ்வி யேல்வையே பொழுது பாணி
காலெகான் பதமே போழ்து காலப்பேர் ஈரைந்தாமே (I, 80)

என்று அவர் கூறுவதனால் அறியலாம். இங்குக் காட்டியவற்றால் 'போது' என்பது காலப் பொருளில் வருதல் பிற்பட்ட வழக்கென்பது விளங்கும். 12-ம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் தோன்றிய நேமிநாதம்

அன்ன பொழுது போதாம் (35)

என்று கூறுவதனால் 'பொழுது' என்பதே 'போது' எனத்திரிந்த தென்பதும், திரிந்துவந்த புதுச்சொல் வழுவமைதியாகக் கொள்ளற்பால

தென்பதும் நேமிநாதமுடையார் கருத்தாகும். ஆனால் நிகண்டுகாரர்கள் சுமார் 1000-ஆண்டுகளாக இச் சொல்லை உடன்படவில்லை. மலர் என்ற பொருளுடைய 'போது' என்பதேனோ இத்தனை மயங்கவைத்தல் கூடா தெனக் கருதியமை ஒரு காரணமாகலாம். இங்ஙன மிருப்ப, 'கூதிர் தின்மன்றூற் போதே மாகிரம்' என நெடுநல்வாடை (12) 11-ம் பயின்று வருவதாகப் பதிப்பித்து, அகநானூற்றுச் செய்யுளொன்றும் (264) ஒப் புமைப் பகுதியாக மகாமகோபாத்தியாய டாகடர் உ.வே. சாமிநாதைய ரவர்களாற் காட்டப்பட்டுள்ளது. அகநானூற்றில் 'கூதிர் தின்மன்றூற் பொழுதே காதலர்' எனவே வருகின்றது. ஆதலால் 'போதே' என்ற பாடம் ஆதாரம் யாதுமின்றித் தனித்து நிற்கின்றது. இஃது ஏடுமுது வோரால் நேர்ந்த பிழை யெனவும், 'பொழுதே' என்பது வே பாடமாதல வேண்டு மெனவும் கொள்ளத்தக்கன. 'போதே' என்று பாடங்கொள்ளின் ஒருஉ வெதுகையின நலங்கெடுத்தலும் உணரற்பாலது.

மேற்குறித்த பல்வேறுவடிவங்களுள், 'போது' என்பது அப்பர்தேவார முதலியவற்றிலே முதன் முதற் காணுதலால், அச்சொல் காலம் என்னும் பொருளில் வந்துள்ள நூல்களெல்லாம் அவர் வாழ்ந்த 7-வது நூற்றாண்டினை அடுத்துள்ளனவாதல் ஒருதலை. முதலாழ்வார்களுள் ஒருவராகிய பொய்கை யாழ்வார் இச்சொல்லை ஆளுதலால், அவரும் அந் நூற்றாண்டுக்கு மிக முன்பு வாழ்ந்தவரல்லர்; 6-ம் நூற்றாண்டின ராகலாம். இவரைக் கடைச் சங்க காலத்தவர் என்றும் களவழியின் ஆசிரியராவர் என்றும் கூறுதல் சிறிதும் ஏற்புடைத்தன்று. திணைமலை நூற்றைம்பது என்ற நூலில்,

காணுபெப் போதுமே கண்

என வருகின்றது எனவே இக்கீழ்க்கணக்கு நூல் ஆழ்வார்கள் நாயன்மார்கள் காலத்தில் தோன்றியதாதல் வேண்டும்.

போது என்பதற்கு நேரே முற்பட்ட உருவமாக வுள்ளது போழ்து. இது வழங்கியுள்ள நூல்களை இருகூறாகப் பகுக்கலாம். இச்சொல் தனித்த நிலையில் வருவது ஒரு கூறு; சாரியை முதலியன பெற்றுவருவது மற்றொரு கூறு. இது தனித்துவரும் நூல்கள் தேவாரம் முதலியவற்றிற்கு நேரே முற்பட்டவையாதல் வேண்டும். எனவே இவைகள் 4-ம், 5-ம் நூற்றாண்டு களில் எழுந்தனவாகலாம். இந்நூல்களுக்கு எடுத்துக்காட்டாக வுள்ளன கலித்தொகை, திருக்குறள் முதலியன. சாரியை பெற்ற வழக்காறுள்ள நூல்கள் அப்பர்தேவாரத்தக்கும் பிற்பட்டனவாதலும் கூடும். எனவே இவை 7-ம் அல்லது 8-ம் நூற்றாண்டுகளில் இயற்றப் பெற்றனவாகலாம். இந்நூல்களுக்கு எடுத்துக் காட்டாக வுள்ளன நாலடியார், மணிமேகலை முதலியன.

போழ்து என்பதன் பூர்வ ரூபமாயுள்ளது பொழுது. இவ்வுருவம் மட்டும் காணப்பெறும் நூல்கள் 'போழ்து' தனித்து வந்த காலத்திற்கும் முற்பட்டனவாதல் வேண்டும். எனவே இவைகள் கி.பி. முதல் இரண்டு நூற்றாண்டுகளில் தோன்றியன வாகலாம். இவற்றிற்கு எடுத்துக்காட்டு எனக் கொள்ளத் தக்கது புறநானூறு. ஆனால், இன்றும் இச்சொல் வழக்கிலுள்ளமையால் காலவரையறை செய்வதற்கு இது பயன்படுமாறில்லை.

'அப்போ' முதலியன, ராமப்பயன் அம்மாணியில் வருதலாலும் முன்னால்களிற் காணப் பெறுமையாலும் இச் சொற்கள் பரீன்று வரும் நூல்களெல்லாம் 17-ம் நூற்றாண்டிற்குப் பிற்பட்டன என்று கொள்ள வேண்டும். 'அப்ப' முதலியனவும் 'அப்பவும்' முதலியனவும் நூல்களில் இன்னும் ஏறவில்லை. ஆனால் பேச்சு வழக்கிலிருந்து கடிதங்களில் இச் சொற்கள் ஏறி விட்டன. 'இப்பவும் இவ்விடத்தில் யாவரும் சேமம்' என்று கடிதங்களில் காணலாம்.

'பொழுது' என்ற சொல்லராய்ச்சியினால் இலக்கியங்கள் தோன்றிய காலம் வரையறைப்பட்டு, இலக்கிய சரிதம் நமக்குப் புலப்படுகின்ற முறையை மேலே விளக்கினேன் இது முதற்படி. ஒரு மொழியில் மாத்திரம் ஒரு சொல் அடைந்துள்ள உருவ வேறுபாடுகளைக் கால முறையில் நோக்கி ஆராய்வதுடன் இம் முதலாராய்ச்சி நின்றுவிடுகிறது. இதற்கு மேலாக இம்மொழியின் கிளை மொழிகளிலே இச் சொல் வழங்குமாற்றையும் அதன் உருவ வேறுபாடுகளையும் அறிதல் வேண்டும். இது இரண்டாவது படி. இவ்வாராய்ச்சியால் இச் சொல்லின் பூர்வ சரித்திரம் துண்ணிதின் விளங்குதலோடு கிளை மொழிகளின் சரித்திரக் கூறுபாடுகள் சிலவும் புலப்படுவனவாம். இங்ஙனமே இவ்வாராய்ச்சி மேலும் மேலும் செல்ல வேண்டுமாதாகும். தமிழறிஞர்கள் இந்நெறியில் ஆராய்ந்து உண்மை காண முயல்வார்களாயின், தமிழாராய்ச்சி மிக்க பயன் விளைப்பதாகும்.

II

இனி 'உன்' முதலிய சொற்களை நோக்குவோம். இது 'நீ' என்னும் முன்னிலை யொருமைச்சொல் வேற்றுமை யுருபேற்குமிடத்துத் திரிந்துவரும் வடிவமாகும். தன்மை முதலிய இடப்பெயர்கள் வேற்றுமை கொள்ளுமிடத்துத் திரிந்து வருதல் மொழிகள் பெரும்பாலனவற்றிற்கு ஒத்த வழக்காம். வடமொழியில், அஹம் என எழுவாய் வேற்றுமையிலும், மாம் மயா, மஹ்யம் முதலியனவாகப் பிற வேற்றுமைகளிலும் வருகின்றன. லத்தீன் மொழியில் ego என்பது எழுவாய்; me, mei, mihi, me என்பன பிற வேற்றுமைகள். ஜெர்மன் மொழியில், ich என்பது எழுவாய்; mein

(er), mir, mich என்பன பிற வேற்றுமைகள். பிரஞ்சு மொழியில் je என்பது எழுவாய்; me, moi, mon என்பன பிற வேற்றுமைகள். ஆங்கிலத்தில் I எழுவாய்; me, my என்பன பிற வேற்றுமைகள். திராவிட மொழிகளிலும் இங்ஙனமே வேற்றுமையில் எழுவாய்கள் திரிந்துவரும். இவ்வழக்கே னேடு ஒத்துத் தமிழிலும் நீ என்பது நின் எனத் திரிந்துவரும். தொல்காப்பியர்

நீ யென் னொருபெயர் நெடுமுதல் குறுகும்
ஆவயின் னகரம் ஒற்றாகும்மே (உருபியல். 7.)

என்றனர். பவணந்தி முனிவரும் இங்ஙனமே கூறினர் :

யான் யாம், நீ நீர், என் எம் நின்றும் ஆம்பிற (உருபு. 8.)

என்பது நன்னூல். இங்குக் கூறிய நின் என்பதுவே பழையபழைய வடிவம். பிற திராவிட மொழிகளில் முன்னிலை பொருமைப் பெயர்களை நோக்கி இதனை அறியலாம். சங்க இலக்கியங்களிலும் தொல்காப்பியர் காட்டும் சொல்வழக்கே காணப்படுகிறது. இவ்விவக்கியங்களில் ‘நின்’ என்பதுவே யாண்டும் வழங்கப்பட்டுள்ளது. சங்ககாலத்து இறுதியில் தோன்றிய கவித்தொகை, பரிபாடல் என்ற நூல்களிலும் இவ்வழக்கே யுள்ளது.

நீ என்பதன் பன்மை நீயிர் எனவே தொல்காப்பியர் கூறினர். ‘நீயிர் நீயென வருடங் கிளவி’ (பெயர், 34) என்பது சொல்லுகிகாரச் சூத்திரம். ஆனால், இவ்வாசிரியர் கருத்தின்படி நாம் என்பது நீயிர் எனக் திரிந்ததெனல் வேண்டும்.

அல்லதன் மருங்கிற் சொல்லுங் காலே

உக்கெட நின்ற மெய்வயின் ஈவர

இ இடை நிலைஇ ஈறுகெட ரகரம்

நிற்றல் வேண்டும் புள்ளியொடு புணர்ந்தே. (புள்ளிமயங்க. 31)

இச் சூத்திரத்தின் கருத்து ஊன்றி நோக்கற்பாலது. நாம் என்பது ‘நீம்’ என்றாகிப் பின் நீயிர் என முடிந்ததெனல் அதன் கருத்து. இதனால் நாம் என்பது முற்கால வழக்காயிருந்து அதன் பிற்பாடு நீயிர் என்பது கால அடைவில் தோன்றிய தென்று தொல்காப்பியர் கொண்டனர். தொல்காப்பியர் கருத்து அமைதி யுடையதென்பது மேற்கூறுவதானே உணரலாகும். நன்னூலார் இச்சொல் வரலாற்றை நுனித்து நோக்கினாலில்லை ‘எழுவாய் வேற்றுமை திரியில் பெயரே’ என்னும் பொது நியதியை மனத்துடன் கொண்டு நீயிர் என்பதன் பிற்கால வடிவமாகிய நீர் என்பது ‘நும்’ எனத் திரிந்து என்றனர். கால முற்பிற்பாடுகளை அவர் பொருட்படுத்த வில்லை என்பது இதனால் தெளிவாகின்றது. இங் நுண்பொருளில் அவர் பிழைபட்டனர்

என்றுதான் கூறவேண்டும். ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் நீம் என நிறுத்தியது வெறுங்கற்பிதமன்று. கன்னடத்திலும் கோதமொழியினும் நீம், நீமெ என்பன முறையே காணப்படுதலால், தமிழிலும் ஒருகாலத்து நீம் வழங்கியிருத்தல் வேண்டுமென ஊகிக்கலாம். ஆனால் தொல்காப்பியர் காலத்து அவ்வழக்கு வீழ்ந்து 'நீயிர்' என்பது உலகவழக்கில் புகுந்திருத்தல் வேண்டும். தம் காலத்து வழங்கிய நும் என்ற சொற்கொண்டு வழக்கு வீழ்ந்த சொல்லினைப் புலப்படுத்தி, பிற்கூறிய சொல்லி னின்றும் நீயிர் என்பது தோன்றிற்று எனக்காட்டுதலை தொல்காப்பியர் கருத்தாம். கால அடைவை நோக்கி இவர் உண்மை வரலாற்றைக் கூறியுள்ளது பெரிதும் பாராட்டற் டாலதாம். சீவக சிந்தாமணியில் (1932)

‘நீமே, வென்றிக் களிற்றனுழைச் செல்வது வேண்டும் என்றான்’ என வருகின்றது. இங்கே நச்சினூர்க்கினியர் ‘நும் என்னும் சொல் நீயிர் என முழுவதுந் திரியாது மகரம் நிற்பக்கிரிந்து நீம் என சின்றது’ எனக் குறிப்பெழுதினர். செந்தமிழ் வழக்கொழிந்த நீம் கொடுந்தமிழ் நாடொன்றில் திசைச்சொல்லாய் வழங்கலுற்று எஞ்சிசின்றதனை ஆசிரியர் எடுத்தாண்டனர் என்று கொள்ளுவதே நேரிதாகும். இதுபற்றியே ‘இனி நீமென்று ஒருகிசைச் சொல்லுமாம்’ என்று பஷ்ஷாந்தரமாக அவர் எழுதிய தென்க.

தொல்காப்பியர் அமைத்த நீயிர் என்பதனைத் தவிர நன்னூலார் (12-ம் நூற்றாண்டி னிறுகி) நீர், நீவிர் என்ற இரண்டனையும் முன்னிலைப் பன்மைகளாகத் தந்துள்ளார்.

தான்யான் நான் நீ யொருமை; பன்மைதாம்

யாம் நாம் எலாமெலீர் நீயிர் நீர் நீவிர் (நன். பெயரியல் 30)

என்பது சூக்திரம். 11-ம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய வீரசோழியத்தில் நீர் என்பது குறிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால் இதன் உரை ‘நீர் என்பது நீயிர் நீவிர் என ஆதேசமாம்’ எனக் கூறுகிறது. 13-ம் நூற்றாண்டினதாகிய நேமிநாதம்

பேரம்பெயர்; பெயர்த்துப் பேர்த்தாம்; ஒடுவோடாம்;

நீராகும் நீயிர்; எவனென்ப—தோருங்கால்

என் என்னை யென்றாகும்; யாமுதற்பீர ஆமுதலாம்;

அன்ன பொழுது போதாம். (35)

எனத் தெரிக்கின்றது. நீயிர் என்பது நீர் எனக் திரிந்தது. ‘பழையவாய் நடைபெற்று வருஞ்சொற்களில் திரிந்து நடப்பனவற்றை வழுவல்லவென்று அமைத்தலை உணர்த்துதல் நுகழிற்று’ என்பது பழையவுரை. இதனால் ‘நீர்’ என்பது வழுவமைதியாதல் தெளியப்படும். முதன் முதல் உலக

வழக்கிலே இச்சொல் தோன்றுதல் இயற்கை. ஐயப்பாடின்றிக் காலவரையறை செய்யக்கூடிய இலக்கியங்களை நோக்குவோமானால், கி. பி. 7-ம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலிருந்து முன்னிலைப் பன்மையில் நீர்¹ வழங்கப்பட்டுள்ளது. உதாரணமாக, அப்பர் தேவாரத்தில்

அரும்பற்றப்பட ஆய்மலர் கொண்டுநீர்
சுரும்பற்றப் படக் தூவித் தொழுமினே (V. 12)

என வந்துள்ளது. உலகவழக்குச் சொற்களை மிகுதியாக எடுத்தாண்டுள்ள தேவாரம் திய்யப்பிரபந்தம் முதலியவை தவிர ஏனே இலக்கியங்களில் இச்சொல் வருமாயின், இவற்றை அத்தேவாரம் முதலியனவற்றிற்குப் பிற்பட்டன வென்று கொள்ளுதல் சொல்வழக்காறொடு பொருந்துவதேயாம். கீழ்க்கணக்கு நூல்களுள் ஒன்றாகிய திணைமலை நூற்றைம்பதில்,

வாடாத சான்றோர் வரவெதிர் கொண்டிராய்க்
கோடாது நீர்கொடுப்பி னல்லது—கோடா
எழிலு முலையும் இரண்டிற்கும் முகநீர்ப்
பொழிலும் விலையாமோ போந்து.

என வருகின்றது. இத்தாலினை 8-ம் நூற்றாண்டினதாகக் கொள்ளுதலே நேரிது. சிலப்பதிகாரத்தில் ‘அடிகள் நீரே அருளுக’ (பதிகம், 62) எனவும் ‘அடிகள் நீரே அருளுகிராயின்’ (X, 62), ‘இட்ட சித்தி யெய்துவீர் நீரே’ (XI 103), ‘பெறுதிர் போலு நீர்’ (XI, 123) எனவும் வருதல் இங்குக் கருதத் தக்கது. பஞ்சகாவியங்களுள் ஒன்றாகிய இது பிற்காலத்த தென்ப தற்கு இப்பிரயோகங்களும் சான்றுமாயும். பிற்காலத்து வழக்கு ‘நீர்’ என்பதனோடு அமைந்து விடவில்லை. நீர்கள் என்பதனை

அக்கும் ஆமையும் பூண்டன லேந்திலில்
புக்குப் பல்பலி தேரும் புராணனை
நக்கு நீர்கள் நாகம் புருகென்மினே
தொக்க வானவரால் தொழுவானையே (V, 97, 14)

என அப்பர் வழங்கியுள்ளார். நீர்கள் என்பதனை

1. குன்று முண்டு நீர் பாடினீர் செலினே (110) எனவும், நீரும் மண்முழா ஆமையின் பண்யாழ் நிறுமின் (152) எனவும், புறநானூற்றுப் பதிப்பில் காணப்படுகின்றன. முற்செய்யுளில் ‘குன்று முண்டு பாடினீர் செலினே’ என்பது பாடமாதல் வேண்டும். பிற்செய்யுளில் நீயிரும் என்றிருத்தல் வேண்டும். நீர் என்ற பிற்கால வழக்குப் புறநானூற்றில் வருகல் அசம்பாவிதமாம்.

2. வடமொழியிலும் ‘பஞ்சகாவ்யம்’ என்ற வழக்குக் காணப்படுகின்றது. ‘பஞ்ச மஹா காவ்யாநி ராமாயண ரகுவம்ச குமாரஸம்பவ மாக கிராதார்ஜுநீய ரூபாணி’ (கவிகல்பலதா, 78).

‘நூலவையார் போல் நீங்கள் நோக்குமினே யென்றான்’ (1045)
எனத் திருத்தக்க தேவரும்,

பொய்ம்மாயப் பெருங்கடலிற் புலம்பா நின்ற
புண்ணியங்காள் தீவினைகாள் திருவே நீங்கள் (VI, 27, 1.)

என அப்பரும் வழங்கினர். ஆகவே முன்னிலைப் பன்மைப் பெயர்
களைக் காலஅடைவில்

நீம், நீயிர், நீவிர், நீர், நீயிர்கள், நீவிர்கள், நீர்கள், நீங்கள்

என நிறுவலாம். இவற்றுள் நீயிர் சங்க இலக்கியக் காலத்தது. நீர், நீங்கள்
என்பன 6-ம் நூற்றாண்டளவில் வழக்கிற் புகுந்து இன்றளவும் நிலைத்து நிற்
கின்றன. நீம், நீயிர், நீவிர், நீர்கள் இந்நாள்கும் வழக்கொழிந்து விட்டன;
நீயிர்கள், நீவிர்கள் என்பன வீரசோழியத்திற்கு உரைவகுத்த பெருந்
தேவனாராம் கொள்ளப்பட்டன. இவற்றுள் சிலவற்றை மீண்டும் வழக்கில்
புகுத்துதற்கு ஸ்ரீ வி. கோ. சூரியநாராயண சாஸ்திரியார் முதலியோர் சில
ஆண்டுகட்கு முன்னர் முயன்றனர்.

இனி நாம் என்பதை நோக்குவோம். இது சங்க இலக்கியங்களுள்
பெருவாவற்றாயுள்ளது. இதுவே முன்னிலைப் பெயர்களுள் காலத்தால்
முற்பட்டதென்பது மேலே குறிக்கப்பட்டது. முதலில்நின்ற நகரவொற்றுக்
கெட்டு ‘உம்’ எனப் பிற்காலத்தாரால் ஆளப்பட்டது:

ஒன்றாலுங் குறைவில்லை யூர்தி வெள்ளே
நெற்றியூர் உம்முரே யுணரக் கூறீர் (அப்பர். VI, 9, 8.)

காலவியாப் பொன்விளக்குந் தந்தும்மைக் கைதொழுவேன் (சேவக.
1045).

இவ்வாறு நகரவொற்றுக் கெடுதற்கு இரண்டு காரணங்கள் கூறுதல்
கூடும். முதலாவது நகரவுகரத்திற்குரிய ஒலியை உச்சரிப்பது சிறிது சிரம
மாகும். இவ்வெழுத்தில் தொடங்கும் சொற்களில் பெரும்பாலான உலக
வழக்கில் சாதாரணமாய்க் காணப்படுவனவல்ல. காணாமலுள்ளன ஒரு
சில நகரவொகரம் முதலியனவாகத் திரித்து உச்சரிக்கப்படும். இதனால்
சிரமமுண்மை அறியலாம். இரண்டாவது சங்கியில் ‘உம்’ எனப் பிரிக்கத்
தக்கபடி நாம் அமைந்து விடுதலும் உண்டு. உதாரணமாக ‘நின்னுமாம்பிற’
(நன், உருபுபுணர் 8) என்றது நின் நாம் என்றேனும் நின் உம் என்றேனும்
பிரிக்க இடங்கொடுக்கும். இதுபோன்று பிரிந்து நகரவொற்றுக் கெட்டு
உகரமாத்திரையாய் நின்று ‘உம்’ என வருதலும் கூடும். ஆங்கிலத்தில்
‘orange’ என்ற சொல்லின் சரிதத்தை உணர்ந்தார் இதனை எளியில்
ஒப்புவர்.

உருபேற்றவழி முன்னிலைப் பன்மைவடிவங்கள் மேலை இரண்டனேடு அமைந்துவிடவில்லை. நுங்கள், உங்கள் என்பனவும் தொடர்ந்தன.

நுங்குட்கு யானுரைக்கேன் வம்மின் யான்வளர்த்த கிளிகாள்
(திருவாய் 6, 8, 5)

எனவும்,

உன்னுருவிற் சுவை யொளிபூரேசை நாற்றத்
துறுப்பினது குறிப்பாகு மைவீர் நுங்கள் (அப்பர் VI, 27, 4)

எனவும்,

பொங்குமத மாணமே ஆர்வச் செற்றக்
குரோதமே டுலோபமே பொறையே நீங்கள்
உங்கள்பெரு மாநிலத்தி னெல்லை யெல்லாம்
உழுறுமிது குறைமுடிப்பீர்க் கரிதேயானென் (அப்பர் VI, 27, 9)

எனவும் வரும் மேற்கோள்ளால் இதனை உணரலாம். இங்குக் கவனிக்கத்தக்கது பிறிதொன்றுளது. நீர்கள் நீங்கள் நுங்கள் உங்கள் என்ற சொற்களில், அஃறிணைப் பன்மைக்குரியதாகத் தொல்காப்பியர் கூறிய 'கள்' விசுதி பன்மைச் சொற்களைந் சார்த்து வழங்கப்பட்டுள்ளது. எனவே நும், உம் என்பன பன்மை என்ற உணர்ச்சி மறையத்தொடங்கிய காலத்து இவ் விசுதி புணர்க்கப்பட்டதாகல் வேண்டும். உருபேற்றும் நிலையில் முன்னிலைக்குரிய சொற்கள் நும், உம், நுங்கள், உங்கள் என்ற நான்குமாம். இவற்றுள் 'நும்' ஒன்றே மிகப்பழமையானது. மற்றைய மூன்று சொற்களும் பெருந்தேவனால் வீரசோழிய வுரையில் (காரிகை. 37) காட்டப்பட்டன. மயிலைநாதர் உம் என்றதனை மட்டும் தம் உரையில் கூறினர். 'உம்' முதலியன 6-ம் நூற்றாண்டளவில் வழக்கில் வந்தன வெனக் கொள்ளலாம்.

இனி முன்னிலை யொருமையில் உருபேற்று வரும் வடிவினை நோக்குவோம். 'நின்' என இது வருமென்பது முன்பே குறிக்கப்பட்டது. இதுவே பண்டை இலக்கியங்களிலும் இலக்கணங்களிலும் பயின்றுவருவது.

1. ஒருவீர் தோற்பினும் தோற்பதுங் குடியே (புறம்-45) என்பதப்பித் தள்ளது பிழையாதல் வேண்டும். உரையில் 'நுங்குடி யன்றோ' என வருதலால் 'தோற்பது நுங்குடியே' என்பதே பாடமெனக் கொள்க. இங்ஙனமே கற்றினையில் 'கோடேந்தல்குல் தழையணிந்தம்மோடு' (368) என்பதும் 'கோடேந்தல்குல் தழையணிந்து நம்மோடு' என்றிருத்தல் வேண்டும்.

ஆனால் இதுவும் நாளடைவில் உருமாறத் தொடங்கி விட்டது. உன் என்பது பிற்காலத்துத் தோன்றி இன்றுவரையும் நிலைக்கிருக்கிறது.

ஒருவனே எம்பிரானே உன்திருப் பாதங் காண்பான்
(அப்பர் IV, 26, 10)
அவ்வைக்கு மூத்த மாம னொருமகற் சின்றுன் தாதை
(சீவக. 1046)

என்பனவற்றில் 'உன்' னும்

பொன்னனாய் மணியானாய் போக மானாய்
பூமிமேல் புகழ்தக்க பொருளே யுன்னை (அப்பர் VI, 95, 7)

என்பதில் 'உன்னை' யும்

உனையுனு முணர்வை நல்கா யொற்றிபு நுடைய கோவே
(அப்பர் IV, 46, 2)

என்பதில் 'உனை' யும்

உன்னோ டுடனே யொருகடலில் வாழ்வானா
(நாச்சி. திருமொழி 7, 5)

என்பதில் 'உன்னோடு' ம்

உன்னை யெப்போது மறந்திட் டுனக்கனி தாயிருக்கும்
(அப்பர் IV, 112, 4)

என்பதில் 'உனக்கு' ம்

கருவாய்க் கிடந்துன் கழலே நினைபுங் கருத்துடையேன்
உருவாய்த் தெரிந்துன்றன் நாமம் பயின்றேன் உனதருளால்
(அப்பர் IV, 94, 6)

வந்துன தடியேன் மனம் புகுந்தாய்
(பெரிய திருமொழி III, 5, 1)

உத்தமனுனது நாம மல்ல தொன்றுரைத்தல் தேற்றான்
(சீவக. 1048)

என்பனவற்றில் 'உனது' ம்

உன்னுடைய விக்கிரம மொன்றொழிய யாமெல்லாம்
(பெரியாழ் V, 4, 6)

என்பதில் 'உன்னுடைய' யும் வருதல் காணலாம்.

மேற்காட்டியவற்றுள் உருபுகள் பலவும் 'உன்' என்பதனைச் சார்ந்து வந்தமை நோக்கத்தக்கது. இங்ஙனம் பெருவழக்காகவரும் இச் சொல்லினை வீரசோழியம்தான் முதன் முதல் கூறுகின்றது. நன்னூல் இதனைக் கூறாதே விடுத்தொழிந்தது. இதற்குரிய காரணம் யாதென்று நோக்குதற் குரியது. இலக்கண ஆசிரியர்கள் வழக்கும் செய்யுளும் என்னும் இரண்டினையும் ஆராய்ந்து நூலியற்றுதல் கடமை. தொல்காப்பியர் இம்முறையில் தமது பேரிலக்கணத்தை இயற்றினார் என அந்நாற்பாபிரம் தெரிவிக்கின்றது. செய்யுள் வழக்கை ஆராய்தல் தானும் எளிதில் இயலுவதன்று. தம் காலம் வரை தமது மொழியில் இயன்றுள்ள நூல்கள் அனைத்தையும் சுற்றறிதல் எத்துணை அரியகாரியம் என்பது சொல்லித் தெரியவேண்டா. நூல்கள் கிடைப்பதற்கு இக்காலத்தில் வாய்த்திருக்கும் வசதிகள் முற்காலத்தில் இல்லை. நூற்றுக்கணக்கில், வேண்டுமானால் ஆயிரக் கணக்கில், பிரதிகளை வெளியிடுதற்கு வேண்டும் அச்சு யந்திரம் முற்காலத்தில் கிடையாது. பிரதிகளைப் பல இடங்களிலும் பரவச் செய்வதற்கு வேண்டும் போக்குவரவு வசதிகளும் இல்லை. இவை போன்றன இல்லாத காலத்து நூல்வழக்கை முற்ற அறிதல் என்பது இயலாத காரியமாம். இதுவே இயலாததாயின், உலக வழக்கை வேண்டிய அளவு அறிதல்தானும் கூடாதென்றாகவே இருக்கும். என்றாலும் ஓராசிரியர் இவ்விரண்டின் இன்றியமையாமையையும் உணர்ந்து இவற்றை அறிய ஒருவாறு முற்படுவாராயின், அதுவே நமக்கு வியப்பை விளைக்கவல்லது. தொல்காப்பியர் இங்ஙனம் செய்தவர். நன்னூலார் முதலியோரெல்லாம் முன்னோர் நூலின் வழியே சென்றனரே அன்றிப் புதுவதாகத் தம் காலத்துத் தமிழை வேண்டுமளவு ஆராய்ந்தா ரென்று கூறுதற்கு இயலவில்லை.

உலகவழக்கை முந்து நூலோர்கள் நன்கு ஆராயவில்லை யென்பது ஒருபுறமிருக்க, ஆராயவேண்டும் அவசியமில்லை என்ற கருத்தும் கொண்டிருந்தார்கள். 'உலகமென்பது உயர்ந்தோர் மாட்டே' என்ற ஒரு நியதியை மேற்கொண்டு விட்டார்கள். தம் கருத்தின்படி உயர்ந்த நூலாசிரியர்களது வழக்குத்தான் இவர்களால் கொள்ளப்பட்டது. பக்திநூல்களோ இதற்கு முற்றும் மாறான கொள்கையுடையன. தமிழசமுதாயத்தில் பல்வேறு திறத்தினரும் எளிதில் உணர்ந்து ஈடுபடும்படி இந்நூல்கள் அமைந்தன; இன்னிசையோடு பாடுதற்கு அமைந்தன. எனவே சாதாரண மக்களது சொல்வழக்காற்றைப் பெரிதும் பின்பற்றியன. ஆதலால் கல்வியாளர்கள் வழங்காத வழக்குக்கள் இவற்றிற் பெரும்பான்மையாய்க் காணப்படும். இவற்றுள் ஒன்று உன், உன்னை என்ற வரிசை. எனவே இலக்கணநூலோர் இவற்றைப் புறக்கணித்து வந்தனர். உயர்ந்த இலக்கிய ஆசிரியர்களும் இவற்றைக் கையாளாது விடுத்தனர். இவ்வழக்குக்களுக்குக் கால அடைவில் தகுதியேற்பட்டதன் பின்னரே, உயர்ந்த இலக்கிய ஆசிரியர்கள் இவற்றை

ஆளத்தொடங்கினர் ஆகவே சீவக சிந்தாமணி போன்ற ஓர் உயர்தர இலக்கியத்தில் இவை காணப்படுமாயின் அவ்விலக்கியங்கள் தேவாரம் முதலியவற்றிற்கு மிகப் பிற்பட்டன என்று எளிதில் கூறிவிடலாம். இவ்வகைச் சொல்லாராய்ச்சி யின்றியே சீவக சிந்தாமணி காலத்தார் பிற்பட்ட தென வேறு சரித்திரக் காரணங்களால் துணியப்பட்டிருப்பது இச்சொல் லாராய்ச்சியையும் முடிபையும் வலியுறுத்துகின்றது. கீழ்க்கணக்கு நூலாகிய திணைமாலை நூற்றைம்பதில்

முலையாலும் பூனாலும் உன்கண்தாஞ் சேர்ந்த
இலையாலும் இட்ட குறியை—உலையாது
நீர்சிதைக்கும் வாய்ப்புதல்வன் நிற்கும் உனைமுலைப்பால்
தார்சிதைக்கும் வேண்டா தழுஉ. (152)

என்ற செய்யுளில் உன், உனை என்பவை வந்துள்ளன. ஒருகால் இச் செய்யுளில் ஏகேனும் ஐயப்பாடிருப்பின், திணைமொழி யைம்பதில் பின்வரும் செய்யுளைக் காண்க :

செந்தா மரைமலரும் செய்வயல் நல்லூர
நொந்தால்மற் றுன்னைச் செயப்படுவ தென்னுண்டாம்
தந்தாயும் நீயே தரவந்த நன்னலம்
கொண்டாயும் நீயாயக் கால். (36)

இங்கே உன்னை என்ற சொல்லை ஆசிரியர் வழங்கி யிருக்கிறார் என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை. கீழ்க்கணக்கைச் சார்ந்கனவாகப் போற்றப்படுதலாலே இவை உயர்ந்த இலக்கியங்களாகும். மேற்கூறிய நெறியே நோக்கின். இவற்றின் காலம் அப்பரது காலத்திற்கு ஒரு நூற்றாண்டளவாவது பிற்பட்டிருக்கலாம்.

III

காலப்பெயராயும் ஏழனுருபு தொக்க பெயராயும் வருவது பொழுது என்னும் சொல். முன்னிலைப் பெயராயுள்ளது உன் முதலியன. இனி வினையெச்சமாய் சின்று இடைச் சொல்லை நிகர்த்து வரும் 'ஆனால்' என்பதனைக் கவனிப்போம். இவ்விடத்தில் இதற்குச் சொல்லமைதி கூறுதல் ஏலாது. இது முழுவடிவம் அன்று என்பது எளிதில் உணரலாம். ஆயினான் என்பது ஆனால் எனக்குறைந்து நின்றது.

அருமறையோ டாறங்கம் ஆயினானை (அப்பர் VI, 1, 6)
நல்வினையும் தீவினையும் ஆனன்றனை (அப்பர் VI, 11, 2)

என இரண்டுவடிவங்களும் வந்துள்ளன. ஆயினார் என்பது ஆனால் எனக் குறைந்து நின்றது.

ஆயர் மத்தெறி தயிரி னாயினர் (சீவக 421)
முற்ற மதிச்சடையர் மூவ ரானார் (அப்பர் VI, 10, 7)

என இரண்டு வடிவங்களும் வந்துள்ளன. இச் சொல் வடிவங்களின் வாயிலாக நோக்கினால், ஆனால் என்பதன் முழுவடிவம் ஆயினால் என்பதாகத் தெளிவாகும்.

ஒன்றானும் தீச்சொல் பொருட்பயன் உண்டாயின்
நன்றாகா தாகி விடும்.

என்றவிடத்து ஆயினும் என்பது ஆனும் எனக்குறைந்து நின்றது என்றனர் நச்சினர்க்கினியர் (தொல்-சொல், 230 உரை). இந் நெறியால் நோக்கினும் ஆயினால் என்பது ஆனால் எனக் குறைந்து நின்றமை வெளிப்படை.

ஆயினான் என்றதன் அமைதிக்கும் ஆயினால் என்றதன் அமைதிக்கும் ஒரு வேறுபாடு உண்டு. முதலது 'ஆ' என்ற வினையடியும் 'இன்' என்ற இறந்தகால இடைநிலையும் 'ஆன்' என்ற படர்க்கை ஆண்பாலொருமை விசுவியும் சேர்ந்துள்ளது. இதன் தன்மையை மயிலைநாதர் 'போயினான் சொல்லினான் எனவரும் சொற்கள் இறந்தகாலத் தரும் இன் இடைநிலை பெறுது போனான் சொன்னான் என வருவனவும்' (நன். 256) எனக்கூறுவது கொண்டு உணரலாம். இரண்டாவது 'ஆ' என்ற வினையடியும் இன் என்ற எச்சவிசுவியும் 'ஆல்' என்ற எச்ச விசுவியும் கூடியமைந்தது. இங்கு இருவேறு எச்சவிசுவிகள் உள்ளமை கூர்ந்து நோக்கத்தக்கது. 'இன்' என்ற எச்சவிசுவி ஒன்றானே அமைந்து ஆயின் என்பது போன்று வரும் வழக்கு மிகப் பழையதாயினது. தொல்காப்பியரும் தாம் கூறும் ஒன்பது வகை வினையெஞ்சுகளினவிகளுள் 'செயின்' என்றதனைக் கொண்டனர் (தொல், சொல் 220). பண்டைக்காலம் தொடர் இன்றுவரையும் இவ்வாய் பாட்டு வினையெச்சங்கள் வழக்கில் உள்ளன

பாஅல் புளிப்பினும் பகலினும்

என்ற புறநானூற்று அடியில் (62) இவ்வெச்சவீறு உம்மை பெற்று வந்தது.

வாலறிவன், நற்றூள் தொழாஅ ரெனின் (குறள், 2)

என்று வள்ளுவரும் வழங்கினர்.

திருமால் குன்றத்துச் செல்குவி ராயின் (XI, 91)

என்பது சிலப்பதிகாரம். இவ்வழக்குப் பெருவாவிற்றாதலின் மேற்
கோள் காட்டும் அவசியம் இல்லை.

‘ஆல்’ என்னும் எச்சவீறு மட்டும் வந்துள்ள இடங்களும் பலவாம்.
இது யாண்டும் ‘செய்து’ என்னும் இறந்த கால வினையெச்சத்தின் மேல்
வருவதாகும். உதாரணமாக

இறுதியில் இன்பம் எனக்கீங் குரைத்தால் (சிலப் XI, 122)

என இளங்கோவடிகளும்,

உமக்காட் செய்து வாழலுற்றால் (IV, 1, 7)

என அப்பர் சுவாமிகளும்,

அற்றால் அளவறிந் துண்க (குறள், 943)

எனத் திருவள்ளுவரும்,

சென்றற் குடையாம் இருந்தாற்சிங் காசனமாம்
கின்றல் மரவடியாம் நீள்கடலுள்—என்றும்
புணையாம் மணியினக்காம் பூர்ப்பட்டாம் புல்கும்
அணையாம் திருமாத்கு அரவு (முதல் திருவந்தாதி 53)

எனப் பொய்கை ஆழ்வாரும்,

என் செய்தால் என்பிடோம் யாம் (இயற் - பெரிய திருவந். 6)

என நம்மாழ்வாரும் வழங்கியுள்ளார்கள். இவ்வாய்பாட்டுச் சொற்கள்
தொல்காப்பியத்திலும் சங்க நூல்களிலும் காணப்படாமையால் பிற்பட்டுத்
தோன்றிய வழக்கெனவே கொள்ளற்பாலன. இப்பிற்பட்ட வழக்குத்
தோன்றி நிலைத்த பின்னரே செயின் வாய்பாட்டு எச்சத்தின்மேல் இதனைச்
சேர்த்தல் நிகழ்த்தக்கூது. இவ்வாறு சேர்ந்து வருவதும் நாயன்மார்கள்
காலத்திலும் பின்பும் நல்வழக்கா யிருந்ததென நினைக்க இடமுண்டு.

ஆயினாலும் அரணுக்கன் பில்லையேல் (அப்பர் V, 99, 9)
பழகினால் வரும் பண்டுள சுற்றமும் (அப்பர் V, 77, 9)

என அப்பரும்,

நூனத்தால் நன்குணர்ந்து நாரணந்தன் நாமங்கள்
தானத்தால் மற்றவன்பேர் சாற்றினால் (இரண்டாம் திருவந். 2)
காணக் கழிகாதல் கைமிக்குக் காட்டினால் (ஐடி-56)

எனப் பூதத்தாழ்வாரும் இவ்வழக்கை அமைத்தருளி யிருக்கிறார்கள். ஈண்டெல்லாம் குற்றுக்காரவீற்று வினையடி இகரமுந்து இறந்தகால எச்சமாகி, பின் 'இன்' 'ஆல்' என்பன சேர்ந்து வந்துள்ளன. இவ் வெச்சங்களிலன்றி, நக்கு, உண்டு, வந்து, சென்று என்பன போன்று உகரம் கடத்தறவூர்ந்து, இயல்பான எச்சங்கள் ஒழிந்த பிற எச்சங்களிலும் மேலை விசுதிகள் இணைந்து வருகின்றன.

தமக்கு நல்லது தம்முபிர் போயினால் (அப்பர் V, 43, 4)

என்றதில் வரும் 'போயினால்' இதற்குத்தக்கதோர் உதாரணமாம். இச்சொல் 'போனால்' எனவருதல் பிரசித்தம். இதனினுந் முற்றும் ஒத்துள்ளது 'ஆயினால்' என்பது. இரண்டும் நெடிலீற்று முதனிலை முன்னர் 'யகரம் வந்து இறந்தகாலம் பற்றியன; இரண்டும் முறையே 'போயின்', 'ஆயின்' என நின்று காரணம் முதலியபொருளில் வருவன; இரண்டும் ஆல்விசுதி பெற்றும் வழங்குவன; இரண்டும் இக்காலத்துப் பெருவழக்காயுள்ளன.

இவ்விரண்டு சொற்களிலும் வரும் 'இன்' என்பதனை இறந்தகால இடைநிலை யெனக்கொண்டால் வரும் இழுக்கு யாதெனச் சிலர் வினவலாம். முதலாவது இடைநிலையோடு நிற்பின் எச்சப்பொருள் தநுமரில்லை. இரண்டாவது எச்சமுணர்த்தும் உறுப்பு யாதுமில்லாம லொழியும். மூன்றாவது இறந்தகாலத்தை யுணர்த்திய பின்னரே காரண முதலிய பொருள்களில் வரும் விசுதி சேர்த்தபாலன. 'அற்றால்' முதலியனவாக முன்புகாட்டியன வற்றைக் காண்க. மலையாள மொழியில் 'போயால்' 'ஆயால்' என வருவனவும் ஈண்டு நோக்கற் பாலன.

மேற்கூறியவற்றால் 'போனால்', 'ஆனால்' என்பன சொல்வரலாற்றில் மிகப்பிற்பட்ட வழக்கென்பதும், இலக்கிய வழக்கும் இப் பிற்பாட்டினை நன்கு தெளிவுறுத்துகின்றதென்பதும் அறியலாகும். 'ஆயின்', 'ஆயினால்' என்பன அதன் முந்தானைகள் என்னலாம். இப்பிற்பட்ட வழக்கினை

தமக்கவர் தாம் சார்வரிய ரானால் (பெரிய திருவந். 9)

என நம்மாழ்வாரும் (சுமார் 9-ம் நூற்றாண்டு)

ஆகியவரும் அதுவானால் தாய்த்தாய்க் கொண்டு

ஏகு மளித்திவ் வலகு (15)

எத்துணையும் ஆற்றப் பலவானால் (37)

1. இவ் யகரம் பற்றிச் சேனாவரையரும் ஈச்சினூர்க்கினியரும் வேறுபட்ட கருத்துடையராய்ச் சில குறிப்புகள் எழுதியுள்ளனர் (தெல். சொல். சேனா 228; ஈச் 280 உரை).

என நாலடியாசிரியரும் (சுமார் 7-ம் நூற்றாண்டு) எடுத்தாண்டுள்ளார்கள். இவ் ஆட்சியும் மிக அருகியே காணப்படுகின்றது. இங்ஙனமிருப்ப, வள்ளுவர்

இல்லதென் இல்லவள் மாண்பானால் உள்ளதென்
இல்லவள் மாணக் கடை. (53)

எனத் தம் பொய்யாமொழியிற் கூறுகின்றார். இங்ஙனமும் 'ஆனால்' என்று சொல் இத் தெய்வப்புவரது காலம் நாலடியாரின் காலத்தை ஒட்டியதாகலாம் என்றுகொள்ள இடந்தருகின்றது; இக்காலத்திற்கு மிக முற்பட்டதாகா தென்பது உறுதி. ஆகவே, 5-ம் நூற்றாண்டின் இடைப் பகுதியில் வள்ளுவர் வாழ்ந்தனரெனக் கொள்வோமாயின், அது பெரும் பாலும் உண்மையாயிருக்கலா மெனத் தோன்றுகிறது.

